

3. ~~9.60~~

3. 3. 60,

3. 3. 60

ARISTOPHANIS ACHARNENSES.

EDIDIT

ALBERTUS MUELLER.

HANNOVERAE.

SUMPTIBUS CAROLI RUEMLER.

MDCCCLXIII.

ARISTOPHANIS ACHARNENSES.

EDIDIT

ALBERTUS MUELLER.

HANNOVERAE.

SUMPTIBUS CAROLI RUEMLER.

MDCCCLXIII.

Typis expresserunt fratres Jaenocke.

Praefatio.

---

§. 1. Quamquam per hujus saeculi novissimos quadraginta annos Virorum Doctorum industria omnes Aristophanis fabulae separatim editae sunt, tamen etiamnum Acharnensium desideramus editionem, quae satisfaciat et pulcherrima hac fabula delectari tantum cupientibus, et diligenter in locos corruptos inquirere volentibus. Itaque non inutile duxi Acharnensium, quae Aristophanis fabula propter ingenii ardorem juvenilem omnium maxime semper mihi placuit, editionem comparare commentario et adnotatione critica instructam, quam nunc lectoribus benevolis propono.

Codicum scripturas etsi Dindorfius in editione, quae anno 1828 Lipsiae prodiiit, jam bene adnotavit, tamen quae de Brunckii libris (ABC), Parisinis 2712, 2715, 2717, quorum primus membranaceus bonae notae liber saepe cum Ravennate (R) consentit, duo posteriores chartacei minoris pretii sunt, editor ille attulit, diligenter cum Brunckii ipsius adnotationibus contuli. Ravennatis scripturas ex Bekkeri editione (Lond. 1829) sumsi, et ubicumque Invernizzii et Dindorfii notae a Bekkeri dissentiunt, singulorum editorum notas accurate exscripsi. Laurentianorum deinde librorum (ΓΔ) scripturas Dindorfius mihi praebuit. Praeterea Kusterus in edendo Aristophane Codice Vaticano – Palatino usus est, tum a Laurentio Alexandro Zacagnio, bibliothecario Vaticano, collato, quem in nostra fabula sexies tantum, in adnotationibus ad vv. 119, 322, 1022, 1053, 1064, 1150 commemoravit, quamquam sine dubio plura ex eo emendavit. Ex tam paucis locis quum cognosci nequiret, quale esset hujus libri pretium, meaque multum interesset, ut de ea re certior fierem, ab Alexandro Conze amico, qui ante hos duos annos Romae versabatur, facile impetravi, ut librum illum denuo exarandum curaret. Contulit eum cum editione Bergkiana I. Eugenius Peterssen V. d.

Ideo Romae adhuc asservari Cod. Vat. – Palatinum diserte addo, quod facile perperam intelligi possunt, quae Thierschius de eo dicit (Proleg. Pluti p. XXXVI): „Reservatur nunc in bibliotheca Leidensi“. Numerus hujus libri est LXVII, forma quadrata; chartaceus est, saec. XV. scriptus; continet 234 foliis Plutum, Nubca, Equites, Acharnenses, Vespas, Aves, Pacem, Lysistratam. Liber mendosissimus est pessimae notae, atque quam male librarius sermonem Graccum callucrit, docent miserae scholiorum reliquiae, quas saepe ad explicandas singulas voces sic adscripsit, ut stultissimo eas in contextum reciperet (vv. 157, 166, 217, 284, 300, 351, 360, 423, 526, 551, 615, 666). Itaque rectissime de hujus libri pretio judicavit Engerus (Praef. Lys. p. XII), qui cum deteriori familiae annumerans cum codd. Parisinis ex eodem fonte manasse consct. Persaepe consentit cum Aldina eis locis, quibus editionis primariae scriptura a reliquorum librorum manuscriptorum lectione recedit. Paucis vero locis etiam cum Ravennate consentit, ut v. 509, ubi utroque praebet μέν τοῖς Λακκαμονίους, reliqui libri articulum omittunt; v. 664 eidem habent, καὶ καταπύγων, Ald. καὶ λακοκαταπύγων, ABCΔ λακαταπύγων; praeterea versum 1097 APR omittunt. Unde colligo, Vat. – Palatinum descriptum esse e libro, qui Ravennatis vestigia paucis locis servans, maximam partem errorum, quibus deterioris familiae libri depravati sunt, jam receperit, et sine dubio Aldinae editorem libro, Vat. – Palatino simili, usum esse.

Editiones deinde contuli viginti tres; praeter Aldinam et Juntinam II. Frobenianam (Basil. 1547), Frischlini (Francof. 1597), Raphelongii (L. B. 1600), Biseti (Gen. 1607), Mairii (L. B. 1624), Kusteri (Amstel. 1710), Burmanni (L. B. 1760), Brunckii (Argentor. 1781), Invernizzii (Lps. 1794), Schutzii (Lps. 1821), Dindorfii quattuor (Lps. 1825, 1828, 1830, Oxon. 1835), Elmsleji (Lps. 1830), Bokkeri (Lond. 1829), Bothii (Lps. 1838), Blaydesii (Lond. 1849), Bergkii duas (Lps. 1852, 1857), Meinckii (Lps. 1860).

§. 2. Jam ut melius intelligatur fabula nostra, breviter nonnullas res exponere liceat; ac primum quidem agamus de tempore, quo Acharnenses docti sint, qua in quaestione primum testimonia, quae apud poetam ipsum leguntur, recensenda sunt. Missis igitur Virorum doctorum sententiis, quae jam pridem explosae sunt, Scaligeri, Frischlini, Reiskii, quacramus, certumne tempus ex comodia ipsa constituere possimus, ante quod fabula nostra in scenam deferri non potuorit. Ac commode Theorus, quem legatum a rege Sitalce reducem finxit poeta, narrans, quomodo Atheniensium legati a rege Thracum recepti sint, v. 175 de filio regis, cui

Sadoco nomen fuisse aliunde constat (cfr. Thuc. II, 29. ἐλθὼν τε ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Νυμφόδεμος τὴν τε τοῦ Σιτάλκου θυμπαχίαν ἐποίησε καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναίων), dicit: „ὁ δ' οἶός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπαποῖήμεθα κτλ.“; unde colligi potest, Sadocum eo tempore, quo fabula nostra in scena acta sit, jam civitate ab Atheniensibus donatum fuisse. Quum vero ex Thucydide constet, id aestate anni 432. ante Chr. n. factum esse, Acharnenses post hunc annum doctos esse discimus. Deinde poeta v. 424 dicens: „ἀλλ' ἡ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πωγοῦ λέγεις;“ inter παλαιὰ δράματα (v. 415) numerat fabulam Euripideam cognominem, quae secundum vetus monumentum didascalicum cum Euripidis Medea archonte Pythodoro (ante Chr. 437) docta est (cfr. arg. Med. ἐβιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ἐγδοηκοστὴν ἐβδόμην ὀλυμπιάδα . πρῶτος Εὐφορίων, δεῦτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης, Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ σάτυροι). Hinc apparet, comoediam nostram post ol. 87. annum primum in scenam delatam esse. Tum Megarensis v. 760 Dicaeopolidi interroganti: „ἄλλας οὖν φέρεις;“ respondet: „οὐχ ὑμεῖς οὐτῶν ἄρχετε;“ — quae verba ad insulam Minoam ab Atheniensibus occupatam spectant. Inducit enim Aristophanes Megarensē summam enarrantem patriae suae miseriam, in quam, nisi a mari interclusi et impediti, quominus merces exportarent frumentumque acciperent, incidere non potuerunt Megarenses. Postquam vero quinto belli Peloponnesiaci anno, ol. 88, 1 (ante Chr. 427) — cfr. Thuc. III, 51 — Nicias, Nicerati filius, insulam Minoam cepit, ad miserrimam fortunam detrusi sunt; unde discimus, ante annum 427 ante Chr. Acharnenses doctos non esse.

Jam vero duo loci in fabula nostra leguntur, qui luculente probant, eam post annum 424 ante Chr. in scenam deferri non potuisse. Primum enim v. 761 Megarensis dicit: „Ποῖα σκόροδ' ; ὑμεῖς τῶν αἰεί, ὅκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρουραῖοι μύες, πάσσακι τὰς ἀγλῖδας ἐξορύσσετε.“. Quae verba docent, ipso Acharnensium tempore Athenienses irruptiones in terram Megarensē fecisse; quae optime congruunt cum Thucydidis verbis, qui II, 31 (ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλαι ὕστερον ἐν τῇ πολέμῳ κατὰ ἔτος ἑκαστὸν ἐσβολαὶ Ἀθηναίων ἐς τὴν Μεγαρίδα, καὶ ἡπείων καὶ πανοτρατιᾶ, μέχρι οὗ Νίσαια ἐάλω ὑπ' Ἀθηναίων) tradit, post primam in terram Megarensē irruptionem Pericle duce factam, quotannis Athenienses Megaridem invasisse usque ad expugnationem urbis Nisaeae; quae quum secundum Thucydidem IV, 69 anno ante Chr. 424, ol. 89, 1, archonte Isaeo capta sit, certo constat, fabulam nostram post hunc annum actam non esse. Idem colligimus ex v. 141 sqq., ubi a Theoro Sitalces, rex Thracum, vivus commemo-

ratur, quem anno 424 initio hiemis (ol. 89, 1) mortuum esse, Thucydides IV, 101 memoriae prodidit.

His expositis oritur quaestio, cuinam anno inter 427 et 424 ante Chr. fabulam nostram tribuamus, qua in re dijudicanda testimonio gravissimo e fabula ipsa petito uti nobis licet, quum Dicaeopolis, ex urbe in agros redux, Baccho pompam ducens, v. 266 dicat: „ἔκτωρ σ' ἔτσι προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος κτλ.“ Finxit enim poëta, Dicaeopolin pace cum Lacedaemoniis facta gaudio exultantem Dionysia rustica acturum (v. 202, 250) cum uxore, filia, servis in agros ex urbe einigrasse, quumque senex dicat, se sexto anno tandem aliquando in agros reverti posse, apparet, quinque annos eum hunc diem festum non egisse. Quaerendum igitur est, quonam anno Athenienses postremo Dionysia rustica, quae in mensem Posideonem incidunt, in agris egerint; neque id latet. Quum enim mense Thargelione anni 431 ante Chr. (ol. 87, 1) Pythodoro archonte Thebani Plataeas invasissent (Thuc. II, 2) et octoginta post diebus τοῦ θεοῦ ἀχμᾶζοντος, i. e. anno 431 (ol. 87, 2) archonte Euthydemo Lacedaemonii Archidamo duce primam in Atticam irruptionem fecissent, aperte Athenienses exeunte Pythodori anno (ol. 87, 1) agros reliquerant et cum uxoribus liberisque in urbem migraverant; anno igitur ol. 87 primo, antequam Thebani Plataeas invasissent, mense Posideone Dionysia rustica postremo in agris egerant. Quodsi quinque annos addis, per quos Dicaeopolis in urbe habitare cogebatur, incidet in annum ol. 88 tertium, quo senex in agros revertatur. Unde sequitur, hoc anno Acharnensium fabulam in scenam delatam esse. Quae sententia altero comocdiae nostrae confirmatur loco, v. 889, quo Dicaeopolis servos anguillam a Boeoto allatam admirari jubet his verbis: „σκέψασθε παῖδες τὴν ἀρίστην ἔγχελυν, ἥκουσαν ἔκτωρ μόλις ἔτσι ποθυμένην.“ Omnia, quae modo disputavimus, in hunc locum quadrant, si spectas Thucydidis verba I, 146, qui tradit, vel post res apud Epidamnum et Corcyram gestas commercia populorum prohibita non fuisse (ἐπιμύνοντο δὲ ὅμως ἐν αὐτοῖς καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀνιχνύτως μὲν, ἀνυπώπτως δὲ οὐ). Itaque priusquam Thebani Plataeenses aggressi essent, Athenienses anguillas Copaides accipere poterant, postea non item.

Plura ad firmandam sententiam a nobis cum Elmslejo, Rankio, aliis prolata argumenta e fabula nostra depromsit Rankius (Vita Aristoph. p. CCCLI), quae nituntur in legationibus Theori et Morychi, quas tamen scriptores silentio practereunt. Qua de caussa probandi vim eis tribuere non possum, praesertim quum ex iis, quae protulimus, tempus fabulae satis certo constitutum esse videatur.

Hoc unum monere volumus, nos cum Rankio multisque aliis in eo non consentire, quod Aristophanem sincerum rerum gestarum pronuntiatorem habeant, cautissime potius agendum neque semper poetae comico fidem habendam esse, qui multa jocandi caussa finxerit, praesertim quum sciamus, eum Socratis et Cleonis imaginem plane aliam adumbrasse, atque ex scriptoribus rerum et philosophis eos viros fuisse constet.

Sed redeat oratio ad rem propositam et disputationi nostrae addamus, sententiam, quam supra probare studuerimus, egregie confirmari testimonio antiquissimo eoque gravissimo: Superest enim in fine Argumenti fabulae nostrae hoc fragmentum didascalicum: ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμῳ (sic Dind. 30. Ox. Bgk. Mein. Εὐθυμένους R. vulgo. Εὐθύνου P. cfr. Clint. Fast. Hellen. ad ann. ol. 88, 3) ἄρχοντος ἐν Αἰγυπτίῳ διὰ Καλλιστράτου . καὶ πρῶτος ἦν . δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις . οὗ σώζονται . τρίτος Εὐπόλις Νοσσηγίας. Sic dubium esse non potest, quin anno ol. 88 tertio (ante Chr. 425) archonte Euthydemo haec fabula acta sit.

§. 3. His expositis accedimus ad explicationem verborum, quae in fine didascalicae leguntur: ἐδιδάχθη διὰ Καλλιστράτου, qua opus est, ut recte dijudicetur, utrum ei fabulae nostrae loci, quibus auctor comoediae commemoratur, ad Aristophanem an ad Callistratum referendi sint. Quae quidem quaestio quum jam a multis VV. dd. C. F. Hermann, Hanovio, Rankio, Bergkio, Kockio aliis et nuper ab eodem Rankio in Praefatione ad Meinekii Aristophanis editionem tam copiose tractata sit, ut taedeat eam totam repetere, hoc loco tractabitur, quatenus ad melius intelligendam comoediam nostram pertinet.

Constat inter omnes VV. dd. et ex poetae ipsius fabulis ejusque Scholiastis et ex grammaticis, qui vitam poetae et „de Comoedia“ libellos scripserunt, Aristophanem primas fabulas non suo nomine docuisse, sed aliis viris comoedias ab ipso compositas tradidisse, ut eorum ab archonte poscerent docendarumque fabularum munus pro poeta subirent: quam rem apud veteres inauditam non fuisse docet tragicorum poetarum exemplum. Aeschylus enim filio Euphorioni, Sophocles Iopbonti, Euripides Euripidi minori fabulas ab ipsis compositas tradiderunt, ut filii populo commendati praemia referrent, quae suis dramatis certe non reportassent. Ob hanc rem, ut ait anonymus Vitae scriptor (Bgk. XII, 2: διὸ καὶ ἐκωπῶν αὐτὸν Ἀριστάνουμος τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι λέγοντες αὐτὸν γεγονέναι κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις πονοῦντα), Aristonymus et Amipsias Aristophanem riserunt eumque τετράδι γεγονέναι dixerunt,

quia operae ab ipso in fabulas componendas collatae praemium ipse accipere nolisset.

Cur vero poeta sic egerit, discimus ex eodem Vitae scriptore ibid. tradente: Εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν, ἄλλως δὲ εὐφροῦς, τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίζει δράματα. Atque Aristophanes ipse compluribus locis ob eam causam se laudat et circumspectionem cautionemque suam praedicat. Dicit enim chorus Equit. v. 512 sqq.: Multos jam ex poeta quacsivisse, cur non dudum sibimet ipse chorum poposcisset, eisque chorum haec respondere jussum esse. Neque enim temere hoc fecisse Aristophanem, sed bene secum reputantem, artem comicam esse difficillimam rem et paucis tantum prospere cessisse, imprimis vero inconstantiam Atheniensium timuisse eum, qua summos poetas, quos antea laudibus extulissent, postea neglexissent et contempsissent; cujus rei exempla afferuntur, Magnes, Cratinus, Crates; quam ob rem Aristophanem chorum nondum poposcisse, sed aliorum opera usum esse, quum primum remigem fieri oportere censeret, deinde proram custodire et ventos observare, tum demum navem gubernare. Quare populum poetam summa laude efferre debere, ut hilari atque laeto vultu domum redire posset. Similiter Chorus in parabasi Nubium v. 528 dicit: Postquam prima fabula, Daetalenses, spectatoribus placuerit, poetam a populo in promovenda comoedia benevole adjutum esse, tamen ipsum fabulas docere nolentem, tamquam puellam, cui non liceret partum edere, foetum exposuissc, aliam vero puellam, i. e. alium poetam, fabulam recepisssc, i. e. docuissc. Mirum est, ex hoc loco grammaticum quendam conjecisse, fuisse legem, quae poetas comicos et tragicos ante trigesimum vel quadragesimum aetatis annum fabulas docere vetaret, quem valde errasse docuit Bergkii ap. Mein. F. C. II, 906. Denique eandem rem tangit in parabasi Vesparum v. 1016 sqq., ubi dicit, se injuriam accepisse ab Atheniensibus, quos semper fabulis suis adjuvare studuisset, primum quidem: „ὃ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροις ποιηταῖς, μιμητάμενος τὴν Εὐρυκλείους μαντείαν καὶ διανοίαν, εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνὸς κομωδικοῦ πολλὰ χέσθην.“ Discimus igitur ex poeta ipso, eum primo fabulas non ipsum docuisse, neque chorum ab archonte poposcisse, ut periculum subterfugeret, ne ab aliis poetis vinceretur et ipse quae populo placerent, quae displicerent tuto videret; quod quantum interfuerit Aristophanis, jam exponendum est. Constat enim, ante Aristophanem poetas comicos summo studio id secutos esse, ut spectatorum jocos ineptis petulantibusque risum moverent. Aristophanes vero hoc potissimum spectabat, ut mala, quibus respublica premeretur, civibus ante oculos

poneret neque comoediis suis delectaret solum, sed etiam prodesset. Itaque, quum nesciret, quomodo cives novum id genus comoediarum acciperent, optime rem instituit, fortasse etiam propterea, quod poetae juveni ab archonte chorum accipere difficile erat.

Quum vero Aristophanes nusquam viros, quorum auxilio adjutus sit, nominet, confugiendum nobis est ad grammaticorum libros et didascaliarum fragmenta, quae aetatem tulerunt. Ac primum quidem ex Photio (p. 369) et Suida in Σαμίωv ὁ δῆμος discimus, Callistratum docuisse Babylonios; deinde e didascaliiis Acharnensium, Avium, Lysistratae, eundem fabulas cognomines in scenam detulisse. Tum e didascaliiis constat, Aristophanem ipsum docuisse Equites, Nubes, Pacem, Plutum; quumque Thesmophoriazusarum et Ecclesiazusarum didascaliae perierint, restant Vespao et Ranae, quas fabulas a Philonide doctas esse didascaliae narrant; cui praeterea poeta Proagonem (v. did. Vesp.) et Amphiarum (v. did. Avium) docendos tradidit. Consentaneum igitur est, quandoquidem Aristophanes ipse rarissime docendae comoediae subiit laborem, etiam Callistratum pluries fabulas Aristophaneas docuisse.

Philonidis et Callistrati nomina etiam a grammaticis commemorantur. Tradit Anonymus de vita Aristophanis (Bgk. XII, 2): τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα; quocum consentit §. 15: ὑποκρίται Ἀριστοφάνους Καλλιστράτος καὶ Φιλωνίδης, δι' ὧν ἐδίδασκε τὰ δράματα ἑαυτοῦ, διὰ μὲν Φιλωνίδου τὰ δημοτικά, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικά. Similia fere leguntur apud grammaticum de Comoedia (Bgk. III, 12): ἐδίδασκε δὲ πρῶτος ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου · τὰς μὲν γὰρ πολιτικάς τούτῳ φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ — quae quamquam ad argumentum quidem fabularum, quae Philonidi Callistratoque traditae sint, dissentiunt, tamen quaestionem, uter verius dicat, ut a proposito nostro alienam, omittimus.

Jam quaerentes, quis Daetalenses, primam Aristophanis fabulam, docuerit, VV. dd. in contrarias opiniones discedere videmus. Rankius enim in Mein. ed., sequens Anonymum de Arist. vita, dicentem: τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα, censet, Daetalenses Philonidem docuisse, quum constet, Babylonios et Acharnenses a Callistrato actos esse; Bergk. contra sequens grammatici de Comoedia verba: ἐδίδασκε δὲ πρῶτος ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου sibi persuasit, Daetalenses Callistrato poetam tradidisse; qui, — quum grammaticus praeter nomen Callistrati etiam nomen archontis, cujus anno Aristophanis fabula prima docta sit, exhibens, vetere monumento didascalico niti videatur; anonymum

vero verba sua parum accurate ex majore libro exscripsisse et prima dramata cum posterioribus, quorum nonnulla a Philonide docta esse vidimus, commutavisse verisimile sit, — meo quidem judicio verum vidit.

Postquam sic probavimus, Aristophanem numquam ante Equitum fabulam ipsum chorum poposcisse, sed per Callistratum Dae-talenses, Babylonios, Acharnenses docuisse, accuratius ea quaestio pertractanda esset, quales fuissent illi viri, quibus poeta fabularum docendarum munus commisit, nisi haec res ab hac disputatione arctioribus finibus circumscripta et id tantum spectante, ut nonnulli fabulae nostrae loci melius explicarentur, aliena esset; itaque lectores benevolos ad Bergkii disputationem apud Mein. F. C. II, 323 sqq. remitto, qui refellens Schol. Nub. 520 et 531 luculenter ostendit, histriones Philonidem et Callistratum non fuisse, sed poetas, qui alio tempore et alia in urbe nati fortasse magnam laudem tulissent, sed in tanta egregiorum poetarum comicorum copia, quanta Aristophanis aetate Athenis fuit, facile in oblivionem ire possent. Haec tantum moneo, Suidam in Φιλωνίδης tradere, poetam Philonidem fuisse ejusque tres comoedias recensere; de Callistrato altum esse silentium, nisi quod Schol. ad Ar. Vesp. 1018 (ἐπικουρῶν κρύβδην ἐτέρωσι ποιηταῖς) dicat: οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, φησὶν, ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς τοῖς θεαταῖς ὑμῖν, ἀλλὰ δι' ἐτέρων ποιητῶν λάθρα, ἐκιδὼν διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. πρῶτον γὰρ δράμα καθήκει δι' αὐτοῦ τοὺς Ἰππείας.

Ad fabulam vero nostram explicandam permagni momenti est quaestio de Babyloniorum fabula, de qua Photius et Suid. in Σαμίωv ὁ δῆμος haec tradunt: τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδασκε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης· ἔτι καὶ πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κ' (sic Clinton., vulgo καὶ) ἐπὶ Εὐκλείδους. Apparet igitur, hanc fabulam actam esse anno ol. 88. secundo, quocum consentit poeta ipse, qui Ach. 377 dicit: αὐτός τ' ἐμυτύνει ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρουπ καμψόδαν, ubi vid. Schol. (cfr. Bgk. ap. Mein. l. l. II, 968). Praeterea magnis Dionysiis eam actum esse colligi potest ex Acharn. v. 502 sqq., ubi Schol.: διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων κατὰ πολλῶν εἰρηγένας Ἀριστοφάνην· διὸ καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος.

Ac quacrentibus nobis, quodnam fuerit argumentum Babyloniorum fabulae, commode se offert testimonium poetae ipsius, quod legitur in Acharnensium parabasi v. 633: „φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιός ὑμῖν ὁ ποιητής, παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι, μὴδ' ἥδεσθαι θωπευομένους μὴδ' εἶναι Χαινοπολίτας“. Unde

apparet, Aristophanem in hac fabula ad rem publicam Atheniensium animum advertisse idque spectasse, ut a nimia credulitate cives suos revocaret moneretque, ut, antequam aliquid susciperent, bene viderent, num suadentibus fidem habere possent; quod illis temporibus aptissimum erat, quum paucis ante mensibus (ante Chr. 427) Athenienses, summa Gorgiae Leontini eloquentia, tum Athenis ignota, commoti, classem viginti navium Leontinis auxilio misissent (cfr. Diod. Sic. XIII, 33). At Acharnensium v. 642: „καὶ τοὺς δῖμους ἐν ταῖς πόλεσιν δαΐδας ὡς θυμοκρατοῦνται“ docet, Aristophanem Babyloniorum fabula etiam demonstrasse, quomodo socii, qui eam fabulam ipsi spectabant, quoniam magnis Dionysiis insularum tributa Athenas afferri solebant, ab Atheniensibus male haberentur. Crudelissime enim cives cum sociis agere solitos esse, inter omnes constat, sed tum potissimum poetae verba sociorum iram movere potuerant, quum paucis mensibus ante quam acti essent Babylonii, de Lesbi insulae incolis supplicium crudelissimum sumptum esset.

At non impune poetae comico talia de civitate dicere et Cleonis, qui tum reipublicae gubernacula tractabat et omnes omnium maxime potentia florebat, imperium, quod in Athenienses sociosque tenebat, aggredi licuerat; nam statim post Babylonios doctos in jus vocatus est a Cleone, qui timebat, ne hac licentia comica cives dominationi suae infesti inimicique fierent. Quae lis quamquam soli Babyloniorum poetae intenta fuit, tamen totam poesim comicam spectavit, neque dubitamus, quin antiquae comoediae poetae, si prospere res Cleoni cessisset, timentes, ne aequae ac Babyloniorum auctor punirentur, mitiore loquendi genere usi essent. Quum vero Cleo nihil effecisset, quod argumento plurimarum Aristophanis comoediarum probari posse videtur, jam sequenti anno in Acharnensibus poeta tanquam victor se gessit et de accusatione illa tanquam gaudio triumphans loquutus est. Totam hanc rem testantur tres Acharnensium loci, v. 378 — 383, unde apparet, pessime habitum esse poetam a Cleone irato, deinde v. 496 — 500, denique v. 630 sqq., qui docent, ea potissimum de causa poetam accusatum fuisse, quod sociis Athenis praesentibus comoediamque spectantibus reipublicae maledixisset ejusquo auctoritatem ad ridiculum detorsisset.

Jam accedimus ad illam quaestionem, propter quam totam hanc disputationem instituimus. Quaeritur enim, uter a Cleone accusatus sit, poeta ipse Aristophanes, an Callistratus, cujus nomine fabula docta est; qua re exposita etiam apparebit, utrum fabulae nostrae loci, quibus auctor comoediae commemoratur, ad Aristophanem an ad Callistratum referendi sint. Qua in re hoc praemo-

nendum esse censeo, sine dubio Callistratum omnibus eis locis spectari, si constaret, prorsus ignotum inter cives fuisse, revera eas comoedias composuisse Aristophanem. Primum igitur quaerendum est, nonne innotuerit, Callistratum fabulas ab alio compositas docuisse. Ac primum quidem per se patet, Aristophanis et Callistrati conjunctionem diu latere non potuisse. Tum vero habemus nonnulla testimonia, quibus convincere studebimus, rumore de hac re cito ad Athenienses perlatum esse. Primum enim in Equitum parabasi v. 512 legitur: „*ἂ δὲ θαυμάζειν ὁμῶν φησιν πολλοὺς αὐτῷ προσόντας, καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοῖν καθ' ἑαυτόν, ἤμᾱς ὁμῶν ἐκέλευε φράσαι περὶ τούτου κτλ.*“ Quae si accurate perspexeris, apparebit, verba οὐχὶ πάλαι omnino dici non potuisse, nisi jam tempore, quo Acharnenses docerentur, quin etiam Babyloniorum anno nonnulli sensissent, Aristophanem fabulas composuisse; quodsi inter Acharnenses et Equites doctos multi haec ex Aristophane quaerebant, sine dubio pauci jam Babyloniorum tempore suspicati erant, eum opera tantum Callistrati uti. Deinde in Acharnensium parabasi altera male precatur poeta Antimacho, de quo dicit v. 1155: „*ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Ἀθήναια χορηγῶν ἀπέκλειε δῶκεῖνον.*“ Haec verba aperte ad comoediam, quae prius docta erat, referenda sunt, quumque Babylonios magnis Dionysiis actos esse supra viderimus, quin Daetalenses respiciantur dubium esse non potest. Constat vero (v. adn. ad v. 1150), choregos choreutas ad coenam lautissimam invitasse, neque cogitari potest, Antimachum Callistratum, docendi munere laboriosissimo functum, praeterisse. Hoc ergo loco Aristophanes de se ipso loquitur, unde colligitur, quod verisimillimum est, tempore, quo Daetalenses docerentur, compertum habere potuisse choregum, fabulam ab Aristophane compositam esse. Denique Acharn. v. 300 chorus ex persona poetae loquens dicit: „*ὥς μεμίσχῃ σε Κλέωνας ἔτι μᾶλλον ὃν κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα,*“ unde discimus, poetam jam in animo habuisse Cleonis injuriam ulcisci eumque Equitum comoedia acriter aggredi. Ac profecto haec verba in ore Callistrati ineptissima essent. Itaque etiam ex hoc loco colligi posse videtur, tempore Acharnensium jam innotuisse, fabulam ab Aristophane conscriptam esse. Jam redeat oratio eo, unde egressa est, et videamus, uter a Cleone in jus vocatus sit.

Qua in re video, complures VV. dd., proficiscentes ab ea sententia, omnino ignotum fuisse, Aristophanem Babyloniorum fabulam composuisse, contendere, Cleonem Callistratum in jus vocasse eumque solum accusare potuisse, quippe qui chorum ab archonte poposcisset et publice a magistratibus Atheniensium fabulae auctor

haberetur. Haec recte quidem, quae est eorum sententia, disputaverunt, sed nostro quidem iudicio in errorem inciderunt, putantes, Aristophanem facile passum esse, Callistrato amico iudicii molestiam aspergi. Nos contra, qui supra probare studuimus, multos ac sine dubio Cleonem ipsum, qui erat in summo reipublicae fastigio, conjunctionem illam Callistrati et Aristophanis latere non potuisse, facere non possumus, quin credamus, Cleonem Aristophanem ipsum statim aggressum esse, vel — haec concedere possumus — Aristophanem Callistrato in jus vocato nomen suum professum esse, ne tantum abesset, ut amicus, qui pro ipso fabularum docendarum munus magnum taediique plenum jam bis suscepisset, praeemium et honorem acciperet, ut in iudicii laquos incideret. Quod eo evincere posse mihi videor, quod post Babylonios statim Callistratum Acharnenses pro Aristophane docere videmus, — quod certe non fecisset, si paucis ante mensibus ex iudicio elapsus esset, praesertim quum nesciret, nonne ex Acharnensium fabula rursus eadem molestia sibi nasceretur.

Quum vero ex Acharnensium posteriorumque, quae rempublicam tractant, fabularum argumento colligi possit, Cleonem contra Aristophanem hac prima accusatione nihil effecisse, verisimile est, demagogum inultum se manere passum non esse; ac novis eum machinationibus poetam persecutum esse, luculenter ostendunt verba Acharn. 659 sqq.:

„πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκται-
νέσθω κτλ.“

Sed certa ac clara haec non sunt, et suspicari tantum possemus, Cleonem aut ipsum aut per alium Aristophanem laceravisse, nisi haberemus locum, qui legitur apud anonymum vitae scriptorem (Bergk. XII, §. 4): „διήχθουν δὲ αὐτῷ (scil. Κλέωνι) ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ξένος κατ' αὐτοῦ γραφὴν εἶπετο [καὶ dcl. Bgk.], ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίους διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων.“ et paullo post §. 6: „δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε, καὶ οὕτω φανερὸς κατασταθεὶς πολίτης κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος· ὅθεν φησὶν· „αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἀπ' ἐπαθὸν ἐπίσταμαι δὴ καὶ τὰ ἐξῆς.“ Qui locus docet, ter Aristophanem in jus vocatum esse; sed quum ex eis Acharnensium locis, quos supra laudavimus, probari non possit, Cleonem poetae peregrinam originem exprobrasse, h. l. vitae scriptor rem confudisse et primam gravissimamque litem propter Babylonios poetae intentam, quod populo praesentibus peregrinis maledixisset, omisisse videtur. Jam restat, ut de originis peregrinae accusatione, quam secundo loco, postquam priore accu-

satione nihil effecerit, Cleonem in Aristophanem intendisse verisimile est, paucis agamus. Eam rem tangit Noster Ach. 653:

καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται,

ubi Schol: „τῆς νήσου, ἐν ᾗ τὰ χωρία Ἀριστοφάνους, λέγω δὲ τῆς Αἰγίνης“, et haec quidem recte. Ex sequentibus: „ἐντεῦθεν τινὲς νομίζουσιν ἐν Αἰγίνῃ τὰς κωμωδίας ποιεῖν τὸν Ἀριστοφάνην, διὰ τὸ ἐπετηνοχέειν αὐτόν· ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται τὴν Αἴγιναν, οὐχ ὡμᾶς. ταῖς ἀληθείαις εἰς τὴν τῶν ἐν τῇ νήσῳ κληρουχῶσαντων“ colligere possumus, Aristophanem in insula Aegina praedia habuisse, cujus rei testis est Schol. Plat. p. 331 ed. Bekk. „κατεκλήρωσε δὲ καὶ (rectius κατεκληρούχησε) τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῇ περὶ Αἰγίνης.“ Errare videtur Schol. ad v. 653 dicens: „οὐδεὶς ἰστέργηκεν, ὡς ἐν Αἰγίνῃ κέχτηται τε Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἔοικε ταῦτα περὶ Καλλιστράτου λέγειν, ὃς κεκληρούχηκεν ἐν Αἰγίνῃ μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αἰγίνης ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων“, quamquam cum Boeckhio ei tribuere possumus, etiam Callistratum cleruchum Aeginetium fuisse. Denique de hac re tradit Vitae scriptor (ap. Bergk. XII, 5): „ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε (scil. Κλέων), παρόσον οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλείστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόν, ἣ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε, κατὰ τινὰς δέ, ὡς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης· ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστεῖως ἐκ τοῦ Ὀμήρου ταῦτα·

Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'. οὐ γάρ πώ τις ἐν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.“

E quibus apparet, praedium Aristophanis in insula Aegina situm, causam fuisse, cur Cleo originem peregrinam ei exprobaret. Similiter Eupolis, poetae nostri aemulus, frgm. inc. I. (Mein. II, 546), Aristophanem spectat dicens:

Ἄλλ' ἀκούετ' ὦ θεαταὶ τὰμὰ καὶ ξυνίετε
ῥήματ', εὐθὺ γὰρ πρὸς ὡμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι,
ὅ τι παύοντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς,
τὴν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μὲνδ' ἐν χειρὶ φρονῶν
ἐπιτιθεῖται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,
μαίνεται τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῇ σφ' λόγῳ.

Quae de tertia accusatione traduntur, bene omittere possumus, quum dubium non sit, quin Aristophanes post Aeharnensium demum tempus, propter Equitum fabulam, ut VV. dd. putant, tertium in jus vocatus sit.

Summa igitur disputationis nostrae haec est: Postquam Aristophanes initio per Callistratum docuit Daetalenses et Babylonios, nomen ejus non latuit, sed celeriter paucis, mox pluribus innotuit, Aristophanem fabulas composuisse; itaque Cleo pootam ipsum in jus vocavit, quod reipublicae Atheniensium praesentibus peregrinis maledixisset; quum vero nihil effecisset et poeta victor discessisset, ne inultus maneret, in eum γραφὴν ἐνέαζ vel ipse vel per alium intendit. Sed Aristophanes civitatem suam probavit et Acharnenses per Callistratum docens jam consilium ceperat, ut Cleonem Equitum fabula acriter aggredereetur.

§. 4. Difficillimus praeterea locus legitur Ach. 516 — 539, ubi Dicacopolis, senibus Acharnensibus non Lacedaemonios bellum illud detestabile commovisse, sed paucos Athenienses persuadere studens, sine dubio ad populiseitum in Megarenses latum respicit; qui ut melius intelligeretur, non inutile duxi, omnes res inter Athenienses et Megarenses inde ab anno 461 ante Chr. gestas breviter enarrare.

Postquam enim semper Megarensium respublica foedere cum Lacedaemoniis Peloponnesiisque arete conjuncta fuit, accidit anno 461 ante Chr., quo Lacedaemonii bello Messenio tertio premebantur, ut Corinthii in fines Megarensium transirent eorumque, qui terram minimam, vix octo milia quadrata continentem, incolebant, nonnullos agros occuparent (cfr. Thuc. I, 103 ὅτι αὐτοὺς — Μεγαρέας scil. — Κορίνθιοι περὶ γῆς ὅρων πολέμῳ κατεῖχον). Itaque Megarenses, ira accensi, rati a Lacedaemoniis eo tempore auxilium contra Corinthios sperari non posse, defeecerunt ad societatem Atheniensium. Quam imperii propagationem ut Athenienses summo gaudio acceperunt, quod terra Megaride ad foedus ascita Peloponnesios itinore per montes Geraneos intercludere poterant et liberum commeatum ad mare Crissaeum occupato urbis Pegarum portu habebant, ita Corinthii et Lacedaemonii aegerrime tulerunt. Sed noli putare Megarenses prorsus fuisse subactos ab Atheniensibus eisque tributum pependisse; ea fuit tantum utriusque civitatis conjunctio, ut eosdem amicos eosdem inimicos haberent. Athenienses vero terrae Megaridis possessionem plurimi aestimasse documento fuit, quod continuo urbem ipsam cum portu Nisaea longis muris conjungendam curaverunt. Mirum igitur esse non potest, Corinthios cum Epidauriis conjunctos paucis annis interjectis, anno 457 ante Chr., bello inter Athenienses et Aeginetas conflato et copiis Atheniensium in Aegyptum missis, fines Megarensium invasisse et urbem oppugnasse (cfr. Thuc. I, 105, 3. ἔπειτα Πελοποννήσιοι ἀμόνειν βουλόμενοι Αἰγινήταις ἐς

μὲν τὴν Αἰγίναν τριακοσίους ὀπλίτας, πρότερον Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων ἑπικούρους, διεβίβασαν, τὰ δὲ ἄκρα τῆς Γερωνίας κατέλαβον καὶ ἐς τὴν Μεγαρίδᾳ κατέβησαν Κορίνθιοι μετὰ τῶν ξυμμάχων, νομίζοντες ἀδυνάτους ἔσεσθαι Ἀθηναίους βοηθεῖν τοῖς Μεγαρεῦσιν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἀπούσης στρατιᾶς πολλῆς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἦν δὲ καὶ βοηθῶσιν, ἀπ' Αἰγίνης ἀναστῆσεσθαι αὐτούς). Sed ea res Peloponnesios fefellit; Athenienses enim exercitu ab insula Aegina non revocato, Myronide duce senes eosque, qui per adolescentiam stipendia non merebantur, miserunt Corinthiosque bis ad urbem Megaram fugarunt (Thuc. I, 105, 4). Paucis vero annis post, quum Athenienses pugna apud Coroneam comissa fusi fugatique essent, Megarensium ei, qui Lacedaemoniorum rebus studebant, occasionem urbis odiosa dominatione Atheniensium liberandae oblatam rati, cum Boeotis, Phocensibus, Locrensibus, qui et ipsi in Atheniensium societate fuerant, ab Atheniensibus defecerunt (anno 445 ante Chr. cfr. Thuc. I, 114). Itaque urbe Megara a Corinthiis, Sicyoniis, Epidauriis expugnata, Atheniensium plurimis, qui urbem custodiebant, caesis, pauci tantum Nisacam perfugerunt. Praeterea Lacedaemonii Plistonacte et Cleandride ducibus Atticam invaserunt quidem, sed paucis post diebus, urbem ipsam non aggressi, reverterunt. Sic Atheniensibus Nisaea et Pegae, quas amissa terra Megaride obtinuerant, magni momenti non erant, quum itinere, quod Pegas ferebat, interclusi essent et ex urbe Nisaea Megarae ipsi imminere tantum possent. His rebus gestis postquam tota Megaris ad Lacedaemoniorum societatem se applicuit, Athenienses, quoniam defectio Megarensium gravissima fuerat causa, ut reliqui, quos enumeravimus, socii aperte desciscerent, inde ab hoc tempore implacabile odium in eos susceperunt, quo postea populuscitum illud celeberrimum adversus Megarenenses tulerunt, id potissimum agentes, ut omni ratione Megarenenses vexarent; quin etiam jam tunc merces eorum a portubus Atticis prohibuisse videntur (cfr. Thuc. I, 67. Μεγαρτὸς δὴγλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διάφορα μάλιστα δὲ κτλ.). Haec respicit Aristophanes Acharn. v. 517: ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρασκευμένα, ἄπμα καὶ παράτημα καὶ παράξενα, ἐσκευοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίακια καὶ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγῳδιον ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χονέροῦς ἄλας, ταῦτ' ἦν Μεγαρικά κάππερατ' αὐθημερόν. Dolemus, de rebus per hos annos usque ad populuscitum in Megarenenses latum inter Athenienses Megarenscsque gestis nihil a scriptoribus traditum esse; id vero tenendum est, Thucydidem (I, 66) docere, indutias inter Graecos nondum ruptas esse (οὐ μέντοι ὁ γε πόλεμός ποῦ ξυνερρώγει, ἀλλ' ἔτι

ἀναγκῇ ᾗ): tamen nihilominus Atheniensibus ulciscendi cupiditas in dies crescebat, donec populiscitum illud crudelissimum in Megarenses conjectum est.

Causa, qua odium illud in apertam inimicitiam erupit, haec fuit. Athenienses enim arguebant Megarenses agrum, Deae Eleusinae sacrum, coluisse ex eoque fructum cepisse, deinde alium agrum, qui utrum Atheniensium an Megarensium esset diu disceptatum erat, occupasse, denique servos fugitivos urbe recepissee. Cfr. Thuc. I, 139, 2. οἱ δ' Ἀθηναῖοι οὔτε τᾶλλα ὑπέχουσιν οὔτε τὸ ψήφισμα καθήρουν, ἐπιχαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς ἀορίστου καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων. Plut. Pericl. 30. κοινὴν δὲ καὶ φανεράν ποιησάμενος αἰτίαν κατ' αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. De qua re ut legatum mitterent ad Megarenses Lacedaemoniosque, Pericles Atheniensibus persuasit. Cfr. Plut. l. l. 30. γράφει (scil. ὁ Περικλῆς) ψήφισμα κήρυκα πεμφθῆναι πρὸς αὐτοὺς (scil. τοὺς Μεγαρεῖς) καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους τὸν αὐτὸν καταγγελλόντα τῶν Μεγαρέων. Quae Periclis ratio sine dubio erat justissima et a Plutarcho l. l. laudatur (τοῦτο μὲν οὖν τὸ ψήφισμα Περικλέους ἐστὶν εὐγνώμονος καὶ φιλανθρωποῦ δικαιολογίας ἐχόμενον). Nomen legati ex eodem Plutarcho Anthemocritum fuisse discimus (l. l. ἐπεὶ δὲ ὁ πεμφθεὶς κήρυξ Ἀνθεμόκριτος κτλ.), qui culpa Megarensium occidisse videtur (Plut. l. l. perg: — αἰτία τῶν Μεγαρέων ἀποθανεῖν ἔδοξε). Idem testatur Philipp. Ep. ap. Demosth. p. 159: Μεγαρέων γοῦν Ἀνθεμόκριτον ἀνελόντων εἰς τοῦτο ἐλήλυθεν ὁ δῆμος ὥστε μουστρίων μὲν εἴργειν αὐτούς. ὑπόμνημα δὲ τῆς ἀδικίας στήσαι ἀνδράντα πρὸ τῶν πυλῶν. Paus. I, 36, 3. τοῦσι δὲ ἐπ' Ἐλευσίνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἰδὼν ἱερὰν. Ἀνθεμοκρίτου πεποίνηται μνημα. ἐς τοῦτον Μεγαρεῦσιν ἐστὶν ἀνοσιώτατον ἔργον, οἱ κήρυκα ἐλήοντα, ὡς μὴ τοῦ λοιποῦ τὴν χώραν ἐπεργάζαντο, κτείνουσιν Ἀνθεμόκριτον. Bekk. Anecd. I, 403, 29. Ἀνθεμόκριτος. Ἀθηναῖος μὲν ἦν κήρυξ, ἀπεσφάγῃ δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι. Harpocrat. in Ἀνθεμόκριτος, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα τό τε βαλανεῖον τὸ παρ' Ἀνθεμοκρίτου ἀνδράντα. τούτεστι πρὸς ταῖς Θριασαῖς πύλαις. οὗτος ἦν Ἀθηναῖος μὲν κήρυξ, ὑπὸ Μεγαρέων δ' ἀπεσφάγῃ, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ταῖν θεῶν ὀργάδα μὴ ἐπεργάζεσθαι.

Postquam tot antiquitatis testes enumeravimus, facere non possumus, quin credamus hanc de Anthemocriti caede narrationem veram esse, praesertim quum pluries statua ejus viri commemoretur, quamquam Thucydides totam hanc rem silentio transit. Dolemus neminem accuratius de hac re egisse, tamen certe probare possumus, quae Plutarchus cautissime tradit: ἐπεὶ αἰτία τῶν Μεγ. ἀποθανεῖν ἔδοξε.

Tum vero nuntio hujus caedis allato Pericles ira accensus Charinum quendam populiseitum illud contra Megarenses ferre jussit; cfr. Plut. Pericl. 30: γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρίνος, ἀσπονδὸν μὲν εἶναι καὶ ἀκίρρυκτον ἔχθραν, ὃς δ' ἂν ἐπιβῇ τῆς Ἀττικῆς Μεγαρέων θανάτῳ ζημιουῖσθαι; id. Reip. ger. praec. p. 258 ed. Ox.: Περικλῆς — διὰ δὲ Χαρίνου τὸ κατὰ Μεγαρέων ἐκύρωσε ψήφισμα. Cujus conceiti sententiam bene expressisse videtur Arist. Acharn. 533 sqq., namque idem fere tradunt Thuc. I, 67, 3: καὶ ἄλλοι τε παριόντες ἐγκλήματα ἐποιούοντο ὥς ἕκαστοι καὶ Μεγαρῆς, δηλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διςφορα, μάλιστα δὲ λιμένων τε εἰργεῖσθαι τῶν ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀγορᾶς παρὰ τὰς σπονδάς. ibid. 139, 2: ψήφισμα, ἐν ᾧ εἶρητο αὐτοὺς μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ μηδὲ τῇ Ἀττικῇ ἀγορᾷ. Diod. Sic. XII, 39: ὄντος δὲ ψηφίσματος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Μεγαρέας εἰργεῖσθαι τῆς τε ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων.

Quo facto Laedaemonios ab Atheniensibus petisse, ut legem illam abrogarent, Athenienses vero noluisse notissimum est, ut accuratius haec exponere opus non sit; tamen pauca restant. Quod enim Plutarchus l. l. 30. dicit, eundem Charinum legem tulisse „τοὺς δὲ στρατηγοὺς, ὅταν ὁμόωσι τὴν πάτριον ὄρκον, ἐπομνύειν, ὅτι καὶ οἱς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι“, verum id quidem videtur esse, comparato Thueydide IV, 66, 1: Μεγαρῆς οἱ ἐν τῇ πόλει πεζόμενοι ὑπὸ τῇ Ἀθηναίων τῷ πολέμῳ, αἰὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον οἱς ἐμβαλλόντων πανστρατιᾷ ἐς τὴν γῆραν — sed Plutarchum temporum rationem turbasse verisimile est, quum Thueyd. I, 146 tradat: ἐπεμύνοντο δὲ ὁμοῦ ἐν αὐταῖς καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκίρρυκτος μὲν ἀνσπόπτως δὲ οὐ. σπονδῶν γὰρ ἐγγύσις τὰ γινόμενα ἦν καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν, quod nullo modo dici potuit, si ante belli Peloponnesiaci exordium praetores Atheniensium populo tale jusjurandum dare debebant; Charinus potius hanc posteriorem legem post belli initium demum videtur tulisse.

In quaestione de populisciti tempore Passovio, qui (Jahn. Annal. 1826, II, 1, 155) anno 434 ante Chr. latum esse probare studet, astipulari non possumus; nostro quidem judicio perlaturum est exeunte anno ante Chr. 432, vel ineunte 431. Sed haec haec tenus.

Postremo paucis de fabulae nostrae vs. 524 sqq. agendum est, quibus causae nonnullae belli Peloponnesiaci afferuntur, quae sine dubio fictae sunt et fortasse Acharnensium tempore ab irrisoribus petulantibus Athenis circumferebantur. Aspasia, quae ante belli exordium Periclis socia fuit, tum quidem puellas, quas hominibus libidinis locaret, aluisse non videtur, et quae Thueyd. I, 139 tradit: καὶ ἀνδραπόδων ὑπόδοχὴν τῶν ἀφισταμένων omnino de servis

Atheniensium intelligenda sunt, quos postea Decelea a Lacedaemoniis obsessa plurimos transfugisse constat, quamquam negari non potest, unum alterumque fortasse e numero servorum Aspasiae fuisse. Hic locus aperte docet, quam bene Grotius iterum atque iterum moneat, ne poetae nostro comico in rebus ab eo traditis nimiam fidem habeamus.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ΚΗΡΥΞ ¹⁾.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ βασι.
λέως ἔχοντες ²⁾.ΤΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ ³⁾.ΘΕΩΡΟΣ ⁴⁾.ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ ⁵⁾.ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλεως ⁶⁾.ΘΕΡΑΠΩΝ Εὐριπίδου ⁷⁾.ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ ⁸⁾.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ΚΟΡΑ θυγατέρα τοῦ Μεγάρεως ⁹⁾.ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ ¹⁰⁾.ΒΟΙΩΤΟΣ ¹¹⁾.ΝΙΚΑΡΧΟΣ ¹²⁾.ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου ¹³⁾.ΓΕΩΡΓΙΟΣ ¹⁴⁾.ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ ¹⁵⁾.ΑΙΤΕΛΟΙ ¹⁶⁾.

¹⁾ post ΚΗΡΥΞ Blayd. inserit ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ. — ²⁾ sic Br. Inv. Dind. Bekk. Bl. Egk. Mein. — Πρέσβεις Ald. Junt. Kust. Elmsl. — om. R. — ³⁾ sic Br. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — om. R. — Βασιλέως ὀφθαλμός Ald. Junt. Elmsl. — Ψευδ. ἢ βασ. ὄφθ. Kust. — ⁴⁾ om. R. — ⁵⁾ sequitur in R. ἱμαχ. — Inscrunt hic Γόνη Δικαιοπόλεως Br. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Μήτηρ Ald. Junt. Kust. omittant hanc personam R. Elmsl. Mein. cfr. Beer Zahl d. Schausp. p. 54. — ⁶⁾ sic Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — Θυγάτηρ Ald. Junt. Kust. om. R. — ⁷⁾ sic Elmsl. Bl. Mein., qui inserit hanc personam infra post Θερ. Λαμ. cfr. Beer l. l. p. 147. — Κηφισοῦν Ald. Junt. Br. Inv. Dind. Bekk. Bgk. — Κηφισ., Θερ. Εὐριπ. Kust. — om. R. — ⁸⁾ om. R. — ⁹⁾ sic Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. — Κόραι Ald. Junt. Elmsl. Κόραι τοῦ Μεγ. Kust. Κόραι θυγατέρες τ. Μεγ. Br. Inv. Dind. 25, 28. Bekk. — om. R. — ¹⁰⁾ om. R. — ¹¹⁾ om. R. — ¹²⁾ sic Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — Νικ. συκοφάντης Ald. Junt. Kust. om. R. — ¹³⁾ sic Br. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — Ἀγγελος Λαμάχου Ald. Junt. Kust. — Ἀγγελοι Elmsl. — om. R. — ¹⁴⁾ sic Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — Γεωργίος Δερκέτης φυλάσιος Ald. Junt. — Δερκέτης φυλάσιος γεωργός Kust. — om. R. — ¹⁵⁾ sic Br. Inv. Elmsl. sqq. — Θεράπων ἢ παράνυμφος Ald. Junt. — Παράνυμφος ἢ θεράπων νυμφίου Kust. — om. R. — ¹⁶⁾ sic Br. Inv. Dind. Bekk.

Bgk. Mein. — Ἄγγελος. Ἐπεὶ ὁ ἄγγελος Kust. — om. R. Ald. Junt. Elmsl. Bl.

Personas inter histriones Beerius l. l. p. 60 sic distribuit:

I. Dicaeopolis.

II. Amphitheus; Uxor Dicaeopolidis; Euripides; Lamachus; Megarensis; Bocotus; Agricola.

III. Legatus; Theorus; Filia Dic.; Servus Euripidis; Sycophanta; Servus Lamachi; Praeco alter; Servus Sponsi; Praeco tertius; Nuntii.

Parachoregemata: Praeco; Pseudartabas; Nicarchus; Puellae Megarensis.

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ,
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

Ὅσα δὲ δέδωγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ᾗσθην δὲ βαίᾳ, πάνυ γε βαίᾳ, τέτταρα·

Adnotatio critica. v. 1. Vss. 1—4 exhibet Gregorius Corinthius ad Hermogenem de methodo gravitatis, apud Walz. Rhct. Gr. VII, 2, p. 1345 (Reisk. Oratt. VIII, p. 968). δὲ om. Δ et Gregorii Cod. Vindob. Smid. in ὅσα. Philem. Lex. s. v. ὅσα p. 49.

δέδειγμα Gregorii Cod. Vindob.

v. 2. ᾗσθην μὲν Γ deleto ab alia manu μὲν et superne adscripto δὲ.

πάνυ δὲ Libri. Editt. Gregor. Cor. l. l. Fritzscheius Dias. Rost. 1831. p. 4. Scripsi cum Elmsl., Thierschio Aristophaneis p. 687 et Bgk. Ed. II, quum baseo verba saepissime in responsionibus affirmativis inveniantur, et cum voce iterata conjuncta vim hujus vocabuli augeant. πάνυ τι conj. Dobr.

Acharnensca. v. 1. In scenae pariete domus Dicaeopolidis, Lamachí, Euripidis representantur; quarum media est Dicaeopol., reliquarum utra Lamachi an Euripidis fuerit, pro certo affirmari nequit. — Dicaeopolis e domo sua egreditur et in subcellis, quibus progenium exornatum est, ut pnyceam representaret, consideus queritur de innumerabilibus belli malis, ita tamen, ut eis, quae singillatim enumerat, pauca opponat, quibus gavisus sit.

δὲδ., τ. ἐμ. x. Imitantur hanc locutionem Synesius Ep. 7 πῶς δοχαίτε

δέδειγμαί τὴν καρδίαν; idem in Encom. Calvit. p. 63 μέσθην αὐτὴν δέδειγμαί τὴν καρδίαν. Julian. Or. VIII, p. 243 C. εἰκότω; δάκνομαί τε καὶ δέδειγμαί τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Praeterea cfr. Noster Vesp. 375 δαχεῖν τὴν καρδίαν, Ran. 43 δάκνω γ' ἐμαυτόν. De accusativo ὅσα adverbii loco usurpato vide Krüg. Gr. §. 46, 3, 2. Kühn. Gr. §. 556. Adn. 2. Cfr. χαίρειν πολλά v. 200. 832. Est mirantis, ut docet Krüg. Gr. §. 51, 8, 1. Cfr. Eq. 1336.

v. 2. Similiter atque hoc loco usurpatur πάνυ γε Theom. 749 ἐμπρήστομιν

α δ' ὠδυνήθην, ψαμμακοσιγάργαρα.

φέρ' ἴδω, τί δ' ἦσθην ἄξιον χαιρηδόνος;

5 ἐγὼ δ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφρανέην ἰδὼν,

v. 3. ὠδυνήθην Rav. ἄδριας δυνήθην Gregorii Cod. Vindob.

ψαμμακοα. Libri. Gregor. Cod. Vindob. Suid. s. voce, in γάργαρα, καρκαίρω, κόσσα. Macrobi. Saturn. V, 20. Ald. Junt. Frischl. Raphael. Bis. Kust. Burm. Br. Inv. Bekk. Bgk. II. Fritzsche. 1831 p. 4. ψαμμοσιγ. Froben. ψαμμακοσιγ. Elmsl. Schutz. Both. Diudf. Bl. Bgk. I. Meiu. Hesych. luter ψάμμαος et ψάμματα. Eustath. p. 986, 52.

v. 4. φέρ' ἴδω Gregorius, deinde recte exhibens τί δ' ἦσθην, quod disertè tuetur Fritsch. 1831 p. 5, et ad Thesm. v. 630. τί δ' ἦσθην Ald. Junt. Frischl. Raph. τί ἦσθην Elmsl., qui mavult τί ἀρ' ἦσθην.

ἄξιον Rav. χερηδόνος Γ.

v. 5. laudat hunc versum Suidas in κέαρ. ἐγὼ δ' Γ. ἀγ' ὦ δ' iu margine ab alia manu. ἐφ' ᾧ γε Ald. Junt. — ὑόφρανέην lemma scholii. Scriptor vit. Arist. ap. Dübner. Schol. XI. Elmsl. Diud. Ox. Meiu. improbante Fritschio 1831. p. 5.

τοίνυν α. Μνησ. πᾶν γ' ἐπαμπαρὰ. Eccl. 806. τοὺς γίτοντας ὁρῶ φέροντας. Ἀν. β. πᾶν γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης αὐτ' ἐισιόντες. In responsionibus affirmativis Eq. 971. Vesp. 293, 521. Av. 56. Eccl. 760. Athenion. ap. Athen. XIV, p. 660 c. (Meiu. Fr. C. Gr. 4, 557). — βαρὶ Ἀττικῷ dicitur pro Homericō ἡβαρὶν Od. γ, 14. ι, 462. — τίτταρα significat numerum exiguum.

v. 3. Ad ὠδυνήθην cfr. Ran. 650. De accus. vid. Krüg. Gr. §. 46, 5, 9. — ψαμμα. Fluxit hoc vocabulum Comicis ad exprimendam innumerabilem multitudinem. Prior huius compositi pars ad similitudinem numerorum πεντακῆσσι sqq. formata est, quae et ipsa littera α cōripuit (sed τριακῆσι Av. 607), et quum eodem modo adjectivo ἑκατακῆσσι respondeat πολλαπλασίους (cfr. Lobbeck ad Phrynichum p. 663), non dubitavi eum Elmslejo scribere. Sola hac priore parte utitur Eupolis ap. Schol. ad h. l. (Meiu. C. Gr. 2, 543) ὁρᾶμεν θεατὰς ψαμμακοσίους; item Alexis ap. Athen. VI, 230 c. ἐνόμασι χρώμενον ψαμμακοσίους, apud quem XIV, 671 A. legitur ὅτι δ' ἡμεῖς ψαμμακοσοὶ ἴσμεν δῆλον. Ibid. XIII, 114 d. οὐκ ἔτις ἀρα ψαμμακοσίους ἔχει μαθητὰς Βλαβίλας. De altera parte γάργαρα apud lexicographos silentium est, pauca tantum

ex Nostro, Aristomene, Sophrone, Cratino vide apud Scholiastam, quibus Blaydesius addidit Alcaceum in Coelo: ὁρῶ δ' ὄνομα γάργαρ ἀνθρώπων κόκλῳ. Apparet stirpem γάργαρ reduplicacione intensiva formatam esse et significare turbam, multitudinem. Totum hoc compositum explicant Hesych. s. v.: πολλὰ, ἀναριθμητὰ, et Eustath. p. 986, 52 καὶ ὅτι Γάργαρα διὰ τοῦτο ὀνόμας ποιητικώτερον τὰ πολλὰ, ὅθεν καὶ ψαμμακοσιγάργαρα ὁ κωμικὸς τὰ πᾶν πολλὰ ἔφη, δηλοῦσιν οἱ κωμικοί. Macrobius denique, qui Sat. V, 20. huius vocabuli mentionem facit, narrat, Varronem saepe iu Menippeis suis ψαμμακόσις pro multis posuisse.

v. 4. Quum ἦσθην autecedenti ὠδυνήθην opponatur, retinendum est τί δ', quamquam semel tantum apud Aristophanem (Av. 812) haec particula quaestioni, verba φέρ' ἴδω sequenti, inserta iuventur; praeterea confuterat Epich. ap. Diog. Laert. III, 14 φέρ' ἴδω, τί δ' ἀληγῆς καὶ. In talibus quaestionibus usurpatur τί ἀρ' Eq. 119. τί γάρ Vesp. 563; τίς γάρ Eq. 1002; τί οὖν Eq. 1214; τί μέντοι Thesm. 630. — χαιρηδ. formatum ad similitudinem vocis ἀληγῆν. Hesych. χαιρηδόνια: τὴν χαρὰν.

v. 5. εὐφρανέην absolute dictum Lys. 591, 165; cum dativo conjungitur

τοῖς πάντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξέμασεν.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας
διὰ τοῦτο τοῦργον ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

v. 6. ἐξέμασεν Δ. ἐξέμασε Ald. Junt. rell. edd. ante Dindf.
τάλαντος Junt. l.

v. 7. τοῦτοις ἐγανώθην malit Elmsl. et Vesp. 612.
καὶ φιλῶ — τοῦργον vid. Schol. ad v. 300.

v. 8. τοῦργον Ald. Junt. Frob. Frischl. Raph. Bis. Kust. Burm. Br. Inv. Schuta.
Elmsl. Bekk.

Nub. 561; cum ἐπὶ τινι Xen. Hellen. 4, 1, 33. Secundum Platon. praeceptum (Protag. 337 C) dicitur εὐφραίνεσθαι de gaudio animi, ἡδίσθαι de gaudiis corporis, cui distinctioni ipse Noster repngnat Pac. 291 ὡς ἡδίσται καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι. De augmento vide Lobeck. ad Phrynich. p. 140. Herod. Herm. p. 314. Ellendt. Lex. Soph. I, p. 710, 717.

v. 6. De hac re Scholiasta: ἐζημιώθη γὰρ ὁ Κλέων πάντε ταλάντα διὰ τὸ ἐβρί-
ζειν τοὺς ἱππέας, quae narratio a Scholiasta ipso, ut videtur, conficta, a. C. F. Hermann Do Eqq. Att. Mithg. 1835 p. 46 explosa est, qui allatis eis, quae Schol. ad Eq. 225 sq. de talibus discordiis inter Cleonem et equites commemorat, docet: „neque profecto alienum erat a Cleonis moribus, invidiae plebis inspicione ad opulentissimorum calumniam abuti; hos tamen ipsoe aequae decebat vel ultro hominem odiasse, qui in tantis calamitatibus publicis propria commoda secutaretur, dumque onera belli atque damna optimas quiasque ferret, ipso alienorum laborum praemia captaret.“ Tum scholiasta porgit, Theopompum auctorem landam, παρὰ τῶν νησιωτῶν. Διαβε πάντε ταλάντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους κορυφαίαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς αἰσθόμενοι διὰ οἱ ἱππεῖς ἀντιέλεγον καὶ ἀπέγτησαν αὐτόν. Quaeritur, utrum ordo equitum ipso accusatoris partes egerit, an potentia tantum alios accusatores adjuvarit. Priorem sententiam defendit Rankius, De Vit. Arist. p. 355, alteram Hermannus l. l., verisimillimum osim esse, equitum consensum accusatoribus

ipsis quasi subsidio fuisse, itaque effecisse, ut iudices, quamvis de plebe homines, Cleonem in re manifesta absolvere non auderent. Sine dubio Herm. verum vidit, quod probat Dindorfius in Ed. Ox. Rankius l. l. p. 356 e voce τῆτες (v. 15) colligit, hanc causam anno ante, quam Achaemenium fabula in scenam delata esset, dijudicatam esse. Numerum quinque talentorum cum Dindorfio ita accipio, ut numeri rotundi instar positus sit. Cfr. Pac. 171, Nub. 758. Ad ἐξαμῖν cfr. Eq. 1148. De anapaesto inciso vide Eng. ad Iya. p. XXV.

v. 7. γανόμεναι apud Comicum praeter hunc locum non invenitur; γάνομαι, pleurumque cum dativo conjunctum, praecipue apud Homerum legitur. Il. ε, 504, ω, 405, Od. ω, 43; apud Nostrum Vesp. 612, (γάνος Ran. 1320 secundum Euripidem, ejus vide Bacch. 382, Cycl. 415, Aesch. Pers. 621) nudo Elmsl. corrigendum esse censebat. At quam verba gaudendi saepius cum accusativo neutri gen. pron. conjungantur (vid. Krüg. Gr. §. 46, 5, 9), atque particula ὡς in tali exclamations malo absit (cfr. Ach. 473, 590, Eq. 714, 998, Pac. 291), mutare nolui. φιλῶ benevolentiam capiat, ut Ran. 579, Eq. 732, 1341 explicatur verhis ἐραστής εἰμι σοῦ. Aliter usurpatur Ach. 357, Av. 1010.

v. 8. Verba ἄξιον Ἑλλάδι ex Tolepbo Euripidis sumta vido ap. Nauckium Fragm. Trag. Enrip. 718; ubi cum Dobrascio legitur κακῶς ὁλοῖται. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. (ὁλοῖται Elmsl. ὁλοῖται ἂν Schol. ad h. l.) Sententia est: docet hoc opus Graeciam. Sic ἄξιος c. dat. saepius

- 10 ἄλλ' ὠδονήθηγν ἕτερον αὖ τραγωδικόν,
ὅτε δὴ 'κεχίγην προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,
ὁ δ' ἀνείπεν, εἰσαγ' ὦ θέσθην τὸν χορόν.

v. 10. κεχίγη ABCFGA. Ald. Junt. Froh. Frischl. Raph. Bis. Kust. Burm. Dind. 1830. Ox. Bekk. Buttin. Gr. Gr. I, 432. κεχίγει R. ἐκεχίγη Etym. Magn. p. 386, 32. 'κεχίγη Benth. Elmsl. Dind. 1825. 28. Both. Bl. Bgk. Mein. Reis. Conj. I, 229. Phot. Lex. s. v. κεχίγη Inv. 'κεχίγη Hottib. δῆτ' ἐκεχίγη Br. δῆτ' ἐκεχίγη Schutz. ἐκεχίγην Herodian. in Hortis Adonidis fol. 198. κεχίγη προσδοκῶ = cum oscitatione expecto, Reiskius.

v. 11. δὲ Bis. ὁ ἀνείπεν, sed manu post. ἀνείπεν P. ἀνείπ' Suid. in ἀνείπεν.

apud Comicum legitur Ach. 205, Nub. 475, Av. 548, Eq. 610. cfr. Krüg. Gr. §. 48, 6, 7. De ἀξίος cum genit. et dativo vid. ad 633. Adde Aristid. I, p. 803. ἀξίον γάρ 'Ελλάδι ἀνακαλέσαι. Suid. in παρφορούμενος: ἀξίον γάρ 'Ελλάδι, παρ' Εὐροπίδῃ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει εἰρημένον.

v. 9. Ad ἕτερον αὖ cfr. Nub. 757, 1445. τραγ. Neutrum pro adverbio usurpatum, ut Ach. 115, Lys. 276. Thesm. 1176. Schol.: ἀντί τοῦ ἐμπροσθί. ἐπείπερ ἡ τραγωδία ἐμπροσθὶν πραγμάτων ἀπαγγελλομένη. ἡ δὲ περὶ τραγωδίων μῦθοι λέγαντο. Sed utrumque significare vult poeta; itaque consulto posuit vocem ambiguam.

v. 10. ὅτε δὴ saepius apud Comicum, Ach. 16, 535, Eq. 632, 658, Pac. 1273, Ran. 771, 789, 1090, 1189, Eccl. 195, 315, 827. 'κέχηγα hianti ore sedere, de expectantibus, ut hoc loco, Ach. 30; de attente intuentibus Equi. 1119, Av. 20, 51, 264, 308, 1671; de otiose prospicientibus Lys. 426; de astupentibus Ach. 133, Equi. 755, 804. 'κεχίγη vetus forma pluraquamperfecti pro Ionica et Homerica 'κεχίγη probatur Etym. Magn. p. 386, 32: ἰστίον δὲ ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ συναρπύουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ποιῶσιν εἰς η, πεποικησέν λέγοντες: ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει, — ἐκ. πρ. τ. Αἰσχ. — ἣν γὰρ ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐκεχίγειν καὶ διαλύσει, ἐκεχίγησεν καὶ κρᾶσει, ἐκεχίγη, cfr. Phot. s. v. κεχίγη. Kühn. Gr. Scholgr. §. 116, 6.

τ. Αἰσχ. l. e. tragœdiam aliquam Aeschylī; nam quamquam Aesch. jam Ol. 81, 1 (anno 456 ante Chr.) mortuus erat (cfr. Bode Gesch. d. hell. Dichtk. III, 1,

p. 224), trigesimo anno autē aetam nostram fabulam, tamen tragœdiae ejus non in oblivione jacebant, quod ipse praesagiverat secundum Athen. VIII, 347 E. F. cfr. Ran. v. 867; sed Athenienae populi scito posterioribus poetis ut fabulas summi illius poetae in certamen deferrent permiserunt (Vit. Aesch. 'Αθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἡγάπησαν Αἰσχύλον, ὥς φιλοσεσθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλούμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Quintil. X, l. 66. Schol. Ran. 836.) Sic Suid. s. v. Αἰσχύλος tradit, Euphorionem et Blonem fabulis Aeschylī vicisse; cfr. de Euphorionis victoria (Ol. 87, 2) Argum. Eurip. Medae et Suid. s. v. Εὐφορίων. Etiam extra aecum carmina Aeschylī canebantur, quod docet Nub. v. 1364.

v. 11. ἀνείπεν scil. ὁ χορὸς. Bekk. Anecd. 396, 17: ἀνείπεν: ἀνεκέρων, ἀνηγόρευον. cfr. Richt. ad Pac. 551; sequitur infinitivus Pac. 554, oratio recta ut h. l. Av. 1076. εἰσάγειν τ. χ. vox solennis de choragis, vide Schneid. Attisch. Theaterw. Adn. 139. Il. l. poeta ipse chorum duxisse videtur, quod bene fieri potuit, quoniam poetae χοροδιδασκάλου munere fungebantur. cfr. Bode l. l. III, l. 182.

Theognis, malus poeta tragicus, apud Nostrum commemoratur Ach. 140, Thesm. 170; ubi frigida ejus poësis notatur, propter quam Χίων cognomen ei inditum erat. Fuisse unum ex triginta tyrannis perhibent Schol. Harpocrat. p. 84. Suid. s. v. φυροσύβειον et Θέογνης. Xen. Hell. 2, 3, 2.

πῶς τοῦτ' ἔπεισέ μου δοκαῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ᾗσθην, ἤνικ' ἐπὶ Μόσχῳ ποτὲ
Δεξιθεὸς εἰσῆλθ' ἄσόμενος Βοιωτίων.
τῆτας δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδῶν,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.

15

v. 12. Vulgatam exhibent Suid. in ἔπεισέ μου. Phrynich. in Bekk. Anecd. I, 41, 12. Wolf. Aus Arist. Ach. Berlin 1812. τοῦτο ἔπεισέ μου Rav. sec. Iuv. τοῦτο στείσι μου conj. Valcken. ad Hippol. 446. Br. Schutz. probante Elmsl. μοι conj. Br.

v. 13. ἤνικ' P.

Μόσχῳ vulg. Thiersch. Aristoph. p. 688. Bernhard. Synt. p. 250. μόσχῳ Bentl. Br. Elmsl. Bekk. Both. Fritsch. 1831. p. 6.

v. 14. ἄσόμενος P. ἀσόμενος Ald. Junt.

v. 12. De πῶς δοκαῖς vid. Thiersch. ad Ran. 54 et Plut. 738 (742). Cfr. Ach. 24. Equ. 399. Nub. 881. στείειν τὴν καρδίαν explicat Snid: ἐλόμην. Phrya. l. l. οἶον ἐκίνησε καὶ ἐτάραξε. Nub. 1276 τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σσεισθεῖ μοι δοκαῖς.

v. 13. Alii interpretes, nixi auctoritate Scholiastae (ὅτι ὁ νικήσας ἀθλον ἐλόμην μόσχον) μόσχον pro vitulo, victoris praemio, accipiunt, sed nullum ex tota antiquitate testimonium proferre possunt; alii cum altero Scholiasta (ἐντὶ τοῦ μετὰ τὸν Μόσχον. ἦν δὲ οὗτος φαῦλος κιθαριστής, πολλὰ ἰπνευστὶ ᾄδων et ὁ Μόσχος κιθαριστὴς Ἀχαρνέντιος) de malo citharoedo cogitant, ac recte, quum Scholiasta nullo modo patriam Moschi exco-gitare potuerit, et Gregor. Corinth. l. c. aequae ac Schol. explicationem μετὰ τὸν Μόσχον addat. Praeterea attendas velim chiasmum; nam optimum poetam Aeschylum sequitur malus ac frigidus Theognis, malum citharoedum Moschum, Dexitheus, poeta lyricus gratissimus.

v. 14. Opponitur Moscho Dexitheus, de quo aliunde nihil constat; neque Gregorio Corinth. quicquam notum erat, qui explicat: ἤνικα Δεξιθεὸς τις εἰσῆλθε. Βοιωτὸν μέλος sec. Schol. a Terpanδρο inventum. Cfr. Bode L. l. II, 1, 198.

εἰσέρχεσθαι et de histrionibus usur-patur, qui in domos, in scena repraesentatus, abeunt, ut Nub. 498, 499, 304, Ran. 503, 507, 512, 520, et ut nostro loco de

prodenntibus (*aufreten*), cfr. Av. 1209; sic imprimis dicitur de omnibus, qui per orchestram intrant.

v. 15. τῆτας: schol. ἐντὶ ἑτος. Richt. ad Vesp. 400 veritit = *heuer*. De particula ἄν ommissa, ut Ach. 348, vide Bäuml. Gr. Mod. p. 136. Eodem sensu, ac h. l. ἀποβνίσκων invenitur ἐκβνίσκων ap. Antiph. ap. Athen. VIII, p. 342 c. (Mein. C. Gr. III, 104), Menand. ap. Plut. De Adu-lat. p. 57 a. (Mein. C. Gr. IV, 153.)

διεστράφην = collum extorquere Av. 177; h. l. de oculis distorquendis, ut Equ. 175. Recte Blaydesius: oculos mihi distorti spectaculum illud dirum.

v. 16. παρακύπτειν clam prodire et obliquis oculis circumspicere (Richt.). Si o saepius apud Comicum Vesp. 178, Pac. 982, 985, Thesm. 797, 799, Eccl. 202, 884. Cum ἐντὶ et accus. Demosth. Phil. I, 46 καὶ παρακύβαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον, πρὸς Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῦ μάλ-λον οφείτῃ πλέοντα, ὃ δὲ στρατηγὸς ἀπο-λοῦσθαι. Fritschii explicatio: „irrepsit invocatus, iuvitis se obtrusit.“ quae nititur Pac. v. 950, vereor, ne sit acutior, quam verior. Cogitandum est de ridiculo modo prodeundi, quo Chaeiris risum movebat spectantium.

ὄρθιον, scil. νόμον. De hoc modo, invento a Terpanδρο, vide Eq. 1279 Kock. Müll. hist. Gr. lit. I, 278. Bergk. Com. Att. Rell. 230. Schol. et

- ἀλλ' οὐδαμῶς ποτ', ἐξ ὅτου γὰρ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδέχθη γὰρ ὑπὸ κωνίας τὰς ὀφρῶς,
ὡς νῦν, ὅπουτ' οὕτως κυρίας ἐκκληγείας
ἐπὶ θινὴς ἔργου ἢ πνὺξ αὐτῆς,

20

v. 17. οὐδὲ πῶποτε' Ald. Junt. Frischl. Raphael. Kust. Burm.

v. 18. κωνίας τὰς R. P. schol. Elmsl. Dindf. Schutz. Both. Bekk. Bl. Bgk. Moim. Porso in censura Arist. Brunckiani. Hanov. Ex. Crit. p. 109. Herm. El. doct. m. p. 133. κωνίας τὰς Γ, γε ah alia manu scripto. κωνίας γε τὰς rell. lhh. et edd. Suid. in ῥύπτομαι. Reisig. Conj. l. 93: „revocabo in locum suum, ut arbitror, hunc: οὕτως γ' ἐδέχθη γὰρ; non probatus Fritaschio 1831 p. 7. ὑπὸ γε κωνίας Thiersch. Arist. p. 688.

v. 19. ὅπουτ' R.

v. 20. ἢ πνὺξ αὐτῆς Γ. ἢ πνὺξ ἴδρι Δ.

Gregor. Cor. I. c. ὁ δὲ ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος οὕτω καλούμενος.

Chaeris tibicen commemoratur Pac. 941 (ubi vid. Richt.), Av. 858, Pherecr. ap. Schol. Av. 859 (Meln. C. Gr. II, 257), Suid. s. v. Χαίριδα. Erat in proverbio: Χαίρις ἦδων ὄρθιον. Schol. et Greg. Cor. τὴν δὲ ὁ Χαίρις κισσαφῶδες καὶ αὐλητικὸς φῶλος. Cfr. Aesch. 866, ubi mali tibicines Boeotici ridicule appellantur Χαίριδης βαμβαῖοι.

v. 17. ῥύπτομαι. schol.: ἀντὶ τοῦ σμύχτομαι, τοῦτέστι ζῶ. Suid. s. v. ῥύπτει = σμύχλει, πλύνει. Phot. s. v. ῥύπτομαι = σμύχτομαι. Cfr. Pierson ad Moerin p. 337. Antiphanes ap. Clem. Alex. Paed. III, 2, p. 218 Sylh. (Meln. Com. Gr. III, 81) de muliere ambitiosa: ἔχει, κάρσσι, ῥύπταται, προσέργεται.

v. 18. κωνίας: paenultima anceps est, corripitur Ran. 711. Aesch. Agam. 64, producitur praeter h. l. Lys. 470, et apud Homerum in fine hexam. cfr. Od. 8, 122 κωνίοντες πέλοιο.

Graeci lixivio utebantur ad lavandum, cfr. Eocl. 291 sq. Ran. 710, Lys. 470, schol. Plat. Rep. IV, p. 430 B. Polluc. 7, 40. Bekk. Charil. II, p. 143 (ed. I) Versus significat idem, ac supra v. 1.

v. 19. κυρ. ἐκκλ. Prima uniuersusque prytaniae concio κυρία ἐκκληγείας vocabatur, in qua praecipue de iniuriis magistratuum queri civibus licebat (Poll.

VIII, 95); quum vero res, quae in sequenti nostrae fabulae scena tractantur, magis in tertiam prytaniae concionem quadrent, de qua idem Poll. l. l.: ἡ δὲ τρίτη χέροισι καὶ πρᾶξις αἰσίοι χρηματίζαν, non dubito, quin h. l. κυρ. ἐκκλ. eo sensu accipienda sit, quo tradit Phot. s. v. κυρ. ἐκκλ.: ἄλλοι δὲ φασιν, καθ' ἑκάστον μῆνα ἐκκληγείας εἶναι τρεῖς, αἱ κύριαι πρὸς σύγκρισιν ἐλέγοντο τῶν συγκλήτων. Cfr. Schöma. Gr. Alth. p. 394, „der Name κυρ. ἐκκλ. wurde erstlich auch auf die drei übrigen übertragen.“ Praeterea Schol.: εἰσὶ δὲ νόμοι ἐκκληγείας αἱ λεγόμεναι κύριαι τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθ/νῆσιν. — εἰσὶ δὲ καὶ πρόσκλητοι συναγόμενοι κατὰ τινα ἐπείγοντα πράγματα. Horn. Staatsalth. 8, 128, 4. Schoem. de Comit. p. 29 — 32.

v. 20. ἐπὶ θινὴς. Mane convenire solebant Athenienses, cfr. Eocl. 377. Thesm. 375; sed tamen hyperbolice dictum, ut μεταμύρινοι v. 40.

πνὺξ. Proscenium repraesentare pnyceum docet pronomen αὐτῆς. Schol.: δαιτυτικώς. De situ pnycis vid. Zestermann in libro die atheniensis und christl. Basiliken Roma p. 42 sq. Lenke Topogr. v. Athen p. 157 sq. Bursian Philol. IX, 4. Vischer Erinner. u. Eindrücke aus Griechenland. Basel 1857 p. 108 — 116; qui tradunt pnyceum quaerendam esse in colle, inter septemiones et occasum solis a Museo sito. De hac sententia dubitationem move-

οὐ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι κᾶνω καὶ κάτω
τὸ σχολιόν φεύγουσι τὸ μεμλτωμένον.
οὐδ' οἱ προτάσεις ἤκουον, ἀλλ' ἀπρίαν
ἤκοντες, εἴτα δ' ὡσπεῖνται πῶς δοκεῖς

v. 21. οὐδ' Ald. Junt. Froh. Frischl. Raphel. Bis. οἱ δ' edd. sequ.

„fortasse κρέζουσι“ Reisk. κᾶνω Ald. Junt. Frischl. Raph. Kust. Burno. Br. Inv.

v. 22. Suid. in εχονόν.

v. 23. ἀπρίαν BCPETΔ Ald. Junt. edd. plurimae. Phrynichus Bekk. Anecd. I, 4, 22 secundum Fritasch. Rost. 1831 p. 8. ὡρίαν A. ἀπρίαν Suid. in ἀπρία. Diudf. 1825, 28. Osann ad Philem. p. 291. Sallier ad Moerin p. 33. ἀπρί γε suspicatur Blayd. ex Eccl. 741. Quamquam ἀπρίαν rarissime, ἀπρίαν saepius apud Graecos scriptores reperitur, tamen prophantibus omnibus libris terminationem av, a codicum auctoritate recedendum esse non putavi.

v. 24. ἀσπεῖνται corr. m. p. P. δισπεῖνται Dobr.

runt Götting. Ueh. d. Pelasgikon in Athen Ges. Abhdg. 1851, 1, p. 68 et das Pelasgikon u. d. Pnyx in Athen. 1853. Welcker. Folsatz der höchsten Zeus in Abhdg. d. Kgl. Akad. d. W. z. Berlin 1852: Pnyx u. Pelasgikon. Rh. Mus. 1854. Ueh. Bursians Athen. Pnyx Nov. Mus. Rhen. X. p. 592 — 610. Praeterea cfr. Herm. Staatsalth. §. 128, 9. Schoem. Gr. Alth. p. 394, add. 2.

v. 21. De foro vide praeter Zesterm. I. I. Schoem. Gr. Alth. p. 394. „Die Pnyx lag dem Markte ziemlich nahe, und unter den vom Markte auslaufenden Strassen war eine, die nur in die Pnyx mündete.“

κᾶνω καὶ κάτω alibi non invenitur; ἄνω τε καὶ κάτω Equ. 896. Nuh. 616. Pac. 1180. Thesm. 647. ἄνω καὶ κάτω Av. 3. Lys. 709, in Fragm. Com. Graec. pasalm, vid. Indicem ap. Meln.

v. 22. σχολιόν. μεμλτωμ. Schol.: ὑπὲρ τοῦ ἐξ ἀνάγκης αὐτοῦς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνέναι τοῦτο ἀπαραχωνόν καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀνταπερνῶσαν γὰρ τὰ γέγρα καὶ ἀπέλειπον τὰς ὁδοὺς τὰς μὲν φερούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ ὅτι ἀνέγρουν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὅπως μὴ περὶ ταῦτα διατρίβουσιν. ἔτι μὲν καὶ μεμλτωμένην σχολιόν περιβάλλοντες αὐτοὺς συνήλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. τοῦτο δὲ ἐποιοῦν ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύναι. ὅσοι γὰρ ἔχρυντο ζημίαν ἐξέτινον. Cfr. Eccl. 378 cum Schol. Hesych. a. v. ἔρρανον ὑπὲρ τοῦ σοφῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὅποτε (Diudf.) βρα-

δύνουν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Suid. s. v. μεμλτωμένον et σχολιόν. Poll. VIII. 104. Phot. s. v. Schoem. De Comit. p. 63 sq. Gr. Alth. p. 395. Schubert de Aedil. p. 117. Hine Demosth. in Aristog. 28, 7 B. habet verbum ἀποσχολίζω.

v. 23. De Prytanibus vide Nicht. ad. Pac. 875. Poll. IX, 40. Herm. Gr. Staatsalterth. §. 127, 5. Schoem. Gr. Alterth. p. 390.

ἤκουον = adsunt.

ἀπρί. cfr. Phrynichi glossam a Fritaschio correctam ἀπρίαν ἤκειν: οἶον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν. οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀπὸ δέου. Contrarium legitur ap. Luc. Gall. VII. ἤκειν ἐκλείπει τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖναι. Navig. 22. ἤκειν κλείσσει τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖναι, cfr. Herod. II, 2, 4. VIII, 19, 3. Matth. Gr. Gr. §. 425, 2 a. quos attulit Meukius ad Luc. locum priorem. Praeterea vid. Kühner. Gr. Gr. §. 555.

v. 24. ὡσπεῖνται Schol.: διασπένονται cfr. Plat. 330 (326 Thiersch.) εἰ τῶν βόλου μὲν οὖνεκα ὡσπεῖνται ἐκδοτοὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Adde infra v. 42 et Hesych. glossam ὡσπεῖνται ὡσπένονται. πῶς δοκεῖς sententiae, in qua iud. fut. positum est, apud Nostrum alibi non inseritur.

αἴτα. Ubi participium appositivum positum verbum finitum sequitur, saepissime apud Aristophanem huic additur adverbium εἴτα

- 25 ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
 ἄθροι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
 ἔσται προτιμῶν οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
 ἐγὼ δ' αἰεὶ πρόπτεος εἰς ἐκκλησίαν
 νοστών κάθημαι· κατ' ἐπειδὴν ὦ μόνος,
 30 στένω, κέχνηα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,

v. 25. Schol. Vesp. v. 90. ἀλλήλοισι περὶ τοῦ Mein.

v. 26. ἄθροι Schol. Elmal. Bl. ἄθροι Suid. in h. v. ἄθροι vulgo. Seripsi ἄθροι cum Mein.

v. 30. σκορδινῶμαι Erotianus in χορδίνημα p. 200. Phot. s. v.

κέχνηα Br. Inv.

cfr. Aeh. 291, Eq. 281, Nub. 592, Vesp. 379, 1072, Av. 359, 1619, Lys. 1067, Ran. 1001; interdum etiam duobus participiis verbum finitum antecedentibus alteri additur, cfr. Nub. 149, 178, 377. Eccl. 1109. Denique Thesm. 564 post genit. absol. legitur.

v. 25. Dativus ἀλλήλοισι cum ὦστ. conjungendus est; vid. Aeh. 844, Lys. 330. Kühn. Gr. Gr. §. 574, Adn. 2. Attendas discrimen, quod intercedit inter ὦστ. περὶ et ὦστ. εἰς v. 42.

πρῶτ. ξύλ. Pro primo subselliorum ordine in comitio accipiendum. Cfr. Vesp. 90. Phot. πρῶτον ξύλον· πρῶτον βάθρον. ἢ προεθρία. Poll. IV, 121. πρῶτον δὲ ξύλον, ἢ προεθρία μέγιστα μὲν δικαστῶν. Groddeck. De proedria et aulaco in Seebod. et Friedem. Miscell. Crit. p. 296. Riebt. Proll. ad Vesp. p. 124 sq. Quaeritur, utrum subsellia puycis lapidea, an lignea fuerint. Mihi enim Fritzscheio ad h. l. (Rost. 1831, p. 9) et Riebtiero l. l. persuasum est, lapidea fuisse, sed solemne istud nomen, e tempore multo antiquiore petittum, etiam postea obtinuisse. Scholiastae utrumque tradunt.

v. 26. ἄθροι cum spiritu aspero scribendum esse docet Ellendt Lex. Soph. I, 30, ex Herod. ad II. ξ. 38, et Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 346. Lenz. Pneumatologiae elementa Philolog. Suppl. 1860 p. 666. Cfr. Phryn. Bekk. Anecd. 350, 4. λέγεται δὲ καὶ ἄθρους καὶ ἄθρούς. De contractione vid. Eustath. 1387, 4

(Mein. Com. Gr. II, 1194) ἐκ τοῦ ἄθρός γίνεται ἄθρους. Moeris: ἄθρους, Ἀττικῶς. ἄθρούς, Ἑλληνικῶς. Suid. ἄθρούς καὶ ἄθρους λέγουσι δις ἀλλήθως.

καταρρέουσαν ῥέντα. Schol. ἐντὶ τοῦ ἄθρός ἐπαρχόμενοι, collato Hom. II. λ, 724. Pac. 71 et 146 significant de cedere. Praepositioni κατὰ h. l. propria sua vis tribuenda non est.

v. 27. De προτιμῶν vid. Thierseh. ad Ran. 654 (638), 655; Plut. 883; ubi eum οὐλὴν conjungitur, ut nostro loco; praeterea Pherecr. ap. Athen. III, 111 b. (Mein. C. Gr. II, 274). Phrynich. Bekk. Anecd. 60, 2; Phot. s. v. explicant τὸ φροντίζαν. — ὅπως proprie relativum est, cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 53, 7, 7.

v. 28. δαί corripit syllabam priorem Aeh. 28, Eq. 541. Vesp. 1458, Pac. 744, 760, Av. 750, Ran. 1086, 1250, Eccl. 444, 1160, 1162, prodneit Aeh. 751, Eq. 568, Nub. 547, 552, 1011, 1288, 1279, Vesp. 390, 667, 699, Av. 1478, Lys. 819, 1230, Ran. 1027, 536. Plut. 1007, 1049.

πρόπτεος, hic superlativus saepe apud Comicum invenitur, Aeh. 1002, Nub. 553, 1039. Cfr. ἀτότατος Plut. 83, μωνάτατος Plut. 182.

De more hora matutina in concionem eundi vide Eccl. 289; de iudiciis cfr. Vesp. 104.

v. 30. Similiter mores ebris describuntur Vesp. 1305, ubi Riebt. comparavit Pac. 335, Nub. 1133. — στένω explicandum est ex Eccl. v. 462. de di-

ἀπορῶ, γράφω, παραπύλλομαι, λογιζομαι,
ἀποβλέπων ἐς τὸν ἀγρὸν εἰρήνης ἐραῶν,
στογῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδ' ἐπώποτ' εἶπεν, ἄνθρωπος πρῶω,

v. 31. hanc et sequentem versum exhibet Suid. sub ἀπορῶντι et γράφω. — λογίζομαι propos. Bgk. Ed. II.

v. 32 — 36. vide ap. Stob. floril. LVI, 8.

v. 33. στογῶ Stob. δῆπευ id. τόνδ' Frob. Bis. ποθῶ Stob.

v. 34. ἀνθρώπος corr. m. p. P. ἄνθρωπος; Bis. — εὐὲ πώποτ' Ald. Junt. Frob. Frischl. Raph. Bis. Kust. Barm. — πρῶω Inv.

Inculo suspirantibus. — κλέψα de expectantibus, vid. ad v. 10. Falao Scholiasta: προσδέχομαι ἢ θέομαι τῆς εἰρήνης, nondum enim de republica loquitur, expectat solius initium concionis. — σκορδενώμα. Recte Elmsl. „pandiculari“, cfr. Richt. ad Vesp. 642. Piers. ad Mocr. p. 343. Heavych. σκορδενῶσθαι. τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφειν μετὰ χάμας. γίγνεται δὲ τοῦτο περὶ τοῦς ἐγχευομένους ἐξ ὕπνου, ὅτε χαλαρώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας.

v. 31. ἀπορῶ dubius hacsito, nescio quid agam; absolute dictum reperitur Eq. 679, Av. 474, Ran. 1007: cum accensativo conjunctum Nub. 743, Eccl. 664; cum infinitivo Vesp. 590. — γράφω. schol. ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς. schol. Ald. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἐαυτῶν διατίθενται, ἀλύοντες ἐπὶ γῆς διαγράφουσιν. Bergl. ad Pac. 844 comparavit Aristaeum. I, ep. 15. ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τοῦδαρος περιγράφουσα τὴν ποθῶ. Praeterea cfr. Ev. Ioann. 8, 6. καὶ πάλιν κάτω κύψας ἔγραψεν εἰς τὴν γῆν. — παραπύλλομαι obscena significatione de mulierum genitalibus dicitur Iys. 89, 151, Ran. 516; de virorum pudendis Plat. 168, ubi vid. Thiersch. — H. I. explicat schol.: τὰς ἐκ τῶν μυκτῶρων τιλλω τρίχας, ἣ τῶν μακχαλῶν, quod vereor ne falsum sit. Praefero etiam hoc loco turpem significationem, cum Fritzsche I, i. p. 9, collato Nub. 734. Vide etiam Lob. ad Phryn. p. 405. — λογίζομαι aes alienum compto, quod est aptissimum homini agresti, belli acrumnis presso.

v. 32. Quia miserrima conditione agricolae in urbe conferti vivebant; cfr. v. 71 et Thuc. II, 14. 17. ἀποβλ. de cupido aliquid spectantibus, ut βλέπειν v. 1112.

v. 33. Fragmentum tragicum ap. Nauck. Adesp. 25. p. 657. Hoc loco sine dubio pagus Acharnensium intelligendus est, qui erat tribus Oeneidis, quamquam v. 406 Dicaeop. diserte se Choilidam esso praedicat; quod docet carbonum commemoratio v. 34.

v. 34. Sententia haec est: Temporibus pacis pago meo nihil emendum erat, quin etiam ne verbum quidem „eme“ norat; omnia ipse ferebat, neque omnino erat, qui emeret (χῶ πρῶω). Similimae sunt laudes pacis Pac. 582 sq., 592 sq. et schol. Pac. 594. — De carbonibus Acharnensium schol.: τοῦτο Ἀχαρνέων βίον. οὗτοι δὲ πολυάνθρωποι καὶ οὐδέ τιόμανοι παρ' ἄλλων πρῆσθαι; v. 327 sq. Leak. Demeu von Attika (übers. v. Western.) p. 29. „Den benachbarten Wäldern des Parnes verdanken die Acharner ihren Kohlenhandel.“ Situs erat hic pagus 60 stad. ab urbe ad septentrionem versus, secundum Thuc. II, 21. Praeterea audi Leak. I. c. p. 34. „Der Theil der Ebene von Athen, welcher zwischen dem Fusse der Höhen von Khasid und einem von der nördlichen Spitze des Aigaleos nach Osten auslaufenden Vorsprung eingeschlossen ist, scheint der Bezirk des Demos Acharnai gewesen zu sein; wenigstens finden sich hier noch viele Ueberreste alter Gebäude.“

- 35 οὐκ ὄζως, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ἔδει πρίω,
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χεὶ πρίων ἀπ' ἡν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἤκω παρεσκευασμένος
βοῶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,

v. 35. ὄζως ὄψων Stob. — ἔδ' αἰ R. ἔδει ACPT Ald. Junt. Frischl. Raph. Kust. Burm. Inv. Schutz. Dindf. Ox. Bl. Bgk. Fritsch. 1831. p. 11. ἔδειν Suid. in πρίων. ἔδην B.J. Br. Bekk. Mein. Stob. ed. Mein. ἔδην Elmsl. Dindf. 25. 28. 30. Both. οὐχ ἡ δὴ Stob. libri. οὐχὶ δαί Stob. editt. Prima persona in antiquiore sermone fuit ἔδην ex ἔδεια contractum (cfr. Av. 511), tertia ἔδει vel ἔδειν ex ἔδει vel ἔδειν. Vesp. 558, 635, Pac. 1182. 'παροῖσθαι Nub. 1347. Cfr. Pierson. ad Moorin p. 173 sq.' Ellendt. Lex. Soph. II, 285.

πρίω Inv. omitt. Stob. et Grot. in floril. p. 215. πρίω bab. ed. Trincav. et aliae veteres.

v. 36. χεὶ Ald. Junt. Raph. Bia. Kust. Burm. Br. Inv. χεὶ Frischl. Elmsl. Schutz. Bekk. „Suspicerer nostrum scripsisse ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα μὲν, τὸ πρίω δ' ἀπ' ἡν, nisi receptae scripturae accederet Stobaei auctoritas“ Elmsl.

v. 37. ἀτεχνῶς R. sec. Iuv.

v. 38. βοῶν. Edd. vett. Kust. Burm. Br. Bekk. Both. Schuta.

v. 35. ὄζως et ἔλ. conjunguntur Av. 534. Fortasse ὄζως accipiendum est pro vino pessimae uotae, quod servis bibendum dabatur; cfr. Herm. Aut. priv. §. 26, 10. Alex. ap. Athen. II, 67c. (Mein. 3, 514); sic ἔλ. et οἶνος conjunguntur Thesm. 420.

v. 36. αὐτὸς scil. ὁ τῶν Ἀχαρνέων δῆμος. — φέρειν de agro Anon. ap. Stob. Floril. 57, 7, 12 (Mein. 4, 691). — πρίων ab imperativo πρίω a Nostro comico fictum esse, recte statuit Dindorfius; commemorationem serrae (πρίων) nec metrum, nec sententia ferret. Cfr. Heysch. πρίων ἀγορεύων.

v. 37. Particula οὖν rodit Dic. ad describendam suam conditionem, postquam v. 28 a proposito aberravit. Sic Eq. 71, Nub. 439. — ἀτεχνῶς significat ἀπλῶς, ut Nub. 438, 453, Vesp. 722, Pac. 199, 206, Chion. ap. Poll. X, 43 (Mein. II, 5); φανερώς, Nub. 408, 1174, Ran. 106, Vesp. 810, Av. 824. Cum negatione positum est, „nullo pacto“ ut Nub. 425, Av. 608, Phercer. ap. Athen. III, p. 95 d. (Mein. II, 297). Harpocr. ἀτεχνῶς; περιποιημένος μὲν ἀντὶ τοῦ σαφῶς ἢ δωρεῶς ἢ φανερώς. παροξύνων δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς ἢ ἀλό-

γως; Ravennatis ergo lectio apertoglossema est. Ictus in prima syllaba ponitur Vesp. 810 (ubi vid. Riebt.), Pac. 199, Av. 824, Plut. 312. Falso vertit Both. „plano paratus huc adveni“; conjungendum est cum ἤκω, ut sit „missis ambagibus huc adveni.“

v. 38. βοῶν clamare, si quid displicet. Schol.: ἀντιπεθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἀπλῶς καὶ ὡς ἐπύχ. — ὑποκρ. cum Elmsl. ex Eccl. 256, 588, 596 explicandum, „interpellare“, oratorem quaerendo interrumpere. (Cfr. Phryn. Bekk. Auecd. 68, 10. ὑποκρούειν τοὺς ῥήτορας: τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζειν. — λοιδορεῖν (sec. Schol. etiam λοιδορεῖσθαι dicebatur; cfr. Aeschin. Timarch. §. 35) est „conviciis increpare“. Haec omnia saepe inconciliabulis facta esse docent Eccl. 254 sq. Eq. 1272, Iys. 1128, sed leges eis, qui tali modo actiones concionis turbabant, poenam minabantur, cfr. quae congressit Herm. Ant. publ. §. 129, 15. Id ipsum, quod Dic. non ignorabat, et impune haec facturum non esso, fulcit explicationem vocis ἀτεχνῶς supra aliatam.

εάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ προτάνας γὰρ οὐτοὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἡγήρευσεν τοῦτ' ἐκατὶν, οὐγὰρ ἔλεγον
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠσιζέσται.

40

ΚΗΡΥΞ

πάρει' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάρειθ', ὥς ἂν ἐντὸς ᾗτε τοῦ καθάρματος.

v. 39. τις om. R. πρὶν F. λέγει P.

v. 41. λέγων R. δ' ἔγωγε ἔλεγον P. οὐγὰρ ἔλεγον Ald. Junt. Kust. Burm. Br. Inv. Schutz. Bekk. οὐγὼ ἔλεγον Frischl. Raph. Elmsl. οὐγὰρ ἔλεγον Dindf. 25. οὐγὼ ἔλεγον Dindf. 28. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein.

v. 42. Scripsi ἐς secundum Dindorfii ad hujus fabulae v. 242. adnotationem: „Discrimen inter duplicem praepositionis formam εἰς et ἐς apud comicos hoc intercedit, ut εἰς ante vocales, ἐς ante consonantes litteras scribatur. Ab hac lege tragicorum usus ita tantum recedit, ut ἐς etiam ante vocalem dicatur, ubi metri necessitas postulat.“ Porson. praef. Hecub. p. LV: „Rarissime omnino et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant comici.“ Engerus ad Lys. v. 2 Porsoni assentitur, dubitationi vero obnoxium esse judicat, utrum ante consonantes litteras semper ἐς, an etiam εἰς posuerint veteres. Mein. Ed. Arist. Lips. 1860. p. V: „In scriptura praepositionum εἰς et ἐς constantiae causa Dindorfii rationibus ad Ach. 242. exposita obtemperavi“.

v. 43. πάρειθ' P. — εἰς Ald. Junt. Froh. Bis. Frischl. Raph. Kust. Burm. Elmsl. Bekk. Dindf. 28. 30. Bl. Bgk.

v. 44. πάρειθ' P.

v. 39. πλὴν post ἄλλο positum invenitur Ach. 376, Pac. 505, Ran. 621, 1391, Plut. 106; post ἕταρον Ran. 5.

v. 40. ἀλλὰ γάρ. At nunc brevi tempore consilium meum exsequar, nam prytanes adsunt. — οὐτοὶ schol.: δεικτικῶς. — μεσημβρ. hyperbolicus dictum. schol.: οὐκ ἐρηθισαίνεας cfr. Vesp. 774. καὶ ἔργη μεσημβρινός.

v. 41. οὐκ ἡγήρευσεν: spectat ad v. 24. cfr. Plut. 102. Arist. ap. Steph. Byz. v. Ἄργος (Mein. II, 1071). De sequentibus vide quae congressit Reis. Conf. I. p. 279; ad τοῦτ' ἐκτίβο comparantur Ach. 820, Av. 353, Ran. 1341, Eur. Med. 94 τοῦτ' ἐστ' ἐκτίβο Ran. 318.

v. 42. De προεδρίαν vide ad v. 25. — πᾶς ἀνὴρ cfr. Ran. 1022, 1125. De ὠσιζέσται expositum est ad v. 24 et 25. Dindorf. comparat Aristid. II, p. 127 οὐδὲ εἰς τὴν προεδρίαν ὠσιζέσονται.

v. 43. Prodeunt a proscenii parte spectatoribus dextera praeco, prytanes, cives Athenienses representati a choreutis, qui postea inter v. 173 et 204 proscenio relicto veste mutata chori ipsius partes acturi orchestra intrans. — πάρειθ' κτλ. cfr. Eccl. 129. „Formula sollemnis non ad unum hominem pertinet, sed totam concionem complectitur“ Fritsch. 1831, p. 11.

v. 44. καθάρματος. Auspicabantur Athenienses concionem a sacrificio porcelli, vid. Herm. Ant. publ. §. 129, 1. Schönm. De Comit. p. 91. id. Ant. Gr. p. 396. Joci causa mustela commemoratur Eccl. 128. Quae hostia secundum Schol. ad h. v. et Hesych. a. v. κάθαρμα vocabatur: at nunc pro loco sacro, i. e. sanguine hostiae adperso, accipiendum esse censeo. Plut. 454 κάθαρμα hominem detestabilem, βδελυγμα, significat. — ὥς ἐν eodem modo ex imperativo suspensum.

ΑΜΦΙΘΕΟΥΣ

45

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΥΣ

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ

τίς ὦν;

ΑΜΦΙΘΕΟΥΣ

'Αμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ

οὐκ ἄνθρωπος;

ΑΜΦΙΘΕΟΥΣ

οὐ,

ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γάρ 'Αμφίθεος Δῆμητρος ἦν

v. 45. σίπιν Γ. Bekk. τίς Ald. Junt. Raph. Bl. Bekk. τίς Frischl. Bia. — σίγα. σιόπιν. τίς ἀγ. κτλ. dubitanter proponit Hamakerus Mnemos. II, p. 2. Λιάντις σίπιν Bergk. in adn. crit. ed. II.

v. 46. οὐκ Bia. Kust. Burm. Br. Elmsl. Schutz. οὐκ Both. οὐ Dind. Bl.

v. 47. Vulgatam tuetur Hanov. Exerc. Crit. p. 93. ἀθάνατός γ'. Elmsl. ἀθάνατος. ὁ δ' 'Αμφ. Herm. ap. Reis. Conj. p. 13. ἀθάνατος' ὁ γ' 'Αμφ. Reis. l. c. ἀθάνατος γάρ 'Αμφίθεος prop. Fritsch. ad Thesm. v. 730. vitium latere in 'Αμφίθεος censet Mein.

sam vid. Vesp. 425, Av. 1509, Eccl. 57, Plut. 112.

v. 45. Sero advenit Amphitheus et quaerit, num quis jam in concione dixerit; quae nou agnoscens Hamakerus l. l. prima hujus versus verba in suspicionem vocavit, putans, tempestive venisse Amphitheum; at recte vulgatam scripturam tutatus est Mein. Philolog. XI V, 1, 1859. — τίς ἀγ. βούλ.: De hac solemnī praeconis interrogatione vid. Aeschin. Tim. §. 23. Herm. Autt. publ. §. 129, l. Fritsch. Quacst. Lucian. p. 75. Eccl. 130. Thesm. 379.

v. 46. Verba τίς ὦν; — οὐκ ἄνθρωπος; — v. 54. οἱ τοξόται; v. 59. καθ' ἡσθε εἶγα a Bruckio secundum Cod. B. et Schol. ad v. 54. Prytani trihusuntur; Bee-rius Zahl d. Schauspieler bei Aristoph. p. 54. personam praeconis tuetur, quum prytanis re vera verba non tam clara voce pronunciasset, ut ab universa concione perciperentur, sed singula a praecone repetita essent. — Amphitheī persona ab

Aristophane ficta est, quamquam schol. dicit: ἱερὸς Δῆμητρος καὶ Τριπτολέμου ὁ 'Αμφίθεος. Ludit hoc nomine poeta; Amph. nomen suum proficitur, sed praeco intelligit „semidens“.

v. 47. Metrum hujus versus caussa fuit, ut multae a viris doctis emendationes proponerentur; sed nihil mutandum est, quum lectio vulgo tradita sententiae optimo conveniat, et tribrachum anapaestus bene sequi possit, ubi tribrachus priore, anapaestus posteriore dipodia continetur. Cfr. Rosch. et Westph. Gr. M. III, p. 191 sq. Enger. ad Lys. p. XV sq. Cfr. Ach. v. 928. Nuh. 663, Av. 108, Eccl. 315. — Comicus, quum Amphitheum inducit originem suam exponentem, Euripidem carpere videtur, ejus prologi hujus loci simillimi sunt, cfr. init. Jouis, Herc. fur., Bacch., Hecuba et Phoenissarum. Nomina, quae sequuntur, propria deprompta sunt e fabulis Eleusiniis, tamen „Amphitheus, Phae-

καὶ Τριπολέμου· τούτου δὲ Κελεὺς γίγνεται·
 γαμῆ δὲ Κελεὺς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,
 ἐξ ἧς Λυκίος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
 ἀθάνατος εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
 σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνον.
 ἀλλ' ἀθάνατος ὦν, ὦνδρες, ἐφ' ὅδ' οὐκ ἔχω
 οὐ γὰρ διδόσασιν οἱ πρυτάνεις.

50

v. 48. γίνεται PR. Ald. Junt. Frischl. Raph. Kust. Burm. Cfr. Moer. p. 108. γίνεται, 'Αττικῶς, γίνεται 'Ελληνικῶς. Eustath. p. 1064, 2. „Recte facere videntur, qui grammaticorum sequentes auctoritatem γίνεσθαι et γινώσκειν Atticis veteribus ubique restitunt, alteram autem formam recentioris dialecti Atticae auctoribus relinquunt.“ Dindf. in Steph. Thes. II, 621.

v. 52. πρὸς τοὺς Λακ. P. ποιεῖσθαι Ald. Junt. Froh. Frischl. Raph. Bis. Kust. Burm. Br. Elmsl. Inv. Schutz. Dindf. Both. Bl. Bekk. Bgk. ποιῆσαι Mein. cum Elmsl. in adn. ad. v. 58.

v. 53. ὦν ἄνδρες R. ὦν ἄνδρες Bekk. Fritzsche. Jahn. Ann. 1829. p. 5. ὦνδρες P. ὦ ἄνδρες Ald. Junt. Froh. Raph. Bis. Kust. Burm. Br. Inv. Schutz. ὦ ἄνδρες Frischl. Elmsl. ὦνδρες Dindf. Bl. Mein. ἀλλ' ὦν ἀθάνατος conj. Br. in adnot. — ἐφ' ὅδ' εὐκ P. corr. man. post. Legendum cum Rav. ἄνδρες sec. Krüg. Gr. Gr. §. 45, 3, 1.

p. 54. „In B. personam scripsit primo librarius χέρυξ, sed ipse postmodo correxit reposuitque πρύτανις, quod verum est“ Brunck., receperunt Schutz. Dindf. Ox. Bekk. Bl. assentiente Dohraeo.

nareto, Lycinus“ alibi non inveniuntur. Cererem Celem visitasse narrat Pans. I, 38 sq. De Celeo vid. Athenagor. suppl. pro Christ. c. 12. Ἀθηναῖοι μὲν Κελεὺν καὶ Μετάνειραν θύονται θεοὺς, et Schol. Eq. 698.

v. 49. τήθην. Schol. τήθας ἐκάλουν τὰς μέμνας.

v. 51. Ad ἐπιτρέπειν c. iufin. cfr. Eq. 1097.

v. 52. Appositio μόνον eodem modo multis verbis a pronomine separatur v. 131. — Activa forma παρὲνδὰς ποιῆσαι de eo dicitur, qui inter partes belligerantes bellum componit, media vero ποιεῖσθαι de eo, qui sibi ipsi pacem facit, ut postea ea fruatur. Sic activum scribendum est Ach. 58, 131, Pac. 212, medum Ach. 268, Av. 1599, Lys. 154, 951, 1006, Thesm. 1161.

v. 53. Ad verba ἐφ' ὅδ. οὐκ ἔχω explicanda Bothius falso cogitat de coena in prytaneo, quae publice legatis dahi-

tur (cfr. v. 125), legatum enim deorum esse Amphitheum; „viaticum“ potius vertendum est, quod suadet etiam verbum διδόσασιν. Cfr. Demosth. De falsa legat. 158, p. 390.

v. 54. Quamquam scholiasta monet: τοῦτό φησιν εἶς τῶν πρυτάνεων, κελεύων ἐχθρῶν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν, tamen, ut iam ad v. 46 exposuimus, persona praecognis retinenda est: locus Platonis (Protag. p. 223 B.), ab Elmslejo allatus, nihil probat. Fritzscheus l. l. p. 12. eidem sententiae favet. — τοξόται. De sagittariis Scythiis vid. Schol.: εἰσὶ δὲ οἱ τοξόται δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεος, τὸν ἀρπήμεν χλίοιο. Cfr. Herm. Ant. publ. §. 129, 14. Bergk. De Com. Att. Rell. p. 98. — Nominativo saepius utuntur minantes, Ach. 824, ὀργανόμοι. 864, οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν: Krüg. Gr. Gr. §. 45, 2, 6. Tacere iubetur Amphitheus, quia de pace loquitur.

ΚΗΡΥΞ

οἱ τοξόται.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

55 ὦ Τρεπτόλεμε καὶ Καλέ, περισέσθ' με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἄνδρες προτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ

κάθησο σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω, ἴγώ μὲν οὐ,

v. 56. ὦ ἄνδρες Ald. Junt. Kust. Burm. Br. Inv. Schutz. ὦ ἄνδρες Frischl. Raph. Elmsl.

v. 57. Hunc et sequ. versum attulit Phrynichus Bekk. Anecd. I, p. 45, 5; priorem exhibet Suidas in ἀπάγειν. — εἰς τις Ald. Junt. Frischl. Raph. — ἤθελεν Dind. 1825.

v. 58. ποιέσθαι Rav. sec. Dindf., qui sic edidit 1825. ποιέσθαι Rav. sec. Bekk. Fritsch. 1831. p. 12. ποιῆσαι Phryn. Bekk. Anecd. I, 45, 6. — τοὺς ἀσπίδας P. corr. m. p. τὴν ἀσπίδα Suid. in κρεμάω.

v. 59. κἀθ' ἑσ' σίγα. Bergl. in notis, qui in textu vulgatam dedit, Elmsl. Mein. malit Blaydes. Correctum sec. Ach. 123. et Vesp. 909. Quamquam plurimis locis σίγα legendum est (Pac. 90, Av. 1505, Lys. 590, Thesm. 27, 45, 95, 99, 381), σίγα semel tantum invenitur (Ach. 238), tamen nostro loco non est, cur a codicum scriptura recedamus, quam optime adverbium cum imperativo congruat.

σὺ Br. Inv. Schutz. Both.

v. 55. Invocat Amph. majores suos, quorum in tutela est. — Ad περισσῶν cfr. Ach. 167. Pac. 10. Vesp. 439. Eccl. 369. Ran. 1476. alia, quae laudavit Riebt. ad Pac. v. 10.

v. 56. ἀδικ. τ. ἐκκλ. i. e.: Injuria afflictitis concionem.

v. 57. Caesura ante quintam arsin praecedente syllaba brevi bene stare potest; praecedente vero syllaba producta illis tantum locis, quibus etiam haec a praecedenti arsi caesura separatur (cfr. Soph. Antig. v. 499). Hanc legem metricam, a tragicis rarissime violatam, comici non servant. Vid. Porson. Praef. Hecub. p. XXX. Herm. Elm. doct. metr. p. 113. Rossb. et Westph. Metr. Gr. III, p. 187.

ἀπάγειν comprehendere. De hac

agendi ratione, quam nostrates dicunt summarisch, vid. Herm. Ant. publ. §. 137, 3. Turbaverat enim Amphitheus concionis ordinem, quod legibus vetitum erat, cfr. Aeschin. Tim. §. 35. Herm. I. I. §. 129, 15. Hoc loco Dicacop. deprecatione sua Amphitheum servare videtur.

v. 58. De σπονδὰς ποιῆσαι cfr. ad v. 52. — κρεμάσαι schol.: ἐν τῷ τῇ εἰρήνῃ κρέμονται αἱ ἀσπίδες. Cfr. Ach. 279 ἡ δ' ἀσπίς ἐν τῷ φεφάλω κρεμάσεται. Av. 435 sq. De gubernaculo idem legitur Av. 711.

v. 59. μὰ τ. Ἀπ. ἴγώ μ. οὐ. Formula jurandi usitatissima Ach. 101, Equ. 14, 1041, Nub. 732, Pac. 16, Av. 263, 439. Cum negatione μὴ Lys. 938. Simul audiendum est futurum, ut Av. 440, Thesm. 269.

ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρωτανεύσῃτέ μοι.

60

KHPYE

οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΗΣ

ποίου βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσιν

καὶ τοῖς ταῦτοι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

v. 60. γε om. Schol. εἰρήνης τι Dobr.; particula γε retinenda est, quae pacem, majore vi effert. — πρωτανεύσῃτέ μοι Mein. non monito lactore. Aoristum scripserim, quum temporum rationem accuratius exprimat. Cfr. locos simillimos Av. 440, Thesm. 269.

v. 61. οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις ABCPΔ Ald. Junt. Froh. Frischl. Bis. Kust. Burm. Br. Schutz.

v. 62. ἄχθομαι γάρ πρ. BP. Br. ἄχθ. γάρ ὡς πρ. ACΔ. ἄχθ' ἔγω R (fort. Γ) Ald. Junt. Froh. Frischl. Raph. Bis. Kust. Burm. Inv. Schutz. Bekk. Both. Dindf. Bgk. Mein. ἄχθ. τοῖς πρ. Elmsl. cum Br. in adu. Bl. — πρέσβειν vulgo. πρέσβεσιν Dindf. 25. Bgk. II. Mein.

v. 63. Σνιδ. in ἄχθομαι. — ταῦτοι vulgo, ταῖσι Elmsl. ταῖσι Bl. Mein. secund. Tryph. apud. Atheu. IX. p. 397 E. (Av. 102, 269, 885) cfr. Lehrs. Arist. p. 341 sq. — ἀλαζονεύμασι vulgo ante Dindf.

v. 60. πρωτανεύσιν. Verba fauore de pace. Nos „von Seiten des Praesidium zur Sprache bringen.“ Schol.: ἀντί τοῦ χρηματίσθαι. Cfr. Herm. Ant. publ. §. 129, 2. — περὶ εἰρ. Aliter Isocrat. Parneg. 121: οὐ καὶ τοῦ πολέμου κύριος ἐγείρωτο, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπρωτάνευσε, ubi vid. Ranschenst.

v. 61. βασιλέως i. e. Rex Persarum. De omisso articulo vid. Krüg. Gr. §. 50, 3, 7. — Introducuntur legati. — Quod docet Blaydesius, Scholiastam πρέσβεις δὲ οὗτοι εἶναι οἱ περὶ τὸν Μόρυχον ἐμπληθύντες τρυφῆς) sequens, principem hujus legationis Morychum fuisse, errare mihi videtur, quum scriptores de hac legatione nihil tradant et Comici semper (Ach. 887, Vesp. 506, 1142, Pac. 1008, Plat. Com. ap. Schol. Nub. 109, Mein. II, 652) vitam tantum ejus otiosam et luxuriosam perstringant. Praeterea Schol. Vesp. 509, cujus verba Mein. Com. Gr. V, 30 feliciter restituit, scribens: „πρὸς τὸν τοῦ: Ἀφελείας ποιήσαντα (Teleclidi haec fabula vulgo tribuitur) ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήμας ματέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσας ὅτι τρυφῆρος καὶ ἰδύβριος καταμύθειται“ aperte poetam vituperat, quod Morychum rempublicam capessivisse sinerit. Deinde non magis

verum vidisse interpres ille videtur, dicens hunc locum egrotie illustrari eis, quae leguntur Vesp. 1133 — 1144, quae si accurate spectaveris nihil de legatione a Morycho suscepta continere videbis. Schol. Morychum h. l. commemoravit, quia in sequentiis vita luxuriosa Persarum describitur et Morychus hominum mollium et gulosorum notissimus fuit.

v. 62. Articulus, ex versu sequenti sumptus, siue dubio delendus est. Haec enim vult Noster: „bilem mihi commovent legati qui qui sunt, et pavones jactantiaque eorum,“ nbl in articulo τοῖς vis possessiva inest. Cfr. Krüg. Gr. §. 50, 2, 3. Cfr. Fritsch. 1831, p. 13.

τοῦ βας. Talis interrogatio, cum contentu dicta, saepissime apud Aristoph. invenitur; Ach. 109, 157, 761, Eq. 32, 164, Nub. 967, 1338, Av. 1346, 1235, Ran. 529, Lys. 730, 923, 1179, Thesm. 874, Plut. 1047. (Reia.) — ἄχθομαι varie construitur; cum dativo Ach. 1100, Pac. 119, Ran. 1481, Eccl. 1010: cum participio Lys. 867, Plut. 234: cum ὅτι Vesp. 852, Plut. 899: cum ὅτι Lys. 10; absolute ponitur Eccl. 174.

v. 63. Pavones rarissime Athenis spectabantur; fortasse legati a barbaris

ΚΗΡΥΞ

σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βαβαξέ. ὠχβάτανα τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ

- 65 ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντας.

v. 64. Theodosius περί γραμματικῆς p. 79, 12. Suid. in ἐπεποι. ὠ' χβάτανα Ald. Junt. Frischl. Ris. Raph. Kust. Burna. Br. Inv. Schutz. Bekk. Both. ὠ' βάτανα Frob. ὠ' χβάτανα Elmsl. ὠχβάτανα Dind. Bl. Bgk. Mein. ὠ' χβάτανα P. primas litteras in rasura exhibens, ὠε βάτανα Snid. ὠα, βάτανα Theodorus. — τοῦ φερήματος Suid. φερήματος Theod.

v. 65 et 66 exhibent Suid. et Phot. s. v. φέρειν.

v. 65. μέγα R.

v. 66. φέροντας, in Γ littera et ab alia manu est. — δύο] εἰς Phot. Suid. Cod. Ox.

v. 68. ἐπρυγόμεθα ABCRΓ Ald. Junt. Frob. Frischl. Raph. Bis. Kust. Burna. Elmsl. Dindf. sq. ἐπρυγόμεθα P. Br. Inv. Schutz. Bekk. ἐπευγόμεθα Δ. — διὰ τῶν Καύστρων πέλων ABCRΓΔ vulge, omisse articulo Bgk. 11. Καύστρων trisyll. Debr. παρὰ τῶν Καύστρων πέλων R. Inv. emissis praepositione Elmsl. Both. παρὰ Καύστρων πέλων Dindf. 25. Bgk. I. Fritsch. 1831, p. 15. παρὰ Καύστρων πέλων Dindf. in Adn. ad ed. 1825, 28, 30. Ox. Bl. Mein. παρὰ Καύστρων ποταμὸν conj. Blaydes.

nationibus reduces jactantiae causa eos secum retulerant. Uberrime de his avibus egit Voss. Epist. myth. II, p. 118sq. — ἀλαζ. Cfr. Ach. 87, et ἀλαζόν v. 109.

v. 64. σίγα, vide adn. crit. ad v. 59. — βαβ. Snid. s. v. ἐπεποι. σχετικῶς τεκί ἀντί τοῦ φεῖ. Haec interfectio et taedium significat Ach. 1141, Pac. 248, Lys. 312, et Iactitiam Ran. 63. Dieneopolin taedet mihi legatorem vestitus. — ὠχβάτανα. Haec nrbs, quae asapius apud Nestrum commemoratur, propterea quod remotissima ab Athenis erat, sollicitissima habebatur, cfr. Eq. 1089, Vesp. 1143, 1144. — τοῦ σχήματος. De genitivo vide Krüger. Gr. Gr. §. 47, 3, 1; exempla concessit Reis. Conj. I, p. 265, Ach. 87, 575, 1199, Eq. 144, Vesp. 161, Pac. 237, Av. 224, 61, 1131, Plut. 389. — σχῆμα h. l. habitus, Vesp. 1070, 1170, Equ. 1331, Ran. 463. Snidas: φερήματος; σχῆμα sunt saltationis figurae Pac. 323, ubi vide Richt.

v. 65. De hac legatione nihil cognitum habemus. — ὡς c. acc. personae Plut. 32. — βαα. τ. μέγ. regem Persarum. Isocr. Paneg. 121: οὗ βασιλέα τὸν μέγαν αὐτὸν προσαγορεύομεν, ὥσπερ αἰχμάλωτοι γεγονότες; De articulo emissio vid. ad v. 61.

v. 66. δύο δραχμὰς. Eandem pecuniam pescunt milites Odomanti v. 158, et mortuus, qui offertur Ran. 173, ut sarcinam Xanthiae ad Inferos ferat. De hac pecunia singulis diebus legatis solvenda vid. Schoem. Antt. Gr. p. 452: satis est magna, si comparas Demesth. de falsa leg. §. 158 (p. 390), ubi merces quotidiana unius drachmae et unius oboli commemoratur. — τῆς ἡμέρας, de genitivo vid. Krüger. §. 47, 2, 2.

v. 67. ἐπ' Εὐθυμένους; ἀρχ. Ex scholiasta discimus, hunc fuisse archontem Ol. LXXXV, 4; undecim ergo annos afuerant legati.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ΠΡΕΣΒΥΣ

καὶ ὅτ' ἐτροχόμεσθα παρὰ Καύστριον
πεδίον ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἀρμαμαζῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλόμενοι.

70

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

σφόδρα γ' ἄρ' ἐπωζόμεν ἐγὼ
παρὰ τὴν ἔπαλιν ἐν φορυτῷ κατακείμενοι;

v. 69. ὁδοιπλανοῦντες CPRΔ vulgo. ὁδοιπλάνωντες ΑΓ. Br., qui in adm. ad vulgatum revertitur. ὁδοιπλανοῦντες B.

v. 70. ἀρμαζῶν R. „Sensus gratia non male scriberetur „οὐ μαλθακῶς κατακ.“ Kust.

v. 71. γάρ vulgo. Br. in supplemento, Fritzsche, 1831, p. 16. γ' ἄρ' Br. Inv. Elmal. τ' ἄρ' v. Mehler Muemos. I, 414. Bgk II. Mein.

λ
v. 72. ἔπαλιν Γ. Interrogationis signum exhibent Bekk. Bgk. I.

v. 68. καὶ ὅττα (Ach. 142, Av. 511) majore vi verbum ἐτροχ. effert; ὅττα plurimumque apud Nostrum in interrogationibus adhibetur; in sententiis affirmativis substantivum sequens invenitur Av. 269, 376, Lys. 848; post imperativum Lys. 96, 1245; post μὲν Lys. 36, Thesm. 540; post οὐ Lys. 905. — ἐτροχ. contabescere otii molestia, aliter Pac. 989.

Καύστριον πῶ. Forbig. Alte Geograph. II, p. 169. „Man unterschied in Lydien mehrer grosse Thäler und Gefilde, nämlich . . . 2) das Caystrische (τὸ Καύστριον πῶν πῶδον Strab. 13, p. 629; τὸ Καύστριον πεδίον Strab. 13, p. 620; 9, p. 440; 15, p. 691. Eustath. ad Dion. v. 837), welches sich zu beiden Seiten des Fl. Cayster bis Ephesus ausbreitete und ebenfalls inssert fruchtbar war (Strab. 13, p. 629; 9, 440)“. Non dubito, quin Aristoph. hanc vallem, quae in initio itineris legatorum alta erat, dicere voluerit. Recte enim Dind. lectionem constituit, praesertim quum talia numero singulari, non plurali dici soleant (cfr. Strab. p. 897, 984, laud. Dindf.) et optime quadret praepositio παρὰ. Praeterea noli commutare cum hac valle urbem, quam commemorat Xen. Anab. I, 2, 11.

v. 69. Scribendum ὁδοιπλανοῦντες, fictum ab ὁδοιπλάνης; a nominibus compositis, exceptis stirpibus in io-desinentibus, tantum verba in ἐω vel ἐω formantur. Cfr. Iob. ad Phrynich. p. 630. — ἐσκην. intelligendum est de carpentis in euper tecto opertis ad radios solis arcendos; cfr. Od. ζ, 70 ὑπερτέρῃ ἀραρυτάν (Gübel Zschr. f. Gymnas. Wes. 1858, p. 801 sq.).

v. 70. De tali carpento Persico, quo imprimis mulierae utebantur, vid. Anab. I, 2, 16. — μαλθακ. κατακ. acerbo opponitur sequenti ἐν φορυτῷ κατακ.

v. 71. Querit ironice Dicacop., nonne hunc secum actum sit inter aerumnas belli. γ' inservit ad augendam adv. σφόδρα vim. Nos dicereamus: „Sehr gut kam ich also davon?“ — ἐπωζόμενῃν opponitur praecedenti ἐτροχόμεσθα.

v. 72. Ad hunc versum comparavit Bergl. Thucyd. II, 13. — Schol.: φορυτός ψαθῶδής τι πλέγμα, ἐν ᾧ τοὺς στάχτας ἐμβάλλουσιν: ἡ φορυτὴ τῇ ἐκ φρυγῶνων στρωμνῇ. Mellius explicat Phrya. Bekk. Anecd. 71, 1. Φορυτός: ὁ κορυθός; τός ποσ.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ξενιζόμενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπινόμεν
ἐξ ὀαλίνων ἐκπομάτων καὶ χρυσίδων
75 ἄκρατον οἶνον ἔδδόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Κρανὰ πόλις,

ἀρ' αἰσθάνει τὸν κατὰ γελων τῶν πρέσβεων;

ΠΡΕΣΒΥΣ

οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἱγούνται μόνους
τοὺς πλεῖστα δυνάμενους καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν.

v. 73. Sine persona P. — δι libri et R. sec. Bekk. vulgo. γὰρ R. sec. Inv. Elmsl. Dindf. 25, 28.

v. 74. Poll. Vi, 100. X, 68. Grammat. in Montefale. Bibl. Coisl. p. 476. ἐκπομάτων R. ποτηρίων Gramm. Coisl. Phot. a. v. ὀαλος.

v. 76. αἰσθάνει R. αἰσθάνη P. αἰσθάνει Frischl. — τῶν κατὰ γελων Raph.

v. 78. δυνάμενους καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν ACRJ (καταφαγεῖν Γ). Ald. Junt. Froh. Frischl. Raph. Bis. Kust. Burm. Dindf. 25. Ox. Reis. Conj. i, p. 57. — δυνάμενους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν Morellus in Libanium v. 317. Bentl. Br. in Adnot. Schuts. Dindf. 1828, 30.

v. 73. Retinendum δὲ, pergit enim legatus, nullo ad Dic. verba respectu habito. πρὸς βίαν. Exempla collegit Richt. ad Vesp. 443. Vesp. 1080, Lys. 163, Ecol. 467, 471. Adde auctore Fritschio Alcaeus ap. Athen. X, 430 c. Νῦν χρὴ μεθύσθην καὶ τινα πρὸς βίαν πιεῖν ἐπειδὴ κατέθανε Μορσελός.

v. 74. Ante hunc locum pocula vitrea a scriptoribus Graecis non commemorantur; eis temporibus rara erant, et documentum vitae luxuriosae. Vid. Beck. Charicl. II, 133 ed. I. (quam semper iudabo). — χρυσίδας vasa aurea, etiam Pac. 425. Attende triplex ὦν consulto positum.

v. 75. ἄκρατος. Repugnat hoc mori Graccorum, qui numquam in conviviis merum bibebant. Herm. Ant. priv. §. 26, 19. οἶνος significat semper vinum aqua mixtum, nisi ἄκρατος additur. Plat. Praec. coujng. 20. (i, p. 554) Beck. Charicl. I, p. 460. — ἄκρατος absolute dicitur Ach. 1229, Eq. 85, 87, 105 (Herm. Ant. priv. §. 28, 18), ut h. i. cum οἶνος conjungitur Eq. 354. — Tota haec nar-

ratio legati aptissima est ad iram Dic. irritandam.

Κραν. πόλ. Nomen vetustum urbis Athenarum, petittum, ut Graeci fabula- hantur, a rege Cranao, re vera ab adjectivo κρανάος, quod explicat Hesych. κρήνη, τραχύ; significans et undam arduam- que rupem, in qua ἀρχή sita erat, et solum macrum atque exile totius Atticae; ita- que recte Schol.: λέγει δὲ Κρανὰς τὰς Ἀθήνας, ἧτοι τὰς τραχεῖας; λεπτότεως γὰρ ἡ Ἀττική. Cfr. Herm. Ant. publ. §. 92, 2. Lepide quo maior impudentia legatorum est, eo sollemniori exclama- tione utitur Dicaeopolis.

v. 76. ἀρα plerumque responsionem negantem poscit, interdum ajentem, si magna confidentia interrogatur, ut Ach. 481, 806. — αἰσθάνεσθαι c. acc. Eq. 672, 1346, Pac. 234, Plat. 688, 1010. — κα- τὰ. Ach. 1126, idem ac κατὰ γήνη Vesp. 575.

v. 77. γὰρ referendum ad πρὸς βίαν ἐπινόμεν v. 73. — ἄνδρας Schol. ἀντί τοῦ ἀνθρώπους καὶ γεννῆτας, cfr. Eq. 179, 333, 392, 1255.

v. 78. Metricas difficultates, quae

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἡμεῖς δὲ λαικαστάς τε καὶ καταπόνονας.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ἔτει τατάρῳ δ' ἐς τὰ βασίλει' ἔλθομεν 80
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ὥχeto στρατιὴν λαβῶν,
κᾶχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χροσῶν ὄρων.

Bl. Bgk. Mein. Fritsch. 1831, p. 17, qui praeverbium κατὰ e v. 76, sive e v. 79 menda vetusta irrepsisse censet et notionem voracis in adj. πλείστα unice inclusam absurdo repeti verbo composito contendit. — δυναμένους καταφαγεῖν καὶ πλεῖν BF. Br. (in contextu). Inv. Bekk. Both. — δυνατούς καταφαγεῖν τε καὶ πλεῖν Elmsl. Herm. El. doct. metr. p. 129, Hanov. Ex. crit. p. 158, Dindf. in Adnot. ed. Ox. — πλείστ' ἐθιλοντας καταφαγεῖν τε κ. π. Bgk. in adn. ad ed. II.

v. 79. ἡμεῖς Γ. — λαικαστάς Γ λαικαστάς Δ. — λαικαστάς γε Elmsl. Bl. Bgk. II. non recipiendum propter versum antecedentem.

v. 80. δ' om. R. — εἰς vulgo. ἐς Dindf. Ox. Mein.

v. 81 — 85. Snid. in ἀποπάτημα.

v. 81. ἀπόπατον, suprascr. ab al. man. γρ. ἀπόπατον P.

v. 82. κᾶχεζεν Ald. Junt. Frischl. Rabp. Kust. Burm. Br. Inv. ὄρων R. ὄρων Suid. Schol. Kust. ὄρων A. ὄρων BC. Ald. Junt. Frischl. Raph. Burm. ὄρων Br. sq.

moverunt viros doctos, ut versi labanti conficiendo consulerent, non ignoro, tamen cum Reisigio scripturam Ravennatis servandam esse censo, quum καταφαγεῖν omnium librorum maept. sit lectio, quam otiam schol. testatur, tradens: ἐμφαντικῶς ἢ κατὰ ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφαγεῖν; deinde ludere Aristophanem opinor verbis καταφαγεῖν et καταπόνονας v. 79, tum schol. Pac. v. 6 discretis verbis interesse luter φαγεῖν et καταφαγεῖν agnosce: φαγεῖν μὲν γὰρ τὸ τῖναι, καταφαγεῖν δὲ τὸ ἀβρόως, καταπιεῖν δὲ τὸ μηδὲ μασώμενον ἐσθίειν; praeterea cum latis primae dipodine syllablis correptis aptissime immensa hominum barbarorum edendi potandique libido describitur. Talis dipodia, etsi rarissimo invenitur, tamen a Roseb. et Westph. III, p. 192 non prorsus damnatur, et in colerrimo hujus senarii cursu facile meo quidem iudicio ferri poterat. Denique Theophil. Atben. X, 417A. scripturam δυναμένους exhibet: ἀνδρῶν ἀνδρῶν πλείστα δυναμένους φαγεῖν.

v. 79. λαικαστῆς schol.: πόρνος, i. e. muliobria passus. Plut. 155. Alex.

ap. Athen. XIII, p. 572 c. (Mein. C. Gr. III, 494). Anonym. ap. Aeschin. Timarch. p. 301 (Mein C. Gr. IV, 599). [Fomininum λαικάστρια Acb. 529, verbum λαικάζην Thesm. 57. — Eosdem significat καταπόγ. Eq. 639 (ubi Sebol. εὐρύπρωτος), Nub. 529, saepius.

v. 80. τὰ βασίλ. Utrum Susa, an Ecbatana, an Persepolis intelligenda sit, dici noquit.

v. 81. De lasanis Graecorum vide quae laudavit Herm. Ant. priv. §. 19, 28. efr. Thesm. 485 ἐς τὸν κορυφῶν οὖν ἔρχομαι. — Schol.: ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πόλεμον ὥχeto, ἔφη, εἰς ἀπόπατον ὥχeto; ad priorem eontentiam mellas quadrarent verba στρατιὴν λαβῶν.

v. 82. Auroi montes Persarum commemorantur a Plauto Stich. 22. Noquo illo meroat Persarum sibi montes, qui esse perhibentur aurei. Alludit Aristophanes ad divitias Persarum, sed haec verba non minus referenda sunt ad ingentem excrementorum vim, longissimo octo mensium tempore effectam; fortasse etiam cogitavit de ὄρος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

πόσου δὲ τὸν πρῶτον χρόνον συνήγαγε;
τῇ πανσπελίῳ;

ΠΡΕΣΒΥΣ

κατ' ἀπὸ λαν οἶκαδε.

85 εἴτ' ἐξένειε παρτίθει· θ' ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βούς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

καὶ τίς εἶδε πώποτε
βούς κριβάντας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

v. 83. Suid. in πανσπελίῳ. πόσ. δὲ χρ. τ. πρ. ξ. P. χρόνου R. συνήγαγε Elmsl. συνήγαγεν vulgo.

v. 84. τῇ πανσπελίῳ; ab Elmsl. Dicæop. tribuantur; vulgo Legati sunt et colo interpuugitur. Cfr. Fritsch. 1831, p. 18.

v. 85 — 89. Athen. IV, p. 130 f.

v. 85. Suid. in κριβάνον. — ἐξένειε καὶ R. παρτίθει θ' Athen. Codd. Laur. et Pal. Schutz. Diindf. Bl. Bgk. Mein. παρτίθει τ' R. sec. Iuv. παρτίθειτ' R. sec. Bekk. παρτίθει θ' roll. libri Ald. Junt. Frob. Frischl. Raph. Bis. Kust. Barm. Br. Elmsl. Bekk. Both. Suid. — καὶ παρτίθει θ' ἡμῖν ὅποιός Inu. — ὅποιός R. ὅποιός (γρ. καὶ ὅλους) Γ. ὅλους etiam omnes Athenaci Codd. Fritsch. 1831 p. 20. — ἡμῖν βούς καὶ κριβάντας Suid. l. l.

v. 87. Poll. X, 110. καὶ κριβάντας Δ cum Suida.

v. 83. πόσου χρόνου „Quanto tempore?“ Ach. 782, Vesp. 260, Pac. 151. Eupol. ap. Plut. Nic. 4 (Mein. C. Gr. II, 500). Krtig. Gr. Gr. §. 47, 2, 3. Falso Fritsch. ad Thesm. 806 explicat „quando“. — τὸν πρῶτον παρὰ προσηχίαν pro τὸν στρατὸν.

v. 84. Elmslejus recte personarum notas posuit, quum in hac scena Dicæopolidí interroganti et narrationem legati interrumpenti unquam respondeat, et verba κατ' κτλ. optime collaerant cum v. 82. — τῇ πανσπελίῳ scil. ὥρεα. Scholiasta in his verbis allusionem inesse putat ad Lacedæmonios, qui tempore pugnae Marathonis pleuilionum expectantes sero Atheuiensibus auxilia miserant. Acutius, quam verius. Nihil aliud significatur, quam longissimum tempus, quo joci causa fugitur ad utramque rem perficiendam Persarum regi opus fuisse. cfr. Atticismus, vid. Gre-

gor. Corinth. de dial. Att. §. 92; apud Arist. sapientius invenitur.

v. 85. ὅποιός aperte glossema est, quod genuinam lectionem ὅλους expulit; posterior vox nullo modo abesse potest.

v. 86. ἐκ κριβ. βούς. Suid. s. v. κριβάνον: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι κριβῶν βαῦνον, τοῦτέστι κάμινον. καὶ ἄρτος κριβάντης, ὁ ἐν κριβάνῳ ὑπάρχων. Phot. et Etym. Gud. s. v. — ἄρτους κριβάντας commemorant Noster Ach. 1123, Antiph. ap. Athen. III, p. 112 c, (Mein. C. Gr. III, 96). De Persis eadem, quae legatus noster, narrat Herod. I, 133. Antiph. ap. Athen. IV, p. 130 e. (Mein. C. Gr. III, 94). Praeterea vid. Rau. 506 βούν ἀπὸνθράκι, ὅλον, Dorica forma erat κλιβάνος cfr. Etym. Gud. et Magnum s. v. κριβ. et κλιβ. De verbis, in quibus litterae ρ et λ commutantur, vide L. Meyer. Vgl. Gramm. I, 72.

v. 87. Poll. l. l. „καὶ βούς κριβάντ-

ΠΡΕΣΒΥΣ

καὶ ναὶ μὰ Δι' ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνόμου
παρέθηκεν ὑμῖν ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ φέναξ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταῦτ' ἄρ' ἐφρανάζεις οὐ δύο δραχμὰς φέρων.

90

ΠΡΕΣΒΥΣ

καὶ νῦν ἄγοντες ἵκουμεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν βασιλέως ἐφθαλμόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐκκρόσει γε

κόραξ πατάσας τὸν τε σὺν τοῦ πρέσβεως.

v. 91. ἔχοντας ἀγομν R. Inv. Hoerfa. Cfr. Reis. Conj. I, p. 141, qui plures ejusmodi errores affert. — Personam eia. P.

v. 93. τὸν γε σὺν libri, vulgo. Defendant duplex γε in una orationis membro

ται, ἐν Ἀριστοφάνους Ἀχαρνέων" hac respexit.

v. 88. ναὶ μὰ Δι' Plut. 187. Eq. 250, 338. Reis. Conj. I, p. 256. — τριπλ. c. genit. conjungitur Eq. 718. Krüg. Gr. Gr. §. 47, 27, 10. — Proccra Cleonymi statura perstringitur Vesp. 592, Av. 1477. Ceterum saepissime apud Nostrum carpitur ut βίλαςτις, gloriosus, vorax, luxuriosus, cinacrus et effeminatus, parasitus, perjurus etc. vid. Ind. in Duchn. Ed. Schol.

v. 89. De casu nominative in hac locutione vid. Krüg. Gr. Gr. §. 48, 3, 6. φέναξ, ambiguo dictum, significat hominem gloriosem et nomen propr. Φόναξ in mentem revocat.

v. 90. Sententia haec est: „Jam video, cur tu nos derideas; comedisti enim avem, quae φέναξ appellatur“; enim Scholiasta igitur ταῦτα pre δὲ ταῦτα accipiendum est; cfr. Nuh. 319, Pac. 414, 617, Krüg. Gr. Gr. §. 46, 3, 4. Klotzins vero (Jahn. Annal. 1849, p. 249) explicat: „Das erlöst du also,“ et causam mentendi in participio φράζμας φέρων inesse putat. Falso; participium enim additur ad monstrandum exitum miserimum legationis, quae tanta pecunia steterit. Praeterea in φανάζειν

ineat notio „φάνεκα comedendi,“ ut in κίχλιεν „κίχλας comedendi.“

v. 91. καὶ νῦν Krüg. Gr. Gr. §. 69, 32, 8. — Ad ἄγοντες cfr. Eq. 743. Fritzsche. Thesm. p. 629 comparat Nostrum ap. Schol. Nuh. 619, Pind. Pyth. II, 3, Eur. Andr. 60, Heracl. 383. Pseudart. re vera fuit Persa; credas fuisse eum Atheniensem, a legato, ut falleret cives, Persico vestitu indutum, praesertim quum v. 118 et 122, Diacop. eunuchos agnoscat Clithonem et Stratonem, juvenes Athenienses male audientes; at pessime profecto tum ille partes suas ageret, v. 184 diserte dicens, Athenienses nunquam pecuniam accepturos esse, quum legati esset, de contrario concioni persuadere. — Vocatur ille Ψευδαρτάβας, ut significetur, totam hanc legationem fictam esse. Ceterum nomina propria Persarum, ab Ἀρτα - vel Ἀρτα - incipientia ex Herodoto et Xenophonte plurima nota sunt.

v. 92. De βασιλ. ἐφθαλμ. cfr. Herod. I, 114. Xen. Cyrop. VIII, 2, 10. Phryn. Bekk. Anecd. 225, 22 (= δὲ ἐπιτακτικός ἐπὶ βασιλέως περιγράφοντες). Phot. Hesych. s. v. — ἐκκρόσει. Av. 342, 583, 1613, Nuh. 24. — γε optative additum Plat. Com. ap. Athen. I, p. 5 h. (Mein. C. Gr. II, 673, v. 21); paullo aliter Ach. 966.

v. 93. πατάζει. Av. 1631 θέτων. —

ΚΗΡΥΞ

ὁ βασιλέως ὀφθαλμός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΜΙΣ

ὠναξ Ἡράκλεις.

- 95 πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις;
 ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς;
 ἄσκαμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

Valcken. ad Phoen. p. 557. Reis. Couj. I, 249. Klotz. Jahrb. Annal. 1849, p. 234; sed quum pluribus eorum locorum, quos laudavit Klotzianus, lectio nunc mutata sit, et facetissimae verborum argutiae illa lectione pessumdeatur, correcturam Elmsleji τὸν τε ὄν cum Diudf. 25, 28. Blayd. Halbertam. Bgk. II. Mein. Fritzsche. 1831, p. 21 praetuli. — πατόξας om. R.

v. 94. in margine xij P. a. m. p. — ὦ 'ναξ Aid. Junt. Frob. Frischl. Bis. Br. Iuv. Schutz. ὦ 'ναξ Raph. Kust. Burm. ὠναξ Elmsl.

v. 95. Suid. in ναύφρακτον βλέπεις. — θῶν P. — εἰ' ἄνθρωπε Elmsl. ἄνθρ. Bl. notatus a Klotz. I. I. p. 235. Cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 45, 3, 1, ναύφρακτον βλέπεις Diud. Ox. Bl. Phot. p. 290, 11. ναύφρακτον καὶ ναύφρακτον τὴν ναυτικὴν δόξαν καλοῦσιν cfr. p. 639, 14.

v. 96. ἢ περὶ Hotib. — νεῶς εἶπον P. νεῶς εἶχον Aid. Junt. Frob. Fri. Raph. Bis. Kust. Burm. νεῶς κάμπτων εἶχον R. Iuv.

ἐκκ. Primo τὸν βασιλ. ὀφθ. sensu proprio acceptum supplendum est, deinde legato poenam imprecatur. — Vocis πρέσβυς numerus singularis apud poetas tantum invenitur (Aesch. Suppl. 607), pedestris orationis scriptores utuntur vocabulo πρεσβευτής.

v. 94. Introducitur Pseudartabas, ridicule vestitus. — ὠναξ Ἡρ. Pac. 180, Av. 277, Lys. 296.

v. 95. Locus ab interpretibus varie explicatus. Ambigua vocabuli ὀφθαλμός vi, quod significat et oculum, et foramen navis, per quod remus exseritur (cfr. schol. ἐπεὶ μεγάλοι ταῖς τρεῖς ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι' ὧν τὰς κώπας ἐμβάλλονται ἐκπηγάζουσιν. Poll. I. 36.) factum est, ut Dic. repente verbis ad rem navalem spectantibus uteretur. Ut vero locus penitus perspicatur, putandum est cum Scholiasta (ἐξ ἐκείνου — ὀφθαλμὸν ἔχοντα ἔνα ἐπὶ παντὸς τοῦ προσώπου), in larva Pseudartabae ingentis circuitus oculum depictum fuisse, siue dubio, ut nomen ejus speciosum acerbè carperetur. Jam dicit Dic. „Facies es navali exercitui

simillima;“ ναύφρακτος significat enim exercitum navalem. Cfr. Phot. loco supra laudato. Nost. Eq. 567. ἐν τε ναυφράκτῳ στρατῷ. Schol. ad h. I. ὁ ναυτικός στρατός ναύφρακτος καλεῖται. Eurip. Iph. Aul. 1259 ὀρεῖσθ' ὅσον στρατεύματα ναύφρακτον τόξα. Porro βλέπειν test. „vultu referre aliquid,“ cfr. Ach. 234, 254, 566, Eq. 631, 855, Vesp. 455, 643, 847, 900, Pac. 1184, Av. 1169, 1671. Lys. 886, Ran. 562, 592, 602, 504, Eccl. 291, Plut. 328, 424 (Bl.). Jam si quaeris, quae sit similitudo inter exercitum navalem et Pseudartabam intrantem, respondeo classarios acerrime circumspicere, Persam vero stolidè superbeque spectatores et cives Athenienses in proscenio sedentes aspiciere. Cfr. Phot. 290, 13 ναύφρακτον βλέπειν: φησὶν ἐπὶ τοῦ περιεθροῦντος καὶ σημανεῖς ὄντος.

v. 96. Pseudartabas stolidè prospiciens Dicaeopolidi in mentem vocat navtam, qui a prora portum prospicit (Eq. 543); σκοπεῖν eodem sensu invenitur Ran. 1153.

v. 97. ἄσκαμ'. Hesych.: διαρμάρτον,

ΠΡΕΣΒΥΣ

ἄγε δὴ σὺ, βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν φράσων
λέξοντ' Ἀθηναίουςιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ

ἰαταμὴν ἔαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.

100

ΠΡΕΣΒΥΣ

ζυνήκασ' ὃ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω, γὰρ μὲν οὐ.

ΠΡΕΣΒΥΣ

πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.

λέγε δὴ σὺ μείζον καὶ σαφὲς τὸ χρυσίον.

v. 98. in margine κηρ. P. v. 98—103 Praecōnis verba B legato tribuit; Praecōnis sunt in Edd. ante Brunckium. — βασιλεὺς Γ. — ἅττ' ἂν σ' ἀπέπεμψεν R. sec. Inv. Inv. (σε R sec. Bekk.). ἅττα σ' ἀπέπεμψε Γ. ἅττα σ' ἐπέπεμψε PΔ. ἅττα σ' ἀπέπεμψε Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. ἅττα σ' ἀπέπεμψε Bis.

v. 99. Ψευδαρτώβα Ald. Junt. Frob. Fri. Raph.

v. 100. Ψυλ. praefigit R; personam omittunt P. [Ald. Junt. Raph. Bas. 678. Frob. ἔαρξας πύσωνα σάτρα R. Inv. ἔαρξάν ἀπισσομαι σάτρα BΔ. ἔαρξάν ἀπισσωνα σάτρα AC. ἔαρξαν (in rasura) ἀπισσον σάτρα P. ἔαρξάν ἀπισσωναίτρα Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. Bis. Kust. Burm. Elmsl. ἔαρξας ἀπισσόναι σάτρα Bgk. non probatus Engero Jahn. Annal. 1853. p. 262. Ἰάτρα τὴν Ἐξάρξ' ἀναπισσόναι σάτρα Fritsch. ad Thesm. 1001, explicans Ἡ κάρτα τὸν Ἀρταξέρτην ἀναπισσαι σαθρά sive σαθρόν.

v. 101. Πρ. — Δικ. BR. Br. Inv. Sebatz. Both. Elmsl. Dind. Bgk. Mein. K. — Δικ. P. Ald. Junt. Frob. Fri. Bis. Kust. Burm. — ζυνήκασ' edd. ante Kust. ζυνεῖθ' ὃ τι v. d. Mucmos. I, 414. — λίξαι Δ.

v. 102. Κηρ. praefig. P. edd. ante Brunckium. — τμῖν P. fortasse R. Junt. II. Frob. Raph. Kust. Burm. Bekk. — φησιν ὑμῖν Hotib.

v. 103. χρυσίον Junt. I.

ὃ ἐν ταῖς τρεῖσιν ἔχουσιν. Schol. ἀσ-
κωμα δὲ ὃ ἱμάς ὃ συνέχων τὴν κώπην
πρὸς τῷ σκαλμῷ. ἄλλως. ὃ τῆς κώπης
ὀρθολμός ἐστι τὸ ἄσκωμα. Schol. ad Ran.
364. ἄσκωμα δὲ δερμάτινόν τι, ὃ ἐν ταῖς
τρεῖσιν χρῶνται, καὶ ὃ ἡ κώπη βάλ-
λαται. Barba Persae cum loro, quod sub
foramine navis pendebat, comparatur.
Causa hujus joci rursus est duplex signi-
ficatio vocabuli ὀρθολμός.

v. 98. Verba legati sunt, qui, quum
iter una cum Pseudartaba fecerit, solus
cum eo confabulari potest. — ἄγε δὴ σὺ
plerumque sequente imperativo (v. 111, Eq.
155, al.), sequente sententia interrogativa
Eq. 482.

v. 100. His vocibus barbaris Ari-

stophanes sermonem Persicum libere imi-
tatus est, et valde dubito, num ipse eas
intellexerit; inutile igitur duxi, varias
interpretum explicationes afferre. Scri-
benda sunt verba secundum optimorum
librorum fidem, neve laboremus in inter-
pretandis eis, quae explicationem non
admittunt; fortasse in duobus prioribus
verbis latet nomen regis Artaxerxis Longi-
mani, qui tum regnabat.

v. 101. De personarum distributione
vide ad v. 98. De formula jurandi ad v. 59.

v. 103. φάνει δὴ τῷ Ach. 777. λίγε
δὴ Eq. 21. λαβὲ δὴ Eq. 106. ὦθι δὴ
Eq. 152. ἀκούε δὴ Ach. 733, Eq. 1014. φέρε
δὴ Ach. 1058. ἴσα δὴ Ach. 1143. — μείζον
clarior voce, cfr. μεγάλη Eq. 115.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ

οὐ λήψι χροῦσο, χανόνπρωκτ' Ἰαοναῦ.

ΔΙΚΛΟΠΟΛΙΣ

105 οἱμοι κακοδαίμων ὥς σαρῶς.

ΗΡΕΣΒΥΣ

τί δαί λέγει;

ΔΙΚΛΟΠΟΛΙΣ

ὦ τι; χανονπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χροσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

v. 104. οὐ λήψι χροσοχανονπρωκτ' Γ. οὐ λήψιχροσο χανόνπρωκτ' Α. λήψι Α. ληψιχροσοχανονπρωκτ' Ald. Junt. Fri. Raph. ληψιχροσοχανόνπρωκτ' Kust. Burm. λήψι χροσο χανόνπρωκτ' edd. plurimae. χροσό Elmsl. χροσο χανονπρωκτ' Bekk. — Ἰαοναῦ P. Ἰαοναῦ R. vulgo. Ἰάον αὖ Bgk., non probatus Engero. — Ἰάον αὖ Schol. Mein. — Personae notam om. P. Ald. Junt.

v. 105. Κηρ. — Δικ. P. Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. Burm. Δικ. — Κηρ. DR. Br. Inv. Benth. Δικ. — Πρ. Br. in adn. Both. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — οἱμοι μοι Γ. — ὦ αὖ libri, vulgo. Fréssch. 1831, p. 23. Klotz. Jahn. Annal. 1849, p. 235. ὦν Br. conj. Schutz. δαί Elmsl. Dind. Both. Bl. Bgk. II. Mein.

v. 106. Κηρ. corr. a m. p. in Δικ. P. Κηρ. Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. Burm. Δικ. B. R. Br. sqq. — ὅτι χανονπρ. edd. veti. ὦ τι; χανν. Reisk. Br. sqq. Ἰάνας Δ.

v. 107. χροσίον Elmsl. Bekk. χροσόν conj. Elmsl., reeep. Dind. Ox. Bl.

v. 104. Ad λήψι cfr. οἱμῶς Thesm. 1001. ἔκατ' 1002. λαλήσι 1108. ἐκλήσι καὶ μελετήσι 1179. κλαῦσι 1187. καταβινύσι 1215. τρέψι 1225. — Ad χροσο cfr. ἀέλο καὶ κατάρτο Thesm. 1097. 1109. κλέπτο καὶ πανούργο 1112, κύστο 1114, πρῶκτ' 1119, βόμβο et κῶμο 1176, ψάλλο et κῶδο 1180, γλαυτὸ 1192, γροδίο 1199, πρῶ 1211, μικρὸ 1222, ἰδὲ 1222. — Ad Ἰαοναῦ cfr. βασιλινεῶν Av. 1678. — Iones vocabantur Athenienses sec. Herod. VIII, 44. Ἴωνος δὲ τοῦ Ξεῦθου στρατάρχου γενομένου Ἀθηναίοις ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ τοῦ Ἴωνος; sed hoc nomen eis displicebat (Herod. 1, 143; 5, 69; Thuc. 7, 5). Universe Persae Graecos Iones vocabant, quia celeberrimae Asiae urbes ab Ioni- bus incolebantur. — De singulari pro plurali usurpato vid. Greg. Corinth. D. D. Att. §. 61. — χανονπρ. a rad. χαν, unde ductum est χάντω, formatum, spec-

tat ad vitam libidinosam Athenien- sium.

v. 105. Respondet Dicaeop. legatus quaserens: Quidnam aliud dicit? Cfr. Kühn. Gr. Gr. §. 695. h; spectant haec verba ad v. 102.

v. 106. ὅτι in interrogationibus ite- ratis usurpatur saepissime. Ach. 959, Pac. 701, 1215, Plut. 462. Ran. 198, saop- pins, exceptis eis locis, quos attulit Koch. ad Nub. 214, Pac. 847, Av. 608, 1234, Ran. 1424, Eccl. 761. — Propter sequens verbum προσδοκῶσι expectes potius χαν- νοπρώκτας, quod legitur v. 635, ubi vide adnot.

v. 107. προσδοκῶν παρά Vesep. 56. — Scribendum est χροσίον, quum eadem forma inveniat v. 102, 103, 108, 113, et dactylus trochaei loco positus et in- tegra voce comprehensans bene ferri pos- sit. Cfr. Eng. Praef. ad Lys. p. XXVI.

ΠΡΕΣΒΥΣ

οὐκ, ἀλλ' ἀχάνας ὅδε γε χρυσίου λέγει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ποίας ἀχάνας; σὺ μὲν ἀλαζών εἰ μέγας.

ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασιανῶ τοῦτον μόνος.

110

ἄγε δὴ σὺ, φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τοῦτου,

ἵνα μὴ σε βιάσω βέμμα Σαρδινικόν·

βασιλεὺς ὁ μέγας ἡμῖν ἀποπέμπει χρυσίον;

v. 108. Δικ. corr. a m. p. in Κηρ. P. Ald. Jant. Δικ. edd. veti. Πρ. B. R. Br. Iuv. seq. — οὐκ Ald. Jant. Froh. Bis. Br. Inv. Schutz. Both. Bgk. οὐκ Dind. οὐκ Fri. Raph. Kust. Barm. Mein. — ἀχάνας χρυσίου memorat Poll. X, 164. Hesych. s. v. Bekk. Anecd. 473, 22. — ὅδε γε libri, vulgo. ὅδε γε Beutl. Elmsl. Both. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 109. Κηρ. corr. in Δικ. P. Κηρ. edd. ante Brunckium. — σὺ μὲν Br. Inv. Schutz. σὺ μὲν γ' Fritsch. 1831, p. 24. qui ἀχάνας mediam syllabam corripere judicaverunt. — μέγας Ald. Jant. Fri. Raph.

v. 110. Praefigunt Dic. nomen edd. ante Br. — ἄπιθ' P. ἄπιτ' Bekk.

v. 111. φράσον P. — πρὸς τοῦτον libri. vulgo. τοῦτου Reisk. Mein.

v. 112. σαρδινικόν R. Suid. in βέμμα. vulgo. Ar. Pac. 1174. σαρδανικόν ABΓP. σαρδανιακόν CΔ. σαρβεινικόν Ald. Jant. Fri. σαρδωνικόν Suid. in Σαρδῶ. σαρδινικόν Froh. Bis. Suid. in ἵνα μὴ σε βιάσω. σαρβηνικόν Hesych. in βέμμα σαρδ.

v. 113. In fine versus addunt ἀναγνώσι ABCRΓ. Elmsl. Inv. Dind. Ox. Bekk. ἀναγνώσι δ' Ψευδοπλάτας Br. Schutz. Both. ἀναγνῖται Δ. — ἡμῖν ὁ μέγας R. — χρυσίον corr. a m. p. in χρυσόν P.

v. 108. ἀχάνη, modus mensurae Persicus, continet 45 modios Atticos. Cfr. Hultsch. Metrol. p. 275. Quam media hujus vocabuli syllaba producat, quod vel ex praecedenti γανωπερ., quo respicit, concludere nobis licet, Beutlii emendatio verissima est.

v. 109. Ad molas; ἀγ.; cfr. Reis. Conj. I, 75.

v. 110. ἄπιθ'. Loquitur Dic. ad legatum se convertens (cfr. Eccl. 997). βασιανῶν Ach. 647. Thesm. 626. — πρὸς τοῦτ. Editores scribentes pr. τοῦτον varie hunc locum explicaverunt; Kust. et Dind. tradunt, πρὸς τοῦτον mutata constructione illatum esse pro dativo τοῦτ; Elmsl. et Schutz. vertunt „coram hoc legato, vel hoc eunucho.“ Fritsch. l. l. p. 24 explicat „coram hac scutica.“ Haec omnia frigida sunt. Optime cum sequenti versu con-

gruit Reiskii emendatio et explicatio „ego te adjuro per hanc scuticam,“ quam simul minitans ostendit.

v. 112. Ad βέμμα βέμμα cfr. Eq. 487, Pac. 150, Av. 31, 42, 508, 849, Thesm. 793, Plat. 10, 419, 517. — Schol. ἵνα μὴ σε ἐρυθρὸν ποίησω τῷ βέμματι μαστίζας. — Scribendum est Σαρδινικόν; nomen enim urbis est Σάρδεις, Ionice Σέρδεις, incolarum Σαρδινῶν, Ionice Σαρδηνῶν (Herod. 1, 22); inde ductum est Σαρδινικός. — Schol. ad h. l. et ad Pac. 1174, Plin. Nat. hist. VII, 56, Athen. II, 9, 48 B, Hesych. in βέμμα narrant, iucolas Sardinum purpurae tingendae artificio insignes fuisse.

v. 113. De βας. ἰ πέρ. vid. Krüg. Gr. Gr. §. 50, 3, 7. — Parepigrapho ἀπν., jam a Beutl. unciis inclusa, delenda est.

- 115 ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
 Ἑλληνικὸν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοι,|
 κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
 καὶ τοῖν μὲν εὐνοοῦσιν τὸν ἕτερον τούτου|
 ἐγὼ δ' ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιθωρίου.
 ὡ θερμοβούλον προκτὸν ἐξοργμένε,

v. 114. Ante versum exhibent ἀνανεύει P. Aid. Junt. Froh. Bis. Fri. Raph. Kust. Burma. — ὑπατάμεθ' Et. M. p. 68, 37. ἄλλως ἄρα ἐξαπατούμεθα ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων Et. Gnd. p. 38, 35. ἐξαπατώμεθα lemma Schol. — in fine addunt ἐπινεύει ABCFG Elm. Inv. Dind. Ox. Bekk. ἐπινεύει δ' Ψευδ. Br. Schutz. Both.

v. 115. Ante versum ἐπινεύει P. Aid. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. Burma. ^ες ^{ει}
 γ' om. Suid. in Ἑλληνικόν. — ἄνδρα οὗτοι Γ, emendationibus ab alia manu scriptis. — ἄνδρες ABCPRG, vulgo. ἄνδρες Elm. Bekk. ἄνδρες Dind. 28, 30, Ox. Bl. Bgk. Mein. Reis. Conj. p. 182.

v. 116. οὐκ ABCFG. Suid. in αὐτόθεν. edd. vet. κοῦκ R. Inv. Elm. sqq. Hanov. Ex. crit. p. 96. Fritsch. 1831. p. 25. — ἐνθένδ' Suid.

v. 118. ὅς ἐστι, ABC vulgo. Fritsch. 1831, p. 26. ὅς ἐστιν Γ. ὡς ἐστιν P. ὅστις ἐστι R., ex quo Mein. dedit ἐγὼ δ' ὅτι ἐστὶ, deleta interpunctione. — ἐγ' ὡδ' Ald. Junt. Fri. Raph. ἐγ' ὡδ' Kust. Burma. — Scriptura, quam recepinus, optime sententiae respondet, praesertim quum Clisthenis nomen maxima vi efferatur; Ravenus lectio facile ex recepta depravari potuit.

v. 119 — 122. Suid. in Κλεισθένην et Σιθωίων.
 ἐξοργμένε ABCPRG Ald. Junt. Froh. Raph. Kust. Burma. Br. Inv. Schutz. Bekk. Fritsch. l. 1. p. 26. ἐξοργμένε Suid. Fri. Bis. Reis. Wolf. Elm. Dind. Beth. Bl. Bgk. Mein.

v. 114. ἄλλως = ματαίως vel ὕλη-
 θώς cfr. Pac. 1113, Eq. 11. — Secun-
 dum h. v. plures legati in scena fuerunt.
 — Ad ἐξαπατώμεθα cfr. Pac. 217. —
 ἐπινεύει delendum est.

v. 115. Eunuchi simul cum legatis,
 quos comitantur, adnuunt. — Ad accu-
 sativum Ἑλλήν. cfr. Lys. 276, Thesm.
 1175. — Haec potissimum verba Dic. suspi-
 cionem fraudis movent; at quis cred-
 dat, Graecis singularem plane annuendi
 morem habuisse? Nihil aliud voluit
 poeta, quam hac ipsa re Dic. depingere
 rusticitatem, quae spectatoribus risui
 esset. Praeterea pro Atheniensibus Eu-
 nuchi haberi nequeunt propter impuden-
 tem responsionem v. 104. Neque cogi-
 tari potest, Dic. eos minis (v. 112) suis
 adduxisse, ut verum dicerent, quam
 vera Regis sententia jam pridem cognita
 sit. Denique si Eunuchi pro Athenien-

sibus habendi essent, stultitia eorum, qua
 legatos aperte produnt, miranda esset.

v. 116. Ad κοῦκ cfr. Nub. 1307,
 Vesp. 260, Av. 52, Plut. 871. Ach. 230.

v. 117. Sequentes versus ea de
 causa adjecti sunt, ut Clisthenes et Strato
 propter mollietatem traducerentur.

v. 118. Clisthenes a Nostro sae-
 pissime ob mollietatem irridetur. Nub. 355,
 Vesp. 1188, Lys. 1092, Thesm. 236, 574,
 Ran. 48, 57, 422. Cum Stratone con-
 junctus invenitur Eq. 1374. Schol.:
 οὗτος ἐὰν ὁ Κλεισθένης εἰ τὸ γένειον ἐξυ-
 ρᾶτο πρὸς τὸ εἰ φαίνεται νέος. ἐὰν τὸ
 νεύειν αὐτὸν εἰσάγει. Cfr. Bergk. Com.
 Att. Rell. p. 206. Adde Pherecr. ap.
 Athen. IX, p. 393 C. Plut. Vit. Alc. cp. 3
 memorat Sibyrtil palaestram, ex quo loco
 Elm. suspicatur, poetam hominem mol-
 lem joci causa παιδοτρῆου filium vocasse.

v. 119. Schol. laudat ex Eurip.

τοιόνδε δ', ὃ πῖθηκε, τὸν πῶγων ἔχων 120
εὐνοῦχος ἡμῖν ἤλθεε ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δῆπου Στράτων;

ΚΗΡΥΞ

οἶγα, καίθιζε.
τὸν βασιλέως ἐφθαλμὸν ἡ βουλή καλεῖ 125
ἐς τὸ πρυτανεῖον.

v. 120. τοιόνδε δὲ omisso ὃ Suid. in Κλειθ. Elmsl. Porc. τοιόνδε δ' ὃ Suid. in Στράτων in ed. Med. vulgo. τοιόνδ' ὃ Suid. ibid. in ed. Oxon. Schol. τοιόνδε δ' ὃ Γ. τοιόνδε γ' ὃ Bekk. ex Rav. ut videtur. τοιόνδε — τὴν πυγὴν Bentl. Vulgatam retinendam esse censeo, quum particula δὲ propter versum 119 deesse non possit.

v. 121. ἐσκευασμένος Suid. in Στράτων.

v. 122. οὐ δὲ κοῦ. Ald. Junt. Dind. 28. Interrogationis signum delet Elmsl.

v. 123. οἶγα R.

v. 125. τοῦτο Br. Inv. Schutz.

Medea verba ὃ θερμάβουλον σπλίγγον, quae hodie ibi non leguntur; secundum Elmsl. fortasse legebantur in Pelias (cfr. Nauck. Eur. fragm. inc. 852). Nisi fallor eis verbis additum erat ἐσκευασμένος, et Arist. praeter expectationem dixit ἐσκευασμένος (cfr. Thesm. 191, 215, 1043) et πρωκτόν. Interpretationem verba θερμ. πρ., quae risum spectantium movebant, locum illum Euripidem expectantium, meo quidem iudicio non admittunt; denuo vitam effeminatam Clisthenis cavillatur poeta. Ad ἐξυρ. cfr. Ran. 422. τὸν Κλεισθένη δ' ἐκέλευε ἐν ταῖς παραταῖς πρωκτὸν εἰλκεν αὐτοῦ.

v. 120. Parodia versus Archilochi, ut Schol. tradit: τοιόνδε δ', ὃ πῖθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων, ubi Noster pro πυγὴν posuit πῶγων. Dicacop. censet, harum non decore Clisthenem, qui semper imberbis erat (Thesm. 235). Nos eunuchum re vera Persam fuisse existimamus, et monemus, probe discernendum esse inter eunuchos ante pubertatem castratos, et eos, qui provectione aetate eunuchi facti sint. Illis ut harba necessario deest, ita ab his non aliena est. Videtur autem eo consilio poeta alterum aut ambos eunuchos barbatos introduxisse, ut eo magis ridiculi ficerent. — πῖθηκος contume-

liose dicebantur homines deformes. Heind. ad Hor. Sat. I, 10, 18. Praeterea cfr. Artemid. Oneirocr. II, 12. πῖθηκος ἄνθρωπος κακοῦργον καὶ γόητα σημαίνει Ach. 907, Pac. 1065.

v. 121. Ad ἐσκευασμένος cfr. Ach. 739.

v. 122. Dic. non dubitat, quin Stratone agnoverit, Eandem interrogationem legimus Av. 269, Ran. 526, Eccl. 327. — De Stratone tradit Schol.: καὶ οὗτος καμψέλειται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λαιάνων τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης: ὡς φησὶν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Ὀλέσειν «παῖδες ἀγένοιοι Στράτων» (Mein. C. Gr. II, 1121 addit καὶ Κλεισθένης). Cfr. Eq. 1374.

v. 123. Vid. adn. crit. ad v. 59. Adde Vesp. 905.

v. 124. Demosth. De falsa leg. Argum. II, p. 838. ἴθες γὰρ ἦν τοὺς καλῶς πρεσβευσμένους ἐς δημόσιον ἀριστον καλεῖσθαι. Herm. Ant. pnb. §. 127, 16.

v. 125. Ad ταῦτα cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 44, 4, 3. Eurip. Bacch. 246. ταῦτ' εὐχὴ δεινὴς ἀγγόνης ἐστ' αἴτια: — Legati, Pseudartabas, Eunuchi per parascentium dexterum abeunt.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγγέλλῃ;

κᾶπειτ' ἐγὼ δὴτ' ἐνθάδ' στραγγεύομαι;

τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα.

ἀλλ' ἐργάζομαι τι θεῖον ἔργον καὶ μέγα.

ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

οὐτοσί πάρος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

130

ἐμοὶ οὐ ταυταὶ λαβὼν ὁκτὼ δραχμαί;

v. 126. κᾶπειτ' Ald. Junt. Fri. Raph. Kust. Barm. Br. Inv. κᾶπειτ' Elmsl. sqq. στρατεύομαι ABCITΔ Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bie. Kust. Barm. στρατεύομαι R. sec. Inv. στρατεύομαι R. sec. Bekk. στραγγεύομαι Kust. in adn. Br. Inv. sqq. Klotz. Jahrb. Annal. 1849, p. 236 post στραγγ. commate, post θύρα interrogativis signo interpungit.

v. 127. τοῦδε Br. — οὐδέποτε γ' ἴσχει ἡ θύρα AB. Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bie. Kust. Barm. οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα CP. οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα Schol. οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα Suid. in ἴσχειν. Pors. Br. Inv. Schutz. Elmsl. Diind. 25. Bekk. οὐδέποτε ἴσχει θύρα R. οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα Elmsl. ex anct. Diind. 28, 30. Ox. Both. Bl. Bgk. Melu. Fritsch. 1831, p. 29. Eupolis a Schol. ad h. l. laudatus (Moin. C. Gr. II, 535). Bl. conjectit: τοὺς δὲ (vel τοῦδε) ξενίζει οὐδέποτε ἴσχει τῇ θύρᾳ (sc. ἡ βουλῇ).

v. 129. μοι om. Δ. — ποῦστιν Elmsl.

v. 126. „fuerit vel sita et dēta ita sibi sunt vi quadam ac significatione affines, ut etiam conjungantur interdum, velut Av. 1217, 911, Iys. 985, Eur. Alc. 818, Hec. 623 (ἐπειτα), Vesp. 441 (εἴτα).“ Reis. Conj. p. 263, Krüg. Gr. Gr. §. 63, 24, 2. — στραγγ. morari, cunctari, tergiversari. Nub. 131, ubi Schol. explicat πάζομαι καὶ συνθλίβομαι. Hesych. in στρατεύομαι explicat διατρέπω.

v. 127. Schol.: παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ἀποδεδυμένων. — θύρα sc. τοῦ πρωταγέλου. — τοὺς δὲ, quod opponitur praecedenti ἐγὼ, significat legatos; ἴσχει scil. τὴν βουλὴν. Mutavit Elmsl., quum rarissimo in hoc metro anapaestum inchoet ἄν, γάρ, δὲ, μὲν, ἔρα aut ulla euclitica. Blaydoso constructio hujus loci dura et impedita visa est. Klotzius (Jahrb. Annal. 1849, p. 236) sententiam esse dicit: *Wollen diese (die Buleuten) aber Güte haben, so schickst sich niemals die*

Thür. Schutzius v. 126 et 127 transponendos esse censet, ut ἀλλὰ (v. 128) statim verbum στραγγεύομαι sequatur, laudans Nub. 131. Sed hoc necessarium non est, quum ordine nostro servato unusquisque versus et antecedenti et sequenti aptissimo oppositus sit. Similiter Blayd. in Addeudis: ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγγέλλῃ, τοῦδε ξενίζειν: οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα. κᾶπειτ κτλ.

v. 129. ἀλλ', quod non habet contrarium, quo referatur, invenitur etiam Ach. 409. — Ad nos cfr. Eur. Suppl. 127 τὸ δ' Ἄργος ὥπιν ποῦ 'στιν, ἡ κῆρυποι μέγην; Amphith. ad Dicaeopolidem confugerat, qui solus v. 56 cum tutatus erat. — πάρος = πάρεμι; pro πάριτι Vesp. 315, pro πάρεμι Ach. 1091, pro πάρεμι Ach. 862.

v. 130. Dic. Amphitheo vaticum dat, quod sufficiat in sex dies (cfr. ad v. 66); id eo magis risum movet, quod Amph.

σπονδὰς ποιήσον πρὸς Λακεδαιμονίους μένων
καὶ τοῖσι παῖδ' αἰσι καὶ τῇ πλάτῃ·
ὁμοῖς δὲ προσβέυσθε καὶ κεχίνατε.

ΚΗΡΥΞ

προσείτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

ΘΕΩΡΟΣ

ὁδὶ.

ΔΙΚΑΙΟΦΟΜΙΣ

ἕταρος ἀλαζῶν οὗτος ἐσκηρύττεται.

135

v. 131. ποιῆσαι vulgo. Kletz. Jahn. Annal. 1849, p. 232. ποιήσον Elmsl. ad v. 58. Mein. dubitantly accedente Bgkie in Adnet. ed. II.

v. 133. κεχίνατε libri, Suid. in κεχίνατε. Schol. Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. Burm. Bekk. Schutz. Bgk. Mein. Cohet. Var. lect. p. 83. κεχίνατε Br. Inv. κεχίνατε Choeroh. ap. Bekk. Anecd. p. 1287: λίγει δ' Ἡρωδωτάνος ὅτι εὐρίσκειται γρήσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνυσιν ἡ „ὁμοῖς δὲ προσβέυσθε καὶ κεχίνατε“ ἀντὶ τοῦ κέχιναι. Elmsl. Dind. Both. Blayd. Fritsch. l. l. p. 30. Eng. Jahn. Ann. 1853, p. 262.

v. 134. ὁδὶ. Κηρ. Θέωρ' P. Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. ὁδὶ Γ, fer- tasse ABCR. Br. sqq. — Θεωρος em. Κηρ. Γ. delevit praecunte Bentlejo Br. sqq. Recte, quum prima nominis Σιτάλκ. syllaba producat, cfr. Hermipp. ap. Athen. I, 27 a. (Mein. C. Gr. II, 407).

v. 135. Sine persona P. Suid. in εἰσκηρ. — εἰσκηρύττεται vulgo. ἐσκηρ. Dind. Ox. Mein. εἰσκηρύσσεται R. οὗτος κερύττεται conj. Elmsl.

jam v. 175 ex Lacedaemone redux est. — Ad articulum omisam vide adnot. ad v. 960.

v. 131. Scripsimus activum secundum ea, quae adnotavimus ad v. 52. — πρὸς Λακ. cfr. v. 52, Lys. 1006, Thesau. 1161.

v. 132. Schol.: τῇ πλάτῃ τῇ γυναικὶ παρὰ τὸ πλάττειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κούρην; idem atque ἀ-λογος et ἀ-κωιτος. Apud alium scriptorem legi non videtur; masculinum τὸν πλάτταν legitur Soph. Phil. v. 673.

v. 133. προσβέυσθαι est legationis munere fungi, προσβέυσθαι legates mittere; prius invenitur Ach. 610, Vesp. 1271, Av. 1565, 1587, Lys. 1230; alterum Ach. 133. cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 52, 8, 7; 11, 1. — De κεχίνα. vide ad v. 10.

v. 134. Theorus saepius apud Nostrum commemoratur; perstringitur ut perjurus Nah. 400, rapax et adulator

Vesp. 42 sqq., 599, deorum esor Vesp. 418; h. l. ut jactator et mendax notatur. — ὁ παρ. Στ. scil. προσβέυστης. — Ad ὁδὶ in responsione usurpatum cfr. Plut. 132. Sitalces, Teris filius, rex Odrysarum, per Nymphodorum Abderitam, levium suum, aestate anni 431 ante Chr. n. foedus cum Atheniensibus fecit, qui eodem tempore Sadocum, filium ejus, civitate donaverunt (Thuc. II, 29). Anno 432 Sadocus legates Corinthiorum et Lacedaemoniorum, qui ad Regem magnam perfidiascentes Sitalcei persuadere studebant, ut ab Atheniensibus deficeret, herum legatis, qui forte fortuna tum in Odrysarum regno versahantur, tradidit; postea Athenienses supplicium de eis sumpserunt (Thuc. II, 67). Theorus a Thuc. non commemoratur. Si prior legatis respiceretur, Theorus 5 annos afulset.

v. 135. ἔτ. δλ. praedicati loco positum est cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 57, 3, 7.

ΘΕΩΡΟΣ

χρόνον μὲν οὐκ ἀπὴν ἂν ἐν Θράκῃ πολὺν, —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ Δι' οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ 'φερεις πολὺν.

ΘΕΩΡΟΣ

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην
καὶ τοὺς ποταμούς ἐπ' ἑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὅπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,

140 ὅτ' ἐνθαδὶ θέσθεις ἰγωνίζετο.

ΘΕΩΡΟΣ

τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἐπὶνον τὸν χρόνον

v. 136. οὐκ ἂν ἦμεν vulgo. ἡ μὲν Raph. οὐκ ἔμεν' ἂν Elmal. οὐκ ἀπὴν ἂν Blaydes. οὐκ ἔγωγ' ἂν ἡ 'ν prop. Mein. Fritsch. l. l. p. 31 tuetur annumerum pluralem. — Θράκῃ Ald. Junt. Fri.

v. 137. μὴ 'φερεις Ald. Junt. Kast. Burn. Br. Iuv. Schutz. Bekk.

v. 138. κατένιψε τῇ χιόνι Γ. κατένιψε τὴν Θράκην χιόνι πολλῇ Suid. in εἰ μὴ κατένιψε et in ψυχροῦ βίου.

v. 139. Vulgo totus versus Theori est; recepit cum Mein. Nauckii conjecturam (Philol. IV, 196). — ἐπ' ἔγεν ὅπ' Suid. in ψυχρ. βίου!

v. 140. Θεόγνης Fri. — ἰνίκα Θ. ἰγ. Suid. utrobique. Vulgo hic versus Theore continetur.

Theom. 597. Dic. diffidit Theoro, reduci ex terra remota et barbara. — ἰσχυρ. Schol.: καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος. Soph. Electr. 690. = Praeconis epo aliquem citare, sive aliquid indicere (Fritsch.).

v. 136. Quam ex v. 141 cineat, Theorum solum fuisse legatum, poetae verba mutanda sunt. Meo quidem iudicio haec legatio a pecta ficta est. Pro ἐν Θράκῃ a Thuc. plerumque ἐπὶ Θράκης usurpatur. cfr. Lys. 102. Ad constructionem vide Eq. 982. — πολ. γρ. Plat. 98, Nnh. 199, saepius ap. Comicos; vid. Indic. ap. Mein.

v. 137. Ad structuram cfr. Pac. 907. — μισθ. φέρειν vid. ad v. 66.

v. 138. Nab. 965 καὶ κριμνώδη κατανίπτει. Lyc. V. Hist. II, 14. ἔρνεα κατανίπτει αὐτοὺς μετ' ὥδης; scil. ὁ θεός. Krüg. §. 61, 4, 4.

v. 139. Cfr. πηγὸς τοὺς ἀνθρώπους

Xen. Anab. 4, 5, 3. θεός κήρυκος διὰ πᾶν βίεθρον Aesch. Pers. 488. — Nauckii emendatio commendatur voce ἐνθαδὶ et mero Dic. oratores interpellandi. — Ad ὑπὸ c. acc. cfr. ὑπὸ τοὺς Χόας Ach. 1075; ὑπὸ τὸν σισυμέν Thuc. II, 27, 2.

v. 140. Maltiese carpit Dic. Theognidem, de quo vid. ad v. 11. — ἔγωγ. et de histrionibus et de musicis dicitur. Phryn. p. 163 Loh: σὺ μὲν ἐνθα μὲν καμφοῖ καὶ τραγῳδοὶ ἀγωνίζονται. Thom. Mag. τόπου, ἐφ' ᾧ αὐλῆται καὶ κιθαριστοὶ καὶ ἄλλοι πνί; ἀγωνίζονται μευστήν.

v. 141. Theorus narrare pergit. — τοῦτ. — ἐπ. τ. γρ. Alexid. ap. Athen. XI, 463 c. (Mein. C. Gr. III, 485.) ὅς ἔδ' ἂν πλείστα γελᾶσθαι καὶ πῆν — τὸν χρόνον τοῦτον. — Thraces crant duxatopótai Athen. X. p. 427. Cornel. Nep. Alcib. XI, 6. Plat. Alc. 29: ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ γυμναστικῶς, εὐτελέης, σκυθριοπῶς, ἐν Ἰωνίῃ χλιδανῶς, ἐν Θράκῃ μεθυσιτικῶς.

καὶ δῆτα φιλαθῆναιος ἦν ὑπερφυῶς,
 ὁμῶν τ' ἐραστῆς ἦν ἀληθῶς, ὥστα καὶ
 ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'· Ἀθηναῖοι καλοί.
 ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
 ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ ἀπατούριων,
 καὶ τὸν πατέρ' ἵντεβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ·

145

v. 142. γ' ἦν Rf. Inv. metro repugnante. — φιλαθῆναιος ὁ μὲν ὑπερφυῶς prop. Elmsl., at duplex ἦν consulto poeta scripsisse videtur, ut latior esset oratio Theori.

v. 143. ὁμῶν γ' P. — ἀληθῆς RPΔ Dobr. Inv. Dind. Bgk. Fritsch. l. l. p. 32. ὡς ἀληθῶς Dobr. prob. Mein. in adn.

v. 144. ἔγραφον P. idem suprascriptis ἔγραφ' et ἔγραφεν B. Ald. Junt. Frob. Fri. Bis. Suid. in καλοί. ἔγραφεν Raph. ἔγραψ' Γ. ἔγραφ' ACR. Bentl. Br. Inv. Schutz. Elmsl. Both. Dind. Bekk. Blayd. Bgk. Mein. Dawes. Misc. Crit. ed. Kidd. p. 463 (Burgess. p. 250). Hanov. Ex. cr. p. 136.

v. 145. ὥς ὃν P. — πεποιήμεθα R. ἐπεποιήμεθα Bekk.

v. 146. Suid. in ἀλλαντοπώλῃ; et Ἀπατούρια. — φαεῖν Δ. — ἀλλάντας R. ἀλλάντος A. Br. Bekk. prob. Elmsl.

v. 147. πατέρ' Γ. — ἵντεβόλει vulgo. ἵντεβόλει Cob. Mein. Cfr. Etym. M. p. 112, 52.

v. 142. καὶ δῆτα vid. ad v. 68; adde Ran. 52, Eccl. 385. „ac profecto.“ — φιλαθῆναιος Vesp. 283. — ὑπερφ. Eccl. 386.

v. 143. ἐραστῆς. Pac. 191, Eq. 732, 1341. — Propter praecedens ὑπερφυῶς practuli adverbium. Aliter Eur. Suppl. 891 φίλοις τ' ἀληθῆς ἦν φίλος κτλ.

v. 144. Schol: Ἰδὼν ἐραστῶν ἦν ἐν τῶν ἐρωμένων ὁνόματα γράψεν ἐν τοῖς τοίχοις ἡ δὲ ἑνέθροις ἡ φίλοις. Cfr. Vesp. 97 sq. c. Schol. Bekk. Cbar. II, 406.

v. 145. De Sadoeco vid. supr. ad v. 134. — Athenienses homines alienigenas, qui bene meriti erant de republica, civitate donare solebant; tum benevolentiam patris Sitalcis captabant. Cfr. Herm. Ant. publ. §. 117, 9. 10. — Ἀθηναῖον ποιήσασθαι vox sollemnis, vide legem ap. Dem. adv. Neaer. §. 89.

v. 146. Ad ἦρα φαγεῖν cfr. Plat. 1009. = Lust haben. — De discrimine inter φαγ. cum genit. (cfr. Eq. 1181) et acc. vid. Krüg. §. 47, 15, 1. Praefero vulgatam. — Apaturiorum festos dies tres agebant Athenienses mense Pyanepsione, ut liberos, superiore anno natos, in pbra-

trias reciperent. Primo die, qui θορπαῖα vocabatur, conveniebant euriales ad epulas, et fortasse insicilis vesccebantur. Cfr. Herm. Ant. sacr. §. 48, 12. §. 56, 28 sq. Nomen ductum est ab α copulativo et πατήρ sive πάτρα = ἐμοπατούρια. Meier De gentil. Att. p. 11 — 14. Apaturia hoc loco commemorantur, quum Sadoecus quum Atheniensis modo natus sit; jocus in eo potissimum quaerendus est, quod Sadoecus more puerorum maxime gaudet insicilis, de quibus ei narratum est. Nimia sagacitate Blayd. suspicatur, vocem ἀλλάντος spectare ad ἄλλος, quum Thracas fuerint ἄλλοπρόσαλλοι; alii interpretes putant, Aristophanem alludere ad ἀπάτην, ad significandum fraudem Sitalcis, vel ad ἀπάτωρ, quum Sadoecus cupiat esse sine patre, ut ipse rex fieret. Haec omnia a legato dici non possunt, cui de firmitate foederis persuasum est.

v. 147. Attendas similitudinem sonitus vocum Ἀπατούριων, πατέρ', πάτρα. Sadoecus tamquam puer eandem rem decantat. — πάτρα = Athenis, novae patriae.

150 ὁ δ' ὤμοσσε σπένδων βοτρίθ' ἔχων
στρατιάν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
ὅσον τὸ χρέμα παρνόπων προσέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΜΙΣ

καίσιτ' ἀπολόμην, εἴ τι τούτων παίδομαι
ὦν εἴπας ἐνταυθὶ σὺ πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩΡΟΣ

καὶ νῦν ὅπερ μαχμώτατον Θρακῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΜΙΣ

τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές.

v. 148. ὁ δ' vulgo. ὁ δ' Meis. — ὤμοσσε R.

v. 151. ἀπολόμην P. — εἴτι Elmsl.

v. 152. Hunc versum, quem omnes libri praebent, omittunt edd. ante Br. — ἐνταυθα R. Inv. ἐνταυθοὶ ABCPΓΔ. Br. Schutz. Bekk. Bgk. ἐνταυθὶ Elmsl. Both. Dind. Bl. Meis.

v. 153. Sine persona P. — γένος edd. ante Br. ἔθνος APRΓΔ. Br. sqq.

v. 154. μὲν γ' ἤδη PR. Bekk. μὲν γ' ἤδη Pors. Elmsl. μὲν γ' ἤδη Bl. Bgk. Meis.

ἔ;
σαφέις CPΓΔ. vulgo. σαφῶς A. Pors. Elmsl. σαφῶς B.

v. 148. ὁ δ'. scilicet Σιρόλαρχος. — De sacris in iurando factis vid. Herm. Ant. sacr. §. 9, 6. §. 22, 8.

v. 150. cfr. Thesm. 281. ὅσον τὸ χρέμα ἐνέργεισθ' ὑπὸ τῆς λιγνός; praeterea Nub. 2, Ran. 1278. — πόρνοις commemorantur Vesp. 1311, Av. 185, 588; significant innumerabilem multitudinem, qua re Athenienses gaudere iohet Theophrastus; at Dic. v. 152 cogitat de nimia voracitate locustarum, quae quocunque venerunt omnes fruges comedunt.

v. 151. καὶ ἀπολ. Ach. 476, Ran. 588. Pac. 2, saepissime ap. Arist. — Ad constructionem cfr. Vesp. 630 ἔγω δ' ἀπολόμην, εἴ σε θέλωκx. Ran. 579, Ach. 476. — De accusativo τι vid. Krüg. Gr. Gr. §. 46, 5, 9. Eq. 711. σὺ μὲν οὐδὲν παίδεται. Neque in superiore scena, neque h. l. Die. quicquam credit, nisi Athenienses pessumdatum iri.

v. 152. Attractionis exempla vid. Ach. 677, Eq. 1222. — εἴπας. Hic aoristus ap. Nostrum sic declinatur: εἶπον Pac. 1246, Eccl. 255. εἶπας h. l. εἶπε

Nub. 159. εἶπομεν Lys. 251, Eccl. 75 (nbi Bgk. dedit εἶπαμεν). Praeterea cfr. Nub. 500. εἰπάτω Pac. 660. εἶπατον Av. 107. εἶπατε Ach. 540. — πλὴν c. gen. Vesp. 761. — ἐνταυθοὶ formatum est ad similitudinem formarum οἴκx, Πυθοί, Ἰσθομοί. Μεγαροί (Ach. 758), quae respondent interrogationi „ubi?“ et a substantivis ductae sunt. Adverbia in οἱ deaenutibus notio motionis potius tribuenda est. Itaque levi mutatione, quae vel Itacismo vititur, scripsit Elmsl. ἐνταυθί: cfr. Dind. et Tenff. ad Nub. 814. Loc. quibus sp. Nostrum ἐνταυθοὶ legobatur, quod nunc pierumque in ἐνταυθὶ mutatum est, sunt: Lys. 4, nbi vid Eng., Thesm. 225. Nub. 814, 843. Vesp. 1442, ubi vid. Richt., Plut. 225, 606, ubi vid. Thiersch. Fritsch. vero ad Thesm. 225, et 1831, p. 34 ἐνταυθοὶ tueri studet, laudans Stallh. ad Phileb. p. 23. Butt. Gr. Gr. II, 228. Herm. ad Nub. 813.

v. 153. καὶ νῦν scilicet proσώτω secundum v. 134.

v. 154. Hoc quidem jsm per-

ΚΗΡΥΞ

οἱ Ἑρᾶνες ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγεν.

155

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τουτὶ τί ἐστὶ τὸ κακόν;

ΘΕΩΡΟΣ

'Οδομάντων στρατός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ποίων 'Οδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ᾔν;

τίς τῶν 'Οδομάντων τὸ πῶς ἀποτεθράκεν;

v. 155. ἤγαγον P. ἤγαγε vulgo. ἤγαγεν Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 156. ἐστὶν R. — Verba 'Οδ. στρ., quae ante Bruckium Praeconiis erant, ab hoc editore ex cod. B. Theoro tributa sunt.

v. 157. 'Οδομάντων P. — εἴη' ἐμοὶ Br. Inv. Schutz.

v. 158. Vid. h. l. apud Zonaram I, 272. ἀποτεθράκεν AR. ἀποτεθράκεν ἄν BP. (in P. ἄν a m. p. deletum est) Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. Bís. Kust. Barm. ἀπο-
τεθράκεν Γ. ἀποτεθράκε; τίς; C. Br. Inv. Schutz. (Br. in adn. τίς; Theoro tribuit). ἀποτεθράκεν Hesych. Suid. in ἀποτεθράκεν, 'Οδομάντες et πῶς. Schol. ad Eq. 1007. Kuusterus in adn. Pers. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. ἀποτεθράκε Elmsl. Both. ἀποτεθρά-
κεν Herm. Fritsch. l. l. p. 36.

spicuum est. Av. 1531. Theoro haec verba accipienda sunt, quasi dixerit Dic.: manifestum est, Thraces fortissimos esse; sed proprie Dic. significare vult, sibi persuasum esse, milites illos Athenienses vexaturos ac laceraturos esse. — Ad μὲν γ' cfr. Nub. 1172, 1382.

v. 155. οἱ Ἑρ. ἴτε cfr. Krüg. §. 45, 2, 6. Prodeunt pauci homines, qui phallum glauco uadata gercbant. De eorum vestitu, sine dubio ridiculo, nihil aliud proferri potest.

v. 156. Eadem interrogatio invenitur Pac. 181, Av. 1036, 1207. cfr. Reia. Conj. I, p. 50. — κακόν = foedissimum monstrum. Nub. 907. — Odomanti, quorum rex Polles commemoratur, nisi fallor, a Sitalce meroede conducti erant. Sitalces rex erat Odrysarum. Thuc. II, 29, 101. V, 6.

v. 157. Ad ποίων'Οδ. vid. ad v. 109.

— τουτὶ τί ᾔν Av. 1030. vid. ad v. 767.

v. 158. ἀποτεθράκεν. Schol: ἀπαύ-
λιος συκῆς. θρία γὰρ τὰ φύλλα τῆς συ-
κῆς. Etym. Magu. in ἀποθριδίζιν. κυρίως
τὸ ἀφελεῖν φύλλα συκῆς. καταχρηστικῶς
ἔκ τὸ ὅτι οὗν ἀφαίρειν. Cfr. Bekk. Anecd.
I, 437, 7. et II. supra laud. Significat
ergo „folia ficus destringere“ et
b. l. metaphorice „viretrum destrin-
gero sive glaudem ejus uadare“. Docuit enim Palmer. ad Eccl. 703, συκῆν
diei interdum „penem“, τὸ θρίον vero
„eum penis“. Atqui uadabatur glans
eorum, qui muliebria patiebantur. Col-
ligo ergo ex his verbis, Dicaeop. suspi-
cari, Odomantos, de quorum phallo dixi
ad v. 155, esse molles et effeminatos,
ueque Atheniensibus auxillum ferro posse.
Redde sententiam: „Quis Odomantos
paedicavit.“ Fortasse alludit ad no-
men Ἑρᾶνες.

ΘΕΩΡΟΣ

- 160 τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῶ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

- τοιοῦθι δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέντ' ἂν θρανίτης λεῶς,
ὁ σωσκόλις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκῆροδα πορθεύμενος.
165 οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκῆροθ' ;

v. 159. ἐάν δραχμὰς δύο τις P. Ald. edd. ante Inv. ἐάν τις δύο dr. R. Inv. sqq. ἐάν τις δραχμὰς δύο Γ. Codd. ABC, de quibus Br. nihil apnot., fortasse cum P. consentiant.

v. 161. τοιοῦθι Δ. ἀπεψωλημένους P. corr. a m. p.

v. 162. μέντ' ἂν γ' BΔ Br. Inv. Schntz. μέντ' ἂν Ald. Junt. Frob. Bis. μέν τᾶν Both. μέντᾶν Kidd. ad Daw. Misc. Crit. p. 496.

v. 165. οὐκ ἀποβαλεῖτε ΑΓ. οὐ κατεβ. ut vulgo praebet Suid. in ἐκποροῖο-

v. 159. τούτοις ἐάν. Ad collocati-
onem verborum cfr. Ran. 173. — Merces
satis magna est; militibus enim gravis
armaturae singulis diebus bini oboli sol-
vebantur, quibus alterum tantum ad ci-
bum emendum addebatur, unde vita mi-
litum τετραβόλου βλος vocabatur. cfr.
Enstath. ad Odys. p. 1405, ad Il. p. 951.
Boeckh. Staatsh. I, p. 378.

v. 160. καταπελτάσονται. Hes. κατα-
δραμούνται · ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Thra-
ces erant peltastae. Thuc. II, 29. Lys.
563. Xen. Mem. III, 9, 2. — Tem-
pore, quo haec fabula agebatur, Boeoti
bellum gerebant cum Atheniensibus. cfr.
Ach. 1077.

v. 161. ἀπεψωλ. respondet verbo
ἀποτεβρίσκειν v. 158. Vox saepius ab Ari-
stoph. usurpatur de hominibus libidinosis.
Cfr. Pnt. 295, Lys. 1136, Ach. 592,
Pac. 903.

v. 162 μέντᾶν c. optat. cfr. Ach.
906, Krüg. Gr. Gr. §. 69, 36. — ὁ θραν.
λεῶς. Similiter Pac. 632 εὐργάτης λεῶς.
Schol.: ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ
τὸ πᾶν εἶπε. τῶν γὰρ ἐρεττόντων οἱ μὲν
ἄνω ἐρεττόντες θρανίζονται λέγονται, οἱ δὲ
μέσῳ ζυγίζονται, οἱ δὲ κάτω θαλάμῳ (Ran.
1074.). Secundum Boeckh. Staatsh. I,

p. 382 remigibus singulis diebus quaterni
oboli dabantur, Odomanti vero pascabant
duodenos. Viri docti saepius contende-
runt, singulis remigum ordinibus non ean-
dem mercedem datam esse, laudantes
Schol. ad Ran. 1074, Thuc. VI, 31, quam
sententiam refellit Boeckh. l. I, 386.

v. 163. σωσκόλις. alludit poeta ad
pugnam Salaminiam. Eq. 785. — οἴμ.
τάλ. ἀπ. vid. Ach. 1192.

v. 164. πορθ. hoc tantum loco ap.
Nostrum invenitur. Activum proprie sig-
nificat delere, cfr. Menand. ap. Har-
pocr. p. 183, 3 (Mein. C. Gr. IV, 91) πολ-
λοὶ τὰς χώμας ἐπόρθουν. Praeterea etiam
furarum Hom. hymn. Merc. 180. ἐφθην
ἅλις πορθήσω τρίπονδας. Passivum inv.
ap. Enpol. ap. Poll. IX, 90 (Mein. C. Gr.
II, 495) τάργυρια πορθεῖται. Aesch. Suppl.
438. Hoc loco cum dupl. acc. conjun-
gitur ad similitudinem verborum spoliandi
Krüg. §. 47, 13, 10, 11. — Die. allium
secum in concionem attulerat, quod sae-
pius Athenis fiebat, cfr. Eccl. 306. —
Aristoph. significare vult, Thraeces esse
homines rapaces, improbos ac nefarios.
— Militibus allium cibum gratissimum
fuisse, docet Pac. 502, ubi vid. Riobt.

v. 165. Ad οὐ κατεβ. cfr. Pac. 1124.

ΘΕΩΡΟΣ

ὦ μοχθηρὰ σὺ,
οὐ μὲ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδοισμένοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταυτὶ περιειδὲθ' οἱ πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατριδί καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρηξὶ περὶ μισθοῦ λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι 170
διοσγμία 'στὶ καὶ βάνις βέβληκέ με.

ΚΗΡΥΞ

τοὺς Θρηξας ἀπιέναι, παρῆναι δ' εἰς ἔντην.

μένοις. — σκόροδ P. σκόροδ' ᾧ vulgo. Versus „ab orationis intercapedine excusationem habet.“ Hanov. Ex. cr. p. 98. cfr. Eng. Lys. XXVI. Rossh. et Westph. III, p. 190. — Totum versum tribuunt Theoro edd. vett. ante Br., qui ex codd. suis rectum ordinem restituit.

v. 166. Dind. Bl. Bgk. in fine signum interrogationis posuerunt.

v. 167. περὶ θεῶ' R. — ταυτὶ περιειδὲθ', ᾧ πρωτ. conj. Blayd., nou probatus Klotzio Jahn, Annal. 1849, p. 237. Bl. conjectura nititur Ach. 55, Theam. 698, ubi futurum optime so habet, at nostro loco prytanes re vera Dic. jam deseruerunt, qui alia vindicare studens (v. 165) nullo modo ab eis adjutus erat.

v. 169. ποσὶν Bekk.

v. 171 — 173. Snid. in διοσγμία.

v. 171. διοσγμί' ἐστὶ ABCRΔ vulgo. διοσγμί' ἐστὶ Γ. διοσγμί' ἐστὶ P. διοσγμία ἐστὶ Snid. διοσγμία 'στὶ Maltbhyus, Elmsl. Both. Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 172. ἐντην vulgo. ἐντην Bgk. Burm. ἐντην Fri. Raph. Cfr. Benfeij. Gr. Wur-

v. 166. De οὐ μὲ c. ind. fut., quod vetandī vim habet, vid. Krüg. Gr. Gr. §. 67, 11, 4. Apud Comicum cfr. Nub. 505. Ran. 202, 462, 504. — πρόσει loco futuri positum est. — ἐσκορ. respicit ad certamina gallorum, qui ante pugnam alio alebantur, ut alacris pugnarent. Schol: ἐπὶ μεταφορᾷ τῶν ἀλεκτρονῶν τούτοις γὰρ ὅτε μίλλουσι μάχεσθαι, σκόροδ εἶδεται εἶθ' ἐναι, ἢα θερμανθῆντες ἐξῆτεραι γίνονται. Hesych. in ἐσκοροδοισμός. Xen. Conviv. 4, 9. Inde ἐσκορ. usurpatur de hominibus ad iram irritatia. cfr. Eq. 494, 946. H. I. respicit ad v. 164. — De certaminibus gallorum vid. Aolian. Var. hist. II, 28 μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον εἶβοντο, ἀλεκτρονῶν ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῇ θεάτρῳ μῖα; ἡμέρας τοῦ έτους. Plura dabit Beck. Charicl. I, p. 383.

v. 167. De aoristo vide Krüg. Gr. Gr. §. 53, 6, 3. — Ad appositionem cλ πρωτ. cfr. Pac. 466.

v. 168. καὶ ταῦτα Ach. 349, 1025. Vesp. 718. Eccl. 137.

v. 169. ἀπαγορεύειν cum μὴ o. inf. alibi ap. Comicos non invenitur; ap. Plat. Protag. 334 C. οἱ ἄνθρωποι ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενέσιν μὴ χρῆσθαι ἰατρῇ. — ποιεῖν ἐκκλ. Eq. 746, Theam. 300, 375.

v. 171. Schol. παραφυλάττοντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς τοῦ Διὸς ἡμέρας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσγμίας γινομένης, ἢ ἄλλο τι μίλλοντες ἀνύειν. διοσγμία δὲ ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμῶν. Cfr. Schoem. De comit. p. 147. 148. ejusd. Antt. Gr. I, p. 400.

v. 172. ἀπιέναι scil. κτεῖνω seu ἀναγορεύω. Cfr. Pac. 552 τοὺς γεωργούς

οἱ γὰρ προτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἷμοι τάλας μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.

175 ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ἔδδ'.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

μήπω, πρὶν ἂν γε σὼ τρέχων

θεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνάας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ὧ ἔστ' ;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἐγὼ μὲν δευρό σοι σπονδάς φέρων

rexell. I, p. 307. „ἐνγ, attisch mit unorganischem spir. asper ἐνγ.“ Idem docet Lenta. Philolog. 1860. Vol. suppl. I, p. 704.

v. 176. μήπω γε πρὶν ἂν σὼ libri, vulgo ante Br. Both. Dind. 28, 30, Ox. μήπω πρὶν ἂν γε σὼ Br. Inv. Schutz. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Ib. Bgk. I. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 6. μήπω γε, πρὶν γ' ἂν σὼ Bgk. II. μήπω γε, πρὶν ἂν ἐστὼ Mein. μήπω γε lemma schollii. Exempla congressit Reis. Conf. I, p. 66.

v. 178. τί (τά P.) δ' ἐστὶ, BPA edd. ante Br. τί δ' ἐστίν; ACRG. Br. Inv.

ἀπέναν. Av. 448 τοὺς ὁπλίτας ἀπέναν. vid. Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 393. — εἰς ἐνγ. Schol. et Hesych. explicant εἰς τρίτην; posterior in ἐ-η = τὸ μετὰ τὴν αὐρίον. Suid: ἐνγς ἐὰ καὶ εἰς ἐνγ τὸ εἰς τρίτην λέγουσιν. Benfey. I. supra laud. contra censet, idem significare atque ἐνγ καὶ νῆξ; concionem ergo in ultimum mensis diem indictam esse. Petit. Legg. Att. III, 1. Herm. Antt. publ. §. 128, 3.

v. 173. Recte monuit Elmsl. λέσθαι τὴν ἐκκλησίαν (cfr. Eustath. p. 108, 4. 1444, 13 ed. Rom.) ἀφισθαι δὲ τὴν βουλὴν (Eq. 674) καὶ τὰ δικαστήρια (Vesp. 595). — Post hunc versum omnes histriones, qui in proscenio versantur, praeter Dic. per parascenia dextera abeunt.

v. 174. Queritur Dic. de cibo perditō. μυττωτ. = alliatum. Erot. Lex. Pipp. μυττωτὸν οἱ Ἀττικὸι ἐπὶ δρεπμαί τι μετὰ σαρκόδου γινώμενον λέγουσι. Eq. 771, Pac 273; quibus ex partibus constiterit, docet Pac. 246 sq. — Ad ὅσον cfr. Plat. Com. ap. Athen. X, 424 a.

(Moin. C. Gr. II, 657) καίθους ὅσους ἐλακτέτην ἐκαστότε.

v. 175. ἀλλὰ-γάρ cfr. v. 40. Prodit Amphitheus per parasconium sinistrum.

v. 176. Sequor Brunekii emendationem, quum vulgata metro repugnet, et duplici γε, a Bergkio proposito, enunciatio nimium prematur (bene se habet repetita particula Eq. 960, ubi enunciationes primaria et secundaria pluribus verbis sejunctae sunt), denique Meinckii emendatio valde dubia sit, quia omnibus locis, ubi ap. Nostrum πρὶν ἂν cum conj. invenitur, praeter Pac. 1075, 1111, semper conj. aoristi positus est. Ad scripturam receptam cfr. Ach. 296, Vesp. 920. Eccl. 770, 857.

v. 177. φεύγοντ' ἐκφυγ. Similia sunt, quae leguntur Nuh. 167, Vesp. 579. Eur. Phoen. 1231.

v. 178. σπονδαὶ repraesentantur utribus viuariis, quos secum affert Amphitheus; ludit Arist. vocibus σπονδή = habatio, et σπονδαί = indutiae.

ἄσπευδον· οἱ δ' ὠτρυοντο προσβῦται τινες
'Αχαρνικοί, στυποὶ γέροντες, πρίννοι,
ἀτέρμανες, Μαραθωνομάχαι, σπενδάνννοι.

180

Schutz. Both. Dind. Bekk. Bgk. τί ἴσταν; Elmsl. τί ὅ' ἔστ' Bl. Mein. τί ἔστ'; Elmsl. In adm. — εὐὶ μὲν δευρὸ γ'ὼ σπονδῶ; BP. edd. ante Br. εὐὶ μὲν δευρ' ἰγὼ σπονδῶ; Δ. ἰγὼ μὲν σοι δευρὸ σπονδῶ; ACT'. ἰγὼ μὲν δευρὸ σοι σπονδῶ; R. Br. Inv. Elmsl. Schutz. Both. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Quum incisionem anapaesti vitandam caso doceat Enger. Lys. XIX, scribendum est cum Mein.

v. 179. οἱ δ' vulgo. — ὠτρυοντο Hesych. ex h. l., ut videtur. — προσβῦται τινές edd. ante Kusterum.

v. 180. στυποὶ ABΔ. στυποὶ Schol. Etym. M. p. 163, 11. 'Αριστοφάνης, 'Αχαρνικοὶ στυποὶ γέροντες ἀτέρμανες (ibid. 714, 3. εἰπεῖς) Hesych. in στυπός· πικρός, ἢ στερεός καὶ πεπληγμένος. Phryn. Bekk. Anecd. I, 8, 16. ἀτέρμων ἀνθρώπος καὶ πρίννος καὶ στυπός; καὶ σπενδάνννος. στερημένος. Erotian. p. 332. καὶ 'Αρ. ἐν 'Αχαρνεύσι φησὶ «στερημένοι γέροντες πρίννοι, ἀτέρμανοι, μαραθωνομάχαι καὶ σπενδάνννοι.» Elmsleij. proponit στρυπνὸν (ex Vesp. 877) vel στέρπνοι. Sed a codd. lectione recedendum non est.

v. 181. μαραθωνομάχοι A. Suid. in ἀτέρμανες. Phryn. l. l. Eustath. p. 1398, 22. μαραθωνομάχαι BCPRIΔ. Suid. in Μαραθῶν. Bekk. Anecd. I, 459, 6. Erotian. Et. M. H. H. Julian. Misopog. p. 350d, qui h. l. respicit, οἱ εἰς ἐπαύτοτροβήσαν καθ' ἡμῶν πρίννον, σπενδάνννον, οὐκ εἶναι καὶ Μαραθωνομάχην, ἀλλ' 'Αχαρνὰ μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀπὸ δ' ἄνδρα παντάπασι καὶ ἀνθρώπων ἄχαρν. — σπενδάνννοι P. σπενδάνννοι Poll. X, 35. Phot. 560, 1.

v. 179. Attende discrimen, quod in sequentibus versibus intercedit inter aoristum et imperfectum. — ὠτρυοντο Vesp. 792. Thesau. 495, vid. Indic. ap. Mein. Com. Gr. — Est nostrum «wittern», et respicit ad nates vinarios, quibus indutinae continentur.

v. 180. Forma 'Αχαρνικοί (Ach. 329. Thesm. 563), ut Ἀχαρνικοί (Nub. 186, Pac. 211, Lys. 1226, Eccl. 356) et Μεγαρίχ' Ach. 830, sermonis vulgaris fuisse videtur; cfr. nostratum *dis Katholischen* pro *die Katholiken*. Vid. Schol. Pac. 215. — E pago Acharnensium, maximo totius Atticae, 3000 milites gravis armaturae ad bellum exibant. Thuc. II, 19, 2. ἅμα δὲ καὶ οἱ 'Αχαρνῆς· μέγα μέρος ὄντας τῆς πόλεως. 20, 3 οἱ τε 'Αχαρνῆς οὐδένου παρὰ σφῆν αὐτοῖς οὐκ ἐλαχίστην μείραν εἶναι Ἀθηναίων — ἐνήγον τὴν ἑξοχὴν μάλαστα. Pind. Nem. II, 16 'Αχάρναι δὲ παλαιάτατον εὐάνορος. —

στυποὶ. Schol. et Suid. ἀντὶ τοῦ

πικροῦ — ἢ ἀντὶ τοῦ στερεοῦ, dur. πρίννοι = illex, ductum a πρίνος = ilex, aptissime dictum de carbonariis Acharnensibus, cfr. v. 666 ἐξ ἀνθρώπων πρίννων; sic Acharnensis quidam nominatur Πρίννης v. 612. Praeterea vid. Vesp. 383, 877, Rau. 859. Hesiod. Opp. 427, Lucian. de hist. conscrib. p. 8. διήλγ· τὴν τῶν καρτερῶν τοῦτων καὶ κομῶν πρίννων.

v. 181. ἀτέρμων Schol. λίαν σκληροί, μὴ τετράμνοι, ἀνέμτοι = inflexibiles, immites. cfr. Vesp. 730. Ex Suida discimus, etiam formas ἀτέρματος et ἀτέρματος in usu fuisse. Contrarium est τεράμων, formatum ab eadem stirpe, ac τέτην.

Utrum scribatur Μαραθωνομάχοι an Μαραθωνομάχαι, ex codd. auctoritate dijudicandum est, quum utraque forma secundum sermonis Graeci leges bene formari possit. Formam receptam restituit Dind. Nub. 987, Dobr. Ach. 570. Vid.

- ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· ὦ μαρῶτατε,
 σπονδὰς φέρεis τῶν ἀμπελων τετμημένων;
 185 καὶ τοὺς τριβῶνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων
 ἐγὼ δ' ἔφρευγον· οἱ δ' ἐδίωκον καὶ βίον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἱ δ' οὖν βοώντων· ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεis;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἔγωγέ φημι, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
 αὐταὶ μὲν εἰσι πεντάτεις. γεῦσθαι λαβῶν.

v. 184. καί edd. vett. καί Elmal. καί libri, Bekk. Dind. Bl. Bgk. Mein. (sic libri Av. 949 καί τῇν πόλιν). — ξυνελλίγοντο Γ.

v. 185. οἱ δ' vulgo.

v. 186. οἱ δ' vulgo.

v. 187. In P. personae nota m. p. in margine ascripta est. — ἔγωγε φημι vulg. ἔγωγί φημι Bekk. Dind. 30. Ox. sqq.

Valcken. ad Eur. Phoen. p. 42. Bruck. ad Aesch. Pers. 554. Nostrates hodie dicerent *Waterloosanner*. — σπενδόμενοι = accerni, α σπένδμενος = acer. Schol. ἰσχυροί, τοιοῦτον γὰρ τὸ τῆς σπενδόμενου ἔξωλον. Sensus proprio dicitur de mensis a Cratino ap. Ath. II, 49 A. (Mein. C. Gr. II, 177.)

v. 182. Eq. 670 οἱ δ' ἐξ ἐνός στόματος ἀπαντες ἀνέκραγον. vovl περί σπονδῶν. — μισρ. maledictum saepissime a Nostro usurpatum; cf. Pac. 182 sqq.

v. 183. Ambigue dictum. Sententia est: Indutias fers, quamquam adeo nos Lacedaemonii offenderunt, ut vites nostras exciderent, et: Vina pacis fers, quamquam vites excisae sunt. — τῶν ἀμπ. τιτμ. Cfr. 232, 987. Thuc. II, 21, 2 de populatione pagi Acharnensium.

v. 184. τριβ. De hoc panperum vestimento vid. Herm. Antt. priv. §. 21, 14. — τῶν λίθων. Schol. Pac. 772. τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικόν, τὸ γυνικὴν εἶπεῖν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥς καὶ νῦν εἶπε τῶν τραγγάλων ἀντὶ τοῦ τὰ τραγγάλα. Similia tradit Schol. ad h. l. Krüg. Gr. Gr. §. 47, 15, 3.

Ach. 805, 870, 961. Pac. 772, 962, 1102, 1136.

v. 186. οἱ δ' οὖν βοώντων = Per me vociferentur licet. Krüg. Gr. Gr. §. 54, 4, 2. Soph. Aj. 961 οἱ δ' οὖν γιλῶντων. Oed. R. 669, δ' δ' οὖν ἴτω. Aesch. Prom. 935. Enm. 226. Similia sunt Nuh. 453, Vesp. 6, 765, Lys. 492.

v. 187. ἔγωγε in responsionibus est nostrum Ja. Eq. 33, 172, Nuh. 328, 347, 769. Idem significat φημι Plnt. 395. H. l. haec duo vocabula conjuncta majore vi affirmant. cfr. φημι ἰγὼ Av. 1446. — ταυτὶ. De articulo omisso vid. ad v. 960. γεύματα = exempla, Proben. cfr. Eur. Cycl. 149. 150. Haec scena docet, quomodo Graeci vinum ementes cenarum fecerint. Vid. Lucian. Hermotim. 58. p. 798. Beck. Charicl. I, 455.

v. 188. αὐταὶ sc. σπονδαί. Eadem ambiguitate Indit Noster v. 1020 sq. — Vinum quinque annorum displicet Dic.; vina enim vetera jam apud Graecos plurimi aestimabantur. Pind. Ol. IX, 52. Athen. II, p. 36 f.; tamen vinum sedecim annorum vetustissimum habebatur Athen. XIII, p. 584 h. Cfr. Beck. Charicl. I, 458.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἰβοῖ.

ΑΜΦΙΘΕΟΥΣ

τί ἔστιν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἀρέσκουσιν μ', ὅτι

ἔζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν.

190

ΑΜΦΙΘΕΟΥΣ

οὐ δ' ἀλλὰ τασθεὶ τὰς δεκάτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔζουσι χαῦται πρέσβειν ἐς τὰς πόλεις

ἔξυτάτον, ὥσπερ διαιτριβῆς τῶν ξυμμάχων.

v. 189. ἀρέσκουσι P. edd. ante Br. ἀρέσκουσιν BΔ. Br. sqq. — μ' om. R.

v. 190. πίττης Jaut. II.

v. 192. om. R. sine pers. exhib. P. — ἔζουσι γ' αὐτοὶ P. — εἰς Elmsl. Diad. 28.

v. 193. om. R. ἐξύτατα mavult Elmsl. ἐξύτατα γ' ὥσπερ Hotib. at ὄζεν c. acc. siug. neutr. adj. conjungitur, vid. Vesp. 38, Eq. 892, Ach. 852, Thesm. 254, Plut. 1020; praeterea vid. Indic. ap. Meiu. C. Gr. in ὄζεν. Krüg. Gr. Gr. §. 46, 5, 6. ἐξύτατον ὡς τε prop. Both. vertens „et uti mora est sociorum.“ — συμμάχων vulgo ante Br.

v. 189. ἀρέσκειν cum accus. conjunctam apud poetas scenicos tantum invenitur, apud Platonem et semel ap. Thuc. (I, 128, 5). Krüg. Gr. Gr. §. 48, 8, 2. Greg. Cor. D. D. Att. p. 67. Vesp. 776. 1339, Thesm. 406, Ran. 103, Plut. 353. Plat. Cratyl. p. 391 d. εἰ μὴ εὖ σε ταῦτα ἀρέσκει. Rep. VIII, p. 557 b. Legg. III, p. 702 c. Cum dat. Vesp. 818, Pac. 1143, Eccl. 710.

v. 190. πίττης. ὄζεν c. gen. v. 192, 852. Vesp. 38, Eq. 892. — Plut. Symp. V, 3, 1. p. 768. τῇ τε γὰρ πίττη πάντες ἐξαλείφουσι τὰ ἀγρία καὶ τῆς βητίνης ὑπομεινόμενοι πολλοὶ τῶν οἴνων, καθάπερ Εὐβοεῖς τῶν Ἑλλαδικῶν. — οὐ γὰρ μόνον εὐωδίαν τινὰ τὰ τοιαῦτα προσβιβάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶνον εὐρυτὴν περίσθησι ταχέως ἐξαίρων τῇ θερμότητι τοῦ οἴνου τὸ νεκρὸν καὶ ὀδατωδέες. Vinum ergo pacis piceum olebat, et iudutiae quinque annorum breviores erant, quam ut pax firma ac stabilita videretur. In comparandis navibus iuprimis pice opus est.

v. 191. ἀλλὰ sic orationi interpositum significat tamen, certe. Ach. 1033, Nub. 1364, 1369, Pac. 660, Lys. 904. Autiph. ap. Athen. X, 446 B. (Meiu. C. Gr. III, 88). Offert Amph. Dic. alterum utrem, quo continentur iudutiae decem annorum.

v. 192. Etiam hae iudutiae displicent. Pergit Dic. ambigue loqui. Vinum pacis olet acerbissime, quod fieri solet, quum vinum mutatur in acetum; iudutiae vero decem annorum displicent, quia actiones de bello in memoriam revocant.

v. 193. ὥσπερ = quasi, tanquam. Krüg. Gr. Gr. §. 69, 64, 3. Riebt. ad Pac. v. 234. — διαιτρ. Legati iusulas circueunt, ut auxilia exposcant, quae civitates mittere dubitant, cf. Herod. VII, 120. — πόλεις sunt civitates et insulae, foedere cum Atheuensisibus conjunctae. Cfr. Ach. 506.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

195 ἀλλ' αὐταὶ τοῖ σοι τριακοντούπιδες
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΗΣ

ὦ Διονύσια,

αὐται μὲν ὄζουσι ἀμβροσίας καὶ νέκταρος
καὶ μὴ πιτηρεῖν οἱτ' ἡμερῶν τριῶν,
κἄν τῷ στόματι λέγουσι βαιν' ὅποι θέλεις.

v. 194. αὐταὶ σπονδαὶ ABCP Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Br. Elmsl. Schutz. Bgk. II. αὐταὶ σπονδαὶ σοι Inv. Bekk. αὐταὶ σοι σπονδαὶ R. Both. αὐταὶ ἡ σοι conj. Elmsl. αὐταὶ γὰρ σοι id. Dind. 25, 28, 30. Adm. ed. Ox. Bgk. I. αὐταὶ τοῖ σοι Dohr. Diud. Ox. Bl. Mein. Fritzs. ad Thesm. 1208 et 1831, p. 39. αὐταὶ σοὶ τοὶ Hotih. Both. in adm. αἷς σοι σπονδαὶ Bgk. in adm. ed. I. αὐταὶ σοι ἡ Eng. Jahn. Anual. 1853. p. 263.

v. 195. γῆν τε καὶ θάλ. Edd. om̃a. γῆν καὶ θάλ. P. γῆν τε καὶ κατὰ θάλ. R.

v. 196. Soid. in Διονύσια.

v. 197. 198. Hos duos versus transposuit Reiskius.

v. 197. ἐπιτηρεῖν P. corr. m. p. σμ' Δ. καὶ μὴ πιτηρεῖν prop. Bgk. adm. ed. II. μηκέτι τηρεῖν Hamak. fortasse recte μηκέτι τηρεῖν Mein. in adm. crit.

v. 198. ὅποι ACΔ Br. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Mein. ὅπη PR Ald. Junt. Kust. Inv. Bgk. ὅπη Elmsl. Bekk. Dind. 25. Fritzs. ὅπου Schol. Sequor Brunckium, quum h. i. pronomeu, quod respondet quaestioni „quo“ aptissimum sit. Cfr. Nub. 891, Vesp. 1009.

v. 194. Offert Amphith. Dic. iudutias triginta annorum. Ravennotis scripturam σπονδαὶ suspectam reddit haec ipsa vox antea (v. 188. 191) om̃sa; praeterea m̃trum non esset ferendum; σπονδαὶ glossmate in textum irrepsisse videtur; maxime mihi placet Dohrsei conjectura τοῖ σοι, quae in σπονδαὶ facillime depravari potuit. Particula τοι hae iudutiae Diaecopolidi magis commendantur. Cfr. Ach. 655. ἀλλ' ὑμεῖς τοι μὴ ποτ' ἀφῆθ'. 752 ἀλλ' ἐξέ τοι. 788 ἀλλ' — αἷς τοι χοῖρος καλὰ. Av. 356 ἀλλ' ἐγὼ τοῖ σοι λέγω. 1229 φράσον δὲ τοῖ μοι. Ran. 1046 ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοι — πολλὰ πολλοῦ πιναθῆτο. Aesch. Agam. 947. μέλοι δὲ τοι σοὶ τῶν περ ἄν μείλλης τελεῖν. Ut jam supra monui, hoc vinum vetustissimum erat.

v. 195. α. γ. τ. x. 8. Haec formula in titulis saepissime legitur; apud Nostrum Eq. 431. — ὦ Δευ. Res tantum admi-

ratione dignas aut jucundissimas Graeci in formulis iurandi vocabant. Intelligenda sunt Liboralia rustica, quos dies festos, agricolis gratissimos, Dic. per quinque annos non egerat (v. 266).

v. 196. Cfr. Od. IX, 359. ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔστιν ἀπορρώξ.

v. 197. Hunc et sequentem versum transposuit Reisk., quem Schutz. sequitur. Falso; cohaerent enim arctissime vv. 196 et 197, quorum prior praestantiam vini pacis, posterior iudutiarum praedicat. — ἐπιτηρεῖν: nos *für etas sorger*. Euhul. ap. Athen. X, p. 473 c. (Mein. C. Gr. III, 245) ἐνταῦθ' ἐπιτήρουν τὴν τροφὴν τῆς παρθένου. — οἱτ' ἔμ. tr. Pac. 312. Vesp. 243. Pac. 151. 717. Ach. 1099 sqq. Schol. εἰ ποτε γὰρ ἔξοδος ἐπὶ στρατὸν ἐγένετο, εἰώθεισαν οἱ στρατηγοὶ προλέγειν τοῖς στρατιώταις, ὥστε τριῶν ἡμερῶν παρασκευάζεσθαι οἷα.

v. 198. κἄν τ. στ. λέγ. Vid. II, α,

ταύτας δέχομαι καὶ σπένδομαι χάκπιομαι,
 χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας. 200
 ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγίς
 ἄνω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

v. 200 — 203. Versum distributio in eodd et eodd. maxime varia est. v. 200 — 202 Dicaeopolidi continentur BP. Br. Inv. Elmsl. Schutz. Both. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.; 203 Amphitheo est. — In Ald. Junt. Frob. Fri. Bis. Kust. Burm. edd. v. 200 Amphitheo est, reliqui versus ut supra distribuuntur, nisi quod in Ald. et Junt. aperto typothetae errore versus 203 denovo Dic. nomen praefigitur. — In C v. 200 Dic. continuatur, 201, 202 Amphitheo sunt, 203 rursus Dicaeop. — In A. 200 Dic. continuatur, 201 — 203 Amph. sunt. — In Γ v. 199 — 200 Amph. trihuntur, 201 — 202 Dic., 203 rursus Amph.

v. 200. κελεύων ABCPFGΔ. cfr. Schol. vulgo. κελύω Ald. Junt. Frob. Fri. Bis. Kust. — κλαίειν κελεύων Benti. — Post hunc versum duo, qui erant Amphitheo, excidisse videntur Bergkio Adn. ad ed. II.

v. 201. πολέμου τε καὶ R. Inv. — καλλῶν Γ. Dohr. proponit Ἀχαρνέας, ἐγὼ πολέμου δὲ καὶ, vel Ἀχαρνέας, ἔξη δὲ πολέμου, sed mavult v. 203 ante hunc versum transponere, vulgata intacta relicta; quod mihi verum videtur; sed mutare nolui. v. 201 et 202 ab Hamackero delentur, qui in eorum locum substituit v. 277 — 279, ubi pro ἐν scribit σὺ δ' ἔην.

v. 202. αἰῶς FGΔ. Ald. Junt. — ἐπιῶν van Gent. Mnemos. III, 254.

587 ἐν ἐρθαλοῖσιν ὄσμαι. γ. 306 ἐν ἐρθαλοῖσιν ὄσσθαι. ω. 38 ἐν πυρὶ κήαιεν. Pind. Isthm. IV, 30 κλίνεται ἐν φαρμάγγεσσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνους ὁμοκλαίς. Kühn. Gr. Gr. §. 600, 3 a).

v. 199. ἔχ. ambigue dictum et de vino pacis et de indutiis, σπένδομαι refertur ad indutias (quamquam ap. Enr. Alc. 1028 θεοὶς ἐσπεισμένον σπονδὰς aliter usurpatum est), ut Ach. 974; χάκπιομαι contra respicit ad vinum pacis. Hujus formae syllaba πιν vulgo prodicitur; locus, ubi corripitur, congressit Bgk. Reli. Com. Att. p. 381 sqq.

v. 200. Rectissime Brunckius versus distribuit, quod docet κελεύων, unanima lectio omnium librorum. — χαίρειν κελ. πολλὰ vid. Pac. 718. Ran. 164. Ach. 832. valedicere, valere jubere, sed ita, ut in contrariam significationem perenni transeat. Eodem sensu usurpatur χαίρειν ἐν Theom. 64. Plat. 1187, ubi vid. Thiersch. Nos: Sie mögen sich zum Teufel

acheeren! Schol. κατ' εὐχρητισμὸν τὸ χαίρειν κελεύων τὸν Ἀμφίθεον εἶναι τις ἴνα γραφῇ τὸ κελεύω χωρὶς τοῦ v. τὸ δὲ ἔξη, ἐγὼ δὲ πολέμου, τὸν Δικαέπολιν.

v. 201. ἀπᾶλλ. Hic aoristus II. cum genitivo conjunctus saepenumero apud Nostrum invenitur, Ach. 269. Eq. 1100. Pac. 293, 303, 353, Plat. 263, 316, 271; habet significationem adjectivi. De Aor. I. vid. ad v. 251.

v. 202. De Liberalibus rusticis, quae mense Poseidone ($= \frac{\text{Dec.}}{\text{Jan.}}$) agebantur, vide Herm. Antt. sacr. §. 57, 21 sqq. Schol. falso haec et Lenaea commutasse, docet Böckh. Ueber die Lenaea Abhdlg. d. Berl. Akad. 1819. Noli putare, nunc esse justum ac legitimum tempus Liberalium rusticorum, sed paco composita gaudio exultans senex constituit in pagum suum migrare et statim jucundissimum illud festum agere. — εἰσιὼν scil. in domum. cfr. v. 970.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἐγὼ δὲ ψεύδομαι γε τοὺς Ἀχαρνέας.

v. 203. ψεύδομαι R. Elmsl. Dind. 25, 28, 30. Both. Bekk. Bgk.

v. 203. Dind. (ed. Ox.) docet, poet-
as Atticos futuris in οἶμαι nisi metri
causa nos non fuisse (ἀποψεύδομαθα
Av. 932). Fortasse hic versus alludit ad
fragm. adesp. ap. Athen. XIV, p. 658 F.
(Nauck. 71) ἐγὼ δὲ ψεύδομαι γ' ἑκείνους

γῆρας. Dicaeopolis, qui post v. 202 do-
mum suam, in pnyce repræsentatam, in-
traverat, sequitur Amphitheus, per para-
scenia spectatoribus sinistra abiens. Pro-
scenium vacuum relictum est.

ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΘΥΓΑΤΗΡ.

ΧΟΡΟΣ

Τῷδε πᾶς ἔπου δέωκε καὶ τὸν ἄνδρα πυθάνου στρ. α.
 τῶν ὁδοιπόρων ἀπάντων τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
 ἑλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλὰ μοι μὴνύσατε,
 αἶ τις οἶδ', ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.

205

v. 204. τῇ (τῇδε cod. Oxon.) πᾶς ἔπου Snid. in τῇ.

v. 206. In margine δ a m. p. fere erasum P. — τὸν om. P. — Ἦμιχ. ἑλλαβεῖν — Χο. οἶμοι τάλας Ald. Junt. — μὴνύετε ABCPΓΔ, edd. vet. Br. Inv. Schutz. Elmal. Dind. μὴνύσατε R.

v. 207. ὅπη Γ.

v. 204. Chorus orchestram per adiutū spectātoribus dexteram ea celeritate, quam senectus patitur, intrat, quod colligi potest et ex totius scenae contextu, et ex metro trochaico. Jam quaeritur, usque ad quem verum parodus Chori pertineat, neque, quum singulae sequentis scenae partes artissimo vinculo inter se cohaereant, dubito, quis parodus versu demum 346. finiatur. De hac re egit Richterius Proli. Pacis p. 46. Parodus artiore vocis notione pertinet usque ad v. 241. Respondent sibi vv. 204—217 = 219—232. Metra haec sunt: vv. 204—207 (= 219—222) tetram. troch. catal. 210—211 (= 225—226) terni dim. cretici, 215 (= 230) pentam. paeonius (Rossb. et Westph. III, 545, aliter Eng. De Resp. p. 5), 216—217 (= 231—232) bini dim. paeon., 234—237 (= 238—241) tetram. troch. catal. et exclamatio Discaeop., extra versum posita.

τῇδε „hac via“. cfr. Pac. 968, Av. 425, 1219, 1220, 1266, Thesm. 666. — πᾶς ἔπου cfr. Ran. 372 γῶραι νυν πᾶς, et ad v. 282. — πυθάνεσθαι cum gen. et acc. „sciscitari de aliquo ex aliquo“. Alexid. ap. Athen. IV, p. 164 f. (Mein. III, 501). χῆν ὅτ μισθούμενον εἰς ἱστίασιν, τοῦ μαγείρου πυθόμενος τὸν ἐπιπῶντα πρῶτος εἰσαγγέλουσιν.

v. 206. τῇ π. γ. ἄξ. cfr. ad v. 8.

v. 206. Ad imper. μὴνύσατε cfr. 292, 305, 341 (Both.) His verbis chorus se ipsum alloquitur, non spectatores, ut docet Bothius, qui addit, hos nutu vel gestu significasse, aufugisse Amphibicū, tunc chorum serio quaerere: ἐκείν, οἷχ. προῦδος; At si vera tradidit V. d., chorus necessario exclamare debet: „Heu me miserum, effugit“, non: οἶμοι τάλας, τῶν ἐπῶν τῶν ἐμῶν.

v. 207. ὅποι γῆς. cfr. ποῖ γῆς; Plat

210 ἐκπέφρυγ', οἷχεται φροῦδος. οἷμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον
215 ἡκολούθουν Φαῦλλον τρέχων, ὥτε φαύλως ἂν ὀ

v. 210. χο. οἷμοι τάλας CP. Ald. Junt. ἡμιχ. οἷμ. τάλ. B, in A spatium personae notandae vacuum relictum est. ἡμιχ. ἐκπέφρυγ' Kust. ἡμιχ. ἐκπέφ. — ἡμιχ. οἷμοι Br. Inv. Recte haec una serie choro tribuit Elmal. — ἐκπέφρυγν Γ. τῶν ἐμῶν ἐτῶν Suid. in Φαῦλλος. τῶν ἐτῶν ἐμῶν Prob. τῶν τῶν ἐμῶν P.

v. 211. Deest ἐπ' ap. Suid. in Φαῦλλος (ἐμῆς γενναϊότητος Oxon.). — φορτίον ἂν Hotib., nimium enim jactare senes Acharnenses, et dactylum (φορτίον) pro pacone offendere, at videsis v. 217, 225; praeterea ὅτ' — ἂν ἡκολούθουν Graecum non est.

v. 215. φαῦλον Ald. Junt. Prob. φαύλον Γ. — ὅτε φαύλως P. — ὥν ὁ Suid. l. l. — φαύλως cum Herm. (De metr. Gr. et Rom. p. 191) ejecit Both., quum idem significet atque ἁπαρῶς. Versu strophico ita comparato, in antistr. v. 231 ὀδυνηρὸς ejiciendum est. Equidem φαύλως, quod omnes libri mscripti tuerentur, retinendum esse censeo, quum inter utrumque adverbium hoc intercedat discrimen, ut φαύλως sit „facile“ (cfr. Schol.: εὐχαρῶς, μετὰ βρατώνης; Eq. 508, Vesp. 656, Lys. 566. — ἁπλῶς. Schol. ad Plat. Rep. 4. φαῦλον τὸ βῆδιν), ἁπαρῶς contra significet „leviter.“ Phryn. Beekk. p. 38, 7. ἁπαρὸν σημαίνει τὸ βῆδιν καὶ κοῦρον. Antiat. p. 96, 6. ἁπαρὸς ὁ τὰς φέρας κοῦρος. Praeterea senes copiose loqui solent, neque omittenda est allusio ad nomen Φαῦλλος.

605, Rau. 48, 85. Pac. 198. — ὁ τ. σπ. φέρων scil. Amphithens.

v. 210. ἐκπ., οἷχ. φροῦδ. Cfr. Cic. Or. Cat. II, 1. Evasis, excessit, erupit. (Hotib.) — ἐκπέφρυγας = absolutus es Vesp. 994; eodem sensu atque b. l. Ach. 217, 222. — φροῦδος cfr. Lys. 106 φρ. ἀμπετόμενος Eja. Nub. 722 φρ. γεγένημαι. — Ad τῶν ἐτ. τ. ἐμ. cfr. Ach. 1199. Plerumque οἷμοι τάλας sine genitivo legitur; nostro loco similis est Plat. v. 1125 sq. Krüg. Gr. Gr. §. 47, 3, 2.

v. 211. Schol.: τοιοῦτος ἡμῖν καὶ ὁ Νέστωρ δοκεῖ λίγων (Il. η, 133) „ἡβῆμα“, ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόω.“ καὶ πάλιν (v. 157) „εἴθ' ὥς ἡβώσομαι“ τῷ κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ.“ ὁ μὲν οὖν Ὀμήρου ἡρωικὸς ὡν ἡρωικῶν πραγμάτων μνησθῆται, Ἀριστοφάνης δὲ ὡς μετρίως ἀνδράσι καὶ βαναύσοις περιέθιχεν ἀνθράκας καὶ φορτία βασταζόμενα. Senes, landatores temporis acti, modum gloriando excedunt. — ἐπ' c. gcu. de aetate dicitur Eq. 524, Vesp. 1199. Krüg. Gr. Gr. §. 68,

40, 4. — ὅτ. ἐγ. φ. ἀνθρ. φ. cfr. Leake Demea von Attika p. 30. „Die Acharner brannten Kohlen aus den Waldungen des Parnes. Noch heute bringen die Einwohner des Dorfes Menidhi, das an der Stelle von Acharnai wahrscheinlich liegt, ihre Kohlen nach Athen zum Kauf, freilich jetzt auf Eseln.“

v. 215. Φαῦλλος. Schol.: ὁ Φαῦλλος ὁρομῆς ἀριστος ὀλυμπιονίκης, ὀπλιτοδρόμος περιώνυμος, ὃν ἐκάλουν ὀδοματρον. ἦν δὲ καὶ πένταθλος. ἐφ' οὗ καὶ ἐπὶ τῷ ἡρώδει τοιοῦτε, „πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φαῦλλος, ὅσκιευσεν δ' ἐκατὸν πέντ' ἀπολαμπομένων“. ἐγένετο δὲ καὶ ἱπποδρόμος ἀθλητῆς ὁδοῦν ὀλυμπίαδα νικήσας, καὶ τρίτος λαμποδότης. Vesp. 1206, docente Richt., de fure loquitur Arist. Secundum Herod. VIII, 47 cursor pugna Salaminia navi praefuit Crotoniatarum, quam ipse ornaverat. Idem tradit, ter eum Pythia vicisse. Accuratus ea tractavit Pausan. X, 9, 2.

σπονδοφόρος οὗτος, ὅπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος,
ἐξέφυγεν οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλήξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερεὸν ἤδη τοῦμὲν ἀντικνήμεον, ἀντιστρ. α.
καὶ παλαιῇ Λακρατείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,

220

v. 216. σπονδοφόρος, ὅπ' ἐμοῦ διωκόμενος Br. metri causam; at lacuna in v. 231 extat. σπονδοφόρος ὁ διωκόμενος Hirschig., non probatus Kletzio Jahn. *Annal.* 1849, p. 254.

v. 217. ἐξέφυγεν ἂν R. Inv. ἐξέφυγεν ABCΓΔ. Suid. in Φαύλλω. ἐξέφυγεν P. ἐξέφυγεν em. a Bentl. *Elmsl. Dind.* 25. *Hotib. Botb.*, ut respondeat hic versus accurate v. 231. At Bentl. emendatione recepta particula ἂν ad verbum ἀπεπλήξατο quater posita esset, quod probare valde dubite. Rectius *Dind. lacunam* in v. 231 statuit. οὐκ ἂν ἐλαφρ. *Hotib. Botb.*, propter omissum ἐξέφυγεν Suid. in ἀπεπλήξατο. — ἂν ἀπεπλ. ABCΓΔ. Br. Inv. *Schnts. Beth. Bekk. Dind. Bl. Bgk. Mein.* Alterum ἂν emittunt Suid. l. l. (attulit *Eustath.* p. 1564, 50). P. *Ald. Junst. Frob. Fri. Kaph. Bis. Kust. Burm.* ὡς ἀπεπλ. Suid. in Φαύλλω. ἀπεπλήξατο R. „Expunge *Δαφρῶς*“ *Pora.*

v. 220. Λακρατείδῃ Hbri, Hesych. Suid. in Λακρατείδης; ne syllaba praesentia producat, inserit *Elmsl.* γε, alii δὲ, Λακρατείδῃ Bentl. *Both. Bgk. H. Mein.*

v. 216. τότε repetit sententiam secundariam, quae incipit ab εἴτα.

v. 217. Duas priores particulae ἂν referendae sunt ad ἐξέφυγεν. Eandem collocationem verborum vid. *Av.* 1125, *Lys.* 573, *Tbeas.* 440. Particula ἂν saepissime ad adverbia ee applicat: ad ἰδέσθαι *Ran.* 572, ἴδεσθαι *Eq.* 707, *Av.* 127, βαρίως *Vesp.* 158, *Ξυνχωῖς* ib. 915. Sic hoc loco ad φαύλως et *Δαφρῶς*. Duas posteriores particulae pertinent ad ἀπεπλήξατο. *Lys.* 3, 361, *Av.* 127, 1147. — ἀπεπλήξατο. *Schol.*: ἀπεπλήξατο, ἐπέφυγεν. πλῆξ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλῆγματα τὰ πηδήματα. *Gregor. Corinth.* De *Dial. Ion.* §. 157. Suid. s. v. Et *Magn.* 395, 13 affert locum ex *Soph.* *Triptol.* ἀράκοντα δ' αἶφρον ἄμφωπλῆξ ἐλκράσσε. *Keen.* ad *Gregor.* l. l. Apud *Homer.* *Od.* ζ, 318 αἱ δ' αὖ μὲν τρώων, εὐ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν de incessu numero equorum usurpatur. Suspicio, verbum πλίσσασθαι ab eadem radice ductum esse, atque πλῆσσειν, $\sqrt{\text{πλᾱ}}$ dico; cfr. rad. $\sqrt{\text{κρα}}$, unde ducta sunt verba κράζω et κρίζω. Cfr. *Bergk.* ap. *Mein. C. Gr.* II, p. 1035. L. Meyer mecum communicavit, suo iudicio πλίσσασθαι arte cohaerere cum monstratum verbo „springen.“

v. 218. στερεός = rigidus; translata significatione *Nnb.* 420. *Lobeck.* restituit *Xenarche* ap. *Athen.* II, p. 63 (*Mein. C. Gr.* III, 614) στεροσέματον κώτος; formatum est ab eadem radice ac στερός et στεριφός.

v. 220. Scribendam Λακρατείδῃ, formatum a Λακράτης, quod quidem apud vet. non invenitur, sed idem est, ac Λακράτης; *Az dial.* Der. proprium est. Cfr. *Lob. Parall.* I, p. 5. *Mein. C. Gr.* III, p. 186. *Etym. Magn.* p. 166, 3. *Av.* 790. Πατροκλείδης. Quis fuerit *Lacratides*, incertum manet. Huius nominis aliquis fuit archon anno 487. ante Chr. *Schol.* Λακρατείδης ἀρχαῖος ἀρχων Ἀθήνησιν, ὡς καὶ Φιλόχορος, ἦρξε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων *Δαρείου*. ἐφ' οὗ πλείστη χιὼν ἐγένετο καὶ ἀπέπηξε πάντα, ὡς μὴ δύνασθαι τινα προΐναι. διόπερ τὰ ψυχρὰ πάντα Λακρατείδου ἐκάλουν. *Hesych.*: Ἀριστεφάνης φησὶ, Παλαιὸν Λακρατείδην, τὰ ψυχρὰ βουλούμενος ἐηλοῦν. ψυχρὰ γὰρ οἱ γέροντες. Fortasse nugae tradit *Schol.* *Lacratides* quidam memeratur ab *Isaeo* p. 64, 18; *Lacratidas* *Plut. Pericl.* 35, *Lysand.* 30.

- οἶχεται. διωκτέος δέ' μὴ γὰρ ἐγγίνοι ποτὲ
 μηδὲ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγῶν Ἀχαρνέας.
 225 ὅσας, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐπαίσατο,
 οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθροδοπὲς αὔξεται τῶν ἐμῶν χωρίων
 230 κοῦκ ἀνίσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεπαγῶ
 ἐξὺς ὀδοντῆρος . . . ἐπίκωπος, ἴνα

v. 221. ἐγγίνοι libri, edd. ante Br. Dind. 28, 30, Ox. Bekk. Klotz. Jahn. Annal. 1849, p. 249. ἐγγίνοι Br. Inv. Elmsl. Schutz. Dind. 25. Both. Bl. Bgk. Mein. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 6. — οἶχεται. ἡμῶν. διωκτέος Br. Inv.

v. 222. ὄντας om. ACRΓ, habent PΔ, linea subductum B. γέροντας ἄνδρας conj. Fritsch. ad Thesm. 683. — μηδέπερ Elmsl. — ἐκφύγη Δ. — Non male comma posuit post Ἀχαρνέας Bl.

v. 225. ἐπαίσατο, οἷσιν γε παρ' ἐμοῦ ut metro consuleret Hotib.

v. 230. Suid. in ἐκλόφ et σχοῖνος. — οἷα ἀνίσω Scalig. — αὔ' ἐπαγῶ ABCPΓΔ. edd. ante Br. ἀντεπαγῶ R. cum Suida. Br. Elmsl. Inv. Schutz. Both. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. ἀντεπαγῶ γ' ἐξὺς Hotib., at hiatus legitimus est.

v. 231. Lacunam post ὀδοντῆρος indicavit Dind. 28 (non probatus Engero De Resp. p. 5 propter hiatus ἀντεπαγῶ — ἐξὺς, at v. 230 est pentameter paeonicus (Rossb. et Westph. III, p. 545), cuius in fine hiatus legitimus est) 30. Ox. Bgk. Bl. Mein. ὀδοντῆρος ejec. Both. vid. ad v. 215. ἀνισῶ conj. Bl. ἴπω γ' ἂν vel ἴπω γ' αἰ' Bgk. — Klotz. (Jahn. N. Annal. IV, p. 392 et ibid. 1849, p. 238) cum Herm. (Elem. doctr. metr. p. 203) lacunam statuit ante ἐξὺς et infert καὶ ἐκλόφ. — ἐπίκωπος = importune irruens grassator, Reisk.

v. 221. ἐγγίνοι scribendum; cfr. Ach. 893 μὴδὲ γὰρ θανάων ποτὲ σοῦ χωρίος εἶην ἐντετυτλανωμένης. — Absolute dictum Nub. 1436, Lys. 271; cum dativo coniungitur Ach. 1197, Eq. 1313, Vesp. 721, 1007, 1349.

v. 222. Ad γέροντας ὄντας; cfr. Vesp. 277.

v. 225. Cfr. Plut. v. 1. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ib. 898. —

v. 226. Verba πόλεμος αὔξεται opponuntur praecedenti ἐπαίσατο. Aliter atque h. l. αὔξεται significat „crescere“ ap. Menaud. Stob. floril. 43, 30 (Mein. C. Gr. IV, 237). Soph. Oed. R. v. 172. — Genitivus τῶν ἐμῶν χωρίων pendet ex nominativo πόλεμος. cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 47, 7, 6. — παρὰ c. gen. ap. verb. pass. vid. Pac. 386. Krüg. I. I. §. 52, 5, 1.

v. 230. σχοῖνος, attente appositionis usum, de quo expos. Dobr. ad Plut. 314

et Hanov. Ex. crit. p. 140. Lys. 694; unde apparet, αὔ' ἐπαγῶ, quod vel metro repngnat (cfr. v. 215 παύλας ἂν ἰ), falsum esse. Haec planta (Juncus acutus, Linn.) a Poll. X, 131 inter eas enumeratur, quibus utebantur Graeci ad sepiendos agros. — Ubi πρὶν ἂν c. conj. ap. Aristoph. invenitur, semper sententia negativa praecedat, cfr. Av. 1409, Lys. 704, Eccl. 770, Plut. 24. — ἀντεπαγ. de aculeo vesparum Vesp. 437, de hasta Ach. 1226. — Chorus dicit, se non prius bellum compositurum esse, quam Lacedaemoniis dolorem acerbissimum attulerit.

v. 231. Continet hic versans adjectiva, quae ad σχοῖνος referenda sunt. ἐξὺς dicitur de omnibus, quae sensus nostros offendunt; de colore Pac. 1166; de vini odore Ach. 193, de rebus acutis praeter h. l. Vesp. 226; de grunnitu suis Ach. 804; de gustatu aceti Diph. ap. Athen. IV, 133 F. (Mein. C. Gr. IV, 383);

μήποτε πατώσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους
ἀλλὰ δεῖ ζυγεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν βαλλήναδε στρ. β.
καὶ δῶκεν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐραθῇ ποτέ·

235

v. 232. μηκέτι Schol. et Suid. — πατώσιν libri. πατώσ' ἔτι Br. ἔτι om. R. Schol. Suid. Inv. ἐπὶ PΔ.

v. 233. βαλλήναδε B (corr. a m. p.; primum habuerat ut AC) RΓ vulgo. βαλλήναδε Mein. Παλλήναδε ACPR (sec. Bekk.) Schol. Suid. in Παλληνικὸν βλέπειν. Bie. Kust. Burn. Both.

de gustatu vini Alex. ap. Athen. III, 123 F. (Mein C. Gr. III, 447).

Rectissime Dind. post ὀλυνθρὸς indicavit lacunam quattuor syllabarum (~~~~); sic optime omnes emendationes priorum editorum, quos ad vv. 215. 216 enumeravimus, abijciuntur. Tres vv. dd. lacunam explere tentaverunt, quorum primus Klotzius II. II., lacunam ante ὀλός statuens, ex schol. verbis ad v. 232 remedium invenire sibi visus est. Dicit enim scholiasta: εἰώθηται γὰρ σκόλοπας τινὰς ἐγχερόμεν ἐν ταῖς ἀμπέλοις, ἵνα μὴ βέλῃ ἐξ ἐπιθρομῆς καὶ εὐχερῶς κακουργῇ. ἐπαυθὴ οὖν προσέειπε, σκόλοψ καὶ σχοῖνος αὐτοῖς αἵ· ἐμπαγῶ κτλ. Similia tradit Suid. in σκόλοψ. At quum statnendum sit, syllabas excidisse propter similitudinem cum verbis praecedentibus vel sequentibus, et σκόλοψ glossema tantum voc. σχοῖνος esse videatur, denique ceticus καὶ σκόλοψ male respondeat paeoni σπονδοφόρος, Klotzii conjecturam probare non possum. Bergk. contentens, ἐπίκωπος nullo modo ad substantivum σχοῖνος referri posse, proposuit ἐπίω τ' ἂν vel ἐπίω θ' αἶμα', respiciens ductum litterarum voc. ἐπίκωπος. Dicit enim schol.: ἀντὶ τοῦ, διὰ νέως καὶ ναυτικῆς ὧν ἐπίω αὐτοῖς. — ἡ δὲ ἐμώνομος λέξις ἐστὶ καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Od. δ, 559) „οὐ γὰρ μοι νέας εἰσὶν ἐπιτρετμοί.“ ἐπίκωπος οὖν ἦτοί ὅπαρ Ἐφην ναυτικῆς ἢ ἐπιθήρης. κόπη γὰρ τοῦ ἔφους ἢ λαβῆ, ἢ κόπτεται δυναμένη, ἤγουν κοπήεις. Cfr. Hesych. ἐπιτρετμοί = ἐπίκωποι. Bekk. Auecd. p. 254, 14 = οἱ πρὸς ταῖς κόποις, οἱ ἐράσσειν εὐθέστες. Et. Magn. p. 360, 43. ἐπίκωπος, ὁ παρὰ τῇ κόπῃ καθύμνος. Eustath. Od. p. 1451, 45, p. 1447, 45. Contra hanc sagacissimam

conjecturam dici potest, sententiarum ordinem repentino transitu ad bellum navale turbari et orationem repetita particula ἂν flaccescere, quod jam vidit Engerus. Blaydesius, sequens ductum litterarum vocis ὀλυνθρὸς, lacunam explevit scribens ἀναρὸς (Schol. Nub. 1162 = βλαβερός, cfr. Plut. v. 561). Quamquam haec conjectura mihi placet, tamen in tam dubia re nihil pro certo affirmare ausim. ἐπίκωπος, si significatione, quam supra pluribus grammaticorum locis probavi, dicitur, cum σχοῖνος conjungi non potest; at scholiasta jam de capulo gladii locutus est, neque dubito, quin explicari possit „usque ad capulum“ = durch und durch; ut sit ἐπὶ τὴν κόπην.

v. 232. μήποτε — ἔτι. cfr. Plut. 1000 μὴδέποτε μ' ἄλθειν ἔτι. — Ad πατεῖν cfr. v. 183; 987; tralato sensu dicitur Vesp. 377 πατεῖν τὰ ταῖν θεαῖν φημίματα. Pac. 320 πατεῖται πάντα. — Cret. τὰς ἐμὰς respondet paeoni I. — φρῶς ἂν ἀντ' — (v. 217) cfr. Rossh. et Westph. III, 547. — Inde a v. 230 alludit Chorus ad morem vineas acutis plantis saepiendi ac tuendi.

v. 233. Redit oratio ad sententiam v. 204. — Παλλήνη fuit pagus tribus Antiochidis, situs media via inter Athenas et Marathonem. Leake Demeu p. 40. Ludit poeta hoc nomine et verbo βάλλειν (verte „Steinigen“). βλέπειν dictum ut ἀποβλέπειν v. 32, ubi vid. adn. Chorum lapides in Amphithenon conjicere velle, docet v. 184. cfr. v. 236, 341. — Similiter nomine pagorum ludit Noster Eq. 79. Eccl. 362.

v. 235. γῆν πρὸ γῆς. Aesch. Prom. 685. μέσστιν θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.

ὡς ἐγὼ βάλλων ἔκαθον οὐκ ὄν ἐμπλήμην λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εὐφηνεῖτε, εὐφηνεῖτε.

ΧΟΡΟΣ

οἶγα πᾶς. ἡκούσατ' ἄνδρες ἅρα τῆς εὐφηνείας; ἀντιστρ. β.

οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς

240 ἐκποδών· θύσων γάρ ἀνὴρ ὡς ἔοικ' ἐξέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εὐφηνεῖτε, εὐφηνεῖτε.

πρότεθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ κανιφόρος·

v. 236. ἐμπλήμην P. Schol. Suid. s. v. edd. ante Br. ἐμπλήμην R. Dawes. Misc. p. 579. ed. Kidd. (p. 330 Burg.) Br. sqq.

v. 237. ἐφηνεῖτε P.

v. 238. οἶγα et ἅρα edd. ante Br. οἶγα et ἅρα Br. sqq. — ὡνδρες Bl. — ἀρτι τῆς εὐφ. Halbertsma Prosopogr. Arist. I, p. 113.

v. 239. Suid. in ἐκποδών om. αὐτός, exhibet cod. Oxon. — οὗτος οὗτος ansp. Dobr.

v. 240. ἀνὴρ libri, Ald. Junt. Frob. Fri. Bia. Kust. Inv. ὡνὴρ Br. Schutz ἄνιρ. Elmsl. Both. Dind. 25. ἀνὴρ Dind. 28, 30, Ox. Bl. Bgk. Mein. ἀνὴρ Bekk.

v. 242. πρότεθ' ὡς libri. Ald. Junt. Fri. Raph. Kust. Burn. Inv. Dind. 25. Mein. πρότεθ' ἐς Br. Schutz. Both. Bgk. Bekk. πρότεθ' εἰς Elmsl. Fritsch. Jahn. Annal. 1829,

ἔως ἂν c. conj. aor. Nub. 1460. Vesp. 562.

v. 236. Ad ὡς οὐκ ἂν ἐμπλήμην cfr. Ach. 1055 ὡς οὐκ ἂν ἐγγέταιμι. Eccl. 160 ὡς ἐγὼ ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προβαίην. — λίθοις conjungo cum βάλλων. Cfr. Vesp. 603 ἐμπλήρο λήγων. — ἐμπλήμην formatum, ut πεπλήμην, πεπλήμην vel πεπλήμην, μεμνήμην vel μεμνήμην. Engerus Iys. 235 cum Buttmanno Gr. Gr. II, p. 274 scripsit ἐμπλήμην.

v. 237. Dic. cum filia et duobus servis e domo egreditur. Indo ab hoc versu usque ad 625 fabula in pago Diccaepolidis agitur. Parietes versatiles circumacti sunt et repraesentant loca domus rusticae vicina. — εὐφ. formula sollemnis in initio sacrificiorum necessaria. Nub. 263 εὐφηνεῖν χρὴ. II. v, 171 εὐφηνήσῃν δὲ κίλεσθε. Cfr. Richt. ad Vesp. 808. Herm. Ant. sacr. §. 28, 9. Latine: „Favete linguis“ Hor. Carm. III, 1, 2 ubi vid. Mitscherl.

v. 238. οἶγα Ach. 59. Soph. El.

1227, 1391, Trach. 810. Aj. 75. — ἄνδρες legendum est, vid. adn. crit. ad v. 53. — De ἅρα vid. Krüg. Gr. Gr. §. 69, 9. — εὐφηνεῖα = exclamatio, qua filia et servi εὐφηνεῖν jubentur.

v. 239. Ad οὗτος αὐτός, cfr. v. 280. Ach. 116 ἐνθὲν' αὐτόθεν. — δεῦρο πᾶς respondet praecedenti οἶγα πᾶς. — Chorus se recipit ad parietem, qui prosecutionum ab orchestra dividit, ne ab histrionibus conspiciatur. Ibi manet usque ad v. 280.

v. 240. ἔξέρχεται = e domo egreditur.

v. 241. Tales exclamationes, quae extra versum positae sunt, apud Nostrum saepius inveniuntur. ἰὼ ἰὼ Eq. 1096, Nub. 1, Pac. 1191. αἰῶνι Pac. 1291. σπονδὴ σπονδὴ Pac. 533, 1104. ὦ ὦ Pac. 692. τί φῆς; Eq. 1345, Nub. 235. φεῖ Ach. 456, Nub. 41, Ran. 141. εἴην Eq. 1077, 1257. αἰῶνι Ach. 1083.

v. 242. Praefero 2. sing. Imp. cfr.

ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στήσας.
κατάθου τὸ κανοῦν, ὡς ὑλάσας, ἐν ἀπαρξώμεθα.

p. 6. πρῶτω εἰς Dind. 28. πρῶτω 'ς Wolf. Dind. 30. Ox. Bl. Dind. in adn. ad ed. 1830; cui scripturae refragatur Reis. Synt. Crit. p. 25.

v. 243. φαλλὸν P. φαλλὸν Δ.

v. 244. κατὰ νοῦν P. — ἀρξώμεθα A. — Hunc versum matri tribuunt Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. Dind. 28, 30. Γυνή praefigunt Br. Iuv. Schutz. Dind. 25. Ox. Bl. Bekk. Dicaeopol. continuant ABC. Elmal. Both. Bgk. Mein.

v. 244 — 252 post 276. transponit Hamaker.

Pac. 301, 458, 510, 512. Ran. 372, 1125; vide ad v. 155. — ἐς τὸ πρόσθεν cfr. Ach. 42. 43. — Schol. κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων ἐσθλὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθίνοι ἐκνηφόρου. ἦν δὲ ἐκ χρυσῶν πεποιημένα τὰ κανῶ, ἐν' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἀπένεον ἐτίθεσαν. Cfr. Herm. Antt. sacr. §. 54, 28.

v. 243. Xanthias fert membrum virile, ad longurium alligatum. Hoc membro inde ab antiquissimis temporibus vis naturae significatur, qua omnia gignit et procreat; sec. Herod. II, 51 jam apud Pelasgos hujus rei signum fuit; at saepissime eo utebantur Graeci, Mercurium et Bacchum colescentes; vid. Herm. Antt. sacr. §. 18, 15, §. 29, 18, §. 57, 19. Sequenti scena Aristophanes phallophoriam representat, simplicissimam omnium pomparum, ex qua comoedia nata est (Herm. Antt. sacr. §. 57, 17). Membrum enim virile circumferebant homines rustici laeti, carmina lasciva canentes et cavillantes (Bode, Gesch. d. hellen. Dichtk. III, 2, 5). Qui mos quum tempore Periclis evanuerit et Athenienses pompis luxuriosis et sumptuosius gaudere coeperint (Bode l. l. p. 6), Aristophanes h. l. veterem ac simplicem Phalli cultum in memoriam revocat. Liberalia ruralia vindemia finita agebantur, unde illa laetitia exultans ac lascivia joci bene explicantur. Praeterea Aristophanes vetera illa carmina phallica eo imitatus est, quod Lamachum, principem eorum, qui bellandi cupiditate flagrant, acerbè traducit. (Cfr. Müll. Hist. litt. II, p. 196 sq.

Richt. Proll. Vesp. p. 51. Bgk. Com. Att. Roll. p. 270.)

— στήσας, praecedente subjecto 3. Sing. Imp. optime locum tenet. — Ξανθίας nomen servorum usitatissimum; in Vespis inducuntur Sosias et Xanthias, in Ranis Xanthias, in Pluto Cario.

v. 244. Boerius (Zahl d. Schausp. b. Arist. p. 54, 55) docet, cum Elmslejo personam matris ex indice personarum removendam esse, quamquam Schol. verba ad v. 1228 huic sententiae refragari videantur; ac profecto pompam constituere Dicaeopolidis est, et verba obscena (v. 254 seqq.) minime decent matrem. Cfr. Hamaker. Mnemos. II, p. 8 seqq. — Hoc versu puella, quam servi sequuntur, ad aram pervenit in proscaenio positam talem, qualem vide apud Wiesel. Denkmäler d. Bühnenswesen p. 111. — κατάθου cfr. Eq. 1227. κατάθου τὸν στήνα. Antea puella canistrum in capite gestaverat. De canephoris vide Herm. Antt. sacr. §. 36, 3. §. 54, 28. — κανοῦν significat canistrum, in quo, quicquid ad sacrificium pertinebat, condebatur; fuit nexum, ut h. l., vel ligneum, vel aeneum, vel aureum. De forma vide Müll. Archäol. §. 300, 1. Doctissime de hac re egit Richt. Proll. Pacis p. 62 seqq. Cfr. Pherecr. ap. Bekk. Anecd. p. 838, 4 (Mein. C. Gr. II, 323), Philon. ap. Phot. et Suid. in τριῶν (Mein. C. Gr. IV, 16), Platon. ap. Zenob. Cent. II, 31 (Mein. C. Gr. II, 618), Nostrum Av. 850, 864. H. l. canistrum placentam continet. —

ΘΙΓΑΤΗΡ

245 ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐνέηρυσιν,
ἐν ἔνως καταχέω τοῦλατῆρος τούτου.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ μὴν καλὸν γ' ἔστ' ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένος σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὴ
πέμφαντα καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν
250 ἀγαγεῖν τυχερῶς τὰ κατ' ἀγροῦς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαγθέντα· τὰς σπονδὰς δέ μοι

v. 245. Et. Magn. p. 387, 4. ἐνέηρυσιν Hesych. ex hoc loco.

v. 247. In A puellae pergitur. Plene interpungunt post ἐστ' Brauck. Elmsl. Inv. Schutz. Both., colon posuit Bgk. II; vulgo interpunctio omittitur.

v. 250. τυχερῶς τὰ om. Δ.

v. 251. ὃ ἐμοὶ Br.

ἐπαρξώμεθα cfr. Pac. 1056 ὅγε νῦν ἐπαρ-
χω = τὰς ἐπαρχάς· vel τὰ ἀπέρματα
τέμνε (vid. Richt. ad l. 1.); h. l. signi-
ficat simpliciter auspiciari.

v. 245. Placenta pulte, quam olla
secum attulerat Dicaeop. (v. 284), infusa
ad sacrificium paratur. — ἀνάδος. Mater
trullam filiae e domo porrigit. Pind.
Isthm. V, 39 ἀνέωκε δ' αὐτῇ φέρτατος
εἰσεδόκον φιάλην χρυσῇ περικλυτὴν Τολο-
μών. — ἐνέηρυσιν ductum ab ἔνως et
ἐρέειν; εἰνέηρυσιν; v. 1067. Σωμῆρυσιν
saepius ap. Comicos, vid. Indicem ap.
Mein.

v. 246. καταχίω c. gen. et accus.
v. 1040. — ἔνως. Schol. ἔνως δὲ Εὐ-
γεν τὴν ἀθήραν καὶ τὸ πίνον ἀπέχρημα.
Eq. 1170 ἴγω δὲ ἔνως πίνον εὐχρών
καὶ καλόν. Lys. 1060. Ran. 62, 63, 65,
505. Av. 78. Eccl. 845. — ἀκατῆρ.
Schol. ἔστ' ἂν ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔ-
νως ἐτίθειεν καὶ προσέγον τῷ θεῷ μῆρ.
Eq. 1182. Callias ap. Athen. II, 57 a.
(Mein. C. Gr. II, 740). Talia panificia
diis sacrificata esse, docet Herm. Antt.
sacr. §. 25, 13. Cfr. Eger, ad Thesm.
v. 285.

v. 247. Post ἐστ' colo Interpungen-
dum est; haec enim verba Dic. finito
sacrificio loquitur. Σὶ καὶ μὴν x. γ. ε.

cum ἀγαγεῖν conjungerentur, haberemus
preces, grati in Bacchum animi testes,
quales docente Herm. Antt. sacr. §. 24,
4, rarissime apud Graecos inveniuntur.
— ὦ Διόν. διπ. cfr. Lys. 940, Vesp.
389, Pac. 385. Aliis locis verba ὦ διπ.
apud Nostrum de hominibus tantum usur-
pantur.

v. 248. Falso plerumque grammatici
verba ἐμὰ — ἀγαγεῖν ab εὐχόμεναι vel ἐ-
suspendunt; at vide Krüg. §. 55, 1, 4.
cfr. Ach. 816, Ran. 169. Emr. Suppl. 2.
— κεχαρισμένος i. e.: gratus et accep-
tus. cfr. Pac. 386. εἰ τι κεχαρισμένον
χορβίον εἴθ' ἐμὰ κατεχέδομαι. —
πομπὴν πέμπειν. Av. 849, Eccl. 757.

v. 249. μετὰ τῶν οἰκετῶν. Haec
verba docent, duos servos in proscenio
fuisse, nisi forte εἰσέται accipis pro eis,
qui in eadem domo cum Dic. habitant.

v. 251. στρατιᾶς. Vid. Phot. p. 542,
11. στρατιάν, συστᾶλλοντας τὴν δευτέραν
συνταξίν, εὐ μόνον τὸ στρατεύμα λίγου-
σιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στρατεύσιν. οὐ-
τως Ἀριστοφάνης. h. l. valet militia.
Ach. 1143, Eq. 587, Vesp. 354, 557. Lys.
100, 592, Thesm. 828, 1169; exercitum
significat Ach. 81, 149, Pac. 747, Lys.
1141 (Bl.) — ἀπολαχθ. = liberatus;
de aoristo II. vide ad v. 201.

καλῶς ξυνενεγχεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
 ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλῇ καλῶς
 οἴσεις βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
 ὅστις σ' ὀπύσει κάκιστοίησεται γαλᾶς
 σοῦ μὲν ἤττους βδέιν, ἐπειδὴν ὄρθρος ᾔ.

255

v. 253. κατὰ νοῦν P. — vv. 253 — 258. Dio. continuant Elmsl. Both. Bgk. II. Mein. Præfigunt Mitz. Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. Bja. Kust. Burm. Dind. 28, 30. Bgk. I. Gurrh. Br. Inv. Schutz. Dind. 25. Ox. Bekk. Bl.

v. 254. θυμβροφ. βλέπειν sine nomine auctoria memoravit Phryn. Bekk. I, 43, 5. — οἴσει ABCPF. Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. Kust. Burm. Schutz. οἴση Δ. οἴσει R. Iuv. Elmsl. sqq.

v. 255. σ' om. Δ. — κάκιστοίησεται Γ. — γαλᾶς εἰ Schutz. ex conjectura Br. (in app.).

v. 256. ἤττων vulgo. ἤττους Elmsl. Bl. Mein. Fritzsche. Jahn. Annal. 1829, p. 6. dubitanter probat Bgk. adu. ed. II. — ἐπειδ' ἄν Γ.

v. 252. καλῶς ξυνενεγχεῖν. cfr. Soph. Phil. 623 σφην δ' ὅπως ἀριστα συμμέροι θεός.

v. 253. Dio. pompam constituit; puellam sequuntur servi, postremus est Dio. ipse, phallicum carmen canens (v. 259 — 261). — De persona, cui hic versus et seqq. tribuendi sint, diximus ad v. 244. — ἄγ' ὅπως οἴσεις. Nub. 489, Eq. 1011, Eccl. 82, 149. Krüger. Gr. Gr. §. 54, 8, 7 (Touf. ad Nub. 257). Adde Ach. 955. γῶπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλοβοῦμενος. — Præterea attende tria vocabula, quorum prima littera est κ. cfr. Pac. 731, 1330. — Ad καλῇ καλῶς vid. Pac. 1330, Eccl. 730. Eq. 189, κακὰ κακῶς. Nub. 554, κακὸς κακῶς.

v. 254. βλέπ. θυμβρ. Puella vultu serio incedere jubetur. De hoc usu verbi βλέπειν vid. ad v. 95; nostro loco similima sunt νῆπυ (= εἰναπ) βλέπειν Eq. 631, κάρδαμα βλ. Vesp. 455, ἐριμὲν βλ. Ran. 562, ἐρίγανον βλ. Ran. 602. — Θύμβρα est satureja, herba amara; θυμβροφάγος = qui saturejam comedit; puella ergo os vultumque ejus referro jubetur, qui saturejam comedit. Cfr. Bekk. Anecd. I. supra I. ἐριμὲν βλέπουσα, ὅτι ἡ Θύμβρα ἐριμυδάτη ἐστίν. Phot. p. 96, 25 θυμβροφάγον = ἐριμύ. — μακάριος, ὅστις cfr. Menand. ap. Mein. IV,

p. 350, v. 357. ibid. p. 357, v. 614, p. 350, v. 350. Id. ap. Stob. Flor. 103, 7. (Mein. C. Gr. IV, p. 103).

v. 255. ὀπύειν = in matrimonium ducere, apud Comicos alibi non invenitur; Homerica forma est ὀπύω, Il. α. 429; vide Piers. ad Moeriu p. 278. — ἐκπεύσθαι verbum sollemne de liberia procreandis. Pac. 707 κῆρ' ἐν τοῖς ἀγροῖς ταύτῃ (scil.: τῇ Ὀπάρῃ) ξυνεαῶν ἐκπεύσθαι βέτρως, ubi βέτρως παρὰ προσβολαν pro τέκνα dictum est. — γαλᾶς præter expectationem dictum pro libero a sive puellas, quum corporis habitus et nitor filiae Dicæopolidi in mentem vocet alacres et pulchras illas bestiolas. Schol.: ἡ γὰρ γαλῇ ὀριμύτατον ἀφίησι τὸ πνεῦμα, et πᾶν γὰρ δύσομοός ἐστιν ἡ τῆς γαλῆς πορδῆ. Plut. 693. ἐπὶ τοῦ θέους βδέουσα ὀριμύτατον γαλῆς.

v. 256. Sine dubio ἤττους legendum est; Dindorfii cum explicatio, qui inversionem in hoc loco inesse statuit, ut sit sententia = γαλῶν εἰ μὲν ἤττων βδέιν (cfr. Eur. Androm. 707), poscit activam formam, ut ἐγὼ σε ποιῶω τριττοφάγειν Eq. 912. Postquam Dio. mustelas commemoravit, meminit has bestiolas præ ceteris animalibus visire solere. Cur autem filia Dicæopolidis sub lucis exortum visiet? Mustelæ præcipue visire solent,

- πρόβαινε, κὰν τῶγλε φολάττεσθαι σφόδρα,
 μὴ τις λαθὼν σου περιτράγῃ τὰ χροσία.
 ὦ Ξανθία, σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτεός
- 260 ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου
 ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄτομα τὸ φαλλικόν
 σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
 Φαλῆς, ἐταῖρε Βαρχίου,
 ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
- 265 τε, μινχέ, παιδεραστά,

v. 257 et 258 affert Suidas in περιτράγῃ. — πρόβαινε Suid. πρόβαινε lemma scholii. — τῶγλε vulgo. τω ὦγλε P. ε' ὄγλε R. ε' ὄγλε Inv.

v. 258. μαθών Suid.

v. 259. σφῶν vulgo. σφῶν Br. sqq.

v. 263. Βαρχίου R. edd. ante Br. Βαρχίου Scalig. Br. sqq.

v. 264. ξύγκωμε libri, vulgo. σύγκωμε Frob. Fri. Bis. Knst. Burm. — Suid. νυκτολόγοι: λησταί. καὶ νυκτὶ περιπλάνης (νυκτοπεριπλάνητος cod. Oxon.) παρὰ Ἀριστοφάνει.

quam perterrentur (vid. Plut. 693), filia vero Dic. perterrebitur sub lucis exortum, quam id tempus apbrodisium sit, cfr. Lys. 966, καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὀρθοὺς. Itaque sententia totius loci haec est: Quam beatus erit, qui te in matrimonium ducet et mustelas ex te procreabit, quae non minus quam tu visient sub lucis exortum, i. e. luter coitumi Ad ἡττοὺς cfr. Thuc. II, 60.

v. 257. Alloquitur Dic. filiam. — φολάττεσθαι infin. pro imperat. Pao. 1153 ἐν δὲ δοῦναι τῷ πατρί. — ὄγλος ridicule memoratur, spectatores enim h. i. in proskenio omnino non aderant.

v. 258. περιτράγην = erradero Vesp. 672; h. i. valet furari, similis est locuus Vesp. 596. Cfr. Theam. 893 οὗτος πανουργῶν δειρ' ἀνέλθην, ὦ ξίνα, ὡς τὰς γυναῖκας ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου. — τὰ χροσία, Mulieres et virgines, inprimis canephorai, aurea ornamenta gerere solebant. Vid. Pors. ad Eur. Hecub. 150, qui laudat II. β. 872, Av. 671, Lycophr. ap. Athen. XIII, p. 564 b.; addo Lys. 408 seqq. Poll. V, 99. 100. Beck. Charicl. II, 402.

v. 259. Duorum servorum Dic. unum tantum nominatim alloquitur. cfr. Lys. 209 λέξ' οὗτος πᾶσαι τῆς κώλικος, ὦ Λαμπροί.

v. 262. Uxor propter spectatorum turbam, quam Dic. adesse comice fingit, in tectum iubetur ascendere. Hinc elucet, domum Dicaeopolidis in scenae pariete non pictam, sed ligno exstructam fuisse, quod saepius in Comici fabulis invenitur; vid. Nnb. 1488, 1502. Vesp. 139. Richter. Prolegg. Vesp. p. 40. Talis apparatus scenicus vocabatur διατείγας, de qua PoH. IV, 129. ἡ δὲ διατείγας ποτὶ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῃ διττῆς δωμάτων, οἶον ἀπ' οὗ ἐν Φοινισσαῖς Ἀντιγόνη βλέπει τὸν στρατὸν, ποτὶ δὲ κίραμος, ἀπ' οὗ καὶ βάλλουσι τῷ κεραμίῳ ἐν δὲ κομμήτῃ ἀπὸ τῆς διατείγας πορνόβοσκοί τινες καταπτεύουσιν, ἡ γράβια ἡ γύναια καταβλίνει. Cfr. Schnoid. Att. Theaterw. p. 85. Eccl. 877, 902, et Wiesel. Denkm. d. Bühnenwesens Tab. IX, 11. 12. p. 59. — πρόβα filiae dicitur.

v. 263. Pompa per proskenium incedit, dum v. 280 filia et servi celerrime domum intrant. Φαλῆς est phallus, cui dignitas divina tributa est. Müll. Ar-

ἔκτιψ' ὃ ἔπει προσεῖπον ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε καὶ μάχων
καὶ λαμάτων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γὰρ ἐσθ' ἦδιον, ὃ Φαλῆς Φαλῆς,
κλέπτουσιν εὐρόνθ' ὠρικὴν ὕληφρόν
τὴν Στρυμονιδώρου Θράτταν ἐκ τοῦ Φελλέως

270

v. 266 et 267 Suid. in δῆμος. — παιδίσκ' ἐν Burgess. „ne sit hiatus.“ — f: Γ. ah alia manu correctum. — ἐς Elmsl. Dind. 28. Mein.

v. 268 — 271. Suid. in Λαμάτων.

v. 271. πολλῶν edd. ante Br. πολλῷ libri, Suid. Benti. Dawes. Misc. Crit. ed. Burg. p. 251 (efr. ibid. nota p. 469) ed. Kidd. p. 467. — ἐστίν P. ἐστίν supraser. ἐσθ' B. ἐστίν edd. ante Br.

v. 272, 274, 275. Suid. in καταγγρατίζει et ὠρικῶς.

v. 272. ὕληφρόν R. Inv. Suidae edd. ὕληφρόν rell. libri, Suid. cod. Oxon. in καταγγρατίζει. Fritzsche. Jahn. Annal. 1829, p. 6. Loheek. Phryn. p. 636.

v. 273. Στρυμονιδώρου Suid. in Θράττα; recte Suid. in φελλά.

chäol. §. 67; §. 345, 2, §. 383, 3. Paus. X, 19, 2 tradit, Bacchum Φάλην appellatum esse. Præterea docent grammatici, Phæletem fuisse Polysynnum illum, quem Bacchus, matrem Semelam quærens, in mari amiserit, denique, ne memoria ejus exideret, comites phallum gestare jussisse. Vid. Bod. Gesch. d. hell. Dichtk. III, 2, 6, Not. 5.

v. 266. ἔκτιψ' ὃ f:z. Archonte Pythodoro (432 ante Chr.) Athenienses postremo Liberalia ruralia egerant, quique deinde annos a Lacedæmonis impediabantur, quominus rus migrarent, jam anno 426, quo fabula nostra acta est, anno sexto Dicaop. pace composita in pagum rediit. Eodem modo computat Arist. Aeth. 889. Aliam rationem inlit Noster Eq. 792 seqq. (quæ fabula anno 425 ante Chr. in scenam delata est), uhi iulium cepit ab archonte Pythodoro (432 a. Chr.). efr. Rank. Vit. Arist. p. CCCV. — προσεῖπον v. 882, 891, Pac. 557, 581, 520, 522, Ran. 1145.

v. 267. ἑλθὼν. Hæc scena in pago Dicaopolidis agitur. — ἄσμενος pertinet ad rad. √asād (L. Meyer, vgl. Gr. I,

p. 384). Pac. 557 ἄσμενός' ὃ (βλόν, 582, ὡς ἦλθε; ἑμὲν ἄσμενός, ibid. 600.

v. 269. De cavillatione Lamæchi vid. ad v. 243. — Ad verborum argutias efr. v. 1071 ὡς πόντοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι præterea Pac. 293 ἀπαλλαγίσει πραγμάτων τε καὶ μάχων. Similia leguntur Nub. 13 τῆς θαπίνης καὶ τῆς φάτης. Ran. 463 τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμα ἔχων. — πράγματα = res, quæ negotium uobis faciunt. Aeth. 757 αὐτίκα ἄρ' ἀπαλλάξοιτε πραγμάτων. 939, Pac. 353, 1344.

v. 270. De ἀπαλλαγίσει vid. ad v. 201. — De numero plurali Λαμάτων Krüg. Gr. Gr. §. 45, 3, 7.

v. 271. ἦδον syllabam paenultimam producit. Anaxil. ap. Athen. X, p. 426 c. (Mein. C. Gr. III, 351). — De dativo πολλῷ vid. Krüg. §. 48, 15, 10. — De collocatione verborum ibid. §. 49, 7, 7.

v. 272. κλέπτουσιν conjunge cum ὕληφρόν. — ὠρικὴν Schol. ἀντί τε τῷ ὠρικῶν καὶ ἀμαρίων. efr. ὠρικῶς Plut. 963, uhi ambigue dictum est pro κατὰ κερδὸν et pro νεωτερικῶς. Fragm. Aristoph. ap. Mein. C. Gr. II, 1047.

v. 273. De Phelleo silvestri, monte

μέσῃν λαβόντ', ἄρ᾽ ἄντα, κατα-
 275 βαλόντα καταγυρτίσαι.
 Φαλῆς Φαλῆς,
 ἐάν μεθ' ἡμῶν ξυμπήγῃ, ἐκ κραπάλῃς
 ἔσθθεν εἰρήνῃς ῥοφήσῃ τρύβλιον
 ἢ ὃ ἀσπίς ἐν τῷ φερέσθῳ κρεμύσεται.

v. 274. μέσῃν λαβόντ' Iuv. — καταβαλόντα Suid. in ὥρικῶς. καταβαλόντα id. in καταγυρτίσαι. — ἄρ᾽ ἄντα R.

v. 275. καταγυρτίσαι (καταγυρτίσ' Δ) ὡ PB, edd. ante Br. καταγυρτίσαι ὡ ACF. καταγυρτίαν Suid. in ὥρικῶς. καταγυρτίσαι ὡ Φ. R. sec. Bekk. καταγυρτίσαι Φ. R. sec. Diud. Suid. in h. v. lemma Schol. Br. edd. rec.

v. 277. κραπάλῃς P. v. 277 — 279. Hamaker. transposuit post v. 200.

v. 278. ῥοφήσῃς libri, vulgo. ῥοφήσῃ Elmal. Dind. 30. Ox. Bl. Mein. Cohet. Var. lectt. II, 252. — τρύβλιον vulgo. τρύβλιον R. Mein., quem vid. C. Gr. III, 535; „τρύβλιον non est demulativum. Vid. Arcadium p. 119, 19, ubi ex cod. Havn. τρύβλιον scribendum.“

v. 279. κρεμύσθῃσεται R.

Atticae, qui Parnethi continuatur Marathouem versus, vide. Leake I. I. p. 7. Nuh. 71. Cratin. ap. Polluc. X, 105 (Mein. C. Gr. II, 69). — Θρηῖτταν valet servam Thraciam. Vesp. 828, Pac. 1138. Thesm. 279 aq. Σύρα legitur Pac. 1146. De Strymodoro, qui commemoratur Vesp. 233, Iys. 259, nihil constat. — Verba ἐκ τοῦ Φ. noli cum Blaydesio conjungere cum ἀλέπτουσιν, sed cum τὴν Σπρ. ἦρ. cfr. Φιλόξενος; ἐκ Διομαίων Eupel. ap. Schol. Vesp. 84. (Mein. II, 514). τὴν ἐκ Κορίνθου Λαῖβ' οἶσθα Anaxandr. ap. Athen. XIII, p. 570 d. (Mein. III, 174).

v. 274. μέσῃν λαβόντ'. Nuh. 1047, Eq. 388, Ran. 469, Eccl. 260, Ach. 571.

v. 275. καταγυρτίσαι Schol. ἀνὰ τοῦ συνουστάσαι; γίγαρτα enim sunt acini viuaecci, itaque κατάγ. valet enucleare, h. l. vtro metaphoricè devirginare.

v. 277. ξυμπήγῃ tempore vespertine scil. — ἐκ κραπ. hera matutina scil. Nostrates dicunt „im Jammor“. Vesp. 1255. v. Alexid. ap. Athen. X, 431 d.

(Mein. C. Gr. III, 386). προνοούμενοι τοῦ τῶς κραπάλῃς ὑγιαίνει ἐκ κραπάλῃς. Id. Athen. II, 34 d. (Mein. III, 515) ἔχθῃς ὑπείκινες, εἴτα νομὶ κραπάλῃς.

v. 278. εἰρήνῃ ut supra spondaei vicum esse fingitur (cfr. infra v. 1053). Eq. 905 μισθοῦ τρύβλιον ῥοφήσῃ. — τρύβλιον de varilis vasorum generibus usurpatur Plut. 1107, Vesp. 987. — Ran. 983, Av. 361. — Eq. 905. — Av. 77. — Eccl. 1176. — ῥοφήσῃ scribendum est, quum futurum ῥοφήσονται legatur Vesp. 814. (Pac. 716 restituendum est ῥοφήσῃ.) — ῥοφήσῃ valet „avide devorare.“ Saepissime cum φακῇ conjungitur Vesp. 813, et vid. ludio. ap. Mein. C. Gr. fragm.

v. 279. „Pacem habebimus“, arma enim in fumo suspendebant veteres, ne rubiginem traherent. Av. 435. εἴ γε δὴ οὐ καὶ οὐ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν ταύτῃν λαβόντα κρεμύσασθαι εἰς τὸν ἱππὸν εἴσω. cfr. Hem. Od. π, 288. — φερέσθῳ proprie significat sciutillam emicantem. Ach. 666. Vesp. 227. Hesych. φερέσθῳ, φερέσθῳ, σπινθήρ, ἀνθραξ; h. l. fumum. — κρεμύσεται = pendebit. Vesp. 508.

ΧΟΡΟΣ

οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. 280

βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,

παῖε πᾶς τὸν μαρόν.

οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

Ἡράκλεις, τοῦτί τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψατε. στρ.

ΧΟΡΟΣ

οὐ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μαρὰ κεφαλή. 285

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

ἀντί ποιᾶς αἰτίας, ὦ χαρμένων γαραίτατοι;

ΧΟΡΟΣ

τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,

v. 282. παῖε παῖε libri, vulgo. παῖε παῖ Burgess. Dind. 30. Ox. παῖε πᾶ; Bgk. conj. ex Eurip. Rhes. v. 685. Blaydes. Mein.

v. 283. οὐ βαλεῖς ἂν οὐ βαλεῖς BPA. Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. Kust. οὐ βαλεῖς αὐ Bis. οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς ACBF. Br. sqq.

v. 284. συντρίψατε Γ. συντρίβεται Raph. συντρίψατε Br. Schutz. Elmsl. Both. Reis. Conj. I, p. 302.

v. 286. ὦ χαρμένων Ald. Junt. Knst. Br. Inv. Schutz. Both. Bekk. ὦ χαρμένων Elmsl.

v. 280. Puella et servi celerrime domum aufugiant; chorus a pariete (cfr. ad v. 239) ad thymelam se recipit, lapides in Dicaeop. conieciens.

v. 282. Eodem modo a trochaeis ad creticos transiit poeta Lys. 1044, 1045. παῖε παῖε, quod libri praebent, metro repugnat; ap. Nostrum tamen invenitur Eq. 247, Vesp. 406, Pac. 1119. Ad παῖε πᾶς cfr. ὑπόκειναι βῆ πᾶς Pac. 458, ἄγε νῦν, ἄγε πᾶ; ibid. 512, praetera Ran. 372, 1125.

v. 283. Particulam ἀν librarum intulerunt, ut trochaeos efficerent. Ad scripturam receptam cfr. οὐ μινεῖς; Av. 354. οὐ μινεῖτον: Plut. 417.

v. 284. Ἡράκλεις. Schol. ὡς ὁλέξαιον τὸν Ἡρακλῆα καλεῖ. πᾶν δὲ κινεῖ γέλωτα, τῆς μὲν κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπροντιστῶν, τῆς δὲ χύτρας προνοούμενος, ἐν ᾗ τὸ ἔκτος ἦν. Cfr. Teuf. ad Nub. 1372. Thiersch. ad Plut. 298. Ach. 1018. Nub. 184. Av. 93, 814, 859. Plut. 374. Vesp. 419. Absolute positum est Av. 1129,

Plut. 417. — Olla, in qua puls erat, ut hantur Graeci in sacrificiis incruentis. Pac. 923, 924. Av. 43. Praetera olla pulcem continet Plut. 673, 683, Ran. 505, Av. 78, Eccl. 845. Olla nunc fortasse in ara posita erat. —

Reisigins Conj. I, 210. 211. sequentem scenam usque ad v. 346, postquam vv. 291 et 301 in trochaicos mutavit, hoc modo constituit: stroph. α = 284 — 286, str. β = 287 — 292, str. γ = 293 — 295, antistr. β = 299 — 302. mesod. 303 — 334, antistr. α = 335 — 337, str. δ = 338 — 340, antistr. γ = 341 — 343, antistr. δ = 344 — 346. — Veram rationem in margine supra indicavi.

v. 285. μὲν οὖν valet „immo“, vielmehr. Plut. 914, ubi vid. Thiersch. Eq. 13, 475, Eccl. 1102, Nub. 71, 1454. Pentameter anapaesticus optime significat furorē secum Acharnensium; eodem metro utitur Noster Av. 456.

v. 287. Tres sequentes versus constant e hinc dimetris paeolicis; aliter

290 ὦ προδότη τῆς πατρίδος, ὅσους ἡμῶν μόνος
σπειράμενος εἶτα θύνασαι πρὸς ἑμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

ἀντί θ' ὦν ἐσπείσάμην ἀκούσατέ, ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ

295 σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ κατά σε χάσσομεν τοῖς λίθοις.

v. 291. Ἰπτα ACRΓ. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Reis. Conj. 211. εἶτα B. (suprascripto Ἰπτα) P. — θύνασαι νῦν ACR. Inv. Dind. 25. Reis. l. l. θύνασαι BP. Schol. ad 300: ὡς οὖν ἄνω τὸ νῦν περιττῶς, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτὶ. — πρὸς ἑμέγ' Dind. 25. Reis. l. l. — Pro θύνασαι, nt metro consuleret, conjectit Hirschb. γολμάτ, non probatus Klotz Joh. Annal. 1849, p. 254, quum saepius in hoc carmine versans antistrôphici non accurate responderent.

v. 292. οὐκ ἔστε γ' ἀλλ' ABCPΔ. vulgo. οὐκ ἔστε γ' ἀλλ' Γ, unde Elmsl. οὐκ ἔστ' ἑ? — οὐκ οἴσθ' ἀλλ' Dind. 28. 30. Ox. Phryn. Bekk. 1, 53, 15. οἴσθαι: ἀμεινον τὸ ἔστε. „οἴσθαι nusquam credo legitur apud Comicos“ Blayd. οὐκ ἔστε μ'. ἀλλ' Dobr. οὐκ ἔστε. μάλλ' Mein. οὐκ ἔστε πῶ, ἀλλ' Dind. in adn. ad ed. 1825. „οὐκ ἔσθ' ἀλλ' R. Inv., unde optime Hamakerus ἀκούσατέ, ἀλλ' Bgk.

v. 295. ἀκούσωμ' ABC., nt videtur, Ald. Junt. Frob. Bis. Knst. Br. ἀκούσωμεν PRΓ. Inv. ἀκούσωμαί Δ. ἀκούσωμεν Elmsl. Dind. Bgk. BI. Bekk. Mein. Reis. Conj. I, p. 210. — σοῦ γ'; ἀπολεῖ! κῆτά σε χάσσω τοῖς λίθοις. Hotib. κῆτά σ' αὖ BPΔ. Br. κῆτά σε ACR. Inv. κατὰ σε Γ, vulgo. σοῦ γ' ἀκούσω; πολεῖ καὶ κατὰ σε Enger. De Resp. p. 6, natum ex falsa de metro sententia.

Engerus De Respons. p. 5 haec constituit: „creticus trimeter, tres dimetri, unus trimeter.“

v. 291. Metrum hujus versans cognoscimus ex v. 340. Menda librorum vetustissima esse videntur, librarii enim studebant versum trochaicum efficere. — De εἶτα vide ad v. 24. — ἀποβλέπειν, ante βλ saepissime vocalis producitur. ἀποβλέπουσ' Demetr. ap. Stob. Flor. II, 1 (Mein. C. Gr. II, 878); ἀποβλέπει Philem. Stob. 108, 1 (Mein. IV, 23); ἀποβλέπωνι Menand. Gell. N. Att. II, 23 (Mein. IV, 189); ἀποβλέπει Nub. 91, Ran. 1171; ἀποβλέπων Ach. 32; ἀποβλέπωνται Eccl. 726; παρὰβλέψας Ran. 409; ἱβλέπων Eq. 490; τὶ βλάπτουσ' Ran. 1049; ἱβλάψα ibid. 1064; ἱβλάπτειν Av. 696; contra σπρίβλοισι Ran. 878. ἀποβλέπειν εἰς τινα valet aliquem aspiciere cfr. Plat. Phaedr. 234 d.

v. 292. In vulgata scriptura offendit particula γ'; Elmsleji conjectura sententiae parum convenit, exspectes οὐκ ἔστε πῶ; Meinekii μάλλὰ non placet, quod apud Nostrum post interrogationem positum tantum invenitur (Ran. 104, 751). Optima est conjectura Hamakeri, quae servat ductum litterarum Ravennatis et optime convenit Dicæopolidi Acharnenses oranti obsecrantique. Ad ἀλλ' ἀκούσατε cfr. Enp. ap. Athen. VI, 236 c. (Mein. C. Gr. II, 484).

v. 295. Rectissime conjunctivus dubitativus h. l. se habet. Versans est pentameter paeonicus; Rossb. et Westph. III, 545; sec. Eng. l. l. constat ex dim. et trim. cret., quapropter emendavit. — De tmesi cfr. Ran. 1047 σε κατ' οὖν ἱβλάτν. Lys. 262 κατὰ μὲν ἄγιον ἔχεν βρέτας. — ἀνά Vesp. 785. — ἀπὸ Plat. 65, Nub. 792, 1440, Av. 1506. — εἰς Av. 1070. — πρὸς Eq. 578. — ἐν Vesp. 437. —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μηδαμῶς, πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃ· ἀλλ' ἀνάσχοιθ', ὤγαθοί.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἀνασχέρομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον·

ὥς μεμίσχά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὅν

300

κατατεμῶ τοῖσιν ἵππεῦσι κατόμματα.

v. 296. πρὶν ἂν ἀκούσῃ γ' BP. edd. ante Br. γε πρὶν ἂν ἀκούσῃ Br. „Br. male correxit“ Reis. Conj. I, p. 98. πρὶν ἂν ἀκούσῃ CI'. πρὶν ἂν ἀκούσῃ Dind. 28. πρὶν γ' ἀκούσῃ R. sec. Inv. Inv. πρὶν γ' ἀκούσῃ lemma scholii. πρὶν γ' ἂν ἀκούσῃ R. sec. Bekk. Dind. 30. πρὶν γ' ἂν ἀκούσῃ A. πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃ Benti. Dobr. Elmsl. Dind. 25. Ox. Bekk. Bl. Bgk. Meia. Reis. Conj. I, p. 66. Fritsch. Jahn. Anst. 1829, p. 7. — ἀνάσχοιθ' vulgo. ἀνάσχοιθ' PRJ. Elmsl. Inv. sqq.

v. 297. λέγε δὴ σὺ λ. ABCPΔ. λέγε σὺ λόγον Γ. Ald. Junt. Kust. Br. λέγε σὺ μοι λ. R. Inv. λέγε μοι σὺ λ. Herm. De metris p. 191. Elmsl. sqq. Enger. de Resp. p. 6. correxit μηδὲ νῦν μοι σὺ λόγον propter ἑρῆς v. 344. et aliam versuum distributionem.

v. 300. ἔτι omittit P. — ὅν ἐ- libri Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Inv. Meia. ἐ- omittunt Dind. 28, 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk.

v. 301. (ἐ)γὼ κατατεμῶ libri Ald. Junt. Kust. Elmsl. Snid. in κάττωμα. (Ἐ)γωγε κατατεμῶ Br. Inv. κατατεμῶ γῶ Dind. 25. Bekk. Reis. Conj. I, 129. (ἐ)γὼ τεμῶ Meia. κατατεμῶ omisso ἐγὼ Dind. 28, 30. Ox. H. Bgk. — τοῖσιν vulgo. τοῖς PΔ. Suid. in κατατεμῶ (:κατατεμῶ σε τοῖς ἵππεῦσιν ἐς κατόμματα); id. in κάττωμα (:ὅν ἐγὼ κατατεμῶ τοῖς ἵππεῦσιν εἰς κατόμματα) omittit articulum Enger. De Resp. p. 6. — ἵππεῦσι ποτε PΔB (in quo praepositio ἐς ab alia manu minio superne adscripta est) Elmsl. ἵππεῦσι ποτ' ἐς AC. ἵππεῦσι ποτε ἐς Ald. Junt. Kust. ἵππεῦσιν ποτ' ἐς RΓ. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Reis. Conj. I, p. 129. ἵππεῦσιν ἐς Suid. in κατατεμῶ, ἵππεῦσιν εἰς Suid. in κάττωμα, utrobique omisso ποτε. ἵππεῦσι omisso ποτε et ἐς Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Meia. ποθ' ἵππεῦσι om. ἐς Eng. De Resp. p. 6. — κατόμματα Ald. Junt.

v. 296. πρὶν ἂν γ' ἐκ. Post particulas negantes haec locutio invenitur Eq. 961, Nub. 267, Av. 585, Ran. 1281. ἀλλ' ἐν. cfr. Iys. 765, Eq. 1102, Vesp. 1336, quibus locis valet sustinere, h. l. vero temperate irae.

v. 299. Metri causa versus cum Hermanno scribendus est. — λέγε λόγον v. 302. cfr. Eccl. 411. — Vas. 299—301 respondent vas. 287—291.

v. 300. μεμίσχῃα habet significationem temporis praesentis; aio τί λέλασας Aob. 410. λέληθεν Theom. 600. Cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 53, 3, 3. — ἔτι μᾶλλον Eq. 617. ὡ καλὰ λέγων, πολὺ ὀδύμενον ἔτι τῶν λόγων ἐργαζόμεν'. —

v. 301. Locns corruptus est a librariis, qui studuerunt tetram. troch. constituere; at v. 846 docet, hunc versum constare ex duobus dim. creticiis. Ceterum mendum vetustissimum est. Pronomen ἐγὼ inseruerunt librarii, ut μᾶλλον ὅν ἐ- accuratissime responderet fini versus 345; deinde scripserunt ἵππεῦσιν et intulerunt ποτε et ἐς. Cfr. Schol.: ἐνταῦθα πάλιν περιτταῖαι τὸ ποτὶ διὰ τὴν μετροποιάν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξήχῃσιν, ὥς ποτὲ τέμνει τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἀεί. Praepositionem ἐς h. l. supervacaneam esse docet ἀσπὸν θαίρειν Nub. 442. Krüg. Gr. Gr. §. 46, 14. Euphron. ap. Athen. 7, E. (Meia. IV, 494.) Ephipp. ap. Athen. p. 286, E. (Meia. III, 388).

σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς, μάσ.
ὅστις ἐσπαίτω Λάκωνιν ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

- 305 ὤγαθοί, τοῖς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν ἐάσατε,
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπαιέσμεν.

ΧΥΡΟΣ

πῶς δ' εἴ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν, εἴπερ ἐσπαίτω γ' ἄπαξ.

v. 302. Suid. in μακροῦς. οὐκ ἂν ἀκούσασιμι Γ.

v. 305. ἐκ ποδῶν R.

v. 307. πῶς δὲ γ' ἂν libri. Ald. Junt. Kust. Br. Dind. 1825. Bekk. Bgk. Reis. Couf. I, p. 187. πῶς δ' εἴ' ἂν Elmsl. Dind. 28, 30. Ox. Mein. Bl. — λέγεις em. Δ. — alterum ἂν om. R. Inv. — πῶς δὲ καὶ καλῶς Dind. in Adnot. ad ad. 1825. — Pro λέγεις ἂν proponunt Bgk. (adn. ad ed. II.) Λάκωνιν; δοκίμης Hamak., λέγει ἂν Mein.

Alexid. ap. Athen. VII, 324 b. (Mein. III, 471.) τὸ ἕτερον γῶμα κατατμῶν πολλοὺς κύβους. — Moo quidem iudicio pronomen ἐγὼ totius corruptelae causa est. — κατῳμάτα Schol.: κατῳμάτα δὲ ἐστὶ δέσματ' ἅν' ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σπυδαίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδύμασιν ὑποβάλλεται. — κατατμῶ, quod Mein. in τμῶ mutavit, servandum esse duco propter sonum κατῳμάτα (cfr. Eq. 768. κατατμῶ-θεῖν τὰ λέπανά), quamquam non probabor Engero, quem vide de Resp. p. 6. — Chorus h. l. personam suam male tuetur verba loquens, quae potius poetam ipsam decent. Hinc colligere possumus, spectatores iam snopscatos esse, Aristophanem hanc Acharnensium fabulam scripsisse, quamquam publice comoedia facetissima Callistrato tributa sit. Aristophanes enim propter fabulam, quae Babylonii inscribitur, et anno superiore in scenam delata erat, injurias a Cleone acceperat et tum in animo habebat Cleonem fabula, cui nomen Ἰεππῆ; impositurus erat, acriter aggredi. Cfr. Herm. De injuriis, quas etc. p. 6. Bergk. ap. Mein. Com. Gr. fragm. II, p. 931. Inapte Reisk. et Burg. scripserunt κατῳμασιν vel κατῳμασιν, contententes Equitum fabulam anno superiore actam esse. Malitiose dictum est κατῳμάτα, constat enim, Cleonem coriarium fuisse.

v. 303. τιμωρήσομαι valet poenae a te petam, cum accusativo positum Eccl. 1044 ἀλλ' ἐγὼ σε τιμωρήσομαι. Absolute dictum, sed respondere significans Menand. apud Zenob. VI, 51 (Mein. IV, 177) ὡς ἐὶν ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

v. 305. ἐκποδῶν ap. Comicos alibi semper cum verbis eundi conjungitur.

v. 306. cfr. v. 292. — εἰ cum ind. praec. in interrogatione indirecta Eq. 381 σπεύμεθα τὸν πρῶτον, εἰ χαλᾶτ'. Krüg. Gr. Gr. §. 65, 1, 10. Exspectes accus. σπονδῶν, at vid. Krüg. l. l. §. 47, 10, 12.

v. 307. Offendit particula γ', quae in hac interrogandi formula, apud Aristophanem frequentissima, nunquam invenitur. Elmsl. δ' εἴ' praefarendum mihi videtur; ἔτι enim, cum opt. et ἂν conjunctum, optativo significationem futuri praebet; at plerumque cum opt. aoristi sic conjungitur. cfr. Av. 829, Lys. 912. Thesm. 554, Nub. 783. — πῶς δ' ἂν c. opt. Ach. 940, Eq. 88. — Ad repetitum ἂν cfr. Eq. 17, Pac. 68, Ran. 1450. — καλῶς scil. παίσσασθαι. — De εἴπαρ et γ' in eodem enuntiato positis cfr. Reis. Conj. p. 239. Ach. 1228. Pors. ad Eur. Med. v. 819. Simil. Vesp. 1153, 1263, Ran. 1368.

οἶσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὐδ' ὄρκος μένει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκαίμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

310

ΧΟΡΟΣ

οὐχ ἀπάντων, ὦ πανοῦργε; τὰυτὰ δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἰτ' ἐγὼ σοῦ φείσομαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐχ ἀπάντων, οὐχ ἀπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὅθι
πᾶλλ' ἂν ἀποφγήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ καδικουμένους.

ΧΟΡΟΣ

τοῦτο τοῦτος δεινὸν ἤδη καὶ ταρσικάρδιον,

315

v. 308. οἶσιν οὐδὲ Δ.

v. 309, 310. Grammaticus Bekkeri Anecd. I, p. 335, 1.

v. 309. ἐγκαίμεθα Γ. — λάκωνες R. sec. Bekk.

v. 311. οὐχ ἀπάντων P.

v. 312. „malim ἐμφανῶς οὕτω“ Dobr. — ἐγὼ σοῦ Dind. 25, 28, 30. Bl.

v. 313. ἐγὼ = ἐγὼ ὁ Hamak.

v. 314. ἂν om. RΓ. μετὰ ἂν — κήδικουμένους Hamak.

v. 315. τοῦτος Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Bekk.

v. 308. Simillimus est locus Eurip. Med. 21. Μῆδεα — βωμὸν μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται. — βωμὸς significat iurjurandum hostiis immolatis firmatum, πίστις dextram datam et acceptam, ὄρκος iurjurandum per deos datum. Herm. Antt. sacr. §. 22. Beck. Charicl. I, 388. — De perfidia Laedaeamienorum notissima 'cfr. Lys. v. 629. Enr. Androm. 446 seqq., Thuc. V, 105. Schoem. Ant. Gr. I, p. 301.

v. 309. Ad οἷα c. partic. cfr. Eq. 438. Ach. 370. — ἐγκαίμεθα valet odio persequimur (Bl.). Thuc. I, 69., aliter Eccl. 956.

v. 311. τολμᾷς λέγειν. Ach. 558, 578, Thesm. 524 seqq. — Particulae δὴ et ἤδη, uno enunciatio comprehensae, notandae sunt; δὴ cum ταῦτα, ἤδη cum ἐμφανῶς coniungendum est. vid. Lys. 523. Xen. Oec. 9, 6. Rois. Conj. I, p. 232.

v. 312. ἐμφανῶς palam. Nub. 611, Lys. 261. — Scribendum ἐγὼ σοῦ, ut ἐγὼ maiore vi efferatur.

v. 313. ἐγὼ — ὅθι, cfr. Ach. 911. ἐγὼ τοίνυν ὅθι φαίνομαι πολέμια ταῦτα; alias semper ὅθι cum tertia persona apud Nostrum coniungitur.

v. 314. ἀποφάινω argumentis demonstrare. Plut. 468, 547. — ἔσθ' ἃ accusativi loco positum est, valet nou nulla in re. vid. Kühner, Gr. Gr. §. 782, 5. Krüg. l. l. §. 61, 5, 3. — De duplici accusativo ap. ἄρκ. Krüg. l. l. §. 47, 12. — πᾶλλ' pertinet ad ἀποφῆν. — κήκουμένους habet significationem perfecti, vid. ad v. 914.

v. 315. δεινόν, εἰ. cfr. Vesp. 426, τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, εἰ μαχοῦμεθα. Plut. 329; plerumque sequitur acc. c. inf. Ach. 352, 1079. — Ad sententiam vid. Eq. 810. — δεινὸν saepius cum alio adiectivo coniungitur, ut Eq. 1305 δεινὸν κοῦν ἀνάγκη.

εἰ οὐ τολμήρεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΕΙΣ

κἄν γε μὴ λείψω δίκαια μεγάλῃ πλῆθει δοκῶ —
ὑπὲρ ἐπιτρουφῶν θελήσω τῇν γε κεφαλὴν σχῶν λέγειν.

v. 316. ab Hamakero deletur.

v. 317. λέγω ABCPΓΔ, lemma scholii, vulgo. λίγω R. Iuv. Bekk. Bgk. —
μήτε R. Iuv.

v. 318. ab Hamakero deletur. τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν libri, vulgo. Suid. in ἐπιτρουφῶν et ὑπὲρ ἐπιτρουφῶν. τὴν δέσπην Br. Schntz. τὸν Κίραλον Porz. Elmsl. ad v. 584. Both. τὴν κεφαλὴν Ahrens. Mus. Rheu. 1843, p. 465. τὴν ἐμὴν Fritzsche. Jahn. Annot. 1829, p. 8. τὴν σφαγὴν Geel. τὸν φαλγῆ O. Schneider. τὴνδ' ἔχων ἐπὶ λέγειν Dind. conj. τὴνδ' ἔχων οὕτω λέγειν Blayd. τὴνδ' ἔχων ὑπὲν λέγειν Bgk. in adn. ed. II. πᾶνδ' ὅς' ἂν λέγω λέγειν ex v. 356 positum Mein. (C. Gr. III, p. 584). Θέλω τὸν ἐκίραλον ἔχων λέγειν Bgk. Mus. Rheu. 1841, p. 89. θέλω λέγειν. ἔχων τὸν κεφαλὴν cfr. v. 492. Elmsl. susp. Dedi ex Hansingil conjectura θελήω τῇν γε κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

v. 316. ὑπὲρ cum gen. = pro. Ach. 356, 369, 482, Eq. 1018, Vesp. 1037, 1419. Krüg. Gr. Gr. §. 68, 28, 2.

v. 317. Metrum permittit λέγω vel λίγω, sed nisi sententia accuratius exprimeretur, praetuli aoristum: nisi dixero, quae iusta sunt, neque (italia dixisse) populo videbor etc. Simillimus est locus Plut. 494 τὴν γὰρ ὁ Πλοῦτος νομὴ βλάψῃ καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστή, ὡς τοὺς ἀγαθοὺς βαδίζειται.

v. 318. Dactylus τὴν κεφα(λὴν) pro trochaeo positus nullo modo ferri potest; omnium emendationum, quibus VV. dd. hunc locum sanare studuerunt, longe optima Hansingil est, quae proxime accedit ad librorum scripturam. Versus ad eandem normam formati leguntur Vesp. 1108, Av. 1078, 1086. Aoristus verbi ἔχεν invenitur Ach. 487. Particula γε inter articulum et nomen inseritur Thesm. 267 τὸ γ' εἶδος, 540 τὸν γε χοῖρον, 755 τὸ γ' αἷμα. Ran. 1053 τὸν γε ποιητήν. Lys. 559 τὸ γε πρῶμα. Plut. 153 τοὺς γε παιδᾶς. Pac. 483 τοὺς γε λιμοῦ. Nub. 1510 τὸ γε γε τῆμερον. Rossb. l. I. III, 150 nostrum versum intactum relinquit, at exempla desunt, quum Thesm. 706, Eccl. 1156 synecphonesi, quae vocatur, difficultas tollatur.

Hunc versum cum Hamakero expungere non possumus, quoniam v. 355 Dic. ipse, v. 364 seqq. Chorus ad eum respiciunt. Tamen vv. 317 et 318, si commate interpungitur post δοκῶ, plenum ac perspicuum sensum non praebent. Sententia esset: „Si oratio mea, qua probaturus sum, nonnulla iure etiam Lacedaemonios injuriam accepisse, vobis displicebit, tum capite in trunco lanionio posito verba faciam.“ Aperta de duplici oratione sic loquitur Dic., quarum altera statu erecto haberetur, altera in trunco lanionio. At vv. 364, 365, 486, 492, 495 docent, unam tantum orationem habere Dicacopolidem, eumque inde a primis verbis statu illo novo et inaudito loqui. Haec difficultas meo quidem iudicio facile tolli potest. Locum enim laudati, quibus adde v. 417, probant, capitis periculum Dic. aditum esse; sed ea lege eum orationem habiturum esse, h. l. non dicitur. Itaque post δοκῶ reticentiam statuendam duco, ac suspicor, Dic. gestu aliquo significare, quod aperte dicere dubitat; deinde ἀνυπόβητος magna vi addit: ὑπὲρ ἐπιτ. κτλ. Asyndetum excusatur maxima animi commotione. Quae h. l. Dic. reticet, proficitur Philo-

ΧΟΡΟΣ

εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὧ δγμόται,
μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; 320

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

οἶον αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμᾶλωψ ἐπέζεσεν.
οὐκ ἀκούσεσθ' ; οὐκ ἀκούσεσθ' ἔταόν, ὠχαρνηῖδαι;

v. 319 — 321. Suid. in καταξάινειν et φοινικίδα.

v. 319. φειδόμεθα P. — οἱ δγμόται Suid. in καταξάινειν.

v. 320. εἰς Elmsl. Dind. 28. — τούτῳ φοινικίδα Halberstma Proseopogr. Arist. p. 113.

v. 321. οἶος ABCFGΔ, AM. Junt. Kust. Br. Dind. 28. Ox. Bgk. οἶον R. εἰς Suid. utrobique. — μέλας ἐφ' ὑμῖν R. Elmsl. Inv. Bekk. οἶον αὖ τις μέλας ἐφ' ὑμῖν Hotib. — θυμᾶλωψ Junt. I. Suid. in φοινικίδα. — ἐπέζεσεν ΓΔ, ἐπέζεσεν P.

v. 322. εὐδ' — οὐκ ABCFGΔ. εὐδ' — εὐδ' P. Br. Schutz. Elmsl. οὐκ — οὐκ R. sec. Inv. Dind. Bekk. Both. Bl. Bgk. Mein. εὐδ' ἀκούσεσθ' ἀκούσεσθ' edd. ante Br. οὐκ ἀκούσεσθ' οὐκ ἀκούσεσθ' R. sec. Bekk.

cleo Vesp. 523 ἤν γάρ ἡτηθηὼ λέγων
εὐν, περιπαισσοῦμαι τῷ ἔργῳ. — Nisi forte
praefers lacunam unius vel plurium ver-
sum statueret.

— ἐπιζηνοῦ: Schol.: ἐπιζηνοῦ καλεῖ-
ται ὁ μαγειρικός κορμός, ἐφ' οὗ τα κρέα
συγκάπτονται. Cfr. Hesych. s. v. Poll. VI,
90. X, 101.

v. 319. Ad εἰπέ μοι, sequens nu-
mero plurali, cfr. v. 328, Av. 366, Vesp.
403, Pac. 383. Reis. Conf. I, 35. — Ad
φειδόμεσθα, de rebus dictum, cfr. Av. 987,
Pac. 254.

v. 320. καταξ. Schol. ὡς ἐπὶ ἰρίων.
ἰθῆκα. Id.: φαίνει, διαξέει, νήθει, σαρξέει,
ἐργάζεται ἔρια κτλ. Phot. 22, 22. αἵμα-
τόρρετον ποιῆσαι. Proprie valet lanam
castrinare; h. l. vero lapides con-
ficere, atque ut lana carpendo aspera
sit, sic corpus hominis lapidibus conjectis
vulneratur. Ut nostro loco, usurpatur
hoc verbum Eur. Phoen. 1152, Suppl.
503, Soph. Ajac. 735. — φοινικίς. Schol.
'Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Λακεδαιμο-
νίων πολιτείᾳ, χρῆσθαι Λακεδαιμονίους φοι-
νικίδι πρὸς τοῖς πολέμοις. Xen. Resp.
Lac. XI, 3. Plut. Lyc. 28. Lyc. 1140.
Pac. 1173, 1175. Malitiose dicit Chorus,

se in pacis amatorem tot lapides conje-
cturum esse, ut similis fiat saego Lacedae-
moniorum inimicissimorum. — De μὴ οὐ
vid. Krüg. Gr. Gr. §. 67, 12, 6; φειδέ-
μεσθα sensu neganti accipiendum est.

v. 321. Propter μέλας τις θυμᾶλωψ
scribendum est οἶον. cfr. Vesp. 1488
οἶον μυκτῆρ μυκᾶται. — θυμᾶλωψ, Schol.:
ὁ διακκαυόμενος ἀναβάτης. vid. Suid.
s. v. Hesych. Poll. VII, 110 (Theom. 72^a);
quum dicturus sit θυμός ἐπέζεσεν, — ut
Theom. 468 εὐδ' ἐπαζεῖν τὴν χολήν. He-
rod. VII, 113 ἡ νεότης ἐπέζεσε, Eur. Iphig.
Taur. 987 δεινὴ τις ἐργή, δαιμόνων ἐπέ-
ζεσε, Soph. Oed. Col. 426 ὀπηνίχ' ἔει θυ-
μός, — aptissime de carbonariis Acharnen-
sibus dicit θυμᾶλωψ; adjectivum μέλας
quodrat in utrumque nomen.

v. 322. Ad duplex οὐκ cfr. v. 313.
— ἔταόν „usitatissimum interrogationis
verbum, quum dubitanter quaeritur.
Ach. 609, Nub. 35, 93, 820, 1502, Eq.
32, 733, 1246, 1392, Vesp. 8, 836, Av.
393, Eccl. 376.“ Richt. ad Vesp. 184;
redde: „denn in Wirklichkeit.“ — ὠχαρ-
νηῖδαι. Böckh. C. Inscr. 165 Ἐραχνηῖδες,
171 Οἰνηῖδες.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἀκουσόμεθα ὅτ' ἔτα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

θεινὰ τὰρα πείσομαι.

ΧΟΡΟΣ

ἐξολοίμην, ἦν ἀκούσω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μηδαμῶς, ὦ χαρνικοί.

ΧΟΡΟΣ

325 ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὀξέομαρ' ὁμᾶς ἐγώ.

v. 323. ἀκουσόμεθα P. — γ' ἄρα ABCRΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Schutz. Bekk. L. Reia. Conf. I, 198. γ' ἄρα PΓ. τὰρα Elmsl. τὰρα Dind. Both. Bl. Bgk. Mein.

v. 324. ἐξολοίμην P. χαρνικοί. P. — Hamakerus hos versus usque ad 327 non male sic ordinavit: 324. X. ἐξ., ἦν ἀκ. Δ. ὀξέ. ὁμ. ἐγώ, 325. ἀνταποκτ. γ. ὁμ. τ. φ. τ. φ. 326. X. ὡς τεθν. I. v. Δ. μηδ., ὦχ. 327. ὡς ἐχ. γ' ὁμ. ὁμ., οὐς ἀπ. λ. vel numeris Hamakeri servatis v. 324. 327. 326. 325. cfr. v. 590. λαμ. οἶμ' ὡς τεθνήξων. Δικ. μηδαμῶς, ὦ Λάμαρχε.

v. 325. νυνί AR. Br. Inv. Both. Elmsl. Dind. Bgk. Bl. Bekk. Mein. Dawes. νῦν CF. νῦν γε BPA. edd. ante Br. — ὀξέομα' R. sec. Bekk. ὀξέομα' ὁμᾶς ἀρ' ἐγώ R. Inv. Both. Dind. 28. ὀξέομαι γὰρ ὁμᾶς ἐγώ AC. ὀξέομαι γ' ἀρ' ὁμᾶς ἐγώ BPA. Ald. Junt. Frob. Wis. Kust. ὀξέομα' ap Br. Elmsl. Bekk. Bgk. Dawes. ὀξέομαρ' Dind. 30. Ox. Bl. Mein. ὀξέομα' ὁμᾶς τὰρ' ἐγώ Dind. 25. Herm. Praef. ad Oed. Col. p. XXV. ὀξέομαι γ' ὁμᾶς Porson.

v. 326. ὁμᾶν Bgk. Reisk. Fritsch. Jahnl. Ann. 1829, p. 8.

v. 323. οὐ — ὅτ' ἔτα Av. 1391. Plut. 1070. — τοι in hac formula saepe apud Nostrum usurpatur. Av. 1225 θεινόντα γὰρ τοι πεισόμεσθ', Eccl. 650 θεινόν μέν- τῶν ἐπιπύθεν. Metuit Dic., ne lapides in se conficiantur.

v. 324. ἐξολ. ἦν ἀκ. cfr. Ran. 586. — ὦ χαρνικοί vid. ad v. 180.

v. 325. οἶμα c. part. cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 56, 7, 5. — Particula ὡς futuro indicativi saepe additur (Lys. 499 ὡς σωθήσεται. Ach. 590 ὡς τεθνήξαι), h. l. servata particula participium futuri appositionis loco cum imperativo conjungitur. Hujus usus rarissimi exempla apud Nostrum non inveni. Krüg. §. 69, 63, 3. Kühn. §. 661, adn. 2 similia tantum affe-

runt. — Futura a stirpe perfecti ducta (= ὅ μετ' ὀλίγον μύλων, Francke Progr. Linguae. 1861. p. 17) praeter hoc apud Arist. leguntur ἐσθήξω Lys. 634, πεπλήξεται Eq. 271, κερσάξεται Eq. 487, κερσέξεται Eq. 285, [Ran. 264. κερσέξομαι Ran. 258. κατακερσέξομαι Eq. 287. ακαλέξομαι Vesp. 930. —

v. 326. ἀνταπ. cfr. 230 ἀνταπαγῶς = zur Vergeltung. — τοὺς φιλάτους, scilicet: carbones, cfr. v. 832. — Senes cum Dic. altercantes tam prope ad proscenium accesserant, ut Dic., qui v. 322 scalas, quae ex proscenio ad orchestra[m] feriebant, descenderat, corbem, quam senes carbonarii secum stitulerant, arripuerit.

ἀνταποκτανῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλάτους·
ὡς ἔγω γ' ὑμῶν ἐμῆρους, οὓς ἀποσφάζω λαβῶν.

ΧΟΡΟΣ

εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦτος, ἄνδρες δευόμενοι,
τοῖς Ἀχαρνηκοῖσιν ἡμῖν; μὲν ἔχει του παιδίου
τῶν παρόντων ἔνδον εἰρέας; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται;

330

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τούτον διὰ φθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅσους ἀνδράκων τι κήδετα.

ΧΟΡΟΣ

ὡς ἀπολόμεσθ'. ὁ λάρκος δευόμενός εἰς ἐμὸς.
ἀλλὰ μὴ δρᾶσθις, ὁ μέλλεις· μεθ' αὐτῶς ὡ μεθ' αὐτῶς.

v. 328. εἰπέ μοι Br. Inv. — ὥνδρες Bl.

v. 329. ὑμῶν ABC, Ald. Junt. Kust. Br. Dind. 25. ἡμῖν RΓΔP. — μὲν ὑμῶν
Bentl. Elmsl. — τοῦ edd. ante Br. που παιδίου Scal. — πεδίου P.

v. 330. εἰρήσας P.

v. 331. βούλεσθε R.

v. 333. Harpocr. et Suid. in λάρκος. — ἀπολόμεσθ' R. — ὁ δ' om. R. „dele arti-
culum. Lάρκος fictum nomen viri, ut 'Εγγχελον Lys. 703 pneliae" Dohr.

v. 334. μέλλεις ὡ μεθ. R. μεθ. ὡ μεθ. Suid. μεθ. μεθ. conj. Elmsl. coll.
Pac. v. 385.

v. 327. Ad ὡς ἔγω γ' cfr. Lys. 865.
= ἐμῆρους scil. carbones.

v. 328. De εἰπέ μοι vid. ad v. 319.
— τί praedicative usurpatum est. Thesm.
498, Lys. 494. — ἀπειλεῖν c. acc. Eq.
927, Lys. 339. — ἄνδρες sec. Krüg. §. 45,
3, 1.

v. 329. μὲν particula utuntur, qui
responsionem negantem expectant. Eq.
185.

v. 330. ἐνδον. Falso Blayd. „in-
tus inclusum, scil. in corbem." Immo valet „intus, in domo sua"
v. 335 seqq. Corbis enim v. 331 demum
choro monstratur. — θρασύνεται = ala-
cri animo loquitur; cum dativo ἀλλ'
ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται Nub. 1349.

v. 331. Hoc versu incipit Aristoph.
Telephum Euripideum traducere. Nota
est fabula. Hygin. 101. „responsum ei
(Telepho) est, neminem mederi posse,
nisi eandem hastam, qua vulneratus erat.
Hoc Telephus ubi audit, ad regem

Agamemnonem venit et moulta Clytaem-
nestrae Orestem infantem de cunabulis
rapuit, minitans se eum occisurum, nisi
sibi Aehivi moderentur." Telephi partes
agit Dic., Orestis corbis carbonaria, Aehi-
vorum Chorus. Similis est locus Thesm.
v. 690 seqq. In Schol. verbis pro Αἰ-
σχύλον scribe Εὐρυπύδην sec. Vater. de
Soph. Alead. p. 9.

v. 332. εἴσομαι — τάχ'. cfr. Soph.
Antig. 627. Oed. R. 84. Nub. 1144.
Lys. 1115. — Ad collocationem verborum
cfr. 117, Eq. 111 seqq., 264. — τι Vesp.
1409. Krüg. §. 51, 16, 13.

v. 333. λάρκος. Schol. πλέγμα τι
κοφινώδες ἢ ψευθώδες, ἐν ᾧ φέρουσι τοὺς
ἀνθρώκας. Hesych. ἀνθρώκων φορμῆς. —
v. 675 Chorus se vocat popularem Musae
Acharnensis; sensu proprio v. 328. Nub.
1219.

v. 334. μεθ' αὐτῶς semel positum
Pac. 322, ter Pac. 385 (ubi fortasse μεθ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

335 ὡς ἀποκτενω, κέκραχθ'· ἐγὼ γάρ οὐκ ἀκούσομαι ἀντιστρ.

ΧΟΡΟΣ

ἀπολεῖς ἄρ' ὀμύλικα τόνδε φυλανθρακεία;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἰκούσατε.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλὰ νυνὶ λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακκ-

v. 335. κέκραθ' R.

v. 336. ἄρα τὸν ἤλικα ABCPΓ, lemma Schellii, vulgo. ἄρα θ' ἤλικα Δ. ἄρ' ὀμύλικα Reis. Conj. I, p. 210. Dind. 25, 28. Bgk. Bl. Mein. ἔα τὸν ἤλικα Dind. 30. Ox. σὺ τὸν ἤλικα Bentl. δὲ τὸν ἤλ. Elmsl. conj. ἄρ' ἀφ' ἤλικα „veterem hunc carbonarium“ Mein. in adn. crit. cum Bgk. Com. Att. Rell. p. 258.

v. 337. ὑμεῖς em. AΔ. edd. ante Br.

v. 338. ἀλλὰ νῦν λέγ' ABCPΓ. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Br. Inv. Gregor. Cer. de dial. p. 129. ed. Sebaef. ἀλλὰ γὰρ νῦν λέγ' PΔ. ἀλλὰ νῦν γὰρ λέγ' Fritzsach. Jahn. Annal. 1829, p. 8. ἀλλὰ νῦν τοι λέγ' Reis. Conj. I, 211. Dind. 25, 28. ἀλλὰ νῦν em. λέγ' Hotib. ἀλλὰ νυνὶ λέγ' Elmsl. Dind. 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Eng. Jahn. Ann. 1853, 263. — εἴ σοι δοκεῖ ABCPΓΔ. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Br. Dind. Greg. Coriuth. l. l. Reisig. Fritzsach. l. l. Eng. l. l., εἴ τοι σοὶ δοκεῖ R. Inv. εἴ τοι δοκεῖ σοι Bgk. εἴ τί σοι δοκεῖ Bekk. εἴ τί σοι τοι δοκεῖ Hotib. ὅτι σοι δοκεῖ Elmsl. Bl. τὸν τε Λακκ - ABCPΓΔ. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Br. Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Hotib. Eng. τὸν Λακκ - R. Inv. Dind. Ox. („ubi syllaba κε mirum in modum producit.“ Eng. Lys. 277. De Resp. p. 5) Gregor. Coriuth. l. c. τὸ Λακκ - Bgk. τὸν γε Λακκ - Reis. Fritzsach.

ὦ μὴδ. legendum est, cui responderet antea τούτῳ τῷ πράγματι).

v. 335. κέκραχθ' Vesp. 198. Thesm. 692. Falso Blayd. contractam formam pro κέκραγας esse censendit. Singularis numerus h. l. offendere nullo modo potest; cfr. v. 319, 366.

v. 336. Pentap. anap., quae respondet v. 285. In cœdieu lecture syllaba abundat, et sine dubio particula ἄρα servanda est, ut sit sententia: „Nach deinen Worten zu schlüssen, willst Du vernichten.“ Optima est conjectura Reisigii, quamquam articulum desiderare possis; at vide ad v. 960. ὀμύλιξ ap. Comicos non legitur, sed cfr. Eurip. Hippol. 1101 f' ὦ νεί μοι τῆδε γῆς ὀμύλικας. Significatur hac voce, nisi fallor, cephinus senilis Aetharn, amiceissimus. De verbis similibus ἀφ' ἤλιξ, εὐφ' ἤλιξ, συνομύλιξ cfr. Lob. Paral. I, p. 288 seqq.

Contra Dind. conj. ἔα docet Bgk. Com. Att. Rell. p. 397 „ἔα ab Atticorum consuetudine prorsus abhorret.“ Attende, v. 348 de carbonibus, tamquam de hominibus, dici ἀπίθανον; sic h. l. de copbino tamquam de amico loquitur Chorus.

v. 337. ἀρτίως edem. Aeb. 1170.

v. 338. Optime initium hujus versus sanavit Elmsl. scribens ἀλλὰ νυνὶ. Ceterum omnium interpretum Engerus solus h. l. recte perspexisse mihi videtur, qui l. l. vulgatam scripturam defendit, particulam τε servans, quum Schol. dicat ἀντὶ τοῦ εἰπεῖ καὶ οὕτω τρόπον ὃ Λακκ-θαυρόνιος ἐστὶ τοι φίλος, et φίλος ex Rav. libre scribens. Præterea interpretatur: „Sprich von dem Lacedæmonier und sage auch, dass er Dir in gewisser Beziehung lieb ist.“ — τίνα τρόπον Soph. Oed. R. 10, Ar. Plut. 335. τῷ τρόπῳ Electr. 669. Ran. 1404. Av. 1621. πείῳ τρόπῳ Oed.

δαίμονιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σοῦσσι φίλος·
ὡς τότε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

340

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοὺς λίθους νῦν μοι χαμάζε πρῶτον ξεράσατε.

ΧΟΡΟΣ

οὐτοῖ σοι χαμαί, καὶ σὺ κατὰθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τριβῶσιν ἐγκάθωνται πού λίθοι.

ΧΟΡΟΣ

ἐκσέσσειται χαμάζ· οὐχ ὁρᾷς σσιόμενον;

v. 339. δαίμονιον αὐτὸν ABCPFG vulgo. δαίμονιον αὐτὸ Bgk. — ὁ, τι τῷ τρόπῳ Ald. Junt. Br. Inv. Dind. 25, 28. Hotib. ὅτι τῷ τρόπῳ Frob. Bis. Kust. Elmsl. Dind. 30. Ox. Bl. Bekk. Mein. ὅτῳ τῷ τρόπῳ Bgk. ὅτῳ τρόπῳ Scal. ὅτῳ τρόπῳ Benth. ὅτι τῷ τρόπῳ Eng. l. l. ὁποῖω τρόπῳ conj. Bl. corrupta pasonultima. — σοῦ 'στι (vel σοῦσσι) φίλον ABCPFG. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. Hotib. Bgk. σοῦσσι φίλος R. Dind. 30. Ox. Bl. Bekk. Mein. Eng. l. l.

v. 340. Poll. X, 111. — λαρκικίδιον προδῶσ' οὐδέποτε P. Δ. ὡς τοῦτ' ἐν λαρκικίδιον ἐγὼ οὐ προδώσω ζῶν ποτὶ vol ὡς τότε τὸ λαρκικίδιον ζῶν οὐ προδώσω 'γὼ ποτὶ Fritzsche. ad Thesm. 926.

v. 341. τοὺς νῦν μοι λίθους ABCPFG Ald. Junt. Kust. Br. Inv. metro repugnante. τοὺς λίθους νῦν μοι Br. conj. Bl. Mein. νῦν μοι Dind. 28, 30. Ox. Bekk. Bgk. τοὺς μὲν οὖν λίθους; Elmsl. ἀλλὰ τοὺς λίθους Dind. 25. — χαμάζε Ald. Junt. — πρῶτον χαμάζ Γ.

v. 342. σου Δ. — κατὰθου τὸ βέλος BFΔ ex veran 345; in B πάλιν et ξίφος superno adscripta sunt.

v. 343. μὴ τοῖς Suid. in ἐγκάθετος; Elmsl. — ἐγκάθηνται vulgo.

v. 344. χαμάζ Ald. Junt. — σσιόμενον P.

Col. 475, Ant. 1298. ὅτῳ τρόπῳ Eccl. 263. — Ad collocationem verborum vid. v. 332, 117. — Versus fracti leguntur Vesp. 752 (anasp.), Eq. 974, 982, 985, 989, 993, Vesp. 320 (glycon.)

v. 341. ξερ. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐκκενώσατε, ἐκβάλετε, ἀπορρίψατε. πεποιήται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἱερᾶς, τοῦτίστι τῆς γῆς. Vesp. 993. cfr. ἱερᾷ Od. γ, 185.

v. 342. κατὰθου v. 244. Eq. 1227. — χαμαί Thesm. 214 οὐτοῖ δὲ χαμαί. — ξίφος, in sacrificio eo usus non erat Dic.; Pac. 938 commemoratur μάχαρα, id. Plat. Com. ap. Schol. Pac. l. l. (Mein.

C. Gr. II, 647). φάσχανον ap. Eur. Iph. Aul. 1566. ξίφος et μάχαρα diserte distinguuntur Il. γ, 272, τ, 253.

v. 343. Quam ὅπως μὴ cum ind. futuri aut cum conjunctivo conjugatur, scripsi ἐγκάθωνται. Blayd. landat Pl. Phaed. p. 58 ἀλλ' ἐτι ἐνίστηναι . . . ὅπως μὴ . . . διασσεβάνονται ἡ ψυχὴ, ubi dubium est, utrum sit indic., an conjunctivus. — Cfr. v. 184. ἐγκαθ. c. dat. Vesp. 1114; absolute dictum Thesm. 600, 687.

v. 344. ἐκσε. sc. pallia. — σσιόμενον scil. τριβῶνα. Pac. 360.

345 ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.

ὥς ὅδε γε σισιτὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

v. 346. σισιτὸς P. — γίγνεται PΓ. Ald. Junt. Kust. — στροφῇ BΓ. Schol. Hesych. στροφίγη ab Elmsl. emendatus. ὥς ὅδε γί σοι σισιτὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται Elmsl. στροφῇ Schol. ad v. 336.

v. 345. μή μοι πρόφ. Chorus timet, ne Dic. gladium retineat. Alex ap. Athen. IV, 170 B. (Mein. III, 437) καὶ μή προφάσεις ἐνταῦθα μοι. Accusativum suspende a πάρεχε. Av. 581. ἀλλ' ὅψει προφάσεις αὐτῶν παρέχουσιν. Similia sunt μή μοι φακός Pherecr. ap. Ath. IV, 159 E. (Mein. II, 280); μή μοι βράβη Ephipp. ap. Ath. VIII, 358 F. (Mein. III, 339). — βέλος tragoediam sapit. Eur.

El. 1159; apud Nostrum Av. 1714 de fulmine; Vesp. 615, ubi Homerum poeta imitatur.

v. 346. στροφῇ. Redit Chorus ad thymelam. — ὅδε sc. τριβων. — ὅδε γε cfr. v. 976. — Schol. χορεύουσι ἅμα καὶ χόρδακα ἐνδείκνυνται; praetera docet metrum paeoniacum (Roasbach et Westph. III, 546), Chorum saltasse.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ,
ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

Ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντας ἀνίσχιν τὴν βοτῶν,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρωπος Παρνήσιοι,

v. 347. ἄρα πάντες ABPΓΔ edd. ante Br. ἄρ' ἅπαντες CR. Br. Inv. ἄρ' ἅπαντες Elmal. Dind. Bgk. ἄρα πάντως Dobr. Mein. ἄρα πάντες Bekk. Bgk. adn. ed. II. ἄρ' ἅπαντωντες Herm. Praef. Oed. Col. XXVI. — ἀναστῆναι vulgo, ἀνίσχιν Dobr. Elmal. Mein. Bgk. l. l. Bl. — βοτῶν R. Inv. Dind. Bgk. τὴν βοτῶν Bgk. l. l. βοτῆς ABCPΓΔ Ald. Junt. Kust. Elmal. Bekk. μετὰ βοτῆς Scal. Br. ex schol. τῆς βοτῆς Dobr. Mein. Elmal. conj. ex Pac. 318. ἐμέλλετ' ἄρ' ἀνίσχιν ἅπαντες τῆς βοτῆς vel ἐμέλλετ' ἄρ' ἀνίσχιν ποθ' ὑμεῖς τῆς βοτῆς Bl. ex Ran. 268.

v. 348. ὀλίγου γ' Elmal. Bl. ὀλίγου δ' Mein. — ἀπεθάνωτ' Tyrwbitt. — ἄνθρωπος vel ἄνθρωπος Dawes. Hotib. — παρνῆσιοι ABCΔ. Br. Suid. s. v. παρνῆσιον P. παρνῆσιοι R. Ald. Junt. Kust. Inv. Bekk. Παρνῆσιοι Bentl. Παρνῆσιοι Elmal. Hotib. Dind. Bgk. Bl. Mein.

v. 347. Locus difficillimus est neque emendationibus virorum doctorum ad liquidum perductus. ἀναστῆναι, quod non satis perspicuum est, a Fritzsche Jahn, Annal. 1829, p. 9 defenditur, qui vertit: „Ihr solltet also alle (aus eueren Mänteln) Geschrei aufschütteln“; at frigidum hoc esse, nemo negabit. Fallitur Elmslejus, scribens ἀνίσχιν, et sententiam esse: ἐμέλλετε ἄρα παύσεσθαι τῆς βοτῆς dicens. Idem eadit in Blaydesium, qui vertit: I thought, I should put a stop to your clamour. Res haec est. Dic. furorē senum vituperat; dicendum igitur ei est: In eo eratis, ut clamare pergeretis, et paene carbonēs interierunt. Hanc sententiam

reddidit emendatio Bergkii, quam recepi; auspicari etiam passis ἀναστῆναι βοτῶν, cfr. Soph. ap. Stob. Floril. 26, 1 (Nauck. p. 129, 146) ἃ δὲ μάλιστα εὐποτόμωτος θνατοῖς μέλιος ἀνέχουσα βίου βραχύν ἰσθμόν, vel ἀναγείναι βοτῶν. — Expectes ἄρ', sed haec partícula metro obtemperat; cfr. Teuff. ad Nub. 1301. Vesp. 839. Herm. Praef. ad Oed. Col. XXII seqq.

v. 348. Scribendum Παρνῆσιοι a Παρνῆσι. Sic Τριχορύσιος a Τριχορύδ- Lys. 1032. Praeterea cfr. ἀκούσιος, ἐκούσιος (κεντ-), ἀμβρόσιος (βροτ-), ἀπποδῆσιος (δῆτ-), ἀναύσιος (αυτ-). — De carbonibus vid. ad v. 34. — Carbones commemorantur, quia corbe perforata etiam carbonēs intererant. — ὀλίγου Nub. 722,

- καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν ὁρμητοῦν.
 350 ὑπὸ τοῦ θεοῦ δὲ τῆς μαριλῆς μοι συγχὴν
 ὁ λάρκος ἐνετίληπεν ὥσπερ σηπία.
 θεινὸν γὰρ οὕτως ἐμπαχίαν πεφοκέναι
 τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν
 ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
 355 ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιζήνου λέγειν

v. 349. δημωτῶν P.

v. 350. 351. Suid. in ἐπετίληπεν, λάρκος et μαριλῆ. Erotianus in μαριλῆναι p. 254, qui pro μοι συγχὴν legit ἀλοσύχην, quod a Benth. in ἀλὸς δύχην vel ἀλοσύχην correctum est.

v. 351. ἐνετίληπεν P. ἐπετίληπεν Γ. Suid. tribus in locis. Kust.

v. 352 — 354. Suid. in θεινὸν et ἐμπαχίαν.

v. 352. μὲν γὰρ Suid. in θεινὸν (γὰρ om. Cod. Oxon.). θεινὸν γ' ἄρ' Elmal. θεινὸν μὲν Mein. in adn. crit. θεινὸν γ' ἀγροῖκος Hamak. Mnemos. II, 15. θεινὸς Junt. I. — πεπονηθῆναι Suid. cod. Ox. in ἐμπαχίαν.

v. 353. θυμὸν ὑμῶν prop. Mein. θυμὸν οὕτως Hamak.

v. 354. δ' Suid. add. in ἐμπαχίαν. τ' Cod. Oxon. — οὐ θέλειν ἀκοῦσαι Inv. — φέρων Γ. φέρων R. φέρων Suid. I. I.

Ach. 381. Vesp. 829. Theom. 935. Kidd. ad Daw. Misc. Crit. p. 592. — De omisso ἄν vid. Baumei. Gr. Mod. p. 136.

v. 349. De vi possessiva articuli vid. ad v. 62.

v. 350. ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ach. 581, Eq. 231, Ar. 87, Plut. 693, Eccl. 1060. — μαριλῆ Schol.: ἡ ἐξ ἀνδράκων τίφρα. — μαριλῆς μοι συγχὴν ad hunc atticisimum cfr. Pac. 167, 226, 1196. Vesp. 199. Plut. 694.

v. 351. Ad constructionem vid. Vesp. 913. ἑμοῦ γὰρ τοι τυροῦ χίχιστον ἀρτίως ἐνέφρουγν. — σηπία. Schol. θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπία ἐπαρτέσιν ἐκ τοῦ προαύτους αὐταῖς μέλας, ταρτέταιν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανέας ὡς τοῖς θηρώσιν. Idem fere tradit Lenz. Gemeinnütze. Naturg. III, 444. Serpam vocabant Boopii ὡπιθεοῖαν. Strattis ap. Athen. XIV, 621 F. (Mein. II, 781).

v. 352. ἐμπαχίαν. Suid. ἐμπαχας

πάντα τὰ αὐστηρὰ καὶ ἐξία, ἤγουν ὄξιν. id. ἐμπαχίας * παρόξους. Schol. οὕτως (ἐμπαχας) ἐὶ αἱ σταφυλαὶ ὀρμηται οὕσαι καὶ οὕτω πίπτουσι καλοῦνται. Ergo h. l. de animo iracundo dictum. Vesp. 1082. θυμὸν ἐξίνην πεπονηκότες. Eq. 1304 ἐξίνην Ὑπερβόλεν.

v. 354. ἴσον ἴσῳ φέρον; translatio a vino petita est, cui aequa portio aquae admiscetur. (Cratin. ap. Athen. X, 426. Mein. II, 118. vid. Ind. ap. Mein. in loc.) cfr. ἐμπαχίας v. 352. Sententia haec est: Vinum, quod ἴσον ἴσῳ φέρεται, aequum est, Acharnenses contra iniquissimi fuerant. Schol.: λίγην δὲ κατ' ἴσον εἶπεν τε καὶ ἀκοῦσαι. — φέρει. Cratin. ap. Athen. I, 29 d. (Mein. II, 117). ἄρ' εἰσαι τρία: Poll. VI, 18 εἰνον τρία φέροντα. Ar. Eq. 1188 ὡς ἡδύς — καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς. — τε — μηδὲν. Nab. 944 καὶ μὴ. — σκαυοργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν αἰσχροὺν ποιεῖν.

ὕπερ Λακεδαιμονίων ἄπανθ', ὅς' ἂν λέγωι
καίτοι φυλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπιζήνων ἐξαναγκῶν θύρα', οὐστ.
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις; 360
πάνυ γὰρ ἔμεγε πόθος, ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ' ἤπερ αὐτὸς τὴν ζήλῃν διαρίσω,
θεὸς δεῦρο τοῦπιζήνων ἐγγείρει λέγειν. 365

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰδοὺ θέασαι, τὸ μὲν ἐπιζήνων τοδί,
ὅ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὕτωςι τυννοῦτοσί.

v. 356. περί Mein. ὑπὲρ vulgo. Schel. ad 355.

v. 357. καί τοι Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25, 28.

v. 358. omittunt οὐ R. sec. Bekk. Γ, lemma Scholii. — τοῦπιζήνων ABCΔ Ald. Junt. Kust. Br. τὸν πιζήνων P. — θύραζε RΓ. Inv.

v. 361. πόθος γὰρ πάνυ ἐμέ γε C. πόθος γὰρ πάνυ με BP, edd. ante Br. πάνυ γὰρ ἐμέ πόθος Γ. πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος AR. margo B. Br. Inv. Elmsl. Dind. Ox. Bl. Bekk. ἔμεγε Dind. 25, 28, 30. Bgk. Mein. πόθος ὅρα γε πάνυ με Bentl. — φρονεῖς Aid. Junt. Froh. Fri. Raph. φρονεῖς Bis. Kust. Burm. — ὅττι Bentl.

v. 362. 365. Suid. in ἤπερ. — ἤ περ Elmsl.

v. 365. θίς Suid.

v. 366. θεῶσθε ABCΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. θέσσαι R.

v. 367. οὕτωςι Γ. — τυννοῦτοσί BC. Fri. Bis. Kust. Burm. τυννοῦτοσί Δ.

v. 356. cfr. Nub. 807.

v. 357. Hoc versu denuo vituperat Acharnenses, dicono: Equidem conditione periculosissima orationem habiturus eram, quamquam animam meam amo, res vero nihil permittebatis. cfr. 370. Nub. 1257.

v. 358. Systemati dochmiaco, cui duo trim. iamb. additi sunt, respondent vv. 385—392. Enger. De Resp. p. 2 constituit unum monem., tres dim. dochm., at vide Rossh. et Westph. III, p. 559. — Acharnenses animos collegerunt et vehementer invehantur in Dicaeop. — Ad τί οὖν οὐ cfr. Eq. 172. Pac. 472.

v. 360. ὅ τι praedicative dictum. — τὸ μέγα = novum et inauditum.

v. 361. πόθος ἔχει ap. Nestrum alio loco non invenitur; πόθ. διαβάπται

με Ran. 66. π. ἐπάτοξε τὴν καρδίαν Ran. 54. ἔγκυται μοί τις π. Eccl. 966. — False ad πόθος subaudiendum esse censuerunt interprett. μαθεῖν vel εἰδέναι; recte Klotz. Jahn. Annal. 1849, p. 250: πόθος (τοῦ). — Dum Cherus tres versus dochm. canit, Dic. demum intrat, ut efferrat truncum ianienium; v. 362 egreditur.

v. 362. ἤπερ = ὥσπερ, καθάρ. — διερίξ. aliter Alex. ap. Athen. II, p. 40 c. οὐδέ μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μένον τὸ διερίξασθ' οὐ βεβαίως τῇ στόματι τὰ γράμματα.

v. 365. Ad ἐγγ. cfr. Plut. 717, Nub. 475.

v. 366. ὁ. θί. cfr. Eq. 997. — τοδί Francogalli: veici!

v. 367. τυνν. tantillus. Thesm. 745. Eq. 1219 aqq. Schol. τὸ δὲ τυννοῦτοσί δεικνύς τὸν δάκτυλον τὸν μικρὸν

- ἀμέλει μὰ τὸν Δι', οὐκ ἐνασπιλώσομαι,
 λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἃ μοι δοκεῖ.
 370 καίτοι δέδοικα πολλά· τοὺς τε γὰρ τρόπους
 τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
 ἔάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
 ἀνὴρ ἀλαζών καὶ δίκαια κᾶδαικα·
 κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολλόμενοι·
 375 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
 οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφου θάκειν.
 αὐτὸς τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἀπαθόν

v. 368. ἀμέλει P.

v. 369. λακεδαιμονίων P.

v. 370. καί τοι Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Diud. 25, 28.

v. 371. χαίροντας οἶδα Γ. χαίρόντων mavult Both.

v. 374. λανθάνουσ' R. sec. Bekk. λανθάνουσιν Γ. — ἀπεμπολλόμενοι Δ. ἀπεμπω-
 λώμενοι Ald. Junt. Frob. Bla.

v. 376. ψήφουκεῖν ACR. sec. Bekk. ψήφουκεῖν BPΔ „vera videtur haec
 scriptura (plane comicus, quoniam expectes ψήφουρεῖν)“ Schutz, cfr. jubens Eq. 41.
 ψήφου δέκεται pro genuina lectione habet Br. ψήφον θάκειν Burg. ad Eur. Troad.
 p. XXVIII. ψήφον θάκειν Bgk. adn. ad ed. I.

v. 377. αὐτ' ἐπαθόν. Script. Vit. Arist. ap. Dubn. Schol. Ed. XI.

λέγει. — Summam modestiam simulat
 Dic.

v. 368. ἀμέλει adverbialiter dictum.
 Ran. 532. Lys. 172. — Hesych. expli-
 cat: πάντως, ὁηλαδὴ. — οὐκ ἐνασπιλῶ. sig-
 nificatione propria accipiendum est: cly-
 peo me non muniam. Alii interpre-
 tati sunt: „grandem apparatusum
 non faciam verhorum in defen-
 sionem meam“, sed haec falsa esse,
 docent sequentia.

v. 370. καίτοι vid. ad 357. — πολλά
 est objectum. Men. ap. Stob. Flor. VIII,
 8 (Mein. IV, 71.) τί πολλά τῆρεῖν πολλά
 δεῖ δεδικότα.

v. 371. vid. ad v. 309.

v. 372. Ad sententiam cfr. Ach.
 635, 636, 640. Eq. 1116.

v. 373. δ(ι). κἀδ. conjunge cum εὐ-
 λογῇ. Eq. 256, Nub. 99. Plut. 232.

v. 374. ἀπεμπολ. „verrathen und
 eerkauft“. cfr. Pac. 633, ubi τῶν πω-

λούντων a Schol. explicatur τῶν προδι-
 δόντων.

v. 375. γέροντες opponuntur ἀγροί-
 κοις v. 371. Loquitur de iudiciis, quos
 postea Vesparrum fabula traduxit. — τ' αὖ
 rursus. cfr. Eq. 207 ὁ ὁρτάων γάρ ἐστι
 μακρόν, ὃ τ' ἄλλος αὖ μακρόν. — δ' αὖ
 vid. Ach. 443, 975. — De constructione
 vid. 338, 378.

v. 376. Ad sententiam cfr. Pac. 506.
 — De ἄλλο πλὴν vid. ad v. 39. — βλί-
 πειν cum inf. Alex. ap. Athen. IV, 134 a.
 (Mein. III, 425.) ὀρχίσθαι μόνον βλί-
 ποντες, ἄλλο δ' οὐθέν. Vesp. 847 ὡς ἐγὼ
 τιμῶν βλίπω. — De ψήφοις, quarum alte-
 rae τετραπημέναι damnabant reum, alte-
 rae πλήρεις absoluebant, vid. Richt. Pro-
 leg. ad Vesp. p. 154 sqq. H. l. prius
 genus intelligendum est.

v. 377. De re vide Praefat. §. 3. —
 Loquitur Dic. e persona Aristophanis.

ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσ καμφοδίαν.
εἰσαλκούςας γὰρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε καὶ ψευδοῇ καταγλώττιζέ μου
κάκυκλοβόρει κᾶπλωνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαι μ' ὅσον ἀθλιώτατον.

380

v. 379. omittit μ' Γ. — αἰς vulgo. ἐς Dind. Ox. Melu.

v. 381. κᾶπλωνεν Δ. κᾶπέλωνεν P.

v. 383. pro με πρῶτον conj. Bl. πρότερόν γε.

v. 384. eiecit hunc versum Valeken. ad Eurip. Hippol. 1029; uncis inclusit Elmsl. — ἐνσκευάσασθαι γ' conj. Elmsl. recepit Blayd.

v. 378. τ. πέρυσ καμ. = comoedia annuo praeterito editam. esr. Vesp. 1044, ubi Nubes spectat, quae anno superiore in scenam commissae erant; Thesm. 808, de re, quae Ol. 91, 4 acciderat, Thesmophoriazusae vero Ol. 92, 1 editae sunt; vid. Eng. ad l. l.

v. 379. εἰσαλκούςας. Si proprio sensu dictum esset, statuendum esset, Cleonem poetam deprehendisse et directo in iudicium adduxisse, qui accusationis modus ἐπαγωγὴ vocabatur (esr. Herm. Antt. publ. §. 137, 3); quum vero haec causa sine nullo modo agi potuerit, credo, de εἰσαγγεῖα potius cogitandum esse, quae ad senatum deferri poterat (esr. Herm. l. l. §. 133, 10), eni licebat rem pecunia multare usque ad quingentas draebmas. esr. Harpocrat. p. 94. Poll. VIII, 51, 52.

v. 380. καταγλώττιζέ μου. Hesych. in καταγλώττι. — διέβαλλε, κατηγόρει. Idem in καταγλώττιζεν = βλαπτεῖν καὶ τὰ ἔρωτικά καὶ πικρία φλόγιατα (Nub. 51, Thesm. 131), aliter Eq. 352 καταγλώττιζαμένη = garrulitate turbata. Propter ambiguitatem significationis acerbisime dictum est.

v. 381. κάκυκλοβόρει respicit flumen orationis, quo Cleon excellebat. Sobol.: Κυκλοβόρος δὲ ποταμὸς ἐν Ἀθήναις χαίμαρρος ἄγαν ἴχθυον. Cfr. Eq. 137 de Cleone Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Vesp. 35.

φάλαρα — ἔχουσα φωνὴν ἐμπαρηρημένης ὕδρ. ibid. 1034. φωνὴν δ' εἶχεν χαρὰ ἔρας εὐαθρον τετοκυίας. — κᾶπλωνεν; ne- strates, *καὶ οὐκ αἰνὸν den Kopf*. Plut. 1062. Poll. VII, 38. καὶ πλυνίας τοὺς πλυντάς ἐρεῖς, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδόρειν πλύνειν, καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ καμφοδία. Suid. in πλύνεται. Menand. sp. Artemid. Oneirocr. II, 5 (Mein. IV, 254). Dioel. sp. Phot. p. 124, 17 (Mein. II, 838). Hesych. in πλύνον. — ὀλίγου vid. ad v. 348.

v. 382. De omisso ἀν vid. ad v. 348. — μολυνοπραγμ., formatum ut πολυπραγμονέω, valet: spurcissimis jurgiis implicitus.

v. 383. νῦν οὖν. Redit Dic. ad rem propositam; vide ad v. 37.

v. 384. Quam idem versus legatur infra v. 436, et repetatur pronomen με, Valeken. h. v. delet; sed nullum habemus testimonium, quo probemus, h. l. eum librariorum culpa irrepsisse, praeteritum quum eo expuncto aposiopesis oreretur, quae nullo modo ferri posset. Praeterea Klotzius (Jahn. Annal. 1849 p. 240) ad tuendum pronomen dupliciter positum exempla conegit. Demosth. c. Energ. et Mnes. §. 74 Bekk. Enr. Phoen. 498. Fritzsche. Quaest. Lnc. p. 14. Matthiae Gr. Gr. II, 1312. — ἐνσκευάζ. Ran. 524. — ὅσον vini superlativi augeat. Kühn. Gr. Gr. §. 590 c., exempla apud

ΧΟΡΟΣ

- 385 τί ταῦτα στρέφει τεχνάξεις τε καὶ πορίζεις τριβάς; ἀντιούστ.
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνόμου
390 σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἀϊδὸς κυνῆν
ἀλλ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σίσυφου,

v. 385. Elmsl. mavult τί δῆτα. cfr. Plat. Phaedr. 1215 D. τί δῆτα ἔχων στρέφει; — στρέφεις P. — τεχνόζω P. Ald. Junt. Frob. Fri. Bla. Kust.

v. 386. 390. Snid. in Ἀϊδὸς κυνῆ.

v. 386. εἴνεκα P. Ald. Junt.

v. 390. σκοτοδασυπυκνότριχα R. sec. Bekk. σκοτοδασυπυκνότερα Δ. — τιν' R. τὴν ABCP. Ald. Junt. Kust. Bekk. „verius omnino τινά, sed ferri per metrum quidem et τὴν poterat“ Hotib.

v. 391 — 393. Snid. in Σίσυφος.

v. 391. εἰτ' vulgo. ἀλλ' Snid. Elmsl. Meib. aΓ Dobr. „si quid mutandum, malim κἄτ'“ Bl. — μηχανὰς Γ.

Comicos non leguntur. Plat. Apol. p. 23 A. ἀπύχθαι μαι γιγνῶσθαι καὶ οἷα χαλεπώταται καὶ βαρύνεσθαι.

v. 385. ταῦτα spectat v. 383 seqq. — Cfr. Eur. Hec. 750 τί στρέφω τάδε; De accus. vid. Krüg. §. 46, 5, 9. στρ. valet tergiversari. Thesm. 230, 610. — τεχνάξ. Thesm. 94. Ran. 955, qui has locis activa forma probatur; valet delose meliri. Sic τεχνάματα legitur Thesm. 198.

v. 386. ἐμοῦ γ' ἔνεκα. Ach. 958 συγκοφαντῶν γ' οὐνεκα. Alex. ap. Athon. III, 107 a. (Meib. III, 429.) θαρρεῖν κελεύσας ἔνεα' ἐμοῦ ταῦτ': valet sumas per me licet. — Ἱερωνόμου. Schel. εὗτος δ' Ἱερωνόμος μελῶν ἐστὶ ποιητὴς καὶ τραγωδοποιὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνεκινώμητος, διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις καὶ φοβεροὺς προσωπεῖους χρῆσθαι. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς πάντο κομῶν. διόπερ Ἀϊδὸς κυνῆν ἐφη αὐτὸν, παῖδας κωμωδικούς ὡς κορυφῶντα. Commemoratur praeterea Nub. 348, ubi Schel.: Ἱερωνόμου λέγει τὸν διδυραμβοποιόν, ὃς Ἐνοφάντεω μὲν ἦν παῖς, περὶ παιδας δὲ ἄγαν ἐπτόνγε, λάττειν δὲ εἶχε τὸ σῶμα. Cfr. Bergk. Com. Att. Bell. p. 63.

v. 390. Orei geles commemoratur Il. ε, 845, ubi vid. Hein. αὐτὰρ Ἀθήνη δὲν Ἀϊδὸς κυνῆν, μὴ μιν βεῖ οἰόμενος

Ἄρη. Hesiod. Scut. Herc. 226 de Persaeo: ἑαυτὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος κατ' Ἀϊδὸς κυνῆν νυκτὸς ζῶπον αὐτὸν ἔχουσα, unde elucet, hanc galeam eum, qui fert, invisibilem reddere. Cyclopes, e Tartaris liberati, cum Plutoni denaverunt (Apollod. I, 2, 3); Mercurius eam accepit a Plutone (Apollod. I, 6, 2, 5), Persens a Nymphis (Id. II, 4, 2, 5). Fabula de hujus galeae vi sine dubio nititur significatione adjectivi διτλή. Deinde Plutoni tribuitur, quia hemines in Tartara aufert. Serieris actatis scriptores de nocte cogitabant; Hesych. Ἀϊδὸς κυνῆν ἀπὸ τῆς ὁρθῆς Ἀἰς. ἀόρατόν τι νύκτος. Hoc leco acerbissime alludit ad hirsutiam Hieronymi; adjectivum vero nevarit Aristoph. ad imitandum ejus sermonem; similiter sietnm est Nub. 332 σφραγισθὲν ἀπὸ γαλακτομήτας. Sententia haec est: Per me licet ita te involucras pannis, ut nec videri possis, ut Hieronymi facies prae pilis videri non potest (Bergl.).

v. 391. Quam εἰτ' frigeat, et supra v. 362 in transitu ad trim. iamb. poëta particula ἀλλ' usus sit, scribendum censeo ἀλλ'. — Σίσυφου. Schel. laudat Hem. II. ζ, 153 ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔειπεν, ὃ κέρβεστος γένει ἀνδρῶν. Apud poëtas tragicos imprimis Ulixes Sisyphus vocatur.

ὡς σκῆψιν ἀγών οὗτος οὐκ ἐσθλίζεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ᾠρα ὅτιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαλίστῃ ἐστίν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

395

ΘΕΡΑΠΩΝ

τίς οὗτος;

v. 392. σκῆψιν ἂν ἀγών ABC (ut vid.) PR². Ald. Junt. Kust. Br. Inv. σκῆψιν Γ. Suid. Elmsl. Diad. Bgk. Meis. σκῆψιν ἂν ἀγών Hotih. ἀγών Pors. Elmsl. sqq. — οὐκ ἐσθλίζεται libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Diad. Ox. οὐκ εἰσθ. Elmsl. Diad. 25, 28, 30. Bekk. Bl. Bgk. οὐ προσθλίζεται Suid. οὐχὶ θλίζεται Coh. Mein. cfr. Arist. fragm. ap. Meis. II, 1087.

v. 393. ᾠρα τίν Suid. cod. Ox. — ἤδη καρτ. ABCP. vulgo. Suid. in Σίσ. ἄρα μοι καρτ. R. Inv. Elmsl. sqq. ἄρα καρτ. Elmsl. Mus. Cautabr. VI, p. 303.

v. 394. h. v. non agnoscit P.

v. 395. h. l. et in sequentibus vulgo Κηφισοφῶν scribitur; Elmsl., quocum facit Meis., mutavit in Θεράπων. — τι Rav. sec. Bekk.

v. 396 — 400. Suid. in οὐκ ἐνθεν.

v. 396. sine persona P. — ποῦξ Inv. Elmsl. Diad. 25. — ἐνθεν ἔ' ἐστίν Diad. 25. cum Reisigio. οὐκ ἐνθεν ὦν ἐστ' ἐνθεν Coh.

Soph. Philoct. 417. Syndeipn. fragm. 143 (Nauck). Aesch. Hopl. Cris. fragm. 169 (Nauck.).

v. 392. σκῆψιν. Schol. ἤγουν πρό-
φασιν. Soph. El. 574. — Σίε σκῆπτωμα
a Schol. Plut. 904 explicatur: προφασί-
ζεσθαι. Hesych. Ἰμῆρος. οἱ τὰς διατάξας
ἀποφύγοντες ἐσκήπτοντο ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν
Ἰμῆρσι εἶναι. Eccl. 1027. — ἐσθλῇ. Vul-
gatam tuetur Plato p. 421 D. οὐ μοι
δοκεῖ προφασίς ἀγών εἰσθλίζεσθαι. —

v. 393. In hac locutione fere sem-
per dativus invenitur. Av. 639. Eccl.
285, 1352. Vulgatam scripturam tueri
possis locis Thesm. 1189. Soph. Aj. 245.
Dic. simulat, ac Euripidem valde timere.

v. 394. βαλίστῃ ἐστίν. Eccl. 875.
Greg. Coriath. De Dial. Att. §. 63.
Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαλίστῃ καὶ ἀνα-
στῆναι κτλ. Krüg. Gr. Gr. §. 44, 4, 2. Ach.
480. Nuh. 727. Lys. 411, 450. Pint. 1085.

v. 395. Domus Euripidis in scenae
pariete simul cum Lamachi et Dicaeopo-
lidis repraesentata erat; hujus, qui pri-
mas partes agebat, media erat, reliqua-
rum utra fuerit dextra vel sinistra, certo
dici non potest. — παῖ παῖ. Simul xó-

πτει θύραν, quod quamvis non clausis
clave foribus uenio omittat. Cfr. Beck.
Charicl. I, p. 230 seqq. — Servi partes
vulgo Cephisophonti tribuuntur, sed rec-
tissime Elmslejas docuit, vel ex nomine
ejus satis constare, eum servum Euripi-
dis non fuisse. Malitiose hoc nomen
jam antiquitas in textum illatum esse
videtur; Scholiasta enim tradit: τοῦ Δι-
καίπολιδος χροῦσαντος τὴν θύραν Κηφί-
σοφῶν ὑπακούει. Rem cum habuisse cum
uxore Euripidis, tradit Noster Ran. 1404,
1043—1046. Quae narratio (sec. Leutsch.
G. G. Aus. 1861, p. 1791) a Comico quo-
dam profecta est, qui Tragoediam Euri-
pidi uaptam inducens Cephisophontem
moechum ejus vocaverat. Thom. Mag. in Vit.
Eurip. φαρμάκας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν
Κηφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ καὶ τὴν ἐν-
τεύθεν μὴ φέρων αἰσχρόνῃ σκαπτόμενος
ἐπὶ τῶν κωμικοποιοῶν ἀπεί; τὴν Ἀθήνησι
διακριβὴν εἰς Μακεδονίαν ἀπέηρε παρὰ τὸν
βασιλέα Ἀρχιόλεον. Ran. 1452—1453,
944 significant, Cephisophontem Euripi-
dem in scribendo adjutasse. —

v. 396. Incipit Dic. Euripidem ri-
dere, qui saepius hac figura utitur, ut

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔνδον ἐστ' Εὐριπίδης;

ΘΕΡΑΠΩΝ

οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστίν, εἰ γνῶμην ἔχεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πῶς ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὀρθῶς, ὡ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια

οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάζειν ποιεῖ

400 τραγῳδοῖαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδην,

ὅθ' ὁ δοῦλος οὕτωςαι σοφῶς ὑποκρίνεται.

ἐκκάλεσον αὐτόν.

v. 397 — 400. Suid. in ἀναβάζειν.

v. 397. εἰγ' οὐκ ἔνδον Dobr.

v. 398 — 400. Suid. in αὐτὸς, ubi omisit verba ξυλλέγων ἐπύλλια.

v. 398. συλλέγων P. edd. ante Br. Suid. in ἀναβάζειν et οὐκ ἔνδον. ξυλλέγων Br. cum Suid. in ἐπύλλια. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 399. ποιεῖ Γ.

v. 400. τραγῳδοῖαν Schol. edd. ante Br. Bentlej. ad Phalarid. p. 297. τραγῳδοῖαν Suid. in αὐτὸς. — τρις μακάρι' Elmsl.

v. 401. σοφῶς P. Ald. Junt. Kust. σοφῶς R. Benth. Markl. ad Eurip. Suppl. 639. Br. sqq. — οὕτωςαι R. sec. Bekk. — ἀποκρίνεται P. Ald. Junt. Kust. Br. ὑποκρίνεται R. Inv. sqq.

Alc. 521. ἔστιν τε κούκ ἐτ' ἔστιν. Hip-
pol. 1064. Phoen. 297 (Bergl.). Domini
consuetudinem loquendi asciuit servus.
— εἰ γν. Ex. Schol. ἀντὶ τοῦ εἰ γρόνιμας
εἰ καὶ συνετός. cfr. Soph. El. 214. εὖ
γνῶμην ἔχεις;

v. 397. πῶς; cum contemptu dictum,
ut supra ποιος vid. ad v. 62. cfr. Eccl.
124 sqq. εἴτα positum est, quasi praeco-
deret participium, cfr. ad v. 24.

v. 398. Ut ap. Homerum Il. α. 3,
4. homo dividitur in ψυχῇ et αὐτῷ,
sic h. l. in νοῦς et αὐτὸς, ac malitiose,
quum αὐτὸς sine mente tragoediam scri-
bat. Eodem modo ridet poetas Thessm.
67, ubi poeta hieme solis calore strophas

emolliit. — Similiter animi poetarum in
aëre volant Pac. 827 — 830. — ἐπύλλια
cfr. Pac. 532. Ran. 942. Schol. ἐπύλλια
δὲ ἐκμύσειν. — ξυλλ. Ran. 849. ξυλλέ-
γων μονοφθέας; nos diceremus zusammen-
setzungen.

v. 399. ἀναβάζειν valere in supe-
riore parte aedium, sequitur ex v.
409 καταβάζειν δ' εὖ σχολή, et ex v. 411,
ubi Dic. ait, mirum non esse, si ἡρώες
sicut heroes Euripidis, quum e sublimi
machina decedant (Br.). Errat Blayd.,
qui vertit „with the legs up.“

v. 400. τρισμ. Vesp. 1293. τρισ-
μακάριων Ach. 1024. τρισάβη Eccl.
1129. τρισθλίαι Pac. 242.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ὅμως·

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κῶλύω τὴν θύραν.

Εὐριπίδην, Εὐριπίδειον,

ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί·

405

Δικαιοπόλις καλῶ σ', ὁ Χολλαίδης ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.

v. 402. ἀλλ' ἐκκύκλιον R. sec. Bekk.

v. 403. ἐπιδέοιμ' Γ.

v. 404. *Burgessii uenas hic et in sequentibus versibus sicco pede transeo. — fortasse addendum ὡς Εὐριπίδην* Mein.

v. 405. εἴπερ δὴ ποτ' ABCFD. Ald. Junt. Kust. Br. εἴπερ πώποτ' BΓ. Inv. aq. εἴπερ ποτ' Buid. in εἴπαρ. — ἀνθρώπων τινί P.

v. 406. Χολλαίδης libri, vulgo. Χολλαίδης Elmsl. Bgk. Bl. Mein. Harpocr. — καλεῖ σε vulgo. καλεῖ σ' ὁ Br. in Append. καλῶ σ' ὁ Mein. sec. Cob.

v. 407. Hunc et sequentem versum in suspicionem vocavit Dohr. astipulante Mein.

v. 401. εὐτ. σοφ. Plut. 1101 ὁ-
τωσί σφόδρα. — Ran. 949 gloriatur Euri-
pides, se servos scito loquentes induxisse.
— ὑποκρίν. valet respondere. Sio
Arist. ap. Eustath. p. 1419, 52 (Mein. II,
1194) ἄκων κτανῶ σ', ὡς τέκνον, ὃ δ' οὖν
ὑπεκρίνετο, ἐπὶ Παλλάδιον τὰρ', ὡς πάτερ,
δῶσσις ἔκην. Aliter Vesp. 53, ubi sig-
nificat explicare.

v. 403. οὐ γὰρ ἂν ἀπ. futuri loco
dictum est, quum sequatur κῶλύω; Nub.
1416, 1417 futurum praecedit. — κῶλύω
cfr. Schol. Plut. 1097. κῶπτεν μὲν γὰρ
λέγεται, ὅταν εἰσέναι τις μάλλιν, καὶ τὴν
θύραν ἐξωθεν πλήττει, φέρειν δέ, ὅταν
ἐξερχόμενός τις αὐτὴν ὑπαναίγῃ καὶ ἤχόν
τινα ἀποτρίψῃ· ὁ τοιοῦτος γὰρ ἤχος κῶλος
καλεῖται. cfr. Ran. 604.

v. 404. *Vertas: Euripides, lieber
Euripides.* De diminutivis ὑποκοριστικαῖς
adhibitis doctissime egit Schwabe de Di-
minutivis Gissae, 1859. p. 8 aq. Cfr.
Nubb. 80. 222.

v. 405. ὑπακ. c. dat. Nub. 361.
Vesp. 273. Lys. 878, valet respon-
dere; cum gen. Vesp. 318, Nub. 263 at
absol. positum Pac. 785 est audire. —
Ad εἴπ. πῶπ. cfr. Pac. 302.

v. 406. Eadem scripturae discre-
pantia inveniuntur Τυρμαῖται et Τυρμαί-
ται, Κυρταῖται et Κυρτάται (Hesych.).
Inscriptiones apud Leake I. I. p. 235
praebent Χολλαῖται. Pagus erat sec. Schol.
tribus Aegeidis, sec. Harpocr. Leontidis;
situs sub monte Hymetto ad meridiem
versus. Quum vero Dic. secundum v. 34
sit Acharnensis, et Cholliidarum pagus
carbones non habeat, statuendum est,
cum h. l. ad misericordiam Euripidis
movendam, comice alludentem ad χαλός,
se Cholliidam vocare.

v. 407. Hunc monometrum, quocum
cfr. Nub. 1233, consulto posuit poeta,
ut Euripides breviter atque aspere Dicaeo-
polidem abire juberet.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ὅμως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβιβάνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

410 Εὐριπίδης,

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί λέλασας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀναβάδην ποιεῖς,

ἐξὼν καταβάδην· οὐκ ἐνὸς χωλοῦς ποιεῖς.

ἀτὰρ τί; τὰ βράχι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις,

v. 408. ἐκκυκλήσει τι Γ. ἐκκυκλήθητ' Suid. in h. v. ἐγκυκλήθητ' Suid. in h. v. ἐκκυκλήθητι R. sec. Bekk.

v. 410 — 414 hoc ordine exhibet Γ, omisso 411: 410. 414. 412. 413.

v. 410. ποιεῖς Γ. „ποιεῖς R. et alii codd. saepissime. Eam veteribus quoque Graecis non ignotam fuisse, inscriptionum exempla docent“ Dind.

v. 411. om. ΑΓ, in margine habet C. — πτωχοῦς R. sec. Dind. πτοχοῦς R. sec. Bekk. χωλοῦς BCFΔ, vulgo, — κατάβηντι οὐκ ἐνὸς; R. sec. Bekk.

v. 412. ἀτὰρ τι βράχιον Reisk. ἀτὰρ τάδε βράχι' ἐκ τραγ. ἔχεις; Thiersch. Arist.

v. 408. ἐκκυκλ. Poll. IV, 128, τὸ μὲν ἐκκύκλημα ἐπὶ ξύλων ὑψηλῶν βάθρων, φ' ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσσι δὲ τὰ ὑπὸ τῶν σκηνῶν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πράγματα· καὶ τὸ βῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν. ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται, καὶ χρὴ τοῦτο νοεῖσθαι καθ' ἑκάστην θύραν, οἷον καὶ ἐκαστὴν οἰκίαν. Similia tradunt scholiasta ad h. l. et Eustath. ad II. p. 976, 15 (cfr. Schneider Att. Theaterwes. p. 92 seqq.) Adhibetur eadem machina Thesm. 96, 265. Dicæopolis, omni ludibrio aurium oculorumque delecto, directorem machinae alloquitur, ut Trygaenus Pac. v. 174; cfr. Pac. 1022, et Arist. ap. Erotian. p. 50. (Mein. II, 1019.)

v. 409. Attende futurum formae medialis, sed significationis passivae. De καταβιβάνειν vid. ad v. 399.

v. 410. τί λέλασας; tragoediam sapit. Apud Soph. aoristus laxivum tantum invenitur. Aut. 1081, Trach. 821. Aesch.

Prom. 407. Eurip. Iph. Taur. 461, Androm. 671, Hippol. 55, Ion. 776. Apud Aristoph. Plut. 39, Ran. 97. — De perfecto significatione praesentis usurpato vid. ad v. 300. — ἀναβάδην vid. ad v. 399.

v. 411. ἐξὼν. Pac. 1082, Eccl. 1003. — Ex hoc loco colligi potest, Graecos plerumque in inferiore parte aedium degisse; superior domus pauca tantum conclavia habebat, servis vel hospitibus dicta. Cfr. Beck. Charicl. I, p. 195 sqq. — οὐκ ἐνὸς valet non temere; Thesm. 921. Eccl. 245, Plut. 404, 1166; sequ. ἀτὰρ Av. 915. — χωλοῦς vid. ad v. 399. — Euripidis Philoctetes, Bellerophon, Telemachus fracto erure succedebant; cfr. Pac. 146. Ran. 840. — ποιεῖς = *dieben*.

v. 412. Sententia haec est: At quid hoc rei est? Pannos induisti ex tragoedia, vestitum miserabilem? Non temere est, quod mendicos fingis; sedet enim Euripides, vestitus

ἐσθλὴν ἄλκιριν; οὐκ ἐπὶς πτωχοὺς ποιεῖς.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδης,
 ὅς μοι ῥάκινόν τι τοῦ παλαίου δράματος.
 δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν
 αὐτῇ δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.

415

ΕΥΡΗΠΙΔΗΣ

τὰ ποῖα τρύγχι; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ἐξῆ

p. 688. ἀπὸρ τί τὰ ῥάκιν; ἡ 'x τρ. ἔχ. ἐσθ. ἐλ. Bgk. in Adn. edd. I. et II. Correxīt Reisk. ignorans syllabam brevem in arsi positam ante ῥάκινον produci, ut Ran. 406, 1066. Pac. 740. Plut. 1065. (Bl. in Append. ad v. 1146). Interpuncti cum Schatzio.

v. 413. Ἀλκρινῶν libri, Ald. Junt. Knst. Br. Inv. Bekk. Bgk. Ἀλκρινῶν Elmsl. Dind. Bl. Mein. Porson. Praef. Hecub. VI. — γυλούς ABCPΓΔ edd. ante Br. πτωχούς R. corr. Br. Inv. aq. Benth. Tyrwhitt. — ποιεῖς Γ. In A hic versus sic scriptus est:

ἐσθλὴν Ἀλκρινῶν

γυλούς ποιεῖς.

v. 415. τοῦ vulgo. „Atqui in eo quoque non versatur articulus, ut rem commendandam, quae innouit, aperte significet“. Reisk. Conj. I, 175. τί τοῦ sine dubio recte Bgk. in adn. edd. I. et II. Mein.

v. 416. χορῷ P. χορῶ Γ. — λελέξαι Ald. Junt. II. Frob. Fri. Raph. Bis.

v. 417. φέρῃ Γ.

v. 418. ἐν om. Γ.

pannis berorum tragicorum. Similiter dicit Agatho Thesm. 148. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθλὴν ἄλκιν γνώμην φορῶ. γὰρ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα, ἃ δὲ ποιῇ (sic Madv.), πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν κτλ. — Cfr. Ran. 842, ubi Aeschylus Enripidem sic compellat: καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακισυρραπτίδης, ibid. v. 1063. πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκιν ἀμυγχεῖν, ἢ ἄλκιν τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

v. 413. Nequeo adstipulari Porsoni, l. l. docenti, semper ἄλκινος scribendum esse, ut δεινός a δέος, κλεινός a κλέος; quamquam haec forma certa est Ran. 1063.

v. 415. τοῦ. cfr. Eq. 31. Plut. 1135. Bgk. (Com. Att. Rell. p. 136) vulgatam scripturam explicat: „antiquam enim tragoediam Telepbium dicit.“ — παλαίου δράμ. significatur fabula, quae multis annis ante Achaemenes in scenam delata erat. Plerumque tragoediae semel tantum agebantur. Simulat Die., se nunc nomen Telepbii nescire, sed indolem at-

que naturam ejus aperte significat v. 420, 422, 425, 428 seqq.

v. 416. ῥῆσιν μακράν cfr. v. 302 λόγους μακροὺς. Euripides, qui saepissime heroes longissimas orationes habentes inducebat, discrimen periculi Die. recte judicare poterat. — Vid. Nub. 1371 ὃ δ' εὐθὺς ἔσ' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν' κτλ. Ran. 151. ἡ Μερόμενος τις ῥῆσιν ἐξεγρέζατο. Vesp. 578 οὐκ ἀπορεύγει πρὶν ἂν ἐμὴν ἐκ τῆς Νιδῆς; εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

v. 417. Vid. v. 317.

v. 418. τὰ π. τρύχ. cfr. Ach. 963. Nub. 1270. Eccl. 646. Alex. ap. Athen. X, 431 d. (Mein. III, 386.) Timocl. ap. Athen. VI, 224 a. (Mein. III, 598.) — ἐλ. Euripides digito monstrat volamen, quod continet partes Oenei. Fabula cognominis Euripides quo anno docta sit, incertum est; h. l. docet, eam ante Olymp. 88, 3 actam esse. De argumento vid. Schol. Apollod. 1, 8, 6. Hygin. fab. 175: „Agrius, Parthaonis filius, ut vidit Oeneum fra-

ὁ δούποτμος γεραῖος ἐγγωνίζετο;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

420 οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἐξ ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ Φοίνικος, οὐ·

ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποιῖας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;

ἀλλ' ἢ Φιλοκλήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

v. 419. καὶ δυσπ. Γ. — γηραιὸς Γ.

v. 420. ἀλλ' οὐκ Οἰν. Δ. οὐκ Οἰνέως· ἀλλ' ἦν ἐξ ἀθλιώτερα conj. Seager in *Claus. Journ.* IV, p. 716.

v. 421. τὰ τυφλοῦ φοίνικος. οὐ φοίνικος οὐ Γ. τὰ τυφλοῦ φοίνικος, οὐ φοίνικος. οὐ grammat. in *appendice ad Etym. Gud.* p. 638, 16. οὐ Φοίνικος, οὐκ conj. Br. in v. Elmsl.

v. 423. ποτ' ἀνὴρ, libri, vulgo. ποθ' ἀνὴρ in v. ποθ' ἀνὴρ Elmsl. Dind. seq. ποθ' ὁ νήρ Br. — λακίδας ABCR. Snid. s. v. vulgo. λακιδας PΓΔ. — πέπλων ABCRΔ, vulgo. πέπλων Γ. γέρων πέπλων P. πεπλωμάτων Suid.

v. 424. ἀλλ' ἢ P. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Elmsl. ἀλλ' οὐ Δ.

trem orum liberis factum, egentem regno expulit atque ipse regnum possedit. Interim Diomedes, Tydei filius et Deipyles, Ilio devicto ut audlavit armum suum regno pulsam, pervenit in Aetoliam cum Sthenelo Capanei filio, et armis contendit cum Lycopoeo, Agril filio. Quo interfecto Agrium (egentem) e regno expulit atque Oeneo avo suo regnum restituit, postque Agrinus regno expulsus ipse se interfecit.* Fortasse etiam Sophocles fabulam ejusdem nominis scripsit. cfr. Nauck *fragm. trag.* p. 159. Etiam Chaeremonis fragmentum servavit Athen. XII, 608 B., et Philochi Suidas Oeneum tribuit.

v. 419. δούποτμος, ο regno expulsus acil. — γεραῖος, fuit enim avus Diomedes. — ἐγγωνίζετο i. e. partes suas egit. Vesp. 1479; de poetis Ach. 140; valet pugnare Ach. 481. Eq. 614, 687, Vesp. 993. — Cfr. Timocl. ap. Athen. VI, 223 b. (Mein. III, 593.) γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.

v. 421. Etiam de hac fabula nihil

aliud certo proferri licet, quam eam ante Acharnenses, i. e. ante olymp. 88, 3 in scenam delatam esse; praeterea Dem. de falsa leg. §. 245 docet, qui histriones Phoenicem egerint. De argumento fabulae vide Apollod. 3, 13, 8. Φοῖνιξ ὁ Ἰλίου τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη καταφουσημένης φθορὰν Φθίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πρὸς Χείρωνα κομισας ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς εἴψεις βασιλεία κατέστησε Δολόπων. Plura dabit Nauck. *Frgm. Trag.* p. 488. Fabula cognominis Atydamanti minori, filio majoris, a Snida, Sophocli ab Athenaeo (II, 70 A.) tribuitur.

v. 423. λακίδας. Schol. τὰ διαρρηγέα ἱμάτια: vox tragica, apud Comicos non invenitur. Aesch. Choeph. 25. λινοφθόροι θ' ὑφασμάτων λακίδες. Pers. 821. λακίδες ποικίλων ἐσθημάτων. Eurip. Troad. 485 habet λακίσματα: τραχηρὰ πέπλων λακίσματα.

v. 424. Haec fabula, quae Ol. 87, 1 una cum Medea acta est (vid. Medaeae

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολλὸν πτωχιστέρου.

425

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἢ τὰ θυσιῶν θέλεις κεκλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χαλὸς οὐτοσί;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ καίκενος μὲν ἦν

v. 425. alterum πολλὸν om. AΓΔ. — πτωχιστέρου P. πτωχιστέρου Δ. — οὐκ vulgo. οὐκ Dind. 25, 30, Ox. B. οὐκ Dind. 28. Mein.

v. 426. ἀλλ' ἢ Suid. in θυσιῶν. ἀλλ' ἢ Ald. Junt. Frob. Bis, Kust. Elmsl.

v. 427. χαλὸς (sic) Γ. πτωχὸς Δ — βελλεροφόντης P.

v. 428. βελλεροφόντης P. — ἀλλ' ἐκεῖνος Γ. ἀλλὰ μὴν καίκενος ἦν Bgk. in adn. ed. I. et II.

arg.), tertio ornata est praemio. Argumentum adumbrat Hygin. fab. 102: „Philoctetes, Poeantis et Demonassae filius, cum in insula Lemno esset, coluber ejus pedem percussit, quem serpentem Juno miserat irata ei ob id, quia solus praeter ceteros ausus fuit Herculis pyram constituere, cum humanum corpus est exstutum et ad immortalitatem traditum. Ob id beneficium Hercules suas sagittas divinas ei donavit, sed cum Achivi ex vulnere tetrum odorem ferre non possent, jussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est cum sagittis divinis. Quem expositum pastor regis Actoris, nomine Iphimachus, Dolopionis filius, ustrivit. Quibus postea responsum est, siue Hercules sagittis Trojam capi non posse. Tunc Agamemnon Ulysssem et Diomedem exploratores ad eum misit. Qui persuaserunt, ut in gratiam rediret et ad expugnandam Trojam auxilio esset eumque secum sustulerunt.“ Aeschyl. Sophocles, Euripidis fabulas cognominis inter se comparat Dio Chrysost. Orat. 52, praeterea vid. ejusdem Or. 59 (Nauck. l. l. p. 481 seqq.). Eandem fabulam tractaverunt Achaëus, Antipho, Philocles, Theodectes. — Cfr. Timocl. ap. Athen. VI, 223 b. (Mein. III, 593) χαλὸς τίς ἐστι, τὸν Φιλοκτήτην ὀρῶ.

v. 425. πολλὸν comparativo additur Plut. 128, et saepius; bis positum apud

Comicos alibi non invenitur. — πτωχιστέρου solum b. l. ap. Nostrum legitur. Timocl. ap. Athen. VI, 223 b. (Mein. III, 593) habet πτωχότερος: ὁ μὲν ὢν γὰρ πένης πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τίληρον γενόμενον ἤδη τὴν πέναν βῆσθαι. Menand. ap. Phot. et Suid. (Mein. IV, 132) πτωχότερος κίχλου.

v. 426. θυσιῶν. Schol. τὰ ἐρρυπαμένα, τὰ θυσιὰ, πίνος γὰρ ὁ βόσκος. „Verba θυσιῶν παρὰ tragœdism sapinnt; utrum ex hac fabula, an aliunde repetita sint, nescimus.“ Nauck. l. l. p. 352.

v. 427. Βόλλ. Haec fabulam Euripides ante Ol. 88, 3 in scenam commiserat. De argumento tradit Asclepiades in Schol. Il. ζ, 156. λέγεται δὲ αὐτὸν (Bellerophontem) ἐπαρθέντα ἐφ' οἷς ἐπραξε θαλῆσαι μετὰ τοῦ Πηγῆσου τὸν οὐρανὸν κατοπτέουσαι — τὸν δὲ Δία μνηστῆρα οἰστρον ἐμβαλεῖν τῷ Πηγάσῳ ὥστε ἐκπεσεῖν μὲν τὸν Βελλεροφόντην καὶ κατενέχθηναι εἰς τὸ τῆς Λυκίας πεδίου τὸ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον Ἀλφειὸν πεδίου, ἀλῶσθαι δὲ κατὰ τοῦτο πηρωθέντα. Alludit ad Bellerophontem Arist. Pac. 135, 146, ubi vide Schol. Verba Ran. 1049 referenda sunt ad Sibeneboeam, tragœdiam Euripideam. Suid. etiam Astydamaniti minori Bellerophontem tribuit. — Sordida est vestis et elandus ipse, quia ex equo decidit. — οὐτοσί, Euripides rursus volumen digito monstrat.

χωλός· προσαιτῶν, στωμύλος, θαινός λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

430 οἷδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ναὶ Τήλεφον·

τοῦτου ὁδός, ἀντιβολῶ σέ, μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ καὶ, ὁδός αὐτῷ Τηλέφου βραχώματα.

καίται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστειῶν βραχῶν

v. 429. θαινός λέγειν om. R.

v. 430. „Conjiciebam olim scribendum esse: οἷδ' οἷδα, Μυσός Τήλεφος. Ναὶ Τήλεφος cfr. Ran. 584. Plut. 1080.“ Bl.

v. 431. τοῦτον Γ. — σ' ἐμοὶ Br.

v. 433. καίνεται ΑΓ.

v. 429. προσαιτῶν. Praepos. πρὸς vis verbi auctur augetur. cfr. Lys. 1141.

v. 430. Tragoedia Euripides cognominis in scenam commissa erat Ol. 85, 2 una cum Alcmaeone, Cressis et Alcestide. Telephus omnium Euripidis heroum longe miserrimus erat, et in hac tragoedia omnia, quae in poësi Eurip. vituperantur, maxime ante oculos posita erant. Bgk. Com. Att. Rell. p. 136. Cfr. locum Timoclis supra ad v. 425 exscriptum. De argumento vide Schol. Nuh. 921. Hygin. fab. 101 „Telephus, Herculis et Auges filius, ab Achille in pugna Chironis hasta percussus dicitur. Ex quo vulnere cum in dica tetro cruciatu angereetur, petit sortem ab Apolline, quod esset remedium. Responsum est ei neminem mederi posse, nisi eandem hastam, qua vulneratus erat. Hoc Telephus ubi audivit, ad regem Agamemnonem, venit et monitu Clytaemestrae Orestem infantem de eunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur. Achivis autem quod responsum erat, sine Telephi ductu Trojam capi non posse, facile cum eo in gratiam redierunt et ab Achille petierunt, ut eum sanaret. Quibus Achilles respondit, se artem medicam non uosse. Tunc Ulixes ait: non te dicit Apollo, sed auctorem vulnervis hastam nominat. Quam quum

rasissent, remediatus est. A quo quum peterent, ut secum ad Trojam expugnandam iret, non impetrarunt, quod is Laodice Priami filiam uxorem haberet. Sed ob beneficium, quod eum sanarunt, eos deduxit, locos autem et itinera demonstravit; inde in Moesiam est profectus.“ Saepius haec tragoedia apud Comicos ridetur. Arist. Nuh. 921 seqq. Ran. 858 seqq. 863. Alex. ap. Athen. X, 421 d. (Mein. III, 467.) Amph. ap. Athen. VI, 224 d. (Mein. III, 313.) Timocl. vid. ad v. 425. — Verba οἷδ' — Τήλεφον Nauck. Euripidi tribuit, fortasse fuerunt Ulixis.

v. 431. ἀντιβ. cfr. v. 414. „Formae pronominalium personalium encliticae satis frequenter aut orationem, sive vocativo sive alio quodam vocabulo interruptam, continuant, velut Lys. 79, aut euntiatu ex prioribus nexi initium faciunt, Ach. 1079, Av. 1550.“ Hanov. Ex. crit. p. 129. Dohr. affert Eq. 461. Pac. 77. Av. 95. 418. Theem. 1134. Plut. 46. 1171. — σπάργανα proprie valet iucundamenta, h. i. idem est atque βράκια (412), λαχίδες πέπων (423), βραχώματα (432), βράκη (433).

v. 432. Verisimile non est, servum, quem h. i. Eurip. alloquitur, eundem esse, ac janitorem, supra locutum.

μεταξὺ τῶν Ἴνου. ἰδοὺ ταυτὶ, λαβέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταρχῇ
[ἐνσχευάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον.]

435

v. 434. ἰδοὺ ταυτὶ λαβὴ Cephisoph. trihaunt Froh. Fri. Kast. Burma. Br. Inv. Both. Dind. Sebntz. Bekk. θεράπων praefigunt P. Ald. Junt. Bis. Raph. Elmal. Bl. Euripidi continent Bgk. Mein. ἰδοὺ ταυτὶ Dic., λαβὴ Euripidi tribuit Beer, Zahl d. Schausp. p. 147. — „nou male scriberes μεταξὺ τῶν Ἴνου; τ', ut ἀνωθεν adverbium sit“ Blayd.

v. 435. ὦ διόπτα P. κατόπτα Suid. in διόπτῃς.

v. 436. μετὼν P. Uncialis includunt h. v. Dind. 30. Ox. Bl. Valken. ad Eurip. Hippol. 1029. Eodem modo idem versus repetitur Eq. 96, 113. — In A glossa superscripta est: ὁδ.

v. 433. ῥαχὼν. cfr. verba Euripidis, ex Telepho repetita, quae affert Diog. Ep. 5 (Nauck. l. l. p. 457) πτώχ' ἀμφίβλητα σώματος λαβὼν ῥάκη ἀρατῆρια τύχης. — Θεστέων. Valkenaerii iudicio, quod nititur Schol. verbis „ἦτοι τὰ τῶν Κρησῶν ἢ αὐτοῦ τοῦ Θεστέου“ cogitandum non est de tragoedia Euripidis, quae inscribitur Thyestes, sed de Cressis (Ol. 85, 2), cujus fabulae initio Thyestes pannis indutus Argos revertens iuducitur. Quae sententia eo verisimilior sit, quod Telephi panni juxta Cressarum jacent, quibuscum Telephi fabula una in scenam commissa erat.

v. 434. μεταξὺ. Sententia est: „jacent supra Thyestes pannos, medii inter Thyestes et Inus“, simili ellipsi, atque Av. 187 ἐν μέσῳ διήπουθεν ἀπὸ τοῦ γῆς (sc. καὶ οὐρανοῦ). H. l. facile gemitivus Θεστέου ex praecedenti adjectivo repeti potest. Alii μεταξὺ sic non usurpatur. — Ἴνου. Argumentum hujus fabulae tradit Hygin. fab. 4. „Athamas in Thessalia rex quum Inonem uxorem, ex qua duos filios . . . , perire putaret, duxit Hypsae filiam Themistionem uxorem: ex ea geminos filios procreavit. Postea rescit Inonem in Parnaso esse, quam bacchationis causa eo pervenisse. Misit qui eam adducerent, quam adductam celavit. Rescivit Themisto eam inventam esse, sed

quae esset nesciebat. Coepit velle filios ejus necare. Rei consciam, quam captivam esse credebat, ipsam Inonem amplexus et ei dixit, ut filios suos candidis vestimentis operiret, Inonia filios nigris. Ino suos candidia, Themistionis pullis operuit. Tunc Themisto decepta suos filios occidit. Id ubi rescit, ipsa se necavit. Athamas autem in venatione per insaniam Learchum majorem filium suum interfecit, Ino autem cum minore filio Melicerte in mare se dejecit et dea est facta.“ Laceris vestibus indutam iuduxit eam Euripides. Cfr. Vesp. 1413, ubi vid. Richt. Horat. Ep. ad Pis. 123 „fœhilis Ino“. — ῥ. τ. λ. Quum servus sine dachio κωφὸν πρόσωπον, et Beerii distributio nimis artificiosa sit, acquintus sum Bergkium.

v. 435. διόπτ. et κατ. ap. Arist. non inveniuntur. κατόπτῃς Hom. hymn. Merc. 372. Aesch. Sept. 41. διόπτῃς Il. x, 562. διόπτῃς Enr. Rhœs. 234. κατόπτῃς Soph. Phil. 124. Aj. 816. διόπτῃς Aj. 300. Hic versus tragœdiam sapit, fortasse Euripidis est. Extollit pannos Dic., et miratur, se per fissuras eorum coelum adspicere posse. Bene tenendum est, hunc versum non esse praecantia. Cfr. Nub. 1, Ran. 750.

v. 436. Hic versus, qui supra (384) optime locum suum tenet, h. l. male illatus est, quum antecedens non sit pre-

- Εὐριπίδῃ, 'πειθήπερ ἐχαρίσω ταδί,
κακῆϊνά μοι δὸς τάχολουθα τῶν βραχῶν,
τὸ πῦλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
440 δεῖ γὰρ με δοῦναι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν, ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μὴ·
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὅς εἰμ' ἐγώ,
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἡλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίω.

v. 437. ἐπειθήπερ PR sec. Bekk. Δ. add. ante Br. ἐπειδὴ περιχαρίσω Γ. γ' ἐχαρίσω ΔΒ. 'καυθήπερ ABCR. Br. Inv. Elmsl. sqq. — mei libri, vulgo Reis. Conj. I, p. 55. omittunt Bentl. Reisk. Pors. Herm. EL. doct. metr. p. 129. Hanov. Ex. crit. p. 158. Br. Elmsl. Dind. 28. 30. Bekk. Bl. Bgk. Meln.

v. 439. καφαλὴν Junt. L.

v. 441. ὡςπερ libri. Suid. Cod. Ox. in φαινόμενα Ald. Junt. Kust. Bgk. Eng. Jahn. Annal. 1853, p. 263. ὅσπερ Suid. in φαινόμενα et εἶναι. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Both. Bl. Meln. Roisk.

v. 442. ὅς PΔ. vulgo. ὅστις ABCRΓ. Inv. εἰδέν' ὅστις εἰμ' ἐγώ conj. Bl. „displacet pron. bis repetitum“.

v. 444. αὐτοῖς R. Inv. — σκιμαλίω Δ.

cantis. Eadem sententia est Dobraci. Klotzius contra (Jahn. N. Annal. 1849, p. 242) enim tutatus est; Euripidem enim hoc versu, qui ex tragoedia aliqua ipsius repetitus sit, acerbissime perstringi.

v. 437. Quamquam scriptura vulgata a Reisigio defensa est et secundum praecepta Rossbachii (III, 194) bene se habet, tamen doleui me, quod moleste v. 438 repetitur. — χαρίζ. Eq. 776. Thesm. 756, 938, 939; obscœne de virgine Eq. 517.

v. 438. Ridet Euripidem Dic., demonstrans, quomodo misericordiam movere studuerit. Poscit Dic. instrumenta Telephi: πῦλίδιον Μύσιον, πτωχὸν βραχίσιον, σπυρτίδιον διατεταμένον λόγχην, κυλίσκιον τὸ γεῖλος ἀποκαρπούμενον, χυτρίδιον, ἰσχνὰ φύλλεα, σκάνδιζ.

v. 439. πῦλ. diminutivum, ut sequentia, ἐπὶ καταφρονήσεως adhibitum, ergo = miserum pileum. Vid. Schwabe De dem. p. 17 seqq. — Pileo (Ἰνίκην) etiam Athenienses utebantur. Herm. Antt. priv. §. 21, 28. — Μύσιον, quia Telephus Mysus erat; v. 430.

v. 440. Schol. εἰ δὲ στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Nauck. fragm. Nro. 699.

v. 441. Scripsi ὅσπερ, quum sententia sit „oportet me esse enndom, qui enim. Singulae hujus loci partes eleganter more Euripideo sibi opponuntur. Præterea attendas ἀσύνδετον ἐπετηγνητόν.

v. 442. Ut supra v. 416 h. l. Dic. personam suam male tuctur. Blaydesii emendatio mihi non probatur, quum εἰς sic conjunctum saepius ap. Nostrum inveniat; vid. v. 117, 375, et ἐπίσταμαι v. 377 seqq. Omnino h. l. pulchra dictione opus non est, stilum enim Euripidem poeta traducere vult.

v. 444. σκιμαλίω. Schol. ἐξουδένω ἢ χλευάζω; nos: „ein Schimpfchen schlagen“. Pac. 548, ubi Schol. τῷ μέσῳ διατῶν συναρμύσας τὸν μέγαν καὶ πλεῖστον ἐμυβρίζαι. Hesych. in h. v. καταβακτυλίω. Obscœna significatio in hoc vocabulo non inest. Cfr. Piers. ad Moeriu p. 360.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δῶσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρονί.

445

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφω δ' ἄγῳ φρονῶ.

εὖ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπέλαμαι.

ἀτὰρ δέομαι γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

v. 445. μηχανῇ P. — λεπτᾷ R. sec. Bekk.

v. 446. εὖ σοι γένοιτο libri. vulgo. εὖ σοι γένοιτο Br. Mein. cfr. Antipb. ap. Athen. v. 186 C. (Mein. III, 90.) εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφω δ' ἄγῳ νοῶ. — φρονῶ vulgo. νοῶ Br. Inv. Τηλέφω γ', ἄγῳ νοῶ Hotib. Cfr. Nauck. I. I. n. 702, p. 408.

v. 447. ἐμπέλαμαι BPΔ. Br. Elmsl. Dind. 25. 28. 30. Bekk. Bgk. Mein. ἐμπέλαμαι ACR. Ald. Junt. Bis. Kust. Iuv. Dind. Ox. Bl. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, 10: „Die Reduplicationssilbe kann als von Natur lang betrachtet werden, wie öfters ἵημι, πίφασκαυ, κίχάνω.“

v. 448. αὐτὰρ R. Iuv. — καὶ τοῦ πτωχ. βακτηρίου P. καὶ πτωχ. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Elmsl. γε πτωχ. Rf. (ABC ut videtur) Br. Inv. Dind. Bgk. Bl. Bekk. Mein. Poll. X, 173 verba πτωχ. βακτ. fabulae Γῆρα tribuit.

v. 445. μηχαν. Vesp. 870. 1106. — λεπτὰ subtilia. Nub. 1404. — πυκν. φρον. prudentianimo. Av. 430. Thesm. 438 eadem significatione usurpatur; cfr. etiam Eccl. 571 πυκνὴν φρένα. Amphid. ap. Athen. X, 448 a. (Mein. III, 316) λεπτῶς καὶ πυκνῶς. Respicit Eurip. b. l. suos ipsius versus v. 440 seqq., qui aperte auctori maxime placuerunt.

v. 446. Schol.: παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφω Εὐριπίδου „καλῶς ἔχομαι, Τηλέφω δ' ἄγῳ φρονῶ.“ Scripsi εὖ σοι γένοιτο ex Antipb. I. I., εὖ σοι γένοιτο; enim ex v. 457 neglegentia quadam librorum iam antiquitus huc irrepsisse videtur, praesertim quum ductus litterarum duorum vocabulorum simillimus sit. Ex scriptura recepta facile optativus γένοιτο ad Τηλέφω repeti potest. Ergo gratias agens Dic. dicit: „Bene tibi sit, o Euripides“, deinde pergit: „Telephus autem male pereat“. Quorum verborum qualis fuerit sententia in tragoedia, omnino dici non potest; b. l. aperte intellectu earent. Si accipiuntur pro „Telephus ipse pereat“, inepta est sententia, quum Dic. ipse Telephum agat. Si explicantur: „Tua fabula, quae Telephus inscribitur, pereat“, vel „eius me

taedet“, stultissime haec dicta sunt: offendere enim Euripidem tum demum incipit Dic., postquam omnia accepit, quae proposcit. Hoc igitur loco priora tantum verba „εὖ σοι γένοιτο“ respicienda sunt, quae gratiarum actionem continent. Quae postquam senex dixit, meminit reliquorum verborum, et quae addit, ut versu Euripideo utatur, non ut aliquam sententiam, hanc loco aptam, exprimat. Firmantur ea, quae protali, versu sequenti.

v. 447. Scribendum est ἐμπέλαμαι, ut Av. 1310 ἐμπέλη, quamquam Schol. Nub. 633 praebet ἐμπέλη. Similiter fluctuat scriptura in ἐμπιπνέται Lys. 311, Thesm. 749, Nub. 1484. cfr. Lob. ad Phryn. p. 95, 96. Producitur vocalis ut o in ἀπεβλέπειν, de quo vide ad v. 291. — εὖ γ' Nub. 1201. — ἤδη i. e. postquam iudai panuos et pileum Telephi. — ῥήματα = sententioles; v. 444.

v. 448. βακτηρίον non est demiutivum, quod Bl. voluit; tum enim littera i produceretur. Cfr. στίον pro στίον. Schwab. De demiut. p. 53. Alibi Arist. voce βακτηρία utitur. Ach. 682. Nub.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τουτί λαβὼν ἄπελθε λαίμων σταθμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΩΣ

- 450 ὦ θύμ', ὄρᾳς γάρ, ὡς ἀποθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρῶν· νῦν δὲ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδης,
ὅς μοι σπουρίδιον διασκεκαυμένον λόγῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δ', ὦ τάλας, σε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρίτος;

v. 450. ἀποθοῦμαι PK.

v. 452. Εὐριπίδης BCPRΔ. Suid. in γλίσχρος. Reisk. Br. Inv. Elmsl. sqq. Εὐριπίδης Suid. in λιπαρεῖ. Εὐριπίδην R. sec. Bekk. Ald. Junt. Kust. Thiersch. Aristoph. p. 689. λιπαρῶν. Εὐριπίδης (sic. etiam Bgk. in adnot. ed. II.) sive ὦ Εὐριπίδης Benth.

v. 453 — 455. Suid. in διασκεκαυμένον.

v. 453. Poll. X, 92. Suid. in σπουρίδιον. — διασκεκαυμένον Junt. II. Frob. διασκεκαυμένῳ λόγῳ Suid. in σπουρίδιον. — λόγῳ Suid.

v. 454. Suid. in πλέκος et χρίτος. Versum ex Eurip. Telepho repetitum a Schoel. affert Schol.: τί δ' ὦ τάλας σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις; — αὐτῷ Suid. in πλέκος — τάλας γε ABCPRΓ. Suid. in πλέκος. Ald. Junt. Frob. Bie. Knst. Br. Inv. τάλας σε Δ. Benth. Reis. Conj. I, p. 183. Elmsl. Dind. Bgk. Bl. Bekk. Mein. Dobr. τάλας τοῦδ' Suid. in χρίτος — ἔχει Suid. in διασκ. et πλέκος ἔχει conj. Scalig. Kust. Br. Inv. τάλας σὺ — ἔχει Thiersch. Aristoph. p. 689. — τοῦ πλέκους Suid. tribus in locis.

541. Vesp. 33, 1296. Eccl. sapientia, Plut. 272.

v. 449. Nanck. l. l. p. 675 cum VV. dd. suspicatur, etiam hanc et sequentem versum parodiam esse loci Enripidei. Vid. Herc. fur. 1036 τάδε λαίμοις ἀνημμένῳ ἀμφὶ κλισίον οἴκων. Troad. 5 ἔξ σὺ γάρ-Φοῖβός τε καὶ γῆρας λαίμονος πρόγονος — ἔθεμεν. Electr. 1150. ἀναγγέλλει δὲ σίγῃ, λαίμοι τε θρηνητοὶ δόμων. Ach. 1072 χαλκοφάλαρα δώματα.

v. 450. ὦ θύμ'. Sic se ipsum Dic. compellat v. 480, 483. Eq. 1194. Cfr. Eur. Med. 1057 μὴ θῆτα, θυμέ, μὴ σὺ γ' ἐργάζῃ τάδε. Praeterea Ach. 485 ὦ τάλαινά κεῖθε. — δόμων sapissime ap. Enripidom.

v. 451. De formatione diminutivorum in ariom exeuntibus consulendus est Schwab. l. l. p. 69.

v. 452. γλίσχρος Schol. ἀντί τοῦ ταπεινῶς κώλῃ. Pac. 482. Nub. 1004.

γλίσχρων legitur Pac. 193, ubi vid. Richt. — λιπαρῶν obnixae petens. Telecl. ap. Athen. II, 56 d. (Mein. II, 374) συγγενίσθαι διὰ γρόνου μ' Ἀλκίπαρι δρυπακίτι μάζαις καὶ διασκάνδαλον. Soph. Oed. Col. 776. Thiersch., cui particula εἰ in fine trium adjectivorum posita non probatur, cum Εὐριπίδην conjungendum esse censet.

v. 453. σπουρίδ. διακ. λόγῳ. Schol. ὅτι οἱ προσβῦται διὰ τὸ μάλισ βαδίζουσιν ἐν σπουρίδι πρόπτουσι τὸν λόγῳ ὥστε σώζειν τὸ πῦρ. Tamen cave, ne pntes, Diacaep. sportellam ad usum a Schol. significatam petivisse; vid. Infr. v. 469. Verba διακ. λόγῳ. significant tantum, pessimum ac longo non depravatam esse hoc instrumentum. Vid. Diog. Laert. VI, 87, ubi Antisthenes narrat, Cratetem cynicae philosophiae se addixisse εὐασόμενον ἐν τινι τραγῳδίᾳ Τηλέφον σπουρίδιον ἔχοντα καὶ τὰλλα λυγρόν.

v. 454. Priora verba ex Telepho

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

χρέος μὲν οὐδέν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

455

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λυπηρὸς ἴσθ' ὧν ἀποχωρήρουν δόμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

φεῦ·

εὐδαιμονόγης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἄπελθε νῦν μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μᾶλλά μοι δὸς ἐν μόνον,

κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

v. 456. ἴσθ' ὧ P.

v. 458. prius mei om. Δ. — μὴ ἀλλὰ libri, vulgo. μᾶλλὰ Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. — εὐ μόνον P.

v. 459. κοτυλίσκιον ABCRΓΔ. Ald. Junt. Kust. Frob. Bis. Inv. Bgk. I. κύλισκον P. κολίσκιον Suid. in ἀποκεκρουμένον et κύλιξ. Gramm. Bekk. Anecd. I, 429, 9. Schol.: γράφεται δὲ κολίσκιον. κολίσκιον Tomp. In Suid. II, 109. κοτυλίσκιον Athen. XI, 479b. Eustath. p. 1282, 59. Casanb. ad Theophr. Charact. XI, 145. Br. Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Bgk. II. Mein. ἀποκεκρουμένον libri. Suid. Eustath. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. ἀποκεκρουμένον Athen. Codd. Ald. Grammat. Bekk. Dind. 30. Ox. Bgk. Bl. Bekk. Mein. Butt. Gr. Gr. II, 173. ἀποκεκρουμένον deteriores Athenaei Codd. (ubi ἀποκ. ex glossemate in versum irrepsit).

sumpta sunt, vid. adn. criticam. Finem correxerunt VV. dd.; Valkenaer: θέλεις; Nauck: με λῆς; Bl: οὐ τῷδε πισθεσθαι χρέος; Both: οὐ τῷδε πισθεσθαι μέλει. — De οὐ vid. ad 431. — De articulo omisso vid. ad v. 960. — πλίκος = πλέγμα cfr. Richt. ad Pac. 532 (528). Poll. X, 92 ἐν δὲ Ἀγαυῆσι σπυρίδιον, ὃ καὶ πλίκος εἶρηκε παρατραφῶν. — χρέος ἔχει locutio tragica.

v. 455. Denno perstringit Euripidem, non quod aliena a proposito saepe fabulis suis immisceat (Bl. et Both.), sed propter sententias eleganter sibi oppositas, sed intellectui carentes.

v. 456. λυπ. ἴσθ' ὧν. Cfr. Eurip. Hel. 452 ἐχληρὸς ἴσθ' ὧν καὶ τὰχ' ὡσθ' εἴη βίη δόμων. (Ibid. 459 τοῦ δὲ βασιλικοῦ δόμοι.) — φεῦ, extra versum positum (vid. ad v. 241) referendum est ad ἀποχωρήσων, at statim accipit Dic, quae petierat.

v. 457. εὐδ. est gratissimum actio. Ran. 1417. — μήτηρ. Vitae Eurip. init. Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς υἱὸς Ἰγάνετο Μνηστάρχου καπλίου καὶ Κλειτοῦς λαχανοπώλεως. H. l. ironice mater commemoratur; incipit Dic. Euripidem offendere, atque quo plura accipit, eo contumeliosius loquitur; cfr. 461, 469, 478, ubi vid. adn.

v. 458. μᾶλλὰ. Hujus crasis exempla sunt Ran. 103, 750, 745 cum Schol. Thesm. 288. Explicia μὴ με ἀπέλθειν πλέμει, ἀλλὰ πτλ. — ἐν μόνον cfr. v. 477.

v. 459. κοτυλίσκιον formatum est suffixo ισκ-ισ-ν, quod ex ισκ- et ισ- compositum est, et quum diminutiva suffixo ισκε formata nunquam neut. gen. sint, istud hujus generis vice fungitur; κολίσκιον contra regulam formatum esset et rectius scriberetur κολίκισκιον, itaque praetuli κοτυλίσκιον. — χεῖλος labrum caliculi, sed etiam de extrema ora navis

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

460 φθείρου λαβάν τόδ' ἰσθ' ὀχληρὸς ὦν δόμοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐπω μὰ Δι' οἷσθ', οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.

ἀλλ' ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδῃ, τοῦτ' ἄν μόνον,

δὲς μοι χυτρίδιον σφογγίφ βεβυσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἄνθρωπ', ἀπαρήσει με τὴν τραγῳδίαν

v. 460. φέρω ABCPΓΔ. Ald. Junt. II, Froh. Bis. Kust. Br. φθείρου R. Inv. Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Bgk. Mein. φέρει Junt. I. Ἰρρ' οὖν Thiersch. Aristoph. p. 689. — ταῦτ' P. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Br. τόδ' R. Inv. Elmsl. sqq. — ἰσθι δ' ὀχλ. R. Bgk. („abli crediderim librum voluisse Ἰθ^η Elmsl.), non probatus Engero. Jahn. Annal. 1853. p. 263. ἰσθ' ὀχλ. ABCPΓΔ. vulgo.

v. 461. „Plenius distinguendum post μὰ Δι'. In οὐπω intell. ἀπέρχεται" Hotib. Mein. οὔτοι prop. Bl. comp. Ran. 42, 668. Pl. 364. οὔτοι et versum continuans Euripidi Thiersch. Aristoph. p. 690.

v. 462. Post μόνον color posuit Reis. Conf. I, 178. — μόνον τοῦτ' R. sec. Bekk.

v. 463. σφογγίφ ABCPΓΔ. Ald. Junt. Froh. Bis. Br. Elmsl. Dind. Bl. Mein. Piers. ad Moerin p. 361. Greg. Corinth. De dial. Att. p. 148. Eng. ad Thesm. 247. σπογγίφ R. Suid. in βεβυσμένα Kust. Inv. Bekk. Bgk. Fritsch. ad Thesm. p. 611. σπογγίφ Suid. in σπογγί. σπογγίφ Bgk. in adm. ad ed. II.

v. 464. ἄνθρωπ. Elmsl. ἄνθρωπ' Bl. Mein. — ἀπαρήσει A.

usurpatur; cfr. Enpol. ap. Poll. II, 89 (Mein. II, 569) ἀνερροθίαζε περὶ τὰ χειρὶ τῆς νέως — ἀποικισκόμενον sine littera e scribendum, quamquam invenitur κροῦσμα apud Athen. IV, 183 c.; sed saepius altera forma legitur, sic κροῦμα, κρουματικὸς, κρουμάτιον, κρουματογραφία, κρουματοποιός Lobeck. ad Ajax. p. 324. Callenlo Telephus usus erat ad aquam hauriendam.

v. 460. φθείρου. Plut. 598, 610. Eur. Hecub. 284. φθείρου, τὸ οὖν γάρ "Ἀργὸς οὐ δίδουκ' ἐγώ. — ἰσθ'. vii. adm. ad v. 456. — ὀχλ. vid. v. 472.

v. 461. Fortasse etiam hic versus ex Telepho Eurip. hinc translatus est. Credas, te Aristophanem ipsum audire; regeat enim convivium Dicæopolis, dicens: „Quam ipse nonnum scias, quam sis molcastus spectatorihius, tibi demonstrabo, poscens plura tuorum miserrimorum instrumen-

torum.“ At ambigua haec verba sunt, eaque Euripides sic intelligere potest: „Nondum scis, quae mala ipse facias, me jam nunc a domo tua propellens.“

v. 463. Ad σπογγ. βεβ. cfr. Thesm. 506. παιδίον κηρίφ βεβυσμένον. Omnis supellex, quam Dio. ab Euripide accipit, laesa est (v. 453, 459). Cur haec ollula spongia obturata sit, docet Schol.: ὅτι πάνητας τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνόει τοῖς σπόγγις. — Ad χυτρίδιον vid. adm. ad v. 1175.

v. 464. Scribendum est ἄνθρωπ' sec. Krüg. Gr. Gr. §. 45, 3, 1. — ἀπαρήσει o. dupl. acc. Thesm. 935. Ran. 600. — Malitiose Euripides inducitur putans, ex ollulis et pannis laceris tragoediam ipsam constare, quam quidem v. 400 sine mente ac ratione componit.

ἄπαλθε ταυτηνὶ λαβών.

465

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀπέρχομαι.

καίτοι τί δράσω; δεῖ γάρ ἐνός, οὐ μὴ τυχὼν
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδῃ
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι καὶ πρόσαιμ' ἔτι
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φολλεῖτα δός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀπολεῖς μ'. ἰδοὺ σοι φροῦδᾶ μοι τὰ δράματα.

470

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληγρός, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.

v. 465. Idem versus legitur Av. 948, nisi quod ibi est ταυτηνί.

v. 466. καί τοι Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. 28. καίτοι Elmsl. Dind. 30. Ox. Bl. Bekk. Bgk. Meia.

v. 468. ταυτὶ Br. errore typoth. Bekk. — καὶ P.

v. 469. εἰς PRΓΔ. Suid. in φολλεῖτα (ubi Cod. Ox. om. μοι) Inv. Elmsl. Dind. 25, 28, 30. Bekk. Bl. Bgk. ἐς vulgo.

v. 470. siue persona P. — ἰδοὺ σοι P. — μοι om. R.

v. 472. με ABCPTΓΔR. (sec. Bekk.) Inv. Dind. 28. 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. Meia. γε R. sec. Dind., id. 25. Both., qui commate interpungit post γε. μὲν Schol. — τυράνους R. Inv. — ὀχληγρός οὖν δοκῶν γε conj. Elmsl.

v. 465. ταυτηνί· τὴν χύτραν θηλον-
ότι: at praecedat χυτρίδιον. Cfr. Lys.
200 seqq. Ach. 777. 778.

v. 466. καίτοι. v. 357. 370. — τί
δράσω cfr. v. 490.

v. 468. Quo miseriorem suppellectilem poscit Dic., eo maiores sunt ambages.

v. 469. φολλεῖτα. Hesych. φολλεῖτα
τά τῶν λαγάνων ἃ προστίθεται τοῖς ὀνομα-
ζόμενοις ἀφ' ἧς ἢ φάλλα. Schol. τὰ ἀπολε-
πίσματα τῶν λαγάνων. ἰσχνά δὲ οἷον
μαμαραμμένα καὶ ἐντελῇ τῶν λαγάνων
φάλλα. τοιαῦτα γὰρ οἱ πτωχοὶ ἐσθίουσι.
— σκώπεται δὲ αὐτὸν ὡς λαχανοπώλιος
ὢν. Cfr. Herm. Autt. priv. §. 24, 28.
— Plut. 544 φολλεῖτ' ἰσχνῶν βραχνίδων.

v. 470. ἀπολεῖς μ' Vesp. 1202. Pac.
166. Thesm. 1073. — ἰδοὺ σοι = ecce
tibi. „Factum esse significat, quod fieri
postulabatur“ Herm. Cfr. Nub. 82, 255,

635. Eq. 121, 157 sed omisso prou. μοι.
Praeterea saepissime usurpatur, si cum
cavillatione quas res monstratur. Eq. 87,
344, 703. Pac. 198. Nub. 872, 818,
1469. Thesm. 206. Ran. 1205. Eccl. 133.
— φροῦδᾶ cfr. Nub. 718, 719, sententia
v. 464 repetitur.

v. 471. οὐκέτ' scil. ἀτρήσομαι.

v. 472. Schol. τοῦτο πεπαισθηται
ἀσπόμενος ἐξ Ὀνέως Εὐριπίδου ὃ δὲ Σωμα-
χος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό. In me-
moriam revocat hic versus eam Telephi
Euripidei scenam, in qua coram princi-
pibus Graecorum ea oratio habetur, quam
infra Dic. ridicule imitatur. — κοιράνους,
i. e. Euripidem. Deuuo maximam mode-
stiam simulat Dic. — Sententia haec
est: „Etenim nimis molestus sum,
non reputans, iuvisum me fieri
regibus.“

- οἱμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμεν,
 ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
 475 Εὐριπίδων ὦ γλυκύτατον καὶ φιλάτων,
 χάριστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
 πλὴν ἔν μόνον, τοῦτ' ἄν μόνον, τοῦτ' ἄν μόνον·
 σκάνδικά μοι δὲς μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀνὴρ ὕβριζ' αἰ' κλειῖε πηκτὰ δωμάτων.

v. 473. Verba ἑπλ. — πράγματα Euripidi tribuant P. Ald. Junt. Fri. Dicæopolidi ferunt Kust. Br. sqq.

v. 475. Praefigunt nomen Dicæopolidis P. Ald. Junt. Fri. — Εὐριπίδων γλυσ. libri, vulgo. Εὐρ. ὦ γλυσ. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. ὦ Εὐρ. γλυσ. Suid. in φιλάτων Bentl. — ὦ φιλάτων vulgo. Suid., ejus cod. Oxon. om. ὦ. καὶ φιλάτων R. Inv. καὶ φιλάτων Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Bgk. Mein. φιλάτων Bentl. ὦ καὶ φιλάτων Both.

v. 476. εἴτι Elmsl.

v. 477. ἐν μόνον P. — post alterum μόνον colon posuit Reisig. Conj. 178; plene interpunxit Bekk.

v. 478. Suid. in διασκανδισμός.

v. 479. sine persona P. — ἀνὴρ libri, vulgo. ὠνὴρ Br. ἀνὴρ Elmsl. sqq. — Suid. in κλειῖ Poll. X, 27. affert ex Euripide λυε πηκτὰ δωμάτων, inde πηκτὰ h. l. scripserunt Scal. Br. Valken. ad Hippol. 808. — κλῖτ Mein.

v. 473. ὡς ἀπ. cfr. v. 333. Thesm. 209, 1212. — ἑπλ. eodem modo cum enuntiato relativo conjunctum Nuh. 854.

v. 474. „in quo res omnes meae sitae sunt.“ Jam alludit ad scandicem.

v. 475. Cfr. Thesm. 209 Εὐριπίδην, ὦ φίτατ' ὦ κηδεστά. Eq. 726. Eccl. 1129. Vesp. 1512. Pac. 1198. — Ad omissam interjectionem ὦ ante Εὐριπίδων cfr. v. 404. — ὦ γλυσ. cfr. Lys. 889 ὦ γλυκύτατον σὺ τεχνίδιον.

v. 476. χάριστ' ἀπολ. cfr. Pac. 2. — Ad constructionem vid. Pac. 1072. Eq. 694. Eur. Or. 1086 μήθ' αἰμά μου ἐξέειπε χάριμον πέλον, εἴ σ' ἔγω ἀπολύποιμί σε. — Addita particula ἔτι optativus aoristi significationem futuri accipit.

v. 477. ἐν μόνον cfr. v. 458.

v. 478. σκάνδιξ. Schol. ἐστὶ διὰ λάχανον ἄγριον εὐτελέξ. Ἰδιώδ: scandix pecten Veneris. — De Euripidis matre vid. Leutsch. ad Diogen. Provv. VIII, 20. „σκάνδιξ. Olera ejusmodi hortorum possessores pauperibus carpere et gratis secum auferre solebant permittere. Euripidis vero mater utpote μικρολόγος si non σκάνδιξας, similia tamen venditavit, ut vel e re minimi pretii divitias augeret: talis res, opinor, Aristophanis animo, quum scriberet Acharn. 478, obversata est“. Saepius ob eam Euripides a Nostro ridetur. Thesm. 387, 456. Ran. 840, 942. Schol. ad h. l. Hesych. in σκάνδιξ. Plin. Nat. hist. XXII, 22, 38. Enger. Mus. Rhén. II, 236, 237. — μητρ. δεδ. Aesch. Choeph. 750 (Ὀρέστην) ὅν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. (Bgl.)

v. 470. ἀνὴρ ὕβρ. v. 1117 οἶμ' ὡς ὕβριζεις. Euripides a Dio. nimis offensus finem colloquio imponit; eecyclemate retro tracto scenae paries clauditur. Thesm. 265, nbi Agatho: εἰσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυλησάτω. — πηκτὰ δωμ. Nihil mutandum est; cum Nauckio (l. l. p. 530) potius in loco Euripideo supra laudato Attica forma πηκτὰ restituenda est. Cfr. Eur. Cycl. 190 πηκτοῦ γάλακτος. Phoen. 489 πηκτῶν κλημάκων προσμαρβασίς. — Schol. πηκτὰ = τὰς θύρας. Hesych. πηκτὰ ἑμροσμένα, πεπορημένα. —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ θυμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. 480
 ἄρ' οἷσθ', ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιστὶ τάχα,
 μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
 πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμῇ δ' αὐτῇ.
 ἔστηκας; οὐκ εἰ καταπίων Εὐριπίδην;
 ἐπύνες· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία, 485
 ἀπελθ' ἐκεῖσε, κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
 παράσχεις εἰποῦσ', αἳ τὶ ἂν αὐτῇ σοὶ δοκῇ.

v. 480. εὐπορευτέα Α. ἐμπορευτέα a Bentl. propos. placuit Dawesio.

v. 483. Suid. in γραμμῇ. — αὐτῇ P. — πρόβαινε νῦν Elmal. probante Mein. in adnot. Fritzsche. Jahrb. Annal. 1829, p. 10.

v. 484. ἔστηκας P.

v. 485. ἐπύνες γε ACΔ.

v. 486. κατὰ ACΓ. — pro ἀπελθ' proponit Hamak. πάρειθ'.

v. 487. „Quum partic. εἰπούσα non nisi sensu praeterito usurpetur, qui ab hoc loco alienus est, scribendum opinor λέξιν παρασχούσ'. Possis etiam, sed minus eleganter, παράσχεις εἰπέθ', vel παράσχεις εἰπεῖν.“ Bl. εἰπέθ' Hamak. — δοκεῖ Aιδ. Junt. Frob. Fri. Bis. Kust. δοκῇ P. Dawes. Br. Inv. Dind. aq. δοκοῖ BΔ. εἰπούσ' αἴτα καὶ τῇ σοὶ δοκεῖ mavult Elmal.

v. 480. ὦ θυμ' vide ad v. 450. — ἐμπορευτέα vide ad v. 394.

v. 481. ἄρ' οἷσθ' solemniter dictum. Soph. Ant. v. 2. Nub. 1329. Vesp. 4. Pac. 371, 479. Av. 668, 1221, 1246. — ὅσον praedicatum est. — ἀγωνιστὶ absolute positum Eq. 687. Ad hanc constructionem cfr. Ephipp. ap. Athen. X, 442 d. (Mein. III, 322) μεθύοντας αἰετὰς τὰς μάχας πάσας μάχονται.

v. 483. πρόβ. ad truncum lanionium scilicet. — ὦ θυμέ vid. ad v. 450. — γραμμῇ, Schol. ἀρχῇ, ἀπειρηρία, ἢ λεγομένη βάλβις. ἐκ μεταφορᾶς τῶν θροῦνων. Hesych. γραμμῇ· ἢ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἧς ἐπιβαίνειν οἱ θροῦνις. Bekk. Anecd. p. 426. ἀπὸ γραμμῆς = ἀπ' ἀρχῆς. Schol. Pind. Pyth. 9, 122 ἐχάρασσον δὲ γραμμῇν τινα, ἧν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἔθεν καὶ παροιμία· μὴ κίνα γραμμῇν. Eur. Electr. 955 πρὶν ἂν πέλῃς γραμμῆς ἔκχεται καὶ τέλος κάμψῃ βίου. Arist. ap. Galen. ad Hippocr. περὶ ἀγμῶν XII, p. 161. (Mein. II, 1190) χωρεῖ πρὶ γραμμῇν λόρδος ὡς εἰς ἐμβολήν.

v. 484. Dic. eo nititur selatio, quod Euripidis artificia penitus didicerit. — εἰ καταπίων. cfr. Plat. 687 ἐστὶν ἐξολωλώς. Ach. 670 ὡς παρκαίμενοι. Eq. 854. ἐστὶ σφακευρός Krüg. Gr. Gr. §. 53, 3, 1. Falso Boethius: οὐκ εἰ = non ibis? — Practerea vid. Anonym. ap. Dion. Chrys. Or. 32, p. 664 Reisk. (Mein. IV, 616) τὸν πολέτην κατέπειν.

v. 485. ἐπύνες = „laudo te, bene Euripidem memoria tenes.“ Aliter Ran. 508, καλλιστ', ἐπεινῶ, ubi valet „gratiam facio“, nostratum lingua: Ich danke schön/ens. — De aoristo pro praesenti tempore usurpato vid. Krüg. i. i. §. 53, 6, 3. Exempla concessit Teufel ad Nub. 174. — Ad τάλαινα καρδία Bgl. comp. Med. 1242, Iph. Taur. 344.

v. 486. ἔκχεται = ἐπὶ τὴν γραμμῇν. ἔκχεται significat truncum lanionium.

v. 487. παράσχεις cfr. v. 318. — Blaydesii emendationi repugnant loci Nub. 1062 καὶ μ' ἐξέλαζον εἰπών. Thessm. 842. Practerea ad scripturam receptam cfr. Nub. 345. ἀπόρρητα νῦν αἳ τὶ ἂν ἐρω-

τόλμησον, ᾗτι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.

ΧΟΡΟΣ

- 490 τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ' ἴσθι νυν
ἀναίσχυντος ὦν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ,
ὅστις παρὰσχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα
ἅπασι μέλλεις εἰς λέγειν τάναντία.
ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ'. εἰά νυν,
495 ἐπειδὴ περ αὐτὸς αἰρεῖ, λέγε.

v. 488. ἄγαμαι καρδίας libri. Snid. vulgo. ἄγαμαι, καρδία Forc. Dobr. ἄγ' ἐμὴ καρδίᾳ Dawes. Br.

v. 490. ἀλλ' om. ab omnibus libris, Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Br. Inv. Bekk. addidit Herm. de metris p. 245. — νυν libri, Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk.

v. 491. τ' ἀνὴρ vulgo. δ' ἀνὴρ Bgk.

v. 493. ἔκαστον R. sec. Bekk. — τὰ 'νάντια Ald. τὰ 'νάντια Junt. I. II.

v. 491. 495. Semichorio tribuunt Ald. Junt. Fri. Raph. Br. Inv. Elmsl. (qui etiam v. 490. praefigit 'Hμ.). Choro continent Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 494. ἀνὴρ vulgo. ἀνὴρ Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. — τρεῖς conj. Br. — πρᾶγμα libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. πρᾶγμ' Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — νυν libri. Ald. Junt. Kust. Br. (in adn.) Elmsl. Inv. εἰά νυν Br. (in contextu) Dind. sqq.

v. 495. λέγειν ABCPΓΔ. edd. ante Inv. — λέγε R. Inv. Elmsl. sqq. — ἐπειπερ αὐτὸς αἰρεῖ λέγειν Snid. in αἰρεῖ — εἰά νυν ante h. v. repetitur ab Inv.

μα. Plut. 471 ποιεῖτον — ὅτι ἂν ἔμιν δεκῇ. Aves 450. σκοπεῖν (pro Imperat.) ὅδ' ἔτι ἂν προσηρόμεν ἐν τοῖς πινυαίοις. — ἡ τ' — δεκῇ significat, Dicacop. non semper Acharnensium et propositi ratione habita, sibi indulgere velle more Euripidis, qui saepe aliena a proposito fabulis suis inserit.

v. 488. ἄγαμ. καρδίας. Cfr. Eur. Rhes. 245 ἄγαμαι λήματα. Ar. Av. 1744 ἄγαμαι δὲ λέγων. Cephis. apud Athen. XII, 533 a. (Mein. II, 883) ἄγαμαι Ξεν. Hic. Gramm. Bekk. Anecd. p. 335, 32 (Mein. II, 573) Εὐπείας ἄγαμαι κεραμέως. Moeris: ἄγαμαι Ἰπέρβλου. Ἄττικως ἄγαμαι Ἰπέρβλου. Ἑλληνικῶς, ibid. Piers. Kidd. Dawes. Misc. Crit. p. 470. Articulus omisus h. l. suspectum reddere non potest, vid. Nub. 1240. Pac. 1066. Av. 570, 580 (ἰσθῆν), Av. 1743 (ἰχέμεν).

— Ad asyndetum cfr. Ran. 857, 861. Eccl. 129, 507, 737. Thesm. 221.

v. 491. ἀνίσχ. Ach. 289. Thesm. 611. Apud tragicos poetas occurrit saepe ἀνίσχ. Soph. El. 612. Oed. Col. 867. — σιδηροῦς II. γ, 357. ἡ γὰρ σοφ' ἔστι σιδηροῦς ἐν φρεσὶ θυμῷ. Eur. Med. 1279. τάλανα ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἡ σίδηρος.

v. 494. Eq. 265. καὶ τρέμων τὰ πράγματα. — εἰς c. Imperat. Vesp. 430. εἰά νυν — εἰσπείτεσθ'. Eur. Med. ἀλλ' εἴ' ὀπλίζου καρδία.

v. 495. Vis conjunctionis ἐπειδὴ περ augetur particula ἔπειθ Vesp. 1129. — λέγε sic in fine versus positum saepius invenitur ap. Nostrum. Ran. 1442. Vesp. 944. all. — Ad sententiam cfr. v. 364.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μή μοι φθονήσῃς, ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν ἐπαίτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγηθεῖαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἷός τε καὶ τρυγηθεῖα.
ἐγὼ δὲ λέξω θεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γὰρ με νῦν γε διαβалаεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.

500

v. 496. οἱ θεώμενοι ABCPΓΔ, vulgo. Reis. Conf. Praef. p. XXIV. αὐ θεώμενοι R. Inv. Dind. 25. 28.

v. 497. ἀθυναίους Jant. I.

v. 498. τραγηθεῖαν A. — ποιῶν Γ.

v. 500. τραγηθεῖα A. — οἷός τε γ' η̄ τρυγ. Br.

v. 502. καὶ νῦν ABCPΔ. Schol. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Both. νῦν γε RΓ. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 503. Plat. Morall. p. 71 d.

v. 496. Hoc loco (= βῆσις v. 416) imitatur Dio. orationem Telephi Enripidei, cujus initium et finem simpliciter transcripsit poeta. Exponit Dio. his verbis causas belli Peloponnesiaci, demonstrans principes Atheniensium levibus de causis bellum movisse; sed quum Acharnenses, ut maxima civium Atheniensium pars, putent, se ipsos Innocentes esse injuriasque semper a Lacedaemoniis accepisse, haec Dio. sententia eis non probatur. Deinde monendum est, Aristophanem jocundo suam ipsius acentiam dicere.

— Ex Telepho afferuntur versus: μή μοι φθονήσῃς ἄνδρες Ἑλλήνων ἄχροι, εἰ πτωχὸς ὢν τέλειχ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν. Cfr. Alex. ap. Athen. XV, 691 f. (Mein. III, 410). — θεώμενοι. Spectatores alloquens Dio. partes suas malo tuetur, cfr. Ran. 2, 132. Nub. 518. — Eccl. 165. ὦ γυναῖκες εἰ καθήμεναι. — φθονήσῃς — εἰ. Lys. 649. τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι, ἔν δ' αὖτις γ' ἐστίνεγκω. Eupol. ap. Stob. Floril. IV, 33 (Mein. II, 546) μὴ φθονεῖθ', ἔτα τις ἡμῶν μουσικῇ χαίρη νῦν.

v. 497. ἐπαίτα = tamen; similiter post participium usurpatur, ut εἰτα, (de quo vid. ad v. 24), cfr. Av. 29. Thesm. 883. — ἐν Ἀθηναίοις. Incipio anapaesti

probari potest, si cedit inter praepositionem vel articulum et nomen substantivum: vid. Rossb. et Westph. l. l. III, 191. Eng. Praef. ad Lys. p. XVIIII sqq. Eccl. 104. πράττειν τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει. — πτωχὸς ὢν 558. 578. 593.

v. 498. τραγηθεῖα idem valet, ac κομωθεῖα, v. 886. Vesp. 650. 1537. Arist. ap. Athen. III, 117 C. (Mein. II, 1085). Plura dabit Schneid. Theaterw. Not. 12 fin. Not. 47. — τρυγ. ποιῶν, nos dicemus: *Komoedie spielen*.

v. 500. Sententia haec est: Comoedia non solum jocos petulantibus gaudeat, sed etiam vera ac iusta praedicat in rebus seriis et gravibus. cfr. v. 655 ὡς κομωθεῖται τὰ δίκαια. Articulus recte abest; vid. Pors. ad Hecub. 782. Krüg. l. l. §. 50, 3, 6.

v. 502. Dio. denuo personae obliviscitur (ut v. 301, 378, 416, 443, 496) et tangit injurias, quas Aristophanes a Cleone acceperat. Vid. Praef. §. 3. — Hunc locum usque ad v. 508. tractavit Boeckhins De Lenacis (Comment. Acad. Berol. 1819. p. 87 sqq.) — Scribebuntur est νῦν γε, ut infra v. 507.

v. 503. ξένος i. e. ἐξομαχοί. Cfr. Nubb. 608 πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ξυμμέχοις. Nubium ao Ba-

- αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἀγῶν,
 505 κοῦπω ξένοι πάρεισιν· οὕτε γὰρ φόροι
 ἤκουσιν, οὐτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
 ἀλλ' ἔσμεν αὐτοὶ νῦν γε περιεπιτιμμένοι·
 τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀσπῶν λέγω.

v. 504. Hesych. Suid. in ἐπὶ Ἀθηναίῳ. — γὰρ ἔσμεν Br. Inv. — οὐ 'πὶ P. —
 λυναίῳ Junt. I.

v. 505. οὔπω γὰρ P. καὶ οὔπω R. sec. Bekk.

v. 507. Poll. VII, 24.

v. 508. Suid. in μέτοικοι. Ejecit h. v. cum Valkou. et Dobr. Meineckius. —
 pro ἀσπῶν exhibet κρεῶν Suid. Cod. Oxon.

byloniorum fabulae Liberalibus magnis
 agebantur. His diebus festis socii Athe-
 nas tributa ferebant et Indos spectare
 solebant. Herm. Antt. publ. §. 157, 10.
 Antt. sacr. §. 59, 10. — τὴν πόλ. κακ.
 λέγω. Vid. Xen. Rep. Ath. 2, 18. κα-
 μπεθεῖν ἑαυτὸ καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν
 δῆμον οὐκ ἔωσιν, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἀκούωσι
 κακῶς, ἵδμεν δὲ καλεῖσθαι, εἰ τίς τινα βού-
 λεται, εὐ εἰδότες, ὅτε οὐχὶ τοῦ δήμου
 ἐστίν, οὐδὲ τοῦ πλῆθους ὁ καμπεθεύμενος
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλ' ἡ πλειοψηφία, ἡ γε-
 νναῖος, ἡ ξυνάμενος. Sed non semper hanc
 legem servabant poëtae. Cfr. Dion. Chrys.
 Or. 32, 655. τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τρεπὼν μὴ
 μένον τοὺς κατ' ἀνδρα ἐλέγχειν, ἀλλὰ καὶ
 κοινῇ τὴν πόλιν ἐς ὅτι μὴ καλῶς ἐπρατ-
 τον, ὥστε σὺν πολλοῖς ἑτέροις καὶ τοιαῦτα
 ἐν ταῖς καμπεθεσίαις λέγεσθαι (Ar. Eq. 42.)
 δῆμος πικνίτης, δύσκολον γερόντιον ὑπό-
 κωπον, καὶ τὶ δ' ἐστ' Ἀθηναῖος; τὸ
 πρᾶγμα ἀνώμαστον. καὶ ταῦτα ἤκουον ἐορ-
 τάζοντες καὶ δημοκρατούμενοι. Schneid.
 l. l. p. 21, 126, 127.

v. 504. αὐτὸς = μένος Od. ξ, 8.
 Il. 8, 99. Thesm. 472. — οὐπὶ Ἀθην.
 τ' ἀγ. Böckh. l. l. p. 90 vertit: *Dieses
 Schauspiel ist ja das Schauspiel der Le-
 naeen; opp. Babylonii, qui Liberalibus
 magnis acti erant. Lenaea menso Gam-
 melione* (Herm. Antt. sacr. §. 58, 1, 5.
 Schol. ad h. l.) agebantur in ea Urbis
 parte, quae ἐν Ἀθῆναις appellabatur (Herm.
 l. l. §. 58, 4.) Hesych. l. l. ἐστὶν ἐν τῇ
 δεσφῇ Ἀθῆναις, περίβολον ἔχων μέγαν, καὶ

ἐν αὐτῇ Ἀθηναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν τῷ
 ἐπαταλῶντο οἱ ἀγῶνες; Ἀθηναίων, πρὶν τὸ
 θίατρον εὐκοδομηθῆναι.

v. 505. κοῦπω. „Noch sind die
 Fremden nicht da, da die grossen oder
 städtischen Dionysien noch nicht gefeiert
 werden.“ Böckh. l. l. p. 89. — ξένοι =
 ξύμμαχοι Schol. ad Ach. 634. Lys. 580.
 Ran. 458. Eq. 1198. Av. 1431. 1454.
 1458.

v. 506. πόλις, vid. ad v. 192. cfr.
 636. 643. Vesp. 657, 670, 707.

v. 507. αὐτοὶ, vid. ad v. 504. —
 περιεπιτιμμένοι. Schol. εἰς ξένων ἀπὸ γλ-
 λαμμένων καὶ καθαροὶ ἀσπῶ. κυρίως πεί-
 σαι (sic scrib., non πείττει docet Lob.
 Par. I, 31) ἐστὶ τὸ κριθῆς ἢ ἄλλο τι λε-
 πίζειν καὶ καθαροποιεῖν. Hesych. περι-
 επιτιμμένη. περιεξεμένη. περιεκαθαράμενη.
 Pherecr. ap. Eustath. p. 801, 56 (Mein.
 II, 345) νῦν δ' ἐπιγείσθαι τὰς κριθὰς δεῖ,
 πείσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν κτλ., ubi
 Eustath. explicat: τὸ μὲν γὰρ πείσσειν
 γίνεται, ἵνα τὸ πείσσομενον ἀπολείπει τὸ
 πιτυρῶδες ἄχυρον. Arist. ap. Poll. VII, 24
 (Mein. II, 1057.)

v. 508. De inquilinis Atheniensium
 vid. Herm. Antt. publ. §. 115. Schoem.
 Antt. Gr. p. 365 seqq. — Valkenacrius
 h. v. ejecit, quia ex v. 507. cluereet, in-
 quilinos nunc non adesse. Fallitur; ver-
 sus optime locum habet. Sententia haec
 est: Soli sumus tamquam frumen-
 tum gluma purgatum; hospites

ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
καυτεῖς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταῖναρον θεός, 510
σεΐσας ἅπασιν ἐμβάλλοι τὰς οἰκίας·
καί μοι γάρ ἐστι τάμπελια κακομμένα.
ἀτάρ — φίλοι γάρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ —
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;

v. 509. μὲν τοὺς Λακεδ. PR. — ἔγωγε Br. — πένυ Γ. —
γρ. σφόδρα

v. 510. 511. Suid. in Ταῖναρον.

v. 510. καυτός ABCD. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Br. καυτοῖς RΓ. Suid. Inv. sqq. — Ποσ. om. articulo Both. — Ταῖναρου Suid. — θεός suprascripto iv ah al. manu Γ.

v. 511. ἐμβάλλοι Suid. ed. Mediol. ἐμβάλλει Suid. cod. Oxon.

v. 512. ἐστι τάμπελια Mein. in adn. ἐστιν ἀμπέλια vulgo. — διακεκομμένα R. παρακεκομμένα Suid. in παρακεκομμένες, qui Schol. adnot. de v. 517. huc retulit. — ἐστ' ἀμπέλια διακεκομμένα Bgk. in adn. ad ed. I. — παρακεκομμένα Beutl.

v. 514. Aristid. II. 241, 7.

quidem adaunt, inquilinus dico;
at eorum rationem non habeo,
quum quasi gluma civium sint;
atque ut aemper eo loco, ubi frum-
entum detritum est, gluma in
area jacet, ita fieri non potest,
quin uno inquilini adsint; at hi
multo arctiore vinculo cum civibus con-
iuncti sunt, quam socii, coram quibus
reipublicae Atheniensium maledicere non
debemus.

v. 509. Benevolentiam Acharnensium
captat Dio. Similiter Muesiloch. Theam.
470. cfr. Eur. Or. 517. Elucet ex ver-
sibus sequentibus, Aristophanem aeque
ac Cratinum (vid. Bergk. Com. Att. Rell.
p. 201) Lacedaemoniis adeo amicum
fuisse, ut ab injusto Atheniensium odio
eos defenderet, et omnium malorum prin-
cipia ab improbis reipubl. principibus
duceret.

v. 510. οὐπὶ T. θ. cfr. 504 οὐπὶ
Ληναίων τ' ἀγών. — De Neptuno in pro-
montorio Taenaro, ubi templum et spe-
cus subterraneus ejus fuerunt, a Lacedaemoniis culte vide Paus. III, 25, 4.
ἐπὶ δὲ τῇ ἀρχῇ ναὸς εἰκασμένος σπηλαίῳ
καὶ πρὸ αὐτοῦ Ποσειδῶνος ἑτάλα, plura
dabit Prell. Myth. Gr. I, 448, 2.

v. 511. Neptunum auctorem habitum
esse motuum terrarum, docent ejus cog-
nomina εὐσιγθων, γαίης κινητήρ (Hom.
Hymn. XXII, 2. Arist. Nub. 566. Pind.
Isthm. III, 37 ὁ κινητήρ δὲ γαῖας. Soph.
Trach. 502 τινάκτωρ γαῖας). In memo-
riam revocat hic locus celeberrimum
illum motum terrarum, qui causa fuit
belli Messenii tertii (Ol. 78, 3, a. Chr.
466, vid. Krüg. bist. philol. Stud.
p. 149 seqq.), de quo narrat Thuc. I, 101,
128. Paus. VII, 25 (ὥστε εἰς τὴν μηδέ-
μειαν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἀντίσχειν) Lys.
1142. — Frequentissimos fuisse terras
motus in Graecia docet Thuc. I, 23, 70.
V, 45, 4. 50, 4. VI, 95, 1; et ipso Achar-
nensium anno Thuc. III, 87, 2. 89, 1.
— ἀπ. ἐμβ. τ. οἰκ. Nub. 1489. ὥς ἂν
αὐτοῖς ἐμβάλλῃς τὴν οἰκίαν. Plat. 180.
ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος — ΧΡΕΜ. ἐμπέτοι
γέ σοι.

v. 512. καί μοι mibi aequae, ac
Choro, v. 282, 183. — ἀμπέλια Pac. 596.

v. 513. ἀτάρ vid. Krüg. §. 69, 10.
cfr. v. 411. Av. 915. Verba φθει- λόγῳ
orationi interposita sunt. — παρόντες ἐν
λόγῳ Av. 30. Eur. Rhes. 147.

v. 514. αἰτιώμεθα. Theam. 729 τοῦ
θανάτου μόνην γυναῖκα αἰτῶ τὴν μητέρα.

- 515 ἱμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πᾶσιν λέγω,
 μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πᾶσιν λέγω,
 ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
 ἄτμα καὶ παράστμα καὶ παράξενα,

v. 515. κεύχ(Bekk.

v. 516. τοῦθ' ὅτι B. edd. ante Br. τοῦθ' ὅτι CR. Br. Iuv. Diad. Bekk. Bl. Bgk. Mein. τοῦτο omissio ὅτι A, ex quo edidit Elmsl. τοῦτό γ', οὐχί, coll. Nub. 887, — ubi pro τοῦτό γ' οὖν nunc legitur τοῦτο νῦν.

v. 517. 518. Suid. in παρακεκομμένος.

v. 517. Suid. ed. Kust. ἀνδράρεα, at substantiva in asson exeuntia & producant.

v. 518. ἄσπμα pro ἄτμα Hamak. ex Poll. III, 86.

Ran. 310. τίς αἰτιάσεται θεῶν μ' ἀπολ-
 λύναι. — Ad sententiam cfr. v. 309 seqq.

v. 515. Diserte dicit Dic., se nunc
 de singulis personis, non de republica
 loqui; vid. adu. ad v. 503.

v. 516. Lys. 611. μῶν ἐγκλείς,
 ὅτι οὐχὶ προὔθειται ἄς.

v. 517. ἀνδράρεα cum contemptu dic-
 tum; compara rhotacismi causa μητρί-
 ριον, Ἐρμάριον, Ἰερμάριον, χαρμάριον
 (Schwab. de dem. p. 69.). Haec deminuti-
 va abhorrere a cultiore Atticorum ser-
 mone, sed cum vulgi ore maxime fre-
 quenterentur, a poetis mediae et recentis
 comoediae, omnino vtro a senioris aevi
 scriptoribus usurpata esse, docet Berg-
 kius Com. Att. Rell. p. 410. — μοχθηρὸς
 scelestus. Plut. 1003 τοῖς τρόποις
 μοχθηρὸς. Sequens comparatio demago-
 gorum cum nummis malae notae (cfr.
 Plut. 957, 862) eo acerbior est, quo ma-
 gis Athenienses studebant nummos probe
 ac juste signare et falsae monetae reis
 leges supplicium minabantur. Demosth.
 in Lept. p. 508, 13 et in Timocr. p. 765
 νόμος ἐστὶν ἀπάταις, ὡς ἐπὶ εἰπεῖν, ταῖς
 πάλαι, ἐάν τις τὸ νόμισμα διαφθείρῃ θί-
 νατον τὴν ζημίαν εἶναι. Cfr. Bockh.
 Staatsh. d. Ath. I, 769. — παρακεκομ-
 μεν. explicandum est ex Ran. 718 seqq., qui
 verus respiciant nummos aureos, olymp.
 93, 2 ex auris signis Deae Victoriae
 proceas, quibus multum aeris admixtum

erat. Inde l. l. v. 725 vocantur πονηρὰ
 χαλκία (Bockh. l. l. I, 33, 770), 726 κε-
 πιστὰ τῷ κακίστῳ νόμισματι. H. l. ergo
 de hominibus se jactantibus dictum est.

v. 518. ἄτμος valet infamia, sed
 h. l. ad nummos referendum est, quos
 dare et accipere cives vetantur, nos di-
 ceremus „devaloir“. Sic factum est de
 nummis aereis, qui ol. 93, 3 signati
 erant, Eccl. 810 seqq. 821. ἀνέκραγ' ὁ
 κτρουξ, μὴ δέχεσθαι μηδὲνα χαλκὸν τὸ
 λοιπόν. ἀγρότερον γὰρ χρῶμαίθα. Bockh.
 l. l. I, 770. — παράστμα = pravae
 notae. Perstat Dic. in eadem meta-
 phora. Hesych. παράστυμον. δόξαμον,
 κίβδηλον, ἀπὸ τοῦτου καὶ τῶν νομισμάτων
 τὰ κίβδηλα παράστυμα λέγεται. Signifi-
 cantur nummi, qui, ab alia civitate nota
 urbis Athenarum percussi, adulterini
 sunt (cfr. παράστυμος ῥήτωρ). — παράξενα,
 ambigue dictum. Nummi exterarum ci-
 vitatum Atheniensibus odiosi erant, qui
 suam ipsorum pecuniam permutantes
 semper collybum accipiebant. Bockh.
 l. l. I, p. 782. Simul alludit ad homines
 in civitate potentes, quibus ξενία expro-
 brabatur. Cfr. Ran. 730 τοῖς δὲ χαλκοῖς
 καὶ ξίνοις· χρῶμαίθα ὑπέρτατος ἀμνημονισίον.
 Ach. 704 (Cephisodemus), Av. 11, 764,
 1527 (Execestides); 31 (Acestor); 752
 (Spintharus); 1296 (Lycurgus); Ran. 418
 (Archedemus); 681, 1533 (Cleopho) all.
 (Elmsl.)

δουκοφάντες Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
καὶ που σίκυον ἴδουεν ἢ λαγφόνιον
ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χόνδρους ἄλλας,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικά κάππεπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κάπυχώρια,

520

v. 519. χανίσκια Hamak.

v. 520. εἶδεν B, in quo εἶδεν superscriptum est, P. edd. ante Br. ἴδουεν ARG.
Suid. in σίκυον Dawes. Misc. Crit. p. 256. ed. Burg. p. 472. ed. Kidd. Pors. Br. sqq.
γὰρ σίκυον εἶδεν vel σίκυον ἂν εἶδεν Bentl.

v. 521. ἄλλος ABCΓΔ. Ald. Junt. sqq. Br. Inv. ἄλλας R. Schol. χόνδρους ἄλλας·
οὕτως οἱ Ἀττικοί. Choerob. ap. Bekk. Anecd. III, 1316. χόνδρος ἄλλος, χόνδρου ἄλλος.
χόνδροι ἄλλος. Phoen. ap. Athen. VIII, 359 f. χῆλα λήφεται χόνδρον. Elmsl. Dind.
Bekk. Bl. Bgk. Mein. — χονδράς R. sec. Bekk.

v. 522. καὶ πέπρατ' Δ. — pro Μεγαρικά conj. ἱερὰ τε Hamak, referens ad
fragmentum, quod a Megarensibus in fundis Deae Eleusinae sacris exarabatur et
Athenis venibat.

v. 523. μέντοι P.

v. 519. Μεγ. τὰ χλ. vid. Pac. 1002.
De eis negotiis, quae Megarenses quae-
stus causa tractabant, vid. Reinganum,
Das alte Megaris Berol. 1825. p. 42.
Xen. Memor. II, 7, 6. Μεγαρέων δὲ οἱ
πλείστοι, ἐφ' ἃν ἀπὸ ἐξωμυδοποιίας διατρέ-
φονται. — Poll. VII, 48. χλανὴς δὲ ἱμά-
τιον λεπτόν. χλανίδα δ' αὐτὸ καὶ χλανί-
σκια ἐκάλουν. Hesych. χλανίδες. λεπτὰ
ἱμάτια. Herm. Antt. priv. §. 21, 19. —
σικυοφαντεῖν (v. 528) alias dicitur φαίνειν
(819, 912, 914.) Profitetur Dic., dissi-
dium inter Athenienses et Megarenses
initium cepisse a sycophantia, infra v.
821.

v. 520. Pierumquo post εἰ c. opt.
aor., ubi vertendum est „quoties“, se-
quitur iud. temp. praeterit. c. particula
ἂν, cfr. Ach. 640. Pac. 213, 217. Plut.
978, 1011. Eq. 572. Nub. 1382; rarius
ἂν omittitur. Av. 510. Soph. Trach. 908
εἰ τοῦ φίλων βλάβειν οἰκετῶν ὀρέαται, ἐ-
κλαίειν ἢ ἐξοστῆνος. — cfr. meliorepoues
terra Megarensium gignebat. cfr. Pac.
1001. Schol. ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ σίκυος.
Hesych. s. v. σπερματίας, ὃν ἡμεῖς μελο-
πέπων. Cratin. ap. Athen. II, 68 c. (Mein.

II, 97) ubi vid. Mein. — Pluralem ἴδουεν
explicat Krüg. I. I. §. 63, 2, 1.

v. 521. Ad χοιρίδιον cfr. Ach. v. 768.
— Allio abundabat Megaris, Pac. 1000.
Ach. 761, 762. Schol. Pac. 246. — χόνδρ.
ἄλ. Hesych. χόνδροι ἄλων · παχεῖς
ἄλλες, opp. λεπτοὶ ἄλλες. Arist. ap. Poll.
VI, 65 (Mein. II, 1009) εἰς ὅρος ἐμβαπτό-
μενος τῇ λεπτοῦς ἄλλας. Alex. ap. Athen.
VII, 324 b. (Mein. III, 471) σπερματίας τε
λεπτοῖς ἄλλοι. cfr. Herodot. IV, 181, 185.
Antiph. ap. Athen. III, 127 b. (Mein. III,
18) ἐν ταῖς τριῶν (σπορίαι scil.) μὲν χόν-
δρος ἀγαθὸς Μεγαρίκός. De salinis Me-
garensium vid. Plin. Nat. hist. XXXI, 7,
41. — Ex toto hoc loco odium, quod
habebant Athenienses in Megarenses,
cognoscitur; cum contemptu enim loqui-
tur Dic. de eis, quae terra eorum gignit.
Cfr. Isocr. De pace §. 117. Μεγαρεῖς
δὲ μικρῶν αὐτοῖς καὶ παύλων τῶν ἐξ ἀρ-
χῆς ὑπαρξάντων, καὶ γῆν μὲν οὐκ ἔχοντες
οὐδὲ λημένας οὐδ' ἀργυρεῖα, πέτρας δὲ
γεωργούντες, μεγίστους οἴκους τῶν Ἑλλή-
νων κάπτηνται. Strab. IX, 600.

v. 523. κάπυ. = haec Athenis
fiebant.

- πόρνην δὲ Σμαίθαν ἰόντας Μέγαράδε
 525 νεανίαι κλέπτουσι μεθυσσοκότταβοι
 καὶ οἱ Μεγαρήες ὀδύναισι περυσιγώμενοι
 ἀντετέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
 κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη

v. 524 — 529. Athen. XIII, 570 a. 524 — 527. Plut. Pericl. 30.

v. 524. σμαίθαν P. Μεγάρδε Dind. Μέγαράδε Bekk. Bl. Bgk. Μεγαράδε Mein. scribendum est c. Bgkio, vid. Curt. Gr. Gr. §. 178.

v. 525. μεθυσσοκ. Rav. sec. Bekk.

v. 526. 527. Suid. in περυσιγώμενοι.

v. 526. Μεγαρείς P. Plut. Suid. add. ante Br. Μεγαρήες R. Athen. Cod. Ven. Br. sqq.

v. 527. Ἀσπασίας Harpoer. in Ἀσπασία Suid. in h. v. Schol. Pac. 502. Ἀσπασίη Plut. l. l. (ubi Ἀσπασίας Sinton.) — πόρνα ABCPΓΔ. vulgo. πόρνας R. Athen. l. l. Inv. — δύο Athen. l. l.

v. 528. καίειθεν Athen. l. l. prohante Mein. — ἀρχὴ vulgo. ἀρχὴ Dobr. Mein. — πολέμου P.

v. 524. Hesych. Σμαίθα . ἑταίρας Μεγαρήας ὄνομα. De acortis Megarensibus Hesych. Μεγαρικάι σφίγες· Καλλίας πόρνας τινὰς οὕτως εἰρηγεν. Cfr. Praef. §. 4. fin.

v. 525. μεθυσσοκ. valet ebril e cottabo. Similiter formatum est μεθυσσογάρυβος ap. Phryn. in Bekk. Anecd. I, 51 ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. — Cottabus, de quo lusa sententiis maxime variatur (cfr. Beck. Charicl. II, 476 seqq.), h. l. aptissime memoratur, quia oraculum amoris habebatur, cfr. Schol. Pac. 343. εἰ μὲν χρυθεῖ τοῦ οἴνου, ἐνέκα καὶ ᾗδει, ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῆς ἐρωμένης, εἰ δὲ μὴ ᾗττατο.

v. 526. παρσο. Schol. φῶσιγξ λέγεται τὸ ἐκτός λήψιμα τῶν σκορδέων, ἢ φασίγη. Erotianus σκορδέου φῶσιγγα· τὸ ἐξωθεν λήμμα. Hoc loco participium idem valet atque ἐσχορδισμένοι v. 166, ubi vid. adnot. — De alio Megarensium vid. ad v. 521. Pac. 502.

v. 527. Schol. falso Ἀσπασίας accusativum esse putat, at Aspasiam Megarensensem fuisse contendit; at genitivum, ex ἀντετέκλεψαν pendente, esse, docent Eq. 1149 αἰτ' ἂν κακλόψωσι μου. Vesp.

1369 τὴν ἀλήτριάδα τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; tamen etiam dativus invenitur. Plut. Pericl. 25. ἐκκλέψαντος αὐτοῖς τοὺς δμήρους Πισσοόθου. — Ad explicandum h. v. juvant: Thuc. I, 139, 2. ἐπικαλοῦντες Μεγαρεῖσι καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, ubi Krüg. adnotat „der Aspasia“. Plut. Pericl. 24. καὶ τὰς γυναῖκας ἐκροασομένας οἱ συνήθεις ἦγον εἰς αὐτὴν (τὴν Ἀσπασίαν scil.), καίπερ οὐ κοσμοῦ προσιτῶσαν ἐργασίας οὐδὲ σιμνῆς, ἀλλὰ παιδείας ἑταίρους τρέφουσιν. Athen. XIII, 569. καὶ Ἀσπασία ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθῃ γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἑταίρων ἡ Ἑλλάς. Ceterum Aspasia sec. Plutarchum fuit Milesia, Axiochi filia; de amore Periclis organa eam tradit idem: φαίνεται μέντοι μάλλον ἐρωτικῇ τις ἡ τοῦ Περικλέους ἀγάπῃς γενομένη πρὸς Ἀσπασίαν. Post Periclis mortem vivebat cum Lysicle, qui oves venditabat.

v. 528. ἀρχὴ — κατερρ. Eq. 644 ὁ πόλεμος κατερράγη. Nuh. 357 ῥήξατε — φωνήν; de rebus, quae magna vi prorumpunt, h. verbum usurpatur. Vid. Valken. ad Eur. Hippol. v. 338.

Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλόμπιος
ἤστραπ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους,

530

v. 530. ὀλόμπιος A.

v. 531, 532. Aristid. II, p. 137, 6.

v. 531. ἤστραπτεν vulgo. ἤστραπ' Plin. Ep. I, 20. Eng. Lys. p. XIX. Bl. Meis. Beutl. Hotib. lect. Ar. p. 93. Postea praetulit Elmsl. — συνεχύκα Aristid.

v. 532. σκόλια Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Diud. 25.

v. 529. λαϊκ. — masculinum legitur v. 79 λαικαστῆς. Cfr. Horat. Sat. I, 3, 107. Nam fuit ante Helenam eu-nus tæterrima belli causa. Haec ludicram belli causam postea Megarenses decantabant, sec. Plut. Pericl. 30. Μεγαρεῖς δὲ τὸν Ἀνθιμοκρίτου φόνον ἀπαρνώμενοι τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρίπουσι, χρώμενοι τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχίδας Πόρην δὲ κτλ. — Poeta h. l. significare videtur, privatas Pericli fuisse inimicitias cum Megarensibus, cfr. Plut. l. l. ὑπὴν μὲν ὧν τις, ὡς ἴσκειν, αὐτῇ καὶ ὅσα πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς ἀπέχθεις.

v. 530. De causa populisciti Megarensia vid. Praef. §. 4. — Περικλέης Pac. 606. Eq. 283. Nub. 859. vid. Indicem ap. Meis. „Vulgo Athenienses in talibus nominibus forma contracta usi sunt, verum in nominibus non Atticis pleniori forma; poetae vero pro metri necessitate modo hanc, modo illam formam admisierunt“. Bgk. Com. Att. Rell. p. 328 seqq. — οὐλόμπιος. Id cognomen accepit Pericles sec. Plut. l. l. 8 propterea, quod urbem regia magnificentia ornaverāt et propter summam in civitate potentiam; causas praeterca afferunt sapientiam Plut. Cons. Apoll. p. 118e, eloquentiae vim Diod. Sic. XII, 40, animi robur Val. Max. V, 10. Comici, in metaphora perstantes, ei tribuebant βροντῶν

καὶ ἀστράπτειν, vel δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώττῃ φέρεν. Plut. l. l. vid. Meis. Fragm. Com. IV, 677. Praeterea Plut. l. l. 3, 13. Aspasiam vero Junonem vocabant. Cratin. ap. Plut. l. l. 24. Ἦραν τε οἱ Ἀσπασίαν τίκεται καταπυροσμένη παλλακὴν κυνωπίδα.

v. 531. Ad hunc versum respexerunt Cic. Or. ad M. Brutum c. 29. Plin. Ep. I, 20. Lucian. Encom. Demosth. III, p. 506. Quintil. Inst. Or. XII, 10. Julian. Ep. 374 a. (Diod.) Suid. in Σελμωνεύς οὗτος Αἰόλου μὲν υἱός, βασιλεὺς δὲ Θετταλῶν, ὃς ἀεθλῆς γεγονώς διὰ μηχανῆς ἤστραπτεν, ἐβρόντα συνεχύκα τὰς τῶν ὑπερκίων ψυχάς. — Scribendum est ἤστραπ'. Aperte monet Hotibius, magnam vim inesse in eo, quod verba crescant. — ξυνεκύκα cfr. v. 688 τὰρδύτων καὶ κυκῶν. Pac. 654 de Cleone καὶ κυκηθρὸν καὶ τάρακτρον. Eq. 251 καὶ τάραττα καὶ κύκα. Pac. 270 ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

v. 532. Verba populisciti Megarensis Aristophani in mentem vocant Scoliū Timocreonis Rhodii (Schol. ad h. l. et ad Ran. 1337), quod Schneidew. Del. p. 430, 5 sic exhibet Ὀφελὶν ε', ὡ τυφά Πλούτα, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσσῃ, μήτ' ἐν ἡπείρῃ φανῆναι, ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναῖεν κ' ἀχέροντα διὰ σὲ γὰρ πᾶν' ἐστ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ. — Attendas asyndetum ἐπεξηγητικόν.

- ὡς χρὴ Μεγαρέας, μήτε γῷ μήτ' ἐν ἀγορῇ,
 μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν.
 535 ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρεῖς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδυν,
 Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
 μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαϊκαστρίας·
 οὐκ ἠθέλομεν δ' ἡμεῖς, δεομένων πολλάκις.
 πάντεσθιν ἔδῃ πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
 540 ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν' ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἶπατε.

v. 533. μήτ' ἐν γῷ ABCRΓΔ. Ald. Junt. Prob. Bis. Kust. Inv. μήτ' ἐργῇ P. μήτε γῇ Beutl. Pors. Reisig. Conj. I, 241 (cfr. Eq. 610) Br. Elmal. Dind. Bl. Bekk. Bgk. Meiu.

v. 534. ἡπείρῳ vulgo. οὐρανῷ Schneidew. Meiu.

v. 535. 536. Suid. in βάδυν.

v. 535. Μεγαρεῖς ACP. a prima manu B. Suid. Μεγαρεῖς RΓΔ. Μεγαρεῖς B. a man. post. — δι' om. Suid. — εἶδην Tyrwhitt.

v. 536. τὸ om. PΔ. edd. ante Kust.

v. 538. κοῦκ ἠθέλομεν ἡμεῖς ABCR. seo. Inv. vulgo. κοῦκ ἠθέλομεν δ' R. seo. Bekk. εὐκ ἠθέλομεν δ' Bgk. Meiu. cum Fritsch. ad Ran. p. 213.

v. 540. τί 'χρῆν PΔ. τί χρῆν ABC. Ald. Junt. Prob. Bis. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. „Excusationem ab interrogandi vi habet" Reis. Conj. I, 101. Kidd. ad

v. 533. ὡς χρῆ. Post νόμος saepius sequitur accna. c. infin. Alexid. ap. Athen. VI, 326 a. (Meiu. III, 438) τίθησι νόμον — εἰς τὸ δεσποτέρειον εὐθὺς ἀπάγειναι τοῦτον. Av. 1160 νόμον Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγγιστεῖν.

v. 534. Emendatio Schneidewini repetita ex Vesp. 22 (ὅτι ταῦτόν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἄν οὐρανῷ κἄν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα), probari non potest, quum Megarenses populiscito illo vetiti sint versari in foro et in portubus Atheniensium, et utrumque Aristophanes binis verbis exprimat; prius h. l. est γῇ et ἀγορά, posterius θάλαττα et ἡπείρος. (Cfr. Eq. 609.)

v. 535. ὅτε δι' cfr. ad v. 10. — 'πείνων. De fame et annona Megarensium vid. v. 734, 751, 759, 810. Pac. 483 cum Schol. — βάδυν Hesych. ἡρέμα. σχολῇ κατὰ βῆμα. Latine reddere sensum potest etiamque. Lys. 254 ἡγεῖν βάδυν. Elym. Magn. p. 184, 48. βάδυν ἐπιόντος, ἡρέμα παραγινομένου. Schol.

βάδυν δι' ἀντί τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπιόσιν λαμβάνοντος.

v. 536. Vid. Thuc. I, 67. Jussu Lacedaemoniorum civitates legatos Spartam miserunt, qui conquesti sunt de injuriis ab Atheniensibus illatis.

v. 537. μεταστρ. valet: immutari. Sio Philem. ap. Compar. Men. et Philem. p. 357 (Meiu. IV, 39) ἅπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη. Men. ap. Stob. Flor. 44, 3 (Meiu. IV, 70) εἰ δὲ μὴ τῶν κατὰ ἡμῶν ὁ βίος λήρει μεταστραφείη ὁλος. Aliiter usurpatur (significatione avertendi) Lys. 125, 986, Ran. 538.

v. 538. Vid. Thuc. I, 139. οἱ δ' Ἀθηναῖοι οὐδὲ τὰλλα ἐπύκουον οὔτε τὸ ψήφισμα κηθήρου. ibid. 145. cfr. Grotii Hist. Gr. III, 395 seqq. Ed Germ. — De δεομένων (scil. αὐτῶν) cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 47, 4, 3.

v. 540. Schol. καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐρυπύδου, sed incertum est, utrum

φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάπει
ἀπέδοτο κλέψας κυνίδιον Σεριφίων,
καθ' ὅθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ
καὶ κάρτα μέντ' εὐθέως καθεῖλετε

Dawes. Misc. Crit. p. 358. Matth. Eurip. fragm. p. 341. τί ἐχρῆν Rf. Elmel. Diind. 28. 30. Ox. Bgk. Mein. ἀλλὰ τί οὐ χρῆν; εἴπατε Conj. Tyrwhitt. ap. Kidd. Add. ad Dawes. Misc. p. 618. τί γάρ χρῆν; εἴπατε Hanov. Exerc. p. 115. πῶς χρῆν; εἴπατε, Conj. Erfurd. ad Soph. Ajac. p. 630. „Versus corruptus“ Nauck. Eur. fragm. 707.

v. 541. εἰ καὶ Λακεδ. R. sec. Bekk. lemma Schollii.

v. 542. ἀπέδοτο φήνας vulgo. ἀπελάτ' Ἀθήνας κυνίδιον Σεριφίων Reisk. ἀπ. δόμοις Κόθωνιον ἢ Σεριφίων Hamak. dp. ἀφ' ἡναι i. e. ἀποδείρας Bgk. adu. ed. II.

v. 543. ἐκάθηθ' ed. Br., sed in adu. retinuit vulg. scripturam. — ἢ Ald. Junt. edd. ante Kust. Bekk.

v. 544. μὲν τ' ἂν edd. ante Diind. μέντ' Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 496.

totus versus, an prior pars. — De ἐρεῖ τις vid. Bergk. Com. Att. Roll. p. 283: „quod genus dicendi ibi potissimum usitatum est, ubi alacritas quaedam animi sermonisque requiritur“. — Ad sententiam recte Schol: ἐρεῖ τις ἔτι εὖχ' ἐχρῆν πῶς μιν κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν, εἴπατε. — Scrip-turam receptam tuetur etiam Scholiae-stae verba. cfr. Pac. 1080 ἀλλὰ τί χρῆν ἐμᾶς in hexam. heroico. — De declina-tione imperativi τίτιδ vid. ad v. 152.

v. 541. Exemplo demonstrat Dic., Athenienses, injuria vel minima a Lace-daemoniis accepta multo majore appa-ratu bellum eis illaturos fuisse. — φέρ' ante interrogationem positum legitur Aeb. 898, Nub. 769. Theem. 768. 788. Plut. 94.

v. 542. Seriphus erat vilissima in-sula Cycladum a Faro ad occidentem versus sita; erat in ditione Atheniensium. Schol. ad h. l. Strabo II, 5. Tac. Au-gal. IV, 21. Ovid. Metam. V, 242. Plat. Rep. I, 329 c. — ἀπὸ κλέψας. Vul-gata scriptura φήνας difficillima expli-catu est. Schol. tradit: σκεφαντήσας, φαναίσας, sic usurpatur v. 519, 819, 824, 912, 914. At quaeritur, ubi canem Seriphium detulerit Lacedaemonius; non potuit in

insula Seripho, non potuit Athenis, non potuit denique in patria sua. Itaque ex-plicavit Boethius: „φήνας monstrans canem, h. e. nisi fallor, palam eum ven-dens, non clam, quippe non furto abla-tum, sed emptum a Seriphio; verum sy-cophantae alicui dicenti, eum furto abla-tum esse ex insula sociorum, temere auscultaturi fuguntur Athenienses, mag-numque propterea bellum excitaturi“. At haec explicatio nimis artificiosa est. Sine dubio participium φήνας corrup-tum est; ideoque scripsi κλέψας, ex quo suspensus est praeter accusati-vum κυνίδιον etiam genitivus Σεριφίων (vid. ad v. 527.) Respondet sic hic ver-sus optime praecedentibus vv. 524—527, ubi de furtis Atheniensium et Megaren-sium narratum est.

v. 543. Secundum Schol. ex Tele-pho Euripidis. Vid. Nauck. l. l. p. 460 (710), qui addit: „Verba Ulixis opinor“. — καθ' ὅθ' ἂν. Augmentum omittitur Eccl. 302 καθήντο. Av. 495. Theem. 479 καθ' ὅθ' ἂν. — Cfr. Eur. Andr. 668. εἰ εὐ καὶ παρὰ σὺν θεῷ; τῷ πολιτῶν, εἰτ' ἔκαστος τοιῷ; σιγῇ καθ' ὅθ' ἂν; οὐ δ' ἔκω.

v. 544. Lys. 197 ναὺς δεῖ κα-θελαιν.

- 545 τριακοσίας ναῦς, ἣν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
 θορύβου στρατιωτῶν, περιτριτράρχου βοῆς,
 μισθοῦ διδομένου, παλλαδίων χρυσομένων,
 στοᾶς στεναγούσης, σιτίων μετρούμενων,
 550 ασκῶν, τροπωτήρων, κίδους ὠνούμενων,
 σκορόδων, ἑλαίων, κρομμύων ἐν δικτύοις,

v. 546. περιτριτράρχου conjunctim prop. Bgk. adn. ad ed. I. et II. περί τριτρ.
 vulgo.

v. 547. μισθοῦ διδομένων PF. edd. ante Kust.

v. 548. στοᾶς vulgo. Dind. 28. Bgk. Mein. in adn. crit.: „στοᾶ dixit poeta in anapaestis, non in iambicis versibus.“ στοᾶς Elmsl. Dind. 25. 30. Ox. Bl. Mein. — στίτων pro σιτίων P.

v. 549. τροπ.] ποτρυῶν Hamak. cum Kappeyn. Obs. crit. I, 5. — κίδων ὠνού-
 μένων Bgk. adn. ed. I. κίδων δονουμένων id. adn. ed. II. κίδων ὠνούμενων Hamak.,
 qui praeterea hunc versum et sequentem transponit.

v. 550. ἑλαίων Elmsl.

v. 545. τριακ. ναῦς. Tantam fuisse classem Atheniensium initio belli Peloponnesiaci, exposuit Pericles Thuc. II, 13 ἀπέφρανε — τρεῖς τὰς πλωμένους τριακοσίας. Böckh. Staatshaush. I, 363. — πλέα. Hesych. πλέα· πλείη. πλεία· πλείω, πλείρη. πλ. c. gen. Eq. 305, 630, 1218. absol. 1000. — ἡ πόλις opp. τὸ ναῦριον v. 552.

v. 546. Schol. θορύβου βοῶντων περί τοῦ ἑῖν τριτράρχους εἶναι. Recte, si triremium praefecti initio demum belli electi essent, sed illis temporibus praefecti incunte anno cligebantur (Thuc. II, 24; Böckh. l. I, p. 700), significant haec verba potius clamorem circa praefectos sublatum, qui stipendia, a praefectis accepta, solvabant. Böckh. l. I, 706. Aptissime sequitur μισθοῦ διδο-
 μένω.

v. 547. Hoc versu duo praefectorum munera commemorantur; de altero vide ad v. 546; de altero (πυλλ. χρυσ.) docet Böckh. l. I, 712 seqq., publice data esse navem et malum, reliquum ornatum (καθάραιον) fuisse praefecti. Minervae ergo simulacra sumptibus praefecti deaurabantur. Schol. παλλάδια δὲ ἐν ταῖς προή-
 ραις τῶν τρεῖς ἡν ἀγόμενά τινα ἑύ-
 λινα τῆς Ἀθηνᾶς καθιδρυμένα, ὧν ἑκατε-

λοῦντο μέλλοντες πλεῖν. Cfr. Enrip. Iph. Aut. 240. χρυσταῖς δ' εἰκόσιν κατ' ἄκρα Νηρηΐδας ἔτρεσαν θεαί, πρόμναι σῆμ' Ἀχολαίου στρατοῦ. Haec signa in pup-
 ribus, non in proris navium defixa fuisse, docet Beck. Char. II, 63 seqq.

v. 548. στοᾶς. Phot. in h. v. στοῶν καὶ οὖν τῷ εἰ στοῶν, ἐκείτηρον λέγουσι. Scripsi στοᾶς ad similitudinem vocabulo-
 rum ὁδῶς, κλῶς all. Hesych. στοᾶ· τὰ ταμεία. Schol. ad Eccl. 14. — Intelligenda est στοᾶ ἀλφειόπολις, quam commemorat Noster Eccl. 686. Constat, eam a Pericle exstructam et in Piraeo sitam fuisse. — στεναγούσης. Schol. ἡ δὲ τὸ πλῆθος τῶν συναγομένων ἐπισιτισμένων. „Gewöhnlich bildete sich ein grosser Markt, wo Heere standen oder erwartet wurden“. Böckh. l. I, 394. — οἷα semper primam syllabam producit. Richt. ad Pac. 163.

v. 549. ἀσκῶν. Hesych. ἀσκάς· ὄβρις (vulgo ὄβρις). — τροπωτ. Hesych. τρο-
 ποί· οἱ ἱμάντες τῶν κατωπῶν, ἧ οἱ κατέ-
 χοντες τὰς κώπας δερμοὶ δερμάτινοι, ὅταν ἑλάνωνσιν. οἱ τροπωτήρες. Schol. ad h. l. Suid. Apud Homerum τροπέας. Od. δ, 782, θ, 53. Böckh. l. I, 155.

v. 550. Sequitur enumeratio cibo-
 rum, quibus remiges et milites classiarii

στεφάνων, τριχιῶν, αὐλητριῶν, ὑπωπίων
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων φοφούτων, θαλαμῶν τροπουμένων,
αὐλῶν καλευστῶν, νηλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἷδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον

555

v. 552. κωπίων Reisk. — πλαγουμένων Valken. ad Herod. V, 23.

v. 553. φοφούτων P. — θαλαμῶν C. Ald. Junt. Frob. Bis. Fri. Raph. Kust. Burtin. Ekmal. θαλαμῶν A, B a manu. sec. Br. Inv. Schutz. Both. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — τροπουμένων Bis.

v. 554. νηλάρων] γεράνων A. νηλαμῶν C. — αὐλῶν, καλευστῶν sic interpon-gens Bgk. in adn. ed. I.

v. 555. οἷδ' Δ. — Inepte Reisk. τοῦ δὲ Τηλέφου εἰ ἀκούμεσθα.

vesci solebant. Vid. Eq. 600 πρισμένοι
κῶθωνας, οἱ δὲ καὶ σάροδα καὶ κρόμμυα.
Ach. 1099. Böckh. l. l. I, p. 396. —
κρόμμυα vid. Plat. De gloria Athen. 6.
καὶ οἱ τριήραρχοι τοῖς ἐλαύνουσιν ἄλφιστα
παρασκευάσαντες, ὄψον καὶ κρόμμυα, τυ-
ρόν, ἐνυβρίζον εἰς τὰς τριήρεις. — ἐν δι-
κτοῖς referendum est ad tria nomina prae-
cendentia. Suid. in σκυροῦσι fin. καὶ
παροιμία σάροδον ἐν δικτοῖς. οἱ Ἀθη-
ναῖοι μάλιστα πλείν καὶ ἐξέειπε, ταῦτα
ἀνοῦντο καὶ ἐν λίνοις ἐβαλλον.

v. 551. Schol. ταῦτα μὲν πάντα ὡς
ἐωχουμένων τῶν μελλόντων ἐμβαίνειν εἰς
τὰς ναῦς. — ὑπωπίων. Schol. λέγεται δὲ
ὑπόπια καὶ τὰ ἀπ' ἐλασθηποτύων πληγῆς
τραύματα. Schol. Vesp. 1386. ὑπόπια
τὰ εἰς τὴν ὄψιν πληγματα ἐνταῦθα. Pac.
541 ὑπωπιασμένοι, ubi Schol. σφοδρῶς
πληγῆσθαι ὑπὸ τοῦ πολέμου περὶ τὰ ὑπό-
πια, ἃ ἔστιν ὑπὸ τῶν ὄψεων τὰ ὀγκώματα
καὶ κρούσματα ἅπερ κορδύλας φασίν.

v. 552. Describuntur es, quae in
portu et navalibus gerantur. — κωπίων
a nomin. κωπίος. Schol. τῶν εἰς κώπην
ξύλων ἐπιτηδείων; fere idem tradit Phot.
p. 698 in κωπίας. Hesych. κωπίες. τὰ
εἰς κώπας εὐθετα. ξύλα. Herod. V, 23.
Theophr. l. 176. Ar. Lys. 422. Böckh.
l. l. I, 77, 154. — πλατομα. i. e. securi
inferiorem partem remi (πλάτην) edolare.

v. 553. τύλων. Schol. τῶν ξυλίνων
ῥλων. Hes. τύλον τὸ αἰδεῖτον, οἱ δὲ ξύ-

λον. Clavi lignei crepitant, dum malleo
adiguntur (Schutz.) — θαλ. τροπ. dietum
est de minimo genere remorum, qui loro
ad scalmum alligantur. Hesych. θαλάμια
κώπαι αἱ κατωτάται, καὶ οἱ ταύτην ἔχον-
τες χώραν θαλάμιοι λέγονται. Tamen Ar-
cadins 40, 13 docet θαλαμῖος scribendum
esse; ideoque dedi θαλαμῶν. — τροπ.
Hesych. τροπώσασθαι τὸ τὴν κώπην πρὸς
τὸν σκαλμὸν ἔλκειν τῷ τροπωτήρι; h. l.
sensu passivo usurpatum. Aesch. Pers.
375. ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροπούτο κώπην
σκαλμὸν ἀμφ' εὐτρέμεν.

v. 554. Ornatis navibus denique
classis e portu educitur. — αὐλῶν et
καλ. conjungenda sunt; in triremibus re-
miges numerum servabant, tibias cantu
moniti. — καλ. = τριηράλης. Cfr. Dem.
De Coron. p. 270. ἀλλ' ὡς ὁ τριηράλης
Φορμίων κτλ. αὐλὸς τριηρικός memoratur
a Maxim. Tyr. Dissert. III, 47. Reisk.
— νηλάρων. Schol. κρούμα ἔστι καὶ μέ-
λος μουσικὸν παρακλητικόν. Pherecr.
ap. Plat. De Mus. p. 1146 (Mein. II, 334)
ᾄδων ἐκτραπίλους μυρμηκίαις; ἐξαρμονίους
ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους καὶ νηλάρους.
Poll. II, 82 μέλη δὲ αὐλημάτων κρούματα,
συρίγματα, περιτόματα, περιτισμοί, νηλα-
ροι. Phot. in νηλάρους, νηλαροι, νηλα-
ρέων. Bgk. Com. Att. Rell. p. 376.

v. 555. ὅτι ἂν ἔδρατε. Cfr. Pac.
1200 ὡς πρὸ τοῦ οὐδαίς ἐπρίαι' ἂν ἔδρα-
νον. — τὸν δὲ Τήλ. ex Telepho Euripidco

οὐκ οἴομεσθα; νοῦς γὰρ ἡμῖν οὐκ ἔστι;

HMIXORION

- ἄλγες, ὠπείτριπτε καὶ μαρρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης εἴ τις ἦν, ὠνειδίσας.

HMIXORION

- 560 νῆ τὸν Ποσειδῶν, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα κοῦδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

v. 556. οἴομεθα Δ. — ἔρ' vulgo. — ὡμῖν ABCPRΔ. Reisig. Conj. I, 249 vulgo. ἡμῖν Γ. Dobr. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. ἡμῖν Nauck. l. l. p. 460. — Signum interrogationis posui post fw.

vv. 557 — 559. Choro tribuunt R. Iuv. personae notam om. P. —

v. 557. μαρρώτατε Junt. I.

v. 559. ὠνειδίσας P. ὠνειδίσας Δ. Both. ὠνειδίσαι mavult Bl. Vulgo in fine v. 558. commate, post ὠνειδίσας; signo interrogationis interpungitur.

Aristid. II, p. 19. τὸν δὲ Τέλεπον οὐκ οἶε τὰ αὐτὰ ταῦτα; Sententia haec est: Scio, haec vos facturos fuisse; Telephum autem non idem putamus facere? Nomine Telephi h. l. significat Lacedaemonios.

v. 556. Ex prima persona οἴομεσθα colligitur, legendum esse ἡμῖν. Vulgatae scripturae sententia est: vobis itaque mens non inest. Sed tam graviter Dio. senes, quibus de sua sententia persuadere cupiebat, offendere non poterat, priusquam certo sciret, Acharnenses adhuc in priore sententia perstare. Itaque signum interrogationis posui, cum Bergkio ἡμῖν scripsi et ἔρ' in γὰρ mutavi, ut sit sententia: Annus mens nobis inest? Nos dicemus: „Haben wir denn keinen Verstand?“ cfr. v. 827. εὐ γὰρ φανῶ τοῖς πολέμοις; 576 sqq.; Ran. 25. εὐ γὰρ φέρω γῶν; Eq. 1392. Vesp. 936, 1299. — Ad ἡμῖν νοῦς fw Eccl. 856, Lys. 1124; plura conguessit Reisig. Conj. I, 249.

v. 557. Chorus v. 626 verbis ἀνὴρ νικᾷ docet, sibi a Dicacop. persuasum esse; h. l. haec conversio animorum incipit, quum alterum Semiehorum a partibus Dio. stet; qua de causa Chorus in duo Semiehoria dividitur. — ἄλγες = itane? Schol. Plut. v. 429. τὸ μὲν

προπαρεξέτονον ἄλγες ἀντὶ ἐπιρρήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα τὸ δὲ ἐξέτονον τὸ ἄλγες — ἐνεμεί ἐστιν. Thom. Mag. p. 34. ἄλγες κατ' ἐρρωμένην ἀντὶ τοῦ ἐν τῶς λαμβάνεται. Plut. 123. Eq. 89. Nnh. 841. Vesp. 1412 all. — ὠπείτριπτε. cfr. Pac. 1236, (1229. Richt., qui de crasi in hac voce usurpata agit.)

v. 558. Cfr. v. 578, 593. — ταυτὶ referendum est ad totam Dio. orationem, qua Lacedaemonios defendens Athenienses accusat. — De λέγειν cum dupl. acc. vid. Krüg. §. 46, 12.

v. 559. Mirus quidem est usus indicativi aoristi post infinitivum; sed nihil mutandum esse censeo, modo secundum verba Scholiastae interpungas; signum enim interrogationis ponendum est in fine v. 558, et plene interpungendum est post v. 559; prius commendatur versibus 578 et 593; posterius verbis Schol: καὶ εἰ ἐτύγχανέν τις ἡμῶν συκοφάντης ὢν, τοῦτον ἔκωψας καὶ οὐκ ἀπεκρόβως. Senioris aetatis Scholiasta demum addit: τοῦτο εὖν μετὰ τῆθικῆς ἐρωτήσεως. — Spectant verba poetae ad v. 517 — 522.

v. 560. λέγει γ'. Cfr. Ran. 183. Thesm. 86 (Bl.) Procterea Eq. 213. ταῦτ' ἅπερ ποιεῖς ποιεῖ. Lys. 210. λεγίτω δ' ὅπερ ὡμῶν μὲν, ἅπερ ἂν καὶ γὰρ λέγω.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

εἴτ' εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὐτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐτὶ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; ὥς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθῆσαι τάχα.

565

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

ὦ Λάμαρχ', ὦ βλέπων ἀστραπάς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα φανεῖς,

v. 562. αὐτ' vulgo. ταῦτ' R. Inv. Dind. 25. Errare videtur Reaisig. Conj. I, 98: „probabilius est Ravennatis ταῦτ“, nam indignatur Semichorium, hunc (Dicæopolidem) ea dixisse, non talia dicta esse.

v. 563. οὐδὲ χαίρων ABCPRΔ. Ald. Junt. vulgo. Elmsl. Dind. Bekk. Klotz. Jabn. Annal. 1849, p. 250. οὐδὲν χ. Γ. οὐτὶ χ. Bentl. Bgk. Bl. Mein. Reis. Conj. I, p. 297.

v. 564. θένεις BCP. Ald. Junt. Frob. Bis. Bgk. I. θενεῖς A. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. II. Mein.

v. 565. ἀρθῆσθαι ΓΔ.

v. 566. λάμαρχ' P. — ὦ βλ. libri, vulgo. ὦ βλ. Herm. De metris p. 256. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. ὁ βλ. Hotih.

v. 562. εἰ δίκαια scil. λέγει. — τοῦτον, τὸν πτωχὸν scil.

v. 563. Scribendum οὐτὶ secundum Comici usum. Vesp. 186 οὐτὶ χαίρων γέ σὺ. Ran. 843 ἀλλ' οὐτὶ χαίρων αὐτ' ἐρεῖς. Soph. Phil. 1299 ἀλλ' οὐτὶ χαίρων, ἦν τόδ' ἀρθεῖσθαι βέλος. Soph. Oed. R. 363 ἀλλ' οὐτὶ χαίρων δὲς γε πυμονὰς ἐρεῖς. — Ad χαίρων cfr. Europol. ap. Longin. De sublim. XVI, 3 (Mein. II, 457) οὐ γάρ — χαίρων τις αὐτῶν τούτων ἀλγυνεῖ κέαρ, eademque verba ap. Eur. Med. 394, 399. Latine = non impune. His verhis dictis, Semichorium Dicæopolidī inimicum ad scalas procurrit, quæ ex orchestra ad prosceanium ferunt. cfr. ad v. 326.

v. 564. Ad priora verba cfr. Thesm. 689. Pint. 439, 440, 417. Eq. 240. — θενεῖς futurum esse, docet Schol. ἀντὶ τοῦ τούτοις. — Ad θένω, cuius tempus futurum alibi ap. Nostrum non legitur, cfr. Av. 54, 1613. Lys. 821, 364. Ran. 856. Eq. 640. Vesp. 1384. — οὐ μενεῖς; scil: in thymela.

v. 565. ἀρθῆσαι valet: sublimis rapiere, qua significatione boe verbum apud Nostrum uiaī h. l. non invenitur.

v. 566. Sequitur systema dochmiacum, quod nullo modo cum Hotibio inter duo semichoria dividi potest, quum ea tantum Chori pars, quæ Dicæopolidī inimica est, opem atque auxilium a Lamæcho vel alio praetore petat. Metrum animo irritato Chori aptissimum est. — βλέπων ἀστραπάς vid. ad v. 254. Pint. 328 βλέπειν Ἄρη.

v. 567. γοργολόφα. cfr. Eur. Andr. 459 γοργὸς ἐπλήτης. Suid. γοργός φοβερός. Etym. Magn. p. 236, 47. γοργὸν δεινόν. Schol. ὡ φοβερώτατα. Bekk. Anecd. p. 86, 26. ἐπὶ τοῦ ταχέος ἡ ἀνδρείου. Eur. 322 γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς. Pac. 564. Eq. 1181. Spectat hæc vox maximam cristam, quam in casside gerit Lamæchus, quam saepissime ridet Arist. Ach. 575, 586, 965, 1074, 1109. Pac. 1172.

- ὡς Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα·
εἴτε τις ἐστὶ ταξίαρχός τις ἢ
570 τειχομάχας ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι μέσος.

ΛΑΜΑΧΟΣ

πρόθεν βοῆς ἤκουσα πολέμοιστράας;

v. 568. λάμαχ' Ald. — φῶς ACR. Ald. Junt. Kust. — φυλέτα P.'

v. 569. εἴτε ἐστὶ τις ταξίαρχος PB. Ald. Junt. Kust. εἴτε τις ἐστὶ ταξίαρχος ACRΓ. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Mein. εἴτε ἐστὶ ταξίαρχος Fritzsche. ad Thesem. 833. Bl. Bgk. probatus Eng. Jahn. Annal. 1853, p. 263. — ἡ στρατηγὸς ἢ ABCPΓΔ Ald. Junt. Br. Inv. Bl. Bekk. Bgk. ἡ στρατηγὸς εἰ Bis. Kust. ταξ. τις ἢ (deletis στρατηγὸς ἢ) Elmsl. Dind. Mein. — εἴτε ἢ ταξίαρχος ἢ τειχομάχος ἀνὴρ ἐστὶ τις Hotib., qui inde a v. 566. ad v. 571. stropham et antistropham ternorum versuum inter se respondentium constituit. Reisig. Conj. I, p. 234 representat scripturam Ravenatis. Burgesii ungas (Classical Journal. Nro. XXXVII, p. 127) afferro superademus.

v. 570. τειχομάχας libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Hotib. τειχομάχος γ' Elmsl. τειχομάχος γ' Herrm. de Metris p. 255. τειχομάχας Dobr. ad Eq. 1328. Dind. Bl. Bgk. Mein. πειχομάχας Hamak.

v. 571. ἔρχομαι BP. Ald. Junt. Kust. ἔρχομαι ACR. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — τι ἀνύσας scribi jabet Elmsl.

v. 568. ὦ φυλέτα. Sic revera Acharnenses Lamachum vocare non poterant. Acharnensium enim pagus erat tribus Oenoidis, Lamachus vero e pago Κεφαλῆ, qui erat tribus Acamantidis, oriundus erat. Vid. titulum ap. Böckh. l. l. II, p. 32, b, 28. ἐν τῇς Αἰαντίδης . . . : προτανεύσης . . . τῆς προτανείας, στρατηγῆς Λαμάχῳ Κεφαλῆθεν. Senes autem hac voce utuntur, quia partes sequuntur Lamachi et bellum componere solunt. φυλέτης legitur Av. 368.

v. 569. Versus sine dubie dochmiacus est. Blaydesius enim, qui systemata dochmiaca affert, quibus trimetri iambici admixti sunt, nihil aliud probat, quam systematis dochmiaci versus iambicos admiceri solitos esse; praeterea nullum exemplum affert, ubi singularis trim. iamb. inter versus dochm. invenitur. V. 359—365, 490—495 biui trim. iamb. leguntur; Vesp. 729—736 varia metra exhibent; Vesp. 869—873 versus dochmiaci ipsi inserti sunt. Deinde in vulgata scriptura contra omnium libro-

rum auctoritatem pronomen τις omissum est, quod necessarium videtur, cfr. v. 559. Tum Lamachus ipse στρατηγός est, (vid. v. 598), itaque ταξίαρχος bene locum suum tenet, στρατηγός non item. Denique compluribus locis textus Aristophanis glossematis depravatus est, ut v. 1150, et Vesp. 496. Pac. 530, de quibus nuper egit Hellig. Jahn. Annal. 1861 p. 537. Sine dubio ergo h. l. verba στρατηγός ἢ, quae glossemate in textum irrepserunt, ejicienda sunt, post astra restituendum τις et cum Elmslejo post ταξίαρχος alterum τις metri causa inserendum est; ut Eur. Or. 1218 φύλας δ', ἦν τις, πρὶν τελευτηθῆναι φόνος, ἢ ἐρύμαχος τις ἢ κασίγνητος πατρός ἀδελφῶν ἐς οἶκον φθῆναι.

v. 570. Quamquam τειχομάχος et τειχομάχας aequae bona sunt, h. l. tamen metri causa posteriori praefereundum est. cfr. Plud. Ol. XII, 14 ἐνδομάχας αἶε ἀλέκτωρ vid. ad v. 181.

v. 571. De ἀνύσας cum imperativo omissio τι vide Teufel ad Nub. 181. (Vesp.

ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδομένη ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

ὦ Λάμαχ' ἦρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων.

575

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι

v. 573. χρὴ om. Δ.

v. 574. Poll. VII, 157.

v. 575. Λάμαχ' P. et postea. — λόφων] φίλων R. τῶν πτελῶν καὶ τῶν λόφων Thiersch. Aristoph. p. 692, fortasse recte, cfr. 585. 1182. — Dic. trih. ABCP. Ald. Junt. Kust. Dind. Both. Bl. Thiersch. Arist. p. 691. Semichorio Br. Elmsl. Bekk. Bgk. Choro R. Inv. H. v. eiecerunt Hamak. et Meiu., quum Lamachus milites secum non adducat et versus aperte concinnatus sit v. 578 et 1074.

v. 576. ἄνθρωπος libri, vulgo, ἄνθρ. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. — Choro trihuunt h. v. P. Ald. Junt. Kust. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Mein. Semichorio R. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Bgk.

398, 843, 1210. Lys. 438. Thesm. 255. Eccl. 1058. Plut. 229, 974. Teuf.) — Ad βοηθησάτω τις cfr. Nub. 1490. Ach. 805. — ἔγομαι μέτος vid. ad 274.

v. 572. Lamachus, bene armatus, maximam cristam in casside, Gorgonis imaginem in clypeo gerens, e domo sua, quae in scenae pariete representata est, prodit. Totam ejus armaturam ridiculam fuisse cogitandum est. — βοῆς ἤκ. πολ. cfr. Pac. 234. καὶ γὰρ ὥσπερ ἡσθόμεν καὶ οὗτος θείας φθίγμα πολέμιστῆρας.

v. 573. Servus Belli Pac. 255 Κυδομεὺς vocatur: καὶ καὶ Κυδομεῖ.

v. 574. σάγμα = theca scuti. Schol. ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα. Hensch. in h. v. τὸ Δουτρον τῆς ἀσπίδος. Eurip. Andr. 617. κάλλιστα τεύχη ἐν καλοῖσι σάγμασιν, ubi Schol. θήκαι τῶν ἀσπίδων. Xen. Anab. I, 2, 16. εἶχον δὲ πάντες κρήνη χαλκῇ καὶ χιτῶνας φοινικεύς, καὶ κνημίδας καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκκεκαλυμμένας. — Γοργόν. Hoc clypei insigne Lamacho trihuitur etiam v. 964, 1095. De clypeo Agamemnonis Il. λ, 36. τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο δεινὸν δερκομένη. De Mi-

nerva Ovid. Metam. IV, 802. cfr. Fuchs De ratione, quam vet. artifices in clipeis imaginibus exornandis adhibuerint Gott. 1852 p. 20 seqq. De articulo omisso vid. ad v. 964. — ἐξήγειρεν, cfr. 1181. Nos dicemus: *Wer hat den Schlaf der Gorgone im Fidderele gestört?*

v. 575. Versus est Semichorii, quod Dic. favet et Lamacho conspecto portetur. Dic. qui, modestiam simulans, expectat, dum Lamachus ipsum alloquatur, eisdem verbis ironice utitur v. 579. — ὦ Λάμ. cfr. Ran. 1039. ὦν ἦν καὶ Λάμαχος ἦρως. — τῶν λόφ. κ. τ. λόχ. De genit. vide ad v. 64. Hujus parocheis exempla sunt Ran. 463 τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμα. 740 πῖνειν καὶ βινεῖν. Ach. 688 σπαράττων καὶ ταράττων. Vesp. 466 πόνω πονηρέ. Lys. 350 πόνω πονηροί. — Meo quidem judicio ex h. v., quem genuinum habeo, colligendum est, Lamachum nonnullos armatos comitatos esse, quod praeter Mein. et Hamak. etiam Thiersch. negavit.

v. 576. Ad οὐ γὰρ; cfr. exempla, quae attuli ad v. 556. Respondetur hac interrogatione vv. 572 seqq.

απασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ;

ΛΑΜΑΧΟΣ

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Λάμαχ' ἤρωε, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,

εἰ πτωχὸς ὢν εἰπὼν τι καὶ στωμολάμην.

ΛΑΜΑΧΟΣ

580 τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἔραϊς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ οἶδα.

ΛΑΜΑΧΟΣ

πῶς

v. 577. κακορροθεῖ Ald. κακορθεῖ Junt. I. κακορροεῖ Benth.

v. 577 a. Ejecerunt h. v. Valken. Br. Hamak. Mein. siue numero exhibent Bl. Bgk. λέγει anprascripto v a m. p. P.

v. 578. 579. Suid. in ἐστωμολάμην.

v. 578. ἀλά P.

v. 580. Δικ. οὐκ οἶδά πω. Libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Mein. Δικ. οὐκ οἶδα. Λαμ. πῶς. Δικ. ὑπὸ τοῦ κτλ. Bgk. cui assentitur Mein. in adnot. Bl. corrigendum censet οὐκ οἶδ' ἐτι. — τί δ' εἶπας ἡμᾶς mavult Br. in App. at vid. adn. ad v. 152.

v. 577. κακορροθεῖ. Schol. κακῶς ἀγορεύει. Hesych. in h. v. κακολογεῖ, λυκορθεῖ, ὕβριζει. Theom. 896 τίς ἡ γράυς ἡ κακορροθεῖσά σε; vox tragica, cfr. Eur. Hippol. 340. συγγόνους κακορροθεῖς. — Ex Telepho h. v. huc translatus est, vid. Nauck. l. l. v. 460 n. 713.

v. 577 a. Brunckius h. v. delet, quod Lamachus v. 580 quaerat τί δ' εἶπας ἡμᾶς; neque ea scire possit, quae Dic. dixerit. Optime vero Elmslejus verba λέγειν τάδε, quae negotium Brunckio fecerant, explicavit, dicens respicere ea ad κακορροθεῖ v. 577.

v. 578. συγγν. ἔχει absol. dictum invenitur Pac. 668. Alex. ap. Athen. XIII, 558 e. (Mein. III, 450); cum genuit. conjungitur Nub. 1479, Vesp. 368, Soph. El. 400 πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

v. 579. καὶ στωμολ. aspero apud Nos-

trum. Thesm. 1073. Pac. 995. Eq. 1376. Poetae garruli Ran. 90. vocantur στωμολάματα. Schol. ἐπιδόρησα, περισσὸν τι τοῦ δέοντος ἀλόγησα. Hesych. στωμύλλεσθαι. τρανῶς λαλῆσαι.

v. 580. Recte Bergkii h. v. emendavit.

v. 581. De ὑπὸ τοῦ δέους vid. ad v. 350. — εἰλιγγ. Schol. φασὶ δ' ὅτι τὸ μὲν ῥήμα διφθογογραφεῖται, τὸ δ' ὄνομα διὰ τοῦ ὠτα. Διγγοσ. Hesychius duplicem scripturam exhibet, in εἰλιγγῶν. σκοτοῦσθαι, συστρέφεισθαι, in εἰλιγγῶν. σκοτοδινῶν, in Διγγῶν. τὸ ἐσκοτῶσθαι καὶ δοκεῖν περιεφύεσθαι, κίχληρ συστρέφεισθαι, et Διγγῶν. συστρεφίσθαι, σκοτοῦσθαι. Pierson. ad Moer. p. 196 docet, utramque scripturam apud quosvis scriptores occurrere. Cfr. Steph. Thes. III, 243. Pac. 175 ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὕπὸ τοῦ δέους γάρ τῶν ὀπλων εἰλιγγῶ.

ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγέ μου τὴν μορμόνα.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἰδοῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ

κεῖται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνουσ μοι τὸ πτερόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τοῦτ' ἐπὶ λόν σοι.

585

v. 581. Suid. in εἰλιγγῶ. — γάρ ὦν τῶν Δ. Ald. Junt. odd. ante Kust. — εἰλιγγῶ cum Suida Diud. Bl. Mein. εἰλιγγῶ vulgo. εἰλιγγῶ B.

v. 582. Suid. in μορμό. — ἀπένεγκαί μου Δ. Suid. ἀπένεγέ μοι Γ. ἀπένεγ' ἐμοῦ Br. Elmal. mavult ἀλλ' ἀντιβολῶ, προσένεγέ μοι τὴν μορμόνα.

v. 583. ὦν libri. Ald. Junt. II. Kust. Br. Inv. Bekk. Bl. νυν Junt. I. Elmal. Diud. Bgk. Mein. — κατέδωκε mavult Dehr. — αὐτὴν. Δάμ. ἰδοῦ κεῖται mavult Meiu.

v. 584. Suid. in φέρε νυν. — ὦν libri, vulgo. νυν Elmal. Dind. Bgk. Mein. — „Fortasse μοι τι πτερόν“ Schutz. — μοι δὲ πτερόν dubitauer correxist Meiu.

v. 585. ὦν μου libri, vulgo. ὦν μου Elmal. Dind. Bgk. Mein.

v. 582. De forma imperativi ἀπένεγχε cfr. Richt. ad Pac. 1100 (Bgk. 1109 ἀπένεγκον). — μορμόνα significat imaginem Gergeuis, quam auferre Dio. Lamachum jubet, metuens, ne aspiciens lapidescat, quam vim caput Gergeneum habere Hemere nendum notum est (Il. θ, 349, ε, 741. Od. λ, 633). Ad μορμόνα cfr. Pac. 473 ὦ Λάμαρχ', ἀδικεῖς ἐμποδῶν κατ' ἑμμενος, οὐδὲν δέομαι, ὠνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος; ubi Schol. οὕτω δὲ Διαιγον τὸ ἐκφύβητρον καὶ τὰ προσώπια τὰ αἰσχροῦ μορμολυαία, ἀφ' οὗ καὶ τὰ τραγικά καὶ τὰ κωμικά. Eustath. ad Od. XIII, 240 τὸ ἀναμορμύρεν, ἐξ οὗ καὶ ἡ μυθικὴ Μορμῶ πλάττεται, δαιμόνιον τι φοβερόν. Pareutes hac voce lufantes perterrere solebant. Theocr. XV, 40. οὐκ αἶψα τὸ, τέκνον. Μορμῶ, δίκναι ἥκτος. δάκρυα, ὅσσα θέλει. χαλὸν δ' οὐ δεῖ σε γενέσθαι.

v. 583. De ἰδοῦ vid. ad v. 470. — „Clypeum aurinum sibi appeni jubet Dio.;

ita enim uoc Gergonem conspicit et clypeus pelvis instar est, in quam vomere liceat.“ Dind.

v. 584. πτερόν, Schol. εἰδῆσαι γάρ οἱ δοσεμεις πτερῶ χρῆσθαι. Cratru. ap. Poll. X, 76 (Meiu. II, 165) μῶν βελυγμὰ εἶχει: πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεχέτω. Plat. Com. ap. Athen. XIII, p. 485 b. σπόγγος, λεκάνη, πτερόν, λεπαστὴ πᾶνυ συγχή. Nicand. Alex. 361. εἰς ὃ ἔμετον βέλοισ καὶ οὐ χατέοντά περ ἐμπης χειρὶ βιαζόμενος ἢ καὶ πτερῶ. Plut. De rep. ger. p. 801. Ar. Nub. 907 δέτα μοι λεκάνην. — Quomode πτερόν in casside defixum sit, explicabo ad v. 1103.

v. 585. Unam tantum pennam Diacaepelidi dat Lamachus. — De articulo omisso vid. ad v. 960. — λαμβάνεσθαι c. dupl. gen. cfr. Ach. 1216 ἐμοῦ δὲ γε σπῶν τοῦ πένους ἄμφω μέσου προσέβρισθ', ὦ φίλοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

τῆς κεφαλῆς νὺν μου λαβοῦ,
 ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γάρ τοὺς λόφους.

ΛΑΜΑΧΟΣ

οὗτος τί δράσεις; τῇ πτίλῃ μέλλεις ἔμειν;
 πτῖλον γάρ ἐστιν —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

εἰπέ μοι, τίνος ποτὲ
 ὄρνιθός ἐστιν; ἄρα κομπολακώθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ

590 οἴμ' ὡς τεθνήξει.

v. 587. „malum τί ποιεῖς;“ Blayd.

v. 588. totum h. v. interrogationis signo in suo posito trih. Dicaeop. ABCPRΓΔ, Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Δικ. πτῖλ. γ. ἐστιν; εἰπ. μ., τ. ποτὲ Elmsl. Bekk. Dind. πτῖλον γάρ ἐστιν — Δικ. εἰπέ μ. — ποτὲ Both. Bl. Bgk. Mein.

v. 589. Λαμ. ὄρν. ἐστιν; Δικ. ἄρα κ.; ABCPRΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. totum v. Dic. pergunt Elmsl. Both. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 590. οἴμ'. Schol.: τὸ τέλειόν ἐστιν οἴμαι odd. ante Br. — τεθνήξει CPR. Ald. Junt. Kust. Inv. Bekk. „τεθνήξει vel τεθνήξῃ AB“ Br. τεθνήξει Δ Br. τεθνήξῃ Γ. τεθνήξῃ Elmsl. sec. Dawesinn. Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 586. βδελ. = nauseam mihi movent cristae. cfr. Pac. 395. Ach. 599.

v. 587. Tandem Lamachus intelligit, quid sibi velit Dic.

v. 588. Quia penna struthiocamell (v. 1105. καλὸν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν) et maximi pretil est, Lamachus Dicaeopolidem ea uti vetiturus est, at Dic. ejus orationem interrumpit.

v. 589. κομπολ. Schol. μετακομ-
 που καὶ κομπολῶδες ἐν τῇ καυχῇ εἶναι.
 παρεπίδησι δὲ καὶ παρέπλεσεν ὀνόματα ὀρ-
 νιθος, διὰ τὸ κομποστῆν εἶναι τὸν Λάμα-
 χον. Et. Magn. p. 526, 41. ὄνομα ὀρ-
 νέου παρ' Ἀριστοφάνει ἀπὸ τοῦ κόμπος
 καὶ λάκω. τοῦτέστιν μετὰ κόμπου λακῶν.
 Falso. Derivatum est a κομπολάκω, quod
 legitur Ran. 961 (ἐκομπολάκων). Alludi-
 tur ad λήκυθος = ampulla. Cfr. Cic. ad Attic. I, 14: nosti illos λήκυ-
 θους. Plin. Ep. I, 2, 1. Non tamen

omnino Marel nostri λήκυθους
 fugimus, quotiens paulum itinero
 decedere non intempestivis amoe-
 nitatibus admonemur: acres
 enim esse, non tristes volehamus.

v. 590. οἴμ' ὡς Ach. 1117. Eq. 998.
 Nuh. 773. Vesp. 1449. Pac. 173. 425.
 1210. Av. 1501. Lys. 462. Thesm. 920.
 1185. 1212. Plat. 899. Kidd. ad Daw.
 Misc. Crit. p. 497 (Richt.) — Scriben-
 dum duco τεθνήξει, quod librorum mscrpt.
 consensu commendatur; cfr. Nuh. 1436
 et Vesp. 654, ubi eidem praeferunt τεθ-
 νήξῃ vel τεθνήξει vel τεθνήξει. Etiam
 activam formam in usu fuisse docent
 formae τεθνήξων (v. 325) ut ἐστὶν Lys.
 634, et τεθνήξομεν Aesch. Agam. v. 1279.
 Recto mso quidem iudicio Teufolius ad
 Nuh. 1436 docuit, utramque formam Ari-
 stophanis actato in usu fuisse, ita ut
 postea vinceret modia.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μηδ' αὖτις, ὦ Λάμαχος·

οὐ γὰρ κατ' ἰσχύον σοῦσιν, εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεφώλυσας; εὖσπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ταυτί λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὢν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ γὰρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

v. 591. οὐ κατ' Ald. Junt. Prob. Fri. Bis. Raph. Both. οὐ γὰρ κατ' tacite sile scrips. Kust. Br. PR. Inv. Dind. 28, 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. I. Mein. οὐ σοῦ κατ' Scal. Elmsl. Dind. 25. οὐδὲν κατ' mavult Both. nec spremit ὅτι οὐ κατ'. οὐ σὴν κατ' Bgk. II. οὐ γὰρ κατ' ἰσχύον σοῦσιν tent. Meiu.

v. 592. ἐφώλυσας Γ. „ἀπεφώλυσας vel si malis ἀπεπώλυσας“ Bgk. in adn. ed. II. οὐ κατεφώλυσας Mein. in adn. κατεσπώλυσας Hamaker., quod ambigue dictum esset, significans 1) cur me non occidisti? cfr. Theom. 560. 2) cur me non paedicaasti?

v. 594. nomen Λαμ. om. P.

v. 591. Quam plurimarum editionum lectio οὐ γὰρ κατ' ἰσχύον ἔστιν, quae auctoritate codd. P R nititur, nihil aliud significare possit, quam „Non enim vires haec agitur“, cfr. Aesch. Prom. 212 ὡς οὐ κατ' ἰσχύον οὐδὲ πρὸς τὸ κάρτερον χρεῖν, ὅλην δὲ τοὺς ὑπερχόντας κρατύν, sequentia vero verba sententiam poscere videantur: „Non enim hoc est in potestate tua, levi mutatione cum Meinekio σοῦσιν scribendam esse censeo; sic enim particula γάρ servata asyndetum vitamus. Occidere vero Dicaeopolidem Lamachus non potest, quia homo gloriosus est et altera pars Chori Dicaeopolidi auxiliatur. — ἰσχυρὸς spectat ad ἰσχύς et ambigue dictum est; valet enim: Si autem viribus polles et Si non imbecillus es sensu obsoeono.

v. 592. ἀπέφ. gennina scriptura esse videtur. Sententia est: Cur me non paedicaasti? cfr. ad v. 158. — Ad usum aoristi cfr. Arist. ap. Athen. IV, 380 d. (Mein. II, 1139) τί οὐκ ἐπέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια; — εὖσπλος obsoeone dictum est. Hesych. ἑπλον. In-

δομα πολειμικόν. καὶ τὸ αἰδοῖον. Significat Dio. ingentem phallum, quem Lam. gerit, ut Odomanti v. 158, 161. Recte Schntais vertit „bene enim mutoniatus es“. Nos dicemus: *Du bist ja gut beschlagen*.

v. 593. cfr. v. 558, 578.

v. 594. Incipit altera pars orationis, qua Dio. semichorio, quod ei inimicum fuerat, de sententia sua persuadet.

v. 595. Vincit Dio. animos senum Acharnensium eo, quod conditionem hominum plebejorum comparat cum licentia juvenum nobilium. (cfr. supra v. 71 seqq.) — χρηστὸς = *brav*. Eccl. 177, 178. κἀν τις ἐμέραν μίαν χρηστὸς γίνηται, δέκα πονηρὸς γίνηται. — σπουδαρχίης formatum est ad similitudinem nominum patronymicorum, ut Μνησάρχιδης. Schol. οὐ σπουδάων περι ἀρχίης. Bekk. Anecd. I, 63, 18. Σπουδαρχίης σημαίνει τὸν σπουδάζοντα ἐπὶ τὰς ἀρχάς. Schoem. De comit. p. 326. Eurip. Iphig. Aul. 337 οἷσθ' ὅτ' ἐσπούδαζεις ἀρχὴν Δαναΐδας πρὸς Δίον. De talibus nominibus egit Bgk. Com. Att. Roll. p. 8 seqq.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

- 595 ὅστις; παλίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης,
οὐ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐχειροτόνησαν γάρ με —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κόκκυγές γε τρεῖς.

- ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπειρόμην,
600 ὁρῶν πολλοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσιν,

v. 596. στρατωνίδης P.

v. 597. μισθαρχίδης conj. Mein.

v. 598. τε τρεῖς P. Ald. Junt. Kust. γε τρεῖς Reisk. Br. Inv. sqq. γε om R.

v. 600. τάξεται vulgo. τάξεσιν Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 596. στρατωνίδης. Schol. ἀντί τοῦ στρατευόμενος, στρατιώτης. Hoc nomen legitur Böckh. C. I. 199.

v. 597. Quam v. 595 vox σπουδαρχ. in eadem syllabas exiret, non male Mein. conjecit μισθαρχίδης; cfr. Od. x, 84 ἐνθα κ' ἄμυνες ἀνὶρ θεοὺς ἐξέπρετο μισθοός κτλ. Dic. mercedem praetorum, qui quater tanto amplius, quam quantum milites gregarii, accipiebant (cfr. ad v. 159; Böckh. Staatsb. I, 377, 379), aequo miratur, atque antea legatorum v. 66.

v. 598. Lamachus erat praetor, cfr. v. 593; Athenis quotannis deni χειροτονώεσθαι creabantur cfr. Schoem. Antt. Gr. I, p. 435, et quam juvenes, qui στρατηγίαν ποτεbant, populum maxime ambirent (Schölm. I. c. 349; id. de Comit. p. 327. Pac. 450, Plat. 192), respondet Dic.: „Non populus te creavit, sed pauci stulti, qui reliquis persuaserunt, ut te crearent“. Schol. κόκκυγες = ἀντί τοῦ ἔτακτοι καὶ ἀπαίθευτοι. καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ τὸ ζῶον ἀμουσόν τι φθέγγεται. Phryn. Bekk. p. 27, 4. κόκκυγα λέγεται τὸν κύνον καὶ κούρεν. Plat. Com. ap. Athen. II, 68 c. (Mein. II, 636)

οὐκ ἔρῃς ὅτι ὁ μὲν Λάμαχος, Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένος, ἀβελτεροκόκκυξ ἡλιθίος περιέρχεται. Sacerius querebantur Comici, homines stultos ac non idoneos praetores creari. Enpol. ap. Stob. 43, 9. ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν εἰ στρατηγοὶ ἐκ τῶν μεγίστων οἰκίων, πλοῦται γένει τε πρῶτοι, εἰς ὥστε καὶ θεοῖσιν πρόχόμεσθα. — νυνὶ δ' ὅποι τύχομεν στρατευόμεσθ' αἰρούμεται καθάρματα στρατηγούς. Id. ap. Athen. X, p. 425 a. (Mein. II, 510) οὐς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν εἰνόπτας πρὸ τοῦ, νυνὶ στρατηγούς ἔχομεν. Simile quid Aristophanem in Babylonis traclasse, docet Schol. Ach. 502 ἐκωμώδησε γὰρ τὰς τε κληρωτάς καὶ χειροτονητάς ἀρχάς.

v. 599. ταῦτ'. v. 595—598 scil.

v. 600. Andoc. 32, 3 τοιγάρτοι τῶν νέων αἱ διατριβαὶ οὐκ ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἀλλ' ἐν τοῖς δικαστηρίοις εἶσι, καὶ στρατεύονται μὲν οἱ πρεσβύτεροι, δημογερεῖσαι δὲ εἰ νεώτεροι. — De aliis injuriis, quas adolescentes senibus inferunt, vid. v. 676 sqq. — His et sequentibus gratiam senum vel maximo sibi conciliat Dicaeopolis.

νεανίας δ' οἷους σὺ διαβεβραχότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θράκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς,
Τισσαμενοφαινίππους, Πανουργιπαρχίδας,
ἐτέρους δὲ παρὰ Χάρητι, τοὺς δ' ἐν Χαρίσιν,
Γερητοθεοδώρους, Διομειταλζύνας,

605

v. 601. οἷους σὺ ABCPR. (ΓΔ nt vid.). Ald. Junt. Kust. Br. Iuv. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 11. οἷος σὺ Dind. 28, 30. Ox. Bgk. Bl. Mein.

v. 603. πανουργιπαρχίδας Elmal. Both. Bl. Bgk. Com. Att. Rell. 9: „posterius enim verbum ad prius explanandum adjectum est.“

v. 604. Χαρίσι vulgo. Χαρίσιν Dind. 25, 28. Mein.

v. 605. γοητοθεοδώρους Reisk. — διομειταλ. Bgk. Com. Att. Rell. p. 9. cfr. ad v. 603.

v. 601. διαβέρ. Hesych. complur. loc. διαβέρειν, nos „durchdrängen“. Non dictum est de desertoribus, quos praetores accusare debebant (vide Schoem. Antt. Gr. I, 436 Poll. VIII, 40 de γραφῇ στρατίας, γρ. βελίας, γρ. λιποταξίῃ), sed de eis adolescentibus nobilibus ac divitibus, qui legationes ad externas gentes suscipiebant, ut militiae labores effugerent, quos Nonster Ran. 1014 διαβρασιπολίτας vocat. — Scribendum est οἷους σὺ, cfr. Krüg. §. 51, 10, 6. — Lamachus tempore expeditionis in Siciliam factae juvenis admodum erat. Plut. Alcib. 18 καὶ γὰρ ὁ πρῶτος στρατηγὸς Λάμαχος ἡλικίᾳ πρότερον. Ceterum Lamachus neque nobilis neque dives erat. Plut. Alc. 21. Grot. Hist. Gr. IV, 149. Ed. Germ.

v. 602. ἐπὶ Θράκης. Post Plataeas captas (anno 431) legatos ab Atheniensibus ad Thraces missos esse, docet Schol. Thuc. II, 7. οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι πρὸς τοὺς Πέρσας, οἱ δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς Θράκας. cfr. ad v. 134. — τρεῖς δραχμάς, merces satis magna, cfr. ad v. 66. Vid. Arist. ap. Athen. XII, 551 (Mein. II, 1005) εἰσι γὰρ τινες ἄνδρες παρ' ὁμῶν ἐδοφόταν; B. Νῆξ γ'. Α. ὡς περ Θράκοι φέροιται; B. πάντ' ἔχει.

v. 603. Errat Scholiasta, qui bis nominibus certas personas significari dicit. Nomina potius comice ficta sunt et syllaba ππ ad ordinem equestrem spec-

tant, ut Φειδιππίδης in Nablum fabula. Τισσαμενοφ. praeterea in memoriam revocat regem mythicum Achaeorum Tisamenum, de quo vid. Apollod. II, 8, 2. Pans. II, 18, 5. Quo vetustior gens est, eo nobilior. — Πανουργ. non est adjectivum, sed nomen proprium. Duos priores ejus syllabae πανουργ- referendae sunt ad διαβεβραχότας v. 601.

v. 604. De Charete nihil constat. Χαρίνης natio Epiri. Eq. 78 ὁ πρῶτος ἐστὶν αὐτοχρηστὴς ἐν Χαρίσιν. Alludit ad verbum χαίρειν vel χάσαιν et ad imprecitiam adolescentium uobilium.

v. 605. Carpere videtur ob impudicitiam Geretem quendam, de quo nihil constat. Cfr. Eccl. 932. Hesych. in Θεόδωρος. Θεοδώρους Πλεγον εἰ καί μοι τοὺς πρῶτους; ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εἰς τῇ αὐτοῦ ὥρᾳ χρησασμένου; sic legit Mein. IV, 637, qui addit: „Similiter comici ad posticam viri partem significandam usi sunt nominibus Timesianactis, Battali, Exceesti, Aristodemi, Timarchi, quemadmodum iidem pudenda muliebria nominabant a Phormisio, Lachare, Sarabo, Basilide, Sacta, Hippoclide aliis.“ Cfr. Hesych. 'Ἐξήριστος' ἐπατηκῶς, ὅθεν καὶ τοὺς πρῶτους ὁμωνύμως Ἐξήριστους Πλεγον. — Δώματα pagus tribus Aegoidis, in suburbio ad septentrionem versus situs (Leake Dumen p. 23). = Jactatores

τοὺς δ' ἐν Κυμαρίνῃ καὶν Γάλα καὶν Καταγέλῃ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἴτιον δὲ τί,

ὅμῃς μὲν αἰεὶ μισθοφορεῖν ἀμνητέῃ,
τωνδὲ δὲ μὴδέν; ἑταῖον, ὦ Μαρτιάδῃ,

610 ᾗδῃ πεπρόβευκας σὺ πολὺς ὦν; ἐνγ;

v. 606. καταγάλα om. καὶν Δ. καταγέλῃ Elmsl.

v. 608. Suid. in ἀμνητέῃ. — Lamacho trib. h. v. P. — ἡμᾶς PΔ. — ἡδῃ P. vulgo om. Γ. δαί R. Suid. Inv. Elmsl. seq. — μισθοφοροῦντας R. — ἀμνητέου CPR.

Ald. Junt. Kust. Inv. lemma Scholii. ἀμνητέου BΓ. ἀμνητέῃ A. Br. Dind. 28, 30. Ox. ἀμνητέου Suid. ἀμνητέῃ Elmsl. Dind. 25. ἀμνητέῃ Bl. Bgk. ἀμνητέῃ Bekk. Mein. Spiritu aspero sec. vett. gramm. praecepta scribendum esse docet Lenz. Philolog. Vol. suppl. I, p. 714.

v. 609. Versum inter Lamachum et Dic. sic distribuit P., ut a verbo ἐτίον (sic P.) Dic. incipiat. — μὴδέν' ἐταῖον; ὦ Elmsl. μὴδέν'. ἐταῖον ὦ Reisk.

v. 610. ἐν ᾗ APC. Ald. Junt. ἐν; ἡ B. ἐν. ἡ ΓΔ. ἐν; ἡ οὐκ; Br. ἐν; ἡ; Both. „semel? num?“ ἐνῃ R. sec. Bekk. idque a rec. manu. ἐνῃ Froh. Bie. Kust. Bl. ὦν; ἐνῃ Suid. Elmsl. ὦν ἐνγ; Dobr. Dind. 25. ὦν ἐνγ; Herm. ad Vig. p. 840. „Jamne legati munere functus tu, qui perendie canus eris? ἐνῃ

e Diomeis oriundi. Cfr. Eupol. ap. Schol. Vesp. 84 (Mein. II, 514) Φιλόξε-
νος ἐκ Διομείων. Quo spectet hoc no-
men, in certum relinquimus.

v. 606. Tres Siciliae urbes nominat
Dic., Καταγάλα enim παρὰ προσδοκίαν
pro Κατάγῃ dictum est. Quid sibi velit
argutiae verborum, docet v. 76 ἄρ' αἰ-
σθάνει τὸν κατάγελων τῶν προσβίων.
Praeterea cfr. Athen. VII, 314 f. ὡς ὁ
ἐκ Γάλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποι-
ητής. Arist. ap. Plut. Comp. Arist. et
Men. c. 1 (Mein. II, 1189) ὑπὸ τοῦ γί-
λωτος εἰς Γάλαν ἀφίχονται. — H. I. sig-
nificatur Laches, qui sec. Thuc. III, 56.
88. 90. 99. 103. 115 annis 427. 426
ante Chr. expeditioni in Siciliam prae-
fuit.

v. 608. ἀμνηγ. Schol. ἀπανταγοῦ,
ὅπως ἂν τόχῃ, καθ' εἰσινδύποιτι τρόπῳ.
Moeris. p. 51. ἀμνητέῃ Ἀττικῶς. ἀμω-
γέπως Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. Cfr.

Lucian. Praec. rhet. 16. ἐπαιτα δὲ πεντα-
καίδεκά που ἡ οὐ πλείω γε τῶν εἰκοσιν
Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλίβας ποθέν, καὶ ταῦτα
ἀκρῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἀκρας
τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἅπτα καὶ κῆτα καὶ
μῶν καὶ ἀμνητέῃ (sic Jacob.) καὶ λῶ-
στε καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐν ᾗπαντι λόγῳ
καθάπαρ τι ἡδύσμα ἐπίπαιτα αὐτῶν.

v. 609. τωνδὲ, digito monstrat se-
nes Acharnenses. — ἐταῖον vid. ad v. 322.
— Μαρτιά. Alloquitur Dic. ex Choreutis
unum, ejus nomen, a voce μαρτιά deri-
vatum, aptissimum est carbonario. (Cfr.
v. 350).

v. 610. Editores novissimi Bgk. et
Mein. sequuntur explicationem Hermanni,
quae aperte falsa est, quia participium
ὦν cum perfecto conjunctum numquam
pro futuro dici potest. πολ. ὦν potius
vertendum est „quamquam jam ca-
nus es“. De ἐνῃ Elmslejs verum vi-
dit; conjecturae enim locus est, quum

ἀνένευσε· καίτοι γ' ἐστὶ σώφρων κάργας.
τί δ' Ἀνθράκωλλος κ' Εὐφορίδης ἤ Πρινίδης;
εἰδέν τις ὁμῶν τάχιστα· ἢ τοὺς Χαόναι;
οὐ φασιν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος,

legendum, i. e. perendie." Bgk. Mein. ἐν Dind. 28, 30, Ox. 1. in. Höffn. Blayd. suspicatur „sub isto ἐν latere parepigraphen ἀναγεῖν (v. 113) et textu exturbatum esse vel ποτὶ vel ἰσοῦ. Fortasse et ἰσοῦ librarins per ἡνι explicaverat, quod in ἐνι propter metrum mutatum in textum irreperit." Praeterea tentat Idem λίγς (v. 812) et ἀνίρ (v. 692, 679, 707). — πολὺς ὧν γί νον Bgk. in adn. ad ed. I.

v. 611. καὶ τοῖσιν γε Elmsl., cni καίτοι γε nulla voce interposita cum Porson ad Hecub. 403, 1214. vitiosum videtur. Bl.

v. 612. ἔλ Δράκωλλος vulgo. δ' Ἀνθράκωλλος Roisk. δ' Αἰθράκωλλος Ahrens. — καὶ Εὐφορίδης RP, ΓΔ. ut videtur Dindorfio. Ald. Junt. Knst. κ' Εὐφορίδης Br., qui do codicibus suis uibll monuit, Inv. Dind. Bekk. Bgk. ἡ Εὐφ. Elmsl. Bl. Mein.

v. 613. οἰδέν vulgo. εἰδέν Δ. Bgk. ap. Mein. Fragm. Com. II, 991. Bl. Bgk. Meiu. — οἰδέ P. — τάχιστα P.

v. 614. hic λάμαχος P.

grammatici de hac voce nihil tradant. Dicit vir d.: „Fortasse pro ἰσοῦ dictum est, ut ἦν vel ἡνι In Eq. 26. Pac. 327. Ran. 1390. Plul. 75"; vel interrogationi additum est ut Nostratium *Gelt? Hm?* Schol. Ἀττικαὶ δὲ τὸ ἐνι περιττὸν ἐπιθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, „ληραὶ ἔχων" — Cfr. Fritsch. Jahn. Annal. 1829 p. 11.

v. 611. Porsoni praeceptum plurimis quidem nititur exemplis, tamen καίτοι γε sanum esse docent Reis. Conf. I, 296. Teuf. Nubb. 876. Krüg. Gr. Gr. §. 69, 15, 3. Kühn. Gr. Gr. II, §. 704, II, 2; ibid. adnot. 2. — κάργας, cfr. Plut. 533. τοῦ δὲ πένητος ζῆν φερόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσήκοντα.

v. 612. Optima est emendatio Reiskil, quia hujus loci nomina rem carbonariam spectant. Scito suspicatus est Ahrensius Αἰθράκωλλος ex Eustathio p. 1571, 21 πολλῶν δὲ παραγομένων ἐκ τοῦ αἰθέρι, παραδίδεται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουλῆ αἰθρακος. ἡ καὶ ἀνθράχην ὡς ἐκείνος λέγει. ἔρηκοι δὲ τὸ ὅμιλως γυναικείον πεδαροῦσιον (Kohlenbecken). — Nomina in ὡλλος excentia dominativa esse, docet Schwabe I. I. p. 35; 74. Ἀνθράκωλλος dicitur pro Ἀν-

θρακωλῆς, ut Ἀρίστωλλος pro Ἀριστοκλῆς. — Εὐφορίδης cfr. v. 211. δ' ἔγω φέρων ἀνθράκων φορτίον ἡκολούθουν Φαῶλλοι τρέχων, ubi vid. adnot. — Πρινίδης vid. ad v. 180. — De nominativis vid. Krüg. I. I. §. 45, 2, 5.

v. 613. De metro vid. Eng. I.ys. Praef. XXVI. — Cfr. Arist. ap. Suid. in Εὐρύβατος (Mein. II, 1015) εἰ δὲ τις ὁμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία. — Sententia est: Vosne carbonarii nunquam legatione tam quasuosa famoti estis?

v. 614. οὐ φασιν = negant. Plut. 509. Nub. 1058, 1139. — ὁ Κοισύρας. Recte Blaydesius: „Crediderim ὁ Κοισύρας generali significatione pro quovis viro nobili accipiendum. Cfr. Nub. 46. ἐπαίτ' ἔγχεμα Μεγακλῆος τοῦ Μεγακλῆος ἀδελφοῦ ἦν — σμινῇ τρυφῶσαν ἐγκακισσώμενην, i. e. Coesyræ moribus imbutam. Nobilissima enim Athenis erat Alomaeonidarum gens". Aliter Scholiasta: ὁ Κοισύρας. ὁ Μεγακλῆς. Κοισύρα δὲ ἐγένετο Ἀθήνησιν εὐγενῆς γυνή καὶ πλουσία, μήτηρ τοῦ Μεγακλῆος, ὅς καταβεβρωκώς τὴν οὖσαν καὶ ὑστερον πεπλουτηκώς ἐκ τοῦ τὰ κοινὰ πράσσειν λέγεται. Videtur quidem eis temporibus Megacles

615 οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῶτῃν ποτὲ,
ὥσπερ ἀπονίπτρον ἐχθόντες ἐσπέρας,
ἅπαντες ἐξίστω παρῆνουν οἱ φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὦ θυμοκρατία, ταῦτα δὴτ' ἀνασχετά;

v. 615. ὑπὲρ libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. ὑπ', quod fortasse legit Schol. (ad v. 617) Bentl. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Meiu. Erfurd. Reis. Conj. I, p. 24. — οἷσιν ὑπὲρ ἐράνου καὶ χρεῶν Herm. de Metris p. 153. — ἐράνων Reis. l. c. „Iusus senorum causa“ probantibus Schol. ad v. 617 et Hanevie Ex. crit. p. 147. — χρεῶν pro χρεῶν Thiersch. Aristoph. p. 684. — „non displiceret γὰρ pro τε“ Elmsl.

v. 616. Athen. IX, 409f. Suid. in ἀπονίπτρον. Poll. VII, 40. Eustath. p. 1867. 25. — ἀπονίπτων P. ἐγγιόντες Athen.

v. 617. ἐξίστων Ald. Junt. Frob.

v. 618. sine persona P.

quidam Athenis vixisse, cfr. Leucon. ap. Hesyeh. in Ἡσίοπης (Mein. II, 749) ἀτάρ, ὦ Μεγάλεις, οἷσθ' ἃ τοῦ Πασιπῆος Ὑπερβολὴς τάκωματα κατεβέβηκεν; Stratt. ap. Athen. XIII, p. 589 a. (Mein. II, 774) νοὶ μὲν ἤκουσιν Μεγαρόθεν, καὶ δὲ Κορίνθιον· Ἀλεὶς μὲν γὰρ Μεγακλήτους (scil. serva). Arist. ap. Suid. in Ἀτρεῖα (Mein. II, 991) Λάχης, Μεγακλήος καὶ Λυμάχου — sed quae de eo ex II. II. discimus, non satis perspicua sunt, ut Bergkio assentiri nolimus, qui ap. Mein. l. l. II, 971 suspicatur, Megaclem illum cum Moryeho ab Atheniensibus ad Regem Persarum missum esse, eamque legationem a poeta initio hujus fabulae tangi.

v. 615. ἐράνου. Mos erat Atheniensium, ut si quis repente in angustias rei numariae adductus esset, amici stipe ocolata eum sublevarent. Haec pecunia, quam quisque pro facultatibus dabat, ἐρανος vocabatur. Cfr. Böckh. Staatsh. I, p. 346. Herm. Antt. publ. §. 146, 9. Beck. Charicl. I, p. 145. Scheem. Antt. Gr. I, 375. Per se intelligitur, enim, qui acceperat, re familiari aucta, hanc pecuniam reddere debuisse. Dicit ergo Diacopolla, Lamachum et Coesyræ filium tanto aere aliene pressos esse, ut ἱερὸν acceptum reddere non possent, ideoque cedere bonis jussos esse. Sententia igitur

est: „Legationes tam quae stenosas affectant juvenes nobiles, sed aere alieno pressi.“ Sagacior, quam verior est Thierschius, qui l. l. statuit, Lamachum et Megaclem ad commissionem amicorum venisse, ad quam stipes non solvissent, ideoque ab erantistis, qui mensam snam et carnes, a sacrificio domum ablatas, a famelicis istis et miseris hominibus defendere stenderent, abscedere jussos esse. — Lamachum pauperem fuisse docet Plut. Alcib. XXI. ὁ γὰρ Λάμαχος ἦν μὲν πολυτελὴς καὶ ἀνδρώτης, ἀξίωμα δ' οὐ προσῆν οὐδ' ὄγκος αὐτῷ διὰ τείναν. Plut. Nic. p. 633. A.

v. 616. De versu vid. Eng. Lys. XXVII. — Schol. εἰώθεσαν εἰ ποτὲ ἐχθρῶντο ἀπονίπτρον ἀπὸ τῶν θυρῶν, ἵνα μή τις βραχὺ τῶν παρίοντων „ἐξίστω“ λέγειν. Arist. ap. Poll. VII, 167 (Mein. II, 1071) μήτε ποδόνιπτρον θύραζ' ἐχθρῶν μήτε λούτριον. Juven. III, 274 seqq. „Adeo tot fata, quot illa nocte patent vigiliae, te praetereunte, fenestras. Ergo optes votumque feras miserabile tecum, ut sint contentae patulas defundere pelves.“ Plateas urbium Graecarum lutoissimas fuisse docet Thuc. II, 4, 1.

v. 617. ἐξίστω ambiguous dictum est, significat enim decede et cede honia.

v. 618. Av. 1570. ὦ θυμοκρατία, ποῖ προβεβῆς γυμᾶς ποῖ; Luc. Tim. 57.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ δῆτ', ἐάν μὴ μισθοφορῇ γε Λαμάχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω καὶ ταραίω πανταχῇ
καὶ ναυοὶ καὶ πεζοὶσι κατὰ τὸ καρτερόν. 620

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖσι
πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή. 625

v. 619. Lamacho tribuit P. — μὴ om. P.

v. 620. πᾶσι μὲν P.

v. 621. καὶ καταράξω P. καὶ κατάρξω Ald. Junt. Kust. καὶ κατάρξω „confringam“ Reisk.

v. 622. Snid. in κατὰ τὸ καρτερόν. — καρτερόν R. sec. Bekk.

v. 623. sine pers. P. — γε Pel. BΔ Br. Inv. Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Bgk. Mein. Benth. Reisk. γε καὶ Pel. ACPGR. καὶ Pel. om. γε Ald. Junt. Kust.

v. 625. πλεῖν κίγοράζειν propter v. 622 „ναυοὶ καὶ πεζοὶσι.“ Hamak.

ὡ δημοκρατία καὶ νόμοι, παύμεθα ὑπὸ
τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει. —
ἀνασχετά. Plut. 898. Pac. 1179.

v. 619. Carpit Lamachi avaritiam.

v. 620. De particula οὖν vid. Krüg.
l. l. §. 69, 52, 3.

v. 622. πεζοὶσι scil.: στρατοῖς. —
κατὰ τὸ καρτερόν. Plut. Symp. 217 c.
ἔδοξε μοι ἐπιθετικόν εἶναι τάνθρωπον κατὰ τὸ
καρτερόν. Herod. IX, 2 κατὰ τὸ ἰσχυρόν.

v. 623. κηρύττω. Consulto poeta
praesenti tempore usus est, quia nunc
Dic. revera rem pronuntiat.

v. 624. cfr. v. 721.

v. 625. πωλῶ. Snid. πωρίσκω. —
ἀγοράζειν Hesych. ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν.
Moeris p. 70 ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ β'
α, οἱ Ἀττικοί. ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἑλ-
ληνες, ubi vid. Piers. Herin. ad Luc.
De hist. conscrib. p. 146. Ammon. p. 150.
ὠνήσασθαι μὲν ἴσται τὸ πρῆσθαι τι τῶν
πωλουμένων, ἀγοράσαι δὲ καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ
διατρίβειν. Phryn. Bekk. 20, 6 ἀγοράζειν
καὶ τὸ ὠνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρί-
βειν. Dnobis his verbis Arist. reddit id,
quod nos dicimus „Markteerkehr treiben“.
— Lamachus et Dicaeopolis domos
suas intrant, proscenium vacuum relin-
quitur.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΧΟΡΟΥ.

Ἄνθρωποι νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπειθεῖ
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.

v. 626. sqq. Parabasi nostrae deest commatium, ejus locum obtinent duo tetram. anap. v. 626. 627. Sequuntur ἀνάπαιστοι v. 628 — 658, deinde μακρὸν sive πνίγος v. 659 — 664, quod clauditur versu paroemiacō. Strophā (v. 665 — 675) constat ex tribus dim. paeonicis (v. 665), quatuor dim. paeon. (v. 666), binis dim. paeon. (v. 670, 671), tribus dim. creticis (v. 672), uno trim. paeon. (v. 675). Cfr. Rosab. et Westph. III, 545, 548. Aliter Eugerus de Respons. p. 6 metra strophae disposuit. α' cret. monom., duo dimetr., unus monom. β' cret. trim., dim. trim., γ' duo paeon. tetram. δ' tres cret. dim., unus trim. Sequitur ἐπίρρημα, continens sodecism tetram. troch. catal. (v. 676 — 691). Strophae et epirrhema accuratissime respondent antistrophā (v. 692 — 702) et antepirrhema (v. 703, 718).

v. 626. sine persona P. — ἄνθρωποι libri. Ald. Junt. Kust. Inv. ἄνθρωποι Elmsl. sqq. ὡς ἄνθρωποι Br. — λόγοισι Γ. — μεταπειθεῖν. Ald. Junt. II.

v. 627. τοῖς ἀναπαίστοις ABCPΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Porson. ad Toup. IV, 498. τοῖς ἀναπαίστοις RΓ. Suid. in ἀποδύντες Inv. Elmsl. sqq. — ἐπίωμεν om. P. .

v. 626. Chorus ad spectatores se convertit. Singulae hujus parabasis partes praeter commatium, quod supra monuimus, absolutae et perfectae sunt. Solum in Equitibus, Vespis, Avibus parabases inveniuntur, quibus nulla pars deest. Vide Richterum, qui nuperrime de hac re egit, Proleg. ad Vesp. p. 83—90. — Chorus, jam a Dicaeopolide argumentis victus, usque ad finem fabulae ei favet et pacem cum Peloponnesiis et Boeotis a sene compositam probat. Eodem modo Chorus a protagonista se victum esse fatetur in Vespis et Avibus.

Cfr. Rütcher. Arist. und s. Zeitalter p. 55. Richt. I. I. p. 85. — νικᾷ, μεταπειθεῖ metaphora a concione ducta.

v. 627. ἀποδύντες. Schol. ἀποδύντες τὴν ἱξωθεν στολὴν, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστροφώτεροι ᾦεν. cfr. Lys. 615. 662. 686. 1173. Nub. 1102. Vesp. 408. Thesm. 656. Pac. 336. (Bl.) Archipp. ap. Athen. XV, 678 c. (Mein. II, 726) Ἀθήνας ἀποδύς θοιμάτιον ἀπέρχεται. Timoth. ap. Athen. VI, 243 c. (Mein. III, 589) περιώμαθ' ἀποδύντ' ἐς τὸ δεῖπνον ἀπέρχωνται. — ἀναπ. Eq. 504. Av. 684. Pac. 735.

Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκαν τραγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὕτω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέγων, ὡς δεξιὸς ἐστιν
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις, 630
ὡς κωμωδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν ὄχμον καθυβρίζει
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φῆσιν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὁ μὲν ὁ ποιητής,

v. 628. ἐφέστηκα PR. Ald. Junt. Kust. ἐφέστηκαν Br. sqq. — τραγικοῖς BCR. vulgo. τραγικοῖς A. Junt. I. τραγικοῖς P. De caesura post primam dipodiam neglecta vid. Reis. Conj. I, p. 169.

v. 629. οὕτω P. — λέγων R. — ἐστι Br. Elmsl.

v. 630. δ' om. Γ.

v. 631. ἡμῶν Fritsch. De Babyloniis Lps. 1830, cui accessit Mein. in adnot.

v. 632. ἀποκρίνεσθαι PΓΔ. Bekk. — pro νυνὶ exhibet καὶ Δ.

v. 633. φασὶ δ' εἶναι P. φασὶν Mein. typoth. err. φησὶ Scalig. — ἡμῖν PΓΔ. Ald. Junt. — ἄξιος libri, vulgo. Fors. ad Hecub. 309. αἴτιος Bentl. Dawes. Misc. Crit. p. 254 (Burg.) 472 (Kidd.) Br. Bekk. Mein.

v. 628. ἐξ οὗ. cfr. Eq. 4. ἐξ οὗ γὰρ εἰσέρρηκναι ἐς τὴν οἰκίαν. — ἐφίστ. praecesse. Vesp. 955 οἷός τε πολλοῖς προβατίσις ἐφίσταται. Thesm. 1027. Pac. 429. Sensus proprio usurpatur Eq. 930 τὸ μὲν τῆς γῆρας τευθίζων ἐφίσταται σίζων. — ὁ δὲ. ἡμ. Cfr. Plut. 797. Pac. 738. Richt. Prol. Vesp. p. 2. — Quamquam Callistratus hanc fabulam docuit, tamen sine dubio de Aristophane cogitandum est. Vid. Praef. §. 3.

v. 629. παρὶβ. πρ. τ. θ. Eq. 508. ἡνγάχαζεν λέγοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι. Pac. 735 αὐτὸν ἐπίνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαύοις. Hi loci ut res ipsa docent, Elmslejum errare, conjungentem πρὸς τὸ θ. cum λέγων. — θέατρον significat caveam, ubi spectatores sedebant, et spectatores ipso. Eq. 233. τὸ γὰρ θέατρον διεξύν. 1318. χρὴ ἐπὶ καναλῶν δ' εὐτυχίσαν παύωνζεν τὸ θέατρον. Vid. Schneid. Attisch. Theaterw. p. 67. n. 85. — Coligimus ex hoc versu, Aristophanem in Daetalsensium et Babyloniorum parabasis nondum de se locutum esse. — δεξιὸς de facilitate ingenii dicitur Nub. 428, Eq. 228. Vesp. 1265, Rau. 1370; de homine quid deceat sentiente Vesp. 1315, valet probus Pac. 190.

v. 630. διαβαλλ. vid. ad v. 377, 502. — ταχύβουλος = pronus ad consilium capiendum; opponitur v. 632 μετῴβουλος = pronus ad consilium mutandum. Dicit ergo Chorus: insimulatus est poeta noster ab inimicis apud Athenienses, quorum animus inclinat, ut male de eo existiment. Illis duobus adjectivis alludere mihi videtur Chorus ad consilia, quae anno superiore Athenienses ceperant de Mitylenaeis, de quibus vid. Thuc. III, 36—50. Ad sententiam cfr. Nub. 587 seqq. Eccl. 474. Eq. 1055. Eupol. ap. Schol. Nub. 583 (Mein. II, 510) ὡ πόλις, πόλις, ὡς εὐτυχὲς εἰ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

v. 632. ἀποκρίνεσθαι i. q. ἀπολογισθαι. Ves. 951. Thesm. 186. Harpocr. ἀπόκρισις, ἢ ἀπολογία. Εὐπολὶς Πόλιςεν. (Mein. II, 510) ὡς ὁμῶν πάντως ἐγὼ ἀποκρινώμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα. — μεταβ. cfr. ad 630.

v. 633. Sic saepius Arist. se laudat et populo commendat. Pac. 738. Vesp. 1051. Eq. 509. Bgk. Com. Att. Rell. p. 416 seqq. — ἄξιος o. gen. et dat. vid. Eur. Hec. 309, Alc. 433. Arist. Pac. 918. Plut. 877. Kidd. ad Daw. Misc. Crit. p. 472. Men. ap. Orion. Gnomol. I,

παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
 635 μὴδ' ἔρσεσθαι θεωπευομένους, μήτ' εἶναι γαυνοπολίτας.
 πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες
 πρῶτον μὲν ἱσπετέρανους ἐκάλουν· κάπειδ' ἡ τούτῳ τις εἴποι,

v. 634. Suid. in ξενικοῖς — πείσας conj. Reisk. — ἡμᾶς P. ἡμῖν Suid. —
 λόγοισι μὴ PRΓ.

v. 635. μὴδ' ἔρ. P. μὴδ' — μὴδ' prop. Mein. — Inverso ordine vv. 635 et
 636 exhibet Γ.

v. 636. πρότερον γὰρ δὲ P. — οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες libri.
 Ald. Junt. Kust. Br. Iuv. Bekk. ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξ. corr. ex
 Kust. in adu. ὑμᾶς ἀπὸ τ. πόλ. οἱ πρέσβ. ἐξ. Benth. Pors. ad Hecub. praef. p. L. LII.
 Reis. Couj. I, p. 149. Elmsl. Diud. Bl. Bgk. Mein.

v. 637. εἴπη BPA. Ald. Junt. Kust. Br. De caesura post primam dipodiam
 neglecta vide Reis. Conj. I, p. 170. — κάπειδ' ἡ B. Br. Reisk. Falso, quia apud
 Nostrum post ἡνίκα ἄν, πρὶν ἄν, ἕως ἄν, ὅταν, ὅποτεν, ἐπειδὴ cum conjunctivo in
 enuuciatis primariis nunquam Indicativus imperfecti legatur.

15 et Stob. III, 7 (Mein. IV, 198) ἐστὶν
 ἀγαθὸν πᾶσι πλάσσειν ἀξία ἢ σῶσεις, sic
 Mein. in Indice, in contextu αἰτία ex
 Stobaeo.

v. 634. Ad sententiam cfr. v. 370 seqq.
 — ξενικοῖσι λόγοις. Schol: τοῖς ἀπὸ τῶν
 ξένων πρέσβεων λεγομένοις. Bergk. (ap.
 Mein. II, 968) sagacissime suspicatus est,
 haec verba spectare ad legationem Gorgias,
 quem Leontini Athenas miserant,
 ut auxilium ab Atheniensibus peteret
 (Diod. Sic. XII, 53.) Eloquentia ejus
 populus multum movebatur, et propositum
 suum celeberrimus ille orator assequutus
 est. Cfr. Plat. Hipp. maj. p. 282b.
 Γοργίας δεῦρο ἀφίκετο καὶ ἐν τῇ δέμῳ
 ἔρσεν ἀριστα εἰπεῖν καὶ ὅλ' ἐπιδείξαι
 ποιούμενος καὶ συνὼν τοῖς νέοις χρήματα
 πολλὰ εἰργάζετο καὶ θλαβὴν ἐκ τῆς πόλεως.
 Diod. Sic. I, l. Thuc. III, 86, 2 nominibus legatorum omisias tantum
 legationem memorat. Cfr. Grotii Hist. Gr. IV, 102. Curtii Hist. Gr. II, 466
 seqq. Rankii Vit. Arist. p. CCCXXXIX.

v. 635. θεωπευομ. Eq. 1115 ἀλλ'
 ἐπαρτέγωγος αἱ θεωπευόμενός τε χάρις
 ἐξαπατῶμενος (de Demo dietum). Pac.
 389 οὐκ ἀκούεις οἷα θεωπεύουσ' α', ὠνάξ
 δέσποτα: — γαυνοπολίτας (cfr. Ran. 1014
 διαβρασιπολίτας, Eq. 817 μικροπολίτας).

Hesych. γαυνοῶσαι = φουθήσαι. Recte
 Schol. explicat: κχαυνομένους περὶ τὴν
 πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν. Athenienses, su-
 perbi atque elati opibus republicae, ro-
 rum publicarum judicium intelligens
 perdidierant.

v. 637. Adjectiva ἱσπετ. et λιπαράς
 (v. 639) huc translata sunt ex fragmento
 dithyramb. Pindari (Schneid. u. 4) ὦ ται
 λιπαραί καὶ ἱσπετῆρες καὶ αἰόλμοι, Ἑλλά-
 δος ἔρισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, θαμβότων
 πολλέθρων, cujus priorem versum Arist.
 attulit Eq. 1329 (ἱσπετῆρες legitur etiam
 Eq. 1323.) Aristophanem h. l. recte ju-
 dicare de Atheniensibus, docet Isocr. περὶ
 ἀντιδόσεως 166. Πίνδαρον μὲν τὸν ποιη-
 τὴν οἱ πρὶ ἡμῶν γεγόνετα· ὑπὲρ ἐνός
 μόνον ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρισμα τῆς
 Ἑλλάδος ὀνόμασαν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε
 καὶ πρέσβειον ποιεῖσθαι καὶ θεωρεῖν μυ-
 ρίας αὐτῶν δεῖναι δραχμάς. Quid vero
 Thebanum de hac re sonuerint, discas ex
 Eustath. Vit. Pind. 28, p. 20 κατὰ δὲ
 τινας, ἐπαὶ ἔρισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθῆ-
 νας ἐτίμησαν αὐτὸν ἠγαθαῖς γυλῆσι δραχ-
 μαῖς. Cfr. Aeschin. Ep. IV, 165. Bergk.
 Com. Att. Reil. p. 406. Schaeusdewini
 Pind. Ed. p. XC. Schmidt. Pindaris Lea-
 heu und Dichtung p. 23. — Praeterea
 vid. Aristoph. ap. Athen. IX, 372 b.

εὐθὺς διὰ τοῦς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγίδων ἐκάθηρεθε.

εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαράς καλέσειεν Ἀθήνας,

εὔρετο πᾶν ἄν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφῶν τιμὴν περιέρχας.

640

ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,

v. 638. Suid. in πυγίδων. Phrynich. Bekk. Anecd. I, 39, 32. — τῶν στεφάνους Γ.

vv. 639. 640. Suid. in θωπεύει et in λιπαρά.

v. 639. ὑποθωπεύσας τι R

v. 640. Suid. in ἀφῶν. — εὔρε το πᾶν edd. ante Br. Suid. in θωπεύει et λιπαρά. ὦρε το πᾶν P. εὔρετο πᾶν R. Suid. in ἀφῶν. Br. ex emendatione Dawosii. Misc. Crit. p. 255 (Burg.) p. 474 (Kidd.) Pers. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. γῦρετο Elmsl. Mein. — ἀφῶν Elmsl., at vid. Idann. Alex. p. 17, 3 et Append. ad Etyim. Gud. p. 662, 59. — ἀφῶν τιμῇ Hesych. ex h. l.

v. 641. ὑμῖν αἴτιος P. — αἴτιος Bl.

(Mein. II, 1171); ubi ἡπαίνων τὰς καλὰς Ἀθήνας commemorat στεφάνους ἰων. — Post κίπτιλῃ — αἴποι exspectas ἄν. Sic Ran. 924 seqq. Vid. ad v. 520.

v. 638. ἐπ' ἄκρ. τ. πυγ. ἔκ. cfr. Soph. Aj. 1209 ὑψήλ' ἐκάρπει κατ' ἄκρων ὠδοιπόροις, ubi Libanius I, p. 326 addit ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι δακτύλων. Schel. ad nostrum locum affert proverbium: ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνόγων; praeterea Mitchel. concessit Enr. Electr. 840 ὄνοχας ἐπ' ἄκρους στάς. Iou. 1166 ἐν δ' ἄκροις βᾶς ποσὶ. Cycl. 159. ὥστ' εἰς ἄκρους γε τοὺς ὄνοχας ἀφίστατο. Aperte igitur Aristoph. h. l. illud proverbium respexit; ceterum rectissime Schel. addit: οἱ ἡπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινόμενων ἀκούοντες τὴν πυγὴν τῆς καθέρας ἐξαίρειν (scil. εἰσώσαν).

v. 639. ὑποθωπεύει = suppalper, cfr. Vesp. 610. — λιπαράς cfr. ad v. 637. Praeterea sellemne urbis Athenarum epitheton; Nuh. 300, ubi Schel. διὰ τὸ δοῖται πλουτεῖν τὴν πόλιν. Pind. Nem. IV, 18. Isthm. II, 20. Eur. Iph. Taur. 1130, Alc. 452. Tread. 800.

v. 640. εὔρ. πᾶν ἄν = quidvis a vobis impetrare solebat. — ἀφῶν τιμῇ Hes. τὸ Παιον. ἔπει ἐν τούτῳ ἔξον

τα. Apuae Athecis vilissimae erant, cfr. Eq. 645 et saepius. Chrysipp. ap. Athen. VII, 285 d. τὴν ἀφῶν τὴν μὲν ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ἐπύθειαν ὑπεροπῶσι καὶ πτωχικὸν εἶναι φασιν ὄζον. Beck. Charicl. I, 437. Herm. Antt. priv. §. 25, 20. Multe elco eas coctas esse, decet praeter Hesych. Noster ap. Athen. III, 96 c. (Mein. II, 1151) ἄλις ἀφῶς μοι παρατίττομαι γάρ τὰ λιπαρά κάπτων. — Hujus joci causa est ambigua vis adjectivi λιπαράς, quod significat splendidus et pinguis. — περιίπτειν = aliquem aliqua re afficere. Cfr. Plat. 590. Xen. Memor. II, 6, 13. ἀνάπτειν Od. β. 86 (μῶμον), Plat. Apol. 35 a (αἰσχύνην) Enthyd. 272 a (ὄνειδος).

v. 641. False contra omnium librorum auctoritatem scripsit Bl. αἴτιος. Dicit Aristophanes: Non ea solum beneficia, quae mecum enumeravi, a me in vos cellata sunt, sed etiam de secilis bene meritis sum. Pergit ergo de meritis suis exponere. Si Blaydesii emendatio recta esset, post γεγένηται plene interpungendum esset, et sequens versus non haberet, quo referretur. — Ad αἴτιος cfr. Dawes. Misc. Crit. p. 473, ibique Kidd.

καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δεῖξας ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἔξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὴν ποιητὴν τὸν ἀριστον,
645 ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἔζη πόρρω κλέος ἔχει,
ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασιανίζων
ἡρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοῦς, πότεροι ταῖς ναυαὶ κρατοῦσιν,

v. 642. πόλεις R. edd. ante Br.

v. 645. παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίους εἰπεῖν libri. Ald. Junt. Frob. Fri. Raph. Bis. Kust. Br. Inv. Bekk. ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθ. Elmsl. cum Porsono Praef. Hec. p. XLIX. propter caesuram post alteram dipodiam neglectam. ὅστις παρεκινδύνευσεν λέγειν ἐν Ἀθ. Br. conj. ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθ. Herm. Elem. doct. metr. p. 400. Reis. Conj. I, p. 150. Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 646. οὕτω δ' αὐτοῦ vulgo. οὕτως αὐτοῦ Elmsl. Bl. Mein. Post ἔχει plene interpunct Elmsl., cui assentitur Fritzsche Jahn. Annal. 1829 p. 11.

v. 647. ὅτε vulgo. ὅτι Kust. — τὴν om. P. Ald. Junt. edd. ante Kust.

v. 648. ἡρώτησε PR. edd. ante Br. — κρατοῦσι P.

v. 642. δημοκρατοῦνται l. e. quo modo res eorum ab Atheniensibus administrantur. In quibusdam verbis, quae a substantivis compositis derivantur, interdum vis prioris substantivi plane evanescit. Apud Nostrum haec exempla inveniantur: Nub. 999 εἰς ἧς ἀνεοττοτροφῆθης. Av. 614 ναὺς οἰκοδομεῖν. 996 γεωμετρεῖν τὸν ἀίρα. 1481 ἀσπίδας φυλλορροεῖ. 1552 τὸν δέφρον γα. διφοροφρεῖ τὸνδὲ λαβών. Lys. 956 πῶς ταύτην παιδοτροφῆσαι; 1033 ὡς πάλαι γέ μ' ἔφρασεύχει. Ran. 1369 ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπολήσας τέχνην. Eocl. 651 τὴν γῆν διὰ τίς ἐσθ' ὁ γεωργήσων; Plut. 819 ὁ δεσπότης βουθεται ὄν καὶ τράγον. Manifestum est, Aristophanem interdum jocum in hac re quaesivisse. (Similia leguntur Eq. 289, 295, 313, 1099. Pac. 74, 747. Lys. 196, 281.) — Hoc versus Aristophanes respicit Babylonios, qua fabula demonstraverat, quam male haberentur socii. Cfr. Bergk. ap. Mein. l. I, II, 971.

v. 643. Attendas, id potissimum spectaturos esse socios, ut Aristophanem videant; tributum rem minoris momenti fore.

v. 645. παρακινδ. l. e. rem summi periculi audere. cfr. Vesp. 6. Eq.

1064. — εἰπ. τ. δ. Eq. 510 τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια.

v. 646. In initio belli Peloponnesiaci Lacedaemonii legatos ad regem Persarum misisse videntur. Thuc. II, 7, 1 οἱ Ἀθηναῖοι παρασκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες, παρασκευάζοντο διὰ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἐξυμαχεῖς αὐτῶν, πρεσβεύας τε μὲλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα καὶ ἄλλοις ἐς τοὺς βαρβάρους, ubi Schol.: οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι πρὸς τοὺς Πέρσας, οἱ δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς Θράκας. Cfr. Grotii Hist. Gr. III, 410. Ceterum sequens narratio sine dubio a poeta ficta est. — Elmsl. emendavit οὕτως omissa particula δ', quum vulgata scriptura in sequenti versu posceret ὥστα, comparans Av. 488. At ayndetum durissimum esset. Itaque vulgatam retinui, sed lectores veto οὕτως cum πόρρω conjungere; sic sententia nascitur: Eodem modo, quo gloria ejus in insulas est perlata, jam late pervagata est. — τόλμη. Thesm. 702. — περὶ τῆς τόλμης; cfr. Krüg. l. I. §. 68, 31, 1.

v. 647. ὅτε καὶ redde: da sogar. Krüg. l. I. §. 54, 16, 3. cfr. Nub. 34, 1474. — βασιανίζων = Schol. ἀριβάζειν ἔστειλιν.

εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν ποτὶ τοὺς εἶποι κακὰ πολλὰ·
 τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους τε γενέσθ' ἂν 650
 κὰν τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσιν, τοῦτον εὐμβουλὸν ἔχοντας.
 διὰ ταῦθ' ὁμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται
 καὶ τὴν Αἴγινα ἀπαγοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκαίης
 οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.

v. 650. ποτὶ βελτίους C. πολὺ om. Junt. II. Froh. — γεγενῆσθαι vulgo. γενέσθαι B. „praestat fortasse scribi levi mutatione τε γενέσθαι“ Bl. probatus Hamak. Mnemos. II, p. 151. Mein. in adn.

v. 651. καὶ τῷ πολέμῳ libri. vulgo. κὰν τῷ π. Bl. Bgk. Mein.

v. 652. τοῦθ' Ald. Junt. Kust. Br. ταῦθ' R. Inv. Elmsl. sqq.

v. 653. ἀπαγοῦσι R. Ald. Junt. Kust. — De caesura post primam dipodiam neglecta vid. Reisig. Conj. I. p. 169.

v. 649. πρῶτα μὲν — εἶτα δὲ Av. 709, 712. Attende h. l. hunc rariorem loquendi usum. πρῶτον = εἶτα legitur Av. 809. πρῶτον — εἶτα δ' Eq. 25. πρῶτα μὲν — εἶτα Nub. 610, 973, 1119. Ach. 996. Vesp. 1106. Pac. 606. Lys. 574, 579.

v. 650. Quum sententia sit: Hos enim homines inquebat multo meliores futuros esse, aperte infinitivus perfecti γεγενῆσθαι corruptus est; quumque infinitivus duorum codicum γνήσεσθαι, qui glossmate in textum irrepit, doceat, genuinam scripturam sensum futuri prae buisse, scripsi τε γενέσθ' ἂν. Sic φησὶ cum infin. aoristi et ἂν sensu futuri legitur Plut. 509; δοκῶ eodem modo conjunctum Vesp. 1198. Pac. 306, 710. Lys. 115. Ad collocationem verborum γενέσθ' ἂν cfr. Eq. 1175 οἰκέσθ' ἂν. Deinde attende gradationem, quae in hoc loco laest, quum poeta v. 650 infin. aoristi cum ἂν, v. 651 infin. futuri posuerit.

v. 651. κὰν τῷ π. Plut. 184. Eccl. 679. — Alludit Aristoph. ad orationem, qua Dicaeop. ex poetae ipsius mente Lacedaemonios defenderat et Athenienses nimium belli cupidos vituperaverat.

v. 652. Ad δὲ ταῦθ', quod antecedentia comprehendit, cfr. Vesp. 284.

Schol.: διὰ τὸ εἶχιν ὁμᾶς 'Αριστοφάνην ποιητὴν τὸν ἀρίστον. — προκαλ. i. e. invitare aliquem ad aliquid. cfr. Eq. 796 αἱ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Paullo aliter Ach. 984. De re vid. ad v. 538.

v. 653. Insula Aegina, ab Atheniensibus capta Ol. 80, 4. ante Chr. 457. cfr. Thuc. I, 105, 2. 108, 3, a Lacedaemoniis initio belli repetita est. Thuc. I, 139, 1. ὕστερον δὲ φοιτῶντας παρ' Ἀθηναίους Ποτιδαίας τε ἀπαισίστασθαι ἐκέλευον καὶ Αἴγινα αὐτόνομον ἀφίνειν, ibid. 140, 4. Grot. I. l.

v. 654. ποιητὴν. De Aristophane cogitandum est; vid. ad v. 628. Schol., qui errare videtur, narrat, Callistratum cleruchum Aegineticum fuisse; idem tradit de Aristophane Vita Arist. ap. Düb. Prol. ad Schol. p. XXIX, n. XIII. (ex Schol. Clark. ad Plat. Apol. p. 19 c.) κατεκλήρωσε (κατεκληρώχθη Bergk. ap. Mein. II, 935) δὲ καὶ τὴν Αἴγινα, ὡς Θεογένης φησὶν ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης; praeterea Vita Arist. ibid. p. XXVII, n. XI. οἱ δὲ Αἰγινήτην στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλείστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι, ἣ καὶ ἐπὶ ἐκείνῳ ἐκεῖσε. Büchlin Staatsk. I, 561 not. verisimile videtur, etiam Callistratum in insula Aegina cleruchiam possedisse. Cfr. Müll. Aeginet. p. 184.

655 ἀλλ' ὑμεῖς τοι μή ποτ' ἀφ' ἑθ' ὥς κομωθήσῃ τὰ δίκαια
 φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξιν ἀγὰθ', ὥστ' εὐδαίμονας εἶναι,
 οὐ θεοπεύων, οὐδ' ὑποταίνων μισθοὺς, οὐδ' ἐξαπατώντων,
 οὐδὲ πανουργῶν, οὐδὲ κατάρθων, ἀλλὰ τὰ βέλτεστα διδάσκων.
 πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω

v. 655. ἡμεῖς CΔ. — τοι om. Kust. Br. Inv. — μή ποτ' ἀφ' ἑθ' R. sec. Iuv. μ. ἀφ' ἑθ' P. μ. ἀφ' ἑθ' R. sec. Bekk. μ. ἀφ' ἑθ' AB. vulgo. μή ποτε θέλῃ C. Br. μή ποθ' ἀφ' ἑθ' Ald. Junt. μή ποθ' ἀφ' ἑθ' Kust. μή ποτ' ἀφ' ἑθ' Tyrwhitt. Pors. Elmsl. Dobr. sqq. — pro κομωθήσῃ conj. Scalig. et Bentl. κομωθήσῃ. — ὥς vulgo. ὡς Reisk. — ὑμεῖς μή ποτ' ἀφ' ἑθ', ὥς οὐ κομωθήσῃ τὰ δίκαια Herm. Elem. doct. metr. p. 402. — ὑμεῖς τοι μή ποτε φησὶν, ὥς κ. τ. δ. Both.

v. 656. φησὶ PF. — πᾶλλ' fci ὁράσιν Hamak. propter sequens participium τὰ βέλτεστα διδάσκων. — ὥς Br.

v. 657. οὐθ' — οὐθ' libri. Ald. Junt. I. Kust. Br. Inv. Elmsl. οὐθ' — οὐθ' Junt. II. οὐθ' — οὐθ' Suid. in ὑποταίνων Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — ὑποταίνων RΓΔ. Schol. Ald. Junt.

v. 658. οὐτε — οὐτε P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl.

v. 659. παλαμάσθω P.

v. 655. Scripturam priorum verborum sine dubio recte restituit Tyrwhittus. Sententia est: Nollite cum dimittere, ut vincatis (cfr. v. 650, 651.) — Verba ὥς κομ. τ. δ. varie vv. dd. interpretati sunt. Hotibius vertit τὰ δίκαια = digna derisionibus. Falso. Errat etiam Seager. Class. Journ. IV, p. 717, qui explicat ὥς i. e. γάρ, τὰ δίκαια i. e. δικαιοῦς. Elmslejus haec eodem sensu dicta esse credit, quo εἶπεν (v. 645) et λέγειν (Eq. v. 510) τὰ δίκαια. Paullo aliter verto = jus fasque in comoedia tractare. Similis est locus Ran. 686 τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χορηγὰ τῇ πόλει ξυμπαραινεῖν καὶ διδάσκειν. cfr. Ach. 500 τὸ γὰρ δίκαιον οἷός καὶ τρυγηθεῖα.

v. 656. Recte Bothius „φησὶν = promittit“.

v. 657. ὑποταίνων. Schol. οὐδὲ πῶς μοῖθον διδοῦς, IV' αὐτὸν ἐπαίνωσιν. cfr. Isocr. De Pace 2, 6. οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτον ὑποταίνουσιν κτλ. Thuc. VIII, 48, 1. καὶ ὑποταίνοντος αὐτοῦ Τισσαφέρνην μὲν πρῶτον κτλ., ubi Schol. explicat ὑποχονομεῖν. Jacobs ad Achill. Tat. p. 989 (Krüg.) Herod. VII, 158. — ἐξαι. Raris-

sime Gracii verba deminuerunt, exempla sunt βόλλω, ἐβόλλω, μοιόλλω, σαπύλλω alia, quae congressit Schwabe de Deminut. p. 27.

v. 658. κατάρθων. Schol. οὐ καταβέγγων ὑμᾶς τοῖς ἐπαῖνοις ὥς φησὶ.

v. 659. Incipit τὸ μακρόν sive πνίγος. Poll. IV, 112 μακρόν ἐπὶ τῇ παραβᾶσαι βραχὺ μελῶδον ἐστὶ, ἐπνευστὶ ᾄδόμενον (hinc πνίγος). Τὸ μακρόν, ubi cun- que adest, arctissimo semper cum parabasi vinculo cohaeret. Cfr. prae-ter nostrum locum Vesp. 1051. Pac. 765. Av. 725. Thesm. 814. In Eq. 547 parabasis ne sine quidem evanescit a τῇ μακρῇ se juncta est. — Ceterum verba usque ad v. 662 finem ex Euripide desumpta sunt, nisi quod scripsit „πρὸς τὰς δ' ἐτι γρη (Nauck. l. l. p. 515, fragm. ino. 910), docente Suida in ἀλωτὸν. καὶ Εὐριπίδῃ; „οὐ μή ποθ' ἀλὼ κακὰ πράσσων“. Saepae haec verba a scriptoribus laudata sunt. Clem. Alex. Strom. VI, p. 797 habet v. 659, 661, 662 additis verbis κακὰ πράσσων. Cic. ad Att. VIII, 8, 2 v. 659, 660, 661 usque ad ἑμοῦ. Eadem attulit Suid. in παλαμάσθω. Cic. ad Att. VI,

καὶ πᾶν ἐπ' ἑμοὶ τεκταίνεσθαι.

660

τὸ γὰρ εὖ μετ' ἑμοῦ καὶ τὸ θεῖαιον
ξύμμαχον ἔσται, καὶ μὴ ποθ' ἄλλῳ
περὶ τὴν πόλιν ὦν, ὥσπερ ἑκείνος,
θειλὼς καὶ λακαταπύγων.

θεῦρο Μοῦσ' ἔλθ' ἐφλεγυρά, πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔντονος 665
'Αχαρνική, στρ.

v. 662. πᾶν μὴ Δ.

v. 664. καταπύγων PR. Inv. λακαταπύγων ABCΔ. Br. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Meib. λακκαταπύγων Γ. Bie. λακκαταπύγων Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Kust. λακαταπύγων Bontl. Elmsl. — θειλὼς, μαλακός, καταπύγων conj. Kust.

v. 665. φλεγυρά ABCΓΔ. Suid. in φλέγουσα. Hesych. in φλεγυρά Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Meib. Toup. in Curis noviss. in Suid. p. 149. βλαύρα P. φλεγυρὸν Ald. Junt. II. Froh. Bie. Kust. Br. φλογερὸν Junt. I. — πῦρ ἔχουσα P. προσέχουσα om. πυρὸς Suid. in ed. Mediol., emendate script. in Cod. Oxon.

I, 8 laud. v. 661 usque ad ἑμοῦ, Marc. Av. 461. Pac. 1302. Lys. 492. 704. Anton. VII, 42 eundem versum integrum. (Bl.).

— πρὸς ταῦτα. Eisdem verbis incipit πνίγος Pac. 765. Sententia haec est: Ea, quae modo protuli, Cleo impugnet, tamen nihilefficiet. Both. vertit Proinde. Cfr. Soph. Aj. 971 πρὸς ταῦτ' 'Οἷοσαὺς ἐν κινεὶς ὑβρίζεω (Bgk.) — παλαμάσθω. cfr. Pac. 94 τόλμαμα νῶν παλαμησόμενος. Nub. 176. Hesych. παλαμήσασθαι · τεχνώσασθαι. Phot. s. v.

v. 660. τεκταίνεσθαι, sensu proprio Pint. 163 ἔτερος δὲ χολαίνει τις, ὃ δὲ τεκταίνεται, tralato nt h. l. Eq. 462 μ' ὅζα ἐλάνθανεν τεκταίνόμενα τὰ πρᾶγματα. — ἐμοί, transit poëta ad personam primam nt Pac. 754 ἄλλ' ἐπιχείρει, -καὶ πρῶτον δὲ 'μαχόμεν.

v. 661. τὸ γὰρ εὖ = τὸ εὖ ἔχειν. Cfr. Aesch. Agam. 159 αἰλῶνεν αἰλῶνεν εἰπέ, τὸ εὖ νικίτω. 349 τὸ εὖ εὖ κρατοῖ. Soph. Phil. 1149 ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ θεῖαιον εἰπέ. Eur. Hero. fur. 644 τὸ γὰρ εὖ τοῖς ὑμνοῖσιν ὑσάρχει. Ergo tragœdiani aspiit haec locutio, apud Comicos non legitur.

v. 662. ἄλλ' enim partic. Ran. 594. Thesm. 790. — καὶ μὴ ποθ' Lys. 363.

v. 663. περὶ τὴν πόλιν. Aesch. 696 ἀπαθὼν ὄντα περὶ τὴν πόλιν. Pint. 568 περὶ τὴν θεῖαιον καὶ τὴν πόλιν εἰσεῖ δικαιοι. Ran. 456. — ἐκείνος l. e. Κλέων.

v. 664. Scribendum λακαταπύγων. Cfr. Phot. 203, δ. λακατάρτοι (quod Lys. 568 dicitur παγκατάρτοι) · οἱ ἄγαν κατάρτοι καὶ λακαταπύγων ἄγαν καταπύγων. Hesych. λᾶ · ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ λίαν ἐτάσσεται. ὅθεν καὶ λακόνει· ἡ μεγάλως κεχρησῖα. Meib. Frgm. Com. II, 328. Practerea Philol. XVIII, 1, p. 201. „Miller, Révue archéologique 1861, 1, p. 59, 63. Explication du nom d'artiste Lesimos = λα-σιμος · λα = λίαν, αἰσῶ „der mit sehr krummser Nase“, ubi adhibentur λακίζειν = λα-κίζειν, λῑζραῖ, λῑζρος, λῑγρος, λῑρος.“

v. 665. De metro strophae vid. ad v. 626. — Chorus senam robustorum Acharnensium propriam invocet suam Musam. Tralata in hoc cantico repetuntur ab igni, qui rei carbonariae maximi momenti est. — θεῦρο. Deī a Choro advocantur Nub. 564, 595. Eq. 559, 586. Musae Pac. 775, 816. Av. 737. Ran. 675. — φλεγυρά Schol. λαμπρά, φλέγουσα,

- οἷον ἐξ ἀνθρώπων πρηνέων φέγγαλος ἀνήλατ', ἐρεθιζόμενος οὐρία
 ῥιπίδι,
 670 ἤνικ' ἄν ἐπανθρακίδας ὥς παρακείμεναι,
 οἱ δὲ θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
 οἱ δὲ μάττωσιν, οὕτως σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος εὐτονον ἀγροικτόνον
 675 ὡς ἐμὲ λαβροῦσα τὸν θυμότῃν.

v. 666. οἷον R. — πρηνέων P. — ἐνίλατο R. — ἐρεθιζόμενος Δ.

v. 670. ἄν om. edd. aute Br.

v. 671. ἀνακυκῶσι ABCP. edd. aute Br. ἀνακυκῶσι Suid. in θασίαν Bergl. Reisk. Br. Inv. seq.

v. 672. μάττωσιν BCP. edd. ante Br. μάττωσιν ARG. Br. seqq. κάπτωσιν Mein. in adnet. βίπτωσιν Hamak. ex Schel. et Athen. VII, 329. μυττωσιν prop. Bgk. in adnot. ed. II. — ἐλθὲ om. P. — εὐτονον Bl. at dubito, num melos εὐτονον dici possit. — ἀγροικότερον A. Br. Elmel. Dind. ἀγροικότερον Hamak. ἀγροικότερον BCPR. vulge.

v. 675. ἐραμοῦσα prop. Reisk.

λάμπουσα ἢ θερμὴ διὰ τοὺς ἀνθρακας. — ἔντονος ἂν τι τοῦ ἰσχυροῦ Schel.

v. 666. Explicat hic versus verba πυρὸς ἔχουσα μένος. — πρηνέων Schol. ἢ γὰρ πρηνος ἔχων σπασμέν. vid. ad v. 180. — φέγγ. ἀνίλ. Vesp. 227 πηδῶσι καὶ βάλλουσιν ὥσπερ φέγγαλοι. — De aoristo vid. Krüg. §. 53, 10, 2. — ῥιπίς, Germanice: *Pistier*. cfr. v. 888. Eccl. 841. — οὐρία, derivatum ab οὐρος, quod saepissime legitur apud Homerum. «fla-bello laeto» Blyd. — Ad ἐρεθιζόμενος cfr. Vesp. 1104.

v. 670. Ad ἤνικ' ἄν cfr. Pac. 120. Av. 1095. Plut. 248. — ὥς παρὰ. vid. v. 484. — ἐπανθρακίδας. Schol. λεπτοὶ ἰχθύες ὅκτοι. πάντα δὲ τὰ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁπτεύμενα ἀνθρακίδας ἐκάλουν. Vesp. 1127. Aristoph. ap. Athen. VII, 329 b. (Mein. II, 1123 seqq.).

v. 671. θασίαν scil. ἄλμην. Hesych. θασία ἄλμη ἡ εἰς τὴν ὅψα ὁπτεύμενα ἔβατον. Arist. ap. Athen. VII, 329 (Mein. II, 1123) ὡ κακοῦμαι, ὅστις ἐν ἄλμῃ πρῶτον τριγίλων ἀπέβαθῃ, ubi Athen. addit: τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζεν ἐπι-τηδεύουσιν ἰχθύες εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον, τὴν

καὶ θασίαν ἐκάλουν ἄλμην. Cratin. ap. Athen. IV, 164 e. (Mein. II, 17) εἶλες τὴν θασίαν ἄλμην οἷ ἅττα βαζῆς. Praeterea vid. Eustath. II. p. 479, 2 ὡς δὲ καὶ ἡ θάσος ἅλα ἦγεν τὴν εἰς βοράν, ὅτλοι δὲ γράφας περιέδεσθαι θασίαν ἄλμην, χρηστὴν ὡς εἶκα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Phot. p. 80, 15 θασίαν καὶ βάσανον καὶ ἄλμην λέγουσιν. — λιπαράμπυκα l. e. λιπαράν. Pind. Nem. 7, 22 μαμασούνας λιπαράμπυκος. — ἀνακυκῶσι. Cfr. Vesp. 1515 ἄλμην κύκα τούτοις, τὴν ἐγὼ κρατῶ, ubi Schel. ἐπειδὴ παρασκευάζουσιν ἐπὶ τὸ φαγεῖν ἰχθύδια ἢ καρπίνους. ἐξάλμη memoratur Vesp. 331. σκοροδάμη Eccl. 292. Eq. 199, 1095.

v. 672. Coniunge: ἐλθὲ ὡς ἐμὲ, τὸν θυμότῃν. — Non male Mein. proposuit κάπτωσιν, quum de 'une tantum cibo sermo esse videretur. — σοβαρόν. Cfr. Schol. Pac. 943: εὐκίνητος. Suid. in σοβαρὰ αὖρα. Nub. 406. Plut. 872. Respondet haec vox v. 666, dicta est enim de vehementi impetu carminis Mnase Acharnensis. Phot. in σοβαρός: χρῶνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κωμικοὶ (γρ. κυνικοί).

οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὦν ἐναυμαχῆσαμεν
γυροβοσκούμεσθ' ὑφ' ἡμῶν, ἀλλὰ θεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβολόντας ἐς γραφάς
ὑπὸ νεανίσκων ἔατε καταγελασθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς καὶ παρεξηγημένους,

680

v. 676. μεμφόμεθα P. Junt. II. Froh. — delet h. v. Hamak. Mnemos. II, 159.

v. 677. ὦν om. P.

v. 678. γυροβοσκούμεσθ' P. edd. ante Kust. — ἡμῶν R.

v. 679. hunc versum ante v. 678. exhibet Δ. — ἐμβόλοντας Γ. —

v. 681. ἀλλὰ om. Γ. — παρεξηγημένους P. — Phot. in παρεξηγημένον.

v. 676. Incipit τὸ ἐπῆρημα, de cuius metro vid. ad v. 626. Hoc carmine poeta causam dicit seuum de patria optime meritorum, qui ab adulescentibus novo eloquentiae studio imbutis gloriamque sectantibus, in iudicium vocantur et quum ab hominibus loquacibus se defendere non possint, gravibus multis damnantur. Similia jam supra v. 600 seqq. tractaverat. — παλαιοὶ cfr. Nuh. 1422. — μεμφόμε. τ. πόλ. Nuh. 576. Vesp. 1016. Plut. 10.

v. 677. ἐναυμαχ. spectat ad pugnam Salaminiam. cfr. Eq. 785 ἴνα μὴ τριβῆς· τί·ν ἐν Σαλαμῖνι. Idem verbum Ran. 33, 694 respicit pugnam apud Arginusas commissam. — ἀξίως ἔκ. ὦν ἐναυμαχ. Similiter Eq. 1332 τῆς γὰρ πόλεως ἀξία πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τρεπαιοῦ.

v. 678. γυροβοσκούμεσθ'. Plut. Sol. 31 narrat, Pisistratum legem tulisse ad sublevandam inopiam eorum, qui in pugnis pro patria commissis vulnerati victum quotidianum corporis labore quaerere non possent. Populiscito eis, qui minus tribus minis possidebant, singulis diebus singuli vel hini oboli publice dabantur; itaque ante bellum Peloponnesiacum nemo vitam in egestate degisse videtur; tempore vero illius belli res plane alia facta est. Vid. Böckh. Staatsh. I, 342 seqq. — θεινὰ κάτ'ε. Saepissime ap. Comicum legitur, cfr. v. 323. Ran. 253.

v. 679. οἵτινες hyperbato ad ἡμῶν referendum est. — γίρ. ὄνερ. Plut. 258, 628. — ἐμβολ. ἐς γρ. Nuh. 1460. ἴως ἐν αὐτὸν ἐμβόλοντας ἐς κακόν. — ἐς γραφάς Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς δικαστήρια καὶ κατηγορίας.

v. 680. καταγελ. vid. ad v. 606. — Fortasse respiciuntur h. l. discipuli Gorgiae Leontini, de quo vid. ad v. 634. Sua sponte in mentem nobis venit persona Phidippidis sophistarumque ars τὸν ἥττονα λόγον κρείττεον ποιεῖν. Cfr. Ritsch. Arist. u. s. Zeitalter p. 139 seqq.

v. 681. οὐδὲν ὄντας i. e. imbecillii. cfr. Ecol. 144 οὐδὲν γὰρ εἰ μὴν ilius pretii es. Eq. 1243 οὐδὲν εἰμ' ἐγὼ perii, id. Vesp. 997. Eupoi. ap. Suid. in ἀντήρρησεν (Mein. II, 517.) Dionys. ap. Stob. 38, 2 τοῖς οὐδὲν οὖσιν οὐδὲ εἰς ἄλως φθονεῖ. — κωφὸς h. l. lingua captus Schol. οἶον ἄφωνος; valet surdus Cratin. ap. Athen. IV, 164 c. (Mein. II, 17) οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἴσκει λαλῆσαι. — παρεξηγ. Similiter nos dicimus: Auf das letzte Loch pfeifen. Schol. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παισιῶν αὐλῶν καὶ ἀρχαίων. κυρίως γὰρ παρεξηγησθαι λέγονται αὐλοὶ οἱ τὰς γλωσσοῖσας διαρρηγμένοι. Hesych. ὑπὸ γήρως τῶν νοῦν ἀμυδρὸν ἔχων. μετενέμνεται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσοῖσων, τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· οἱ γὰρ κατατετραμμένοι ἐξηκολύσθαι λέγονται. Cfr. Phot. in παρεξηγημένον.

οἷς Ποσειδῶν ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
 τονθορίζοντες δὲ γῆρα τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
 οὐχ ὀρώντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἰλύγην.
 685 ὁ δὲ νεανίας ἐταίρῳ σπουδάσας ξυνηγορεῖν

v. 682. ὁ Ποσ. RΓ. — ἀσφάλειος Γ. ἀσφαλειος Elmsl. Dind. 25. 28.

v. 683. τονθορίζοντες Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. τονθορίζοντες libri. Schol. Suid. in λίθῳ Br. sqq. — γῆραι Mein.

v. 684. οὐδὲν ὀρώντες. Ex Schol. Suid. in ἰλύγῃ. οὐδὲν ἄλλ' ἢ et τὴν ἰλύγην suspicatur Dobr.

v. 685. νεανίας libri, vulgo. Suid. in παῖσιν. νεανίαν couj. Elmsl., qui vulgatam
 edidit, Mein. Dind. Ox. Dobr. — ἐταίρῳ libri, vulgo. ἐτάττει Hamak. — ξυνηγορεῖν Γ.

Significantur ergo h. v. senes decrepiti.

v. 682. Schol. Ἀσφάλειος Ποσειδῶν παρὰ Ἀθηναίους τιμᾶται. — τιμᾶται δὲ Ποσειδῶν ἀσφάλειος παρ' αὐτοῖς, ὥς ἀσφαλῶς πλῖνσι. Plut. Thea. 36 τοῦ θεοῦ (Ποσειδῶνος), ὃν ἀσφαλῖον καὶ γαί-
 ογον προσενομίζουσαν. Paus. VII, 21, 7. Oppian. Hal. V, 680. Colebatur praecipue a populis, qui saepe terrae motibus perterritabantur, sic Spartae (Xen. Hell. IV, 7, 4. Paus. III, 11, 8). Praeterea ubi insulae, montes, rupes repente e mari emergerant, ut Rhodi (Strab. I, 57); denique ab eo precabantur tranquillitatem maris et felicem navigationem. (Appian. B. C. V, 98.) Cfr. Proll. Myth. Gr. I, 454 seqq. Bergleri sententia alludit poeta ad ποῖσι et ἀσφάλεια, quasi dicat ὡν τοῖς ποσὶν ἀσφάλεια βακτηρία, quorum pedibus firmamentum est baculus.

v. 683. τονθορ. Schol. λίθῳ φθιγ-
 γόμενος, ἢ ὑπότρομος, τὸ χειρὶ κινούμενος. Ran. 746. Vesp. 614. Pherecr. ap. Atben. VI, 268 e. (Mein. II, 301) habet τονθορίζοντες, ubi Cod. B. praebet πομφολυγόντες. Poll. VI, 58 vero τονθορίζοντες. Cfr. Bgk. Com. Att. Rell. p. 292. — λίθῳ Errat Schol. λίθῳ δὲ τῷ βήματι (τῷ ἐν τῇ κυκλῇ δικαστηρίῳ). Docet Richt. Prol. ad Vesp. p. 127, buno lapidem eundem fuisse, quem Philocleo

fieri se cupiat Vesp. p. 332 ἢ δῆτα λίθον μα ποίησον, ἐφ' οὗ τὰς χορίνας ἀριθμοῦσιν. Insuperbiebat hio lapia, causa absoluta, numerandis calculis et fuit fortasse pars illius lapidis, qui τὸ βῆμα vocatur, unde oratores verba faciebant.

v. 684. τὴν ἰλύγην. Schol. τὴν σκίαν τῆς δίκης. Hesych. ἰλύγη · σκιά καὶ ἐπηλυγισμός, σκότης. Senibus perterritis ac perturbatis tenebrae oborientur. Malitiose addit Arist. verba τῆς δίκης, ut obscuras et tortuosas ambages iudiciorum Atheniensium significet. — Contraria attulit Mitch.: Eurip. Suppl. 574. τῆς δίκης σῶζ' ὦν φάος. Stob. Exe. p. 127 δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅστιον φάος.

v. 685. Hic versus nondum satis explicatus est, quod interpretes in explicando insultivo ξυνηγορεῖν cogitabant de accusatoribus publice constitutis, de quibus vid. Herm. Aut. publ. §. 133, 1. Elmslejus credit, verba νεανίας ξυνηγορεῖν esse accus. o. insultivo et singularem numerum νεανίαν praefert, ut sententia sit: „Ille autem (accusator), cupiens, ut orator juvenis se adjuvet.“ At non intelligitur, quomodo accusator vehementer in senem invectus propositum suum assequi possit. Blaydesius, νεανίας nominativum esse censens, vertit: „Ille autem juvenis orator, opera data, ut ipse publicus advocatus constitutur“, quae mellorem praebent intellectum, quia pu-

ἐς τάχος παῖσι ξυνάπτων στρογγύλους τοῖς ῥήμασιν·

v. 686. κἀς Hamak. — παῖσιν Suid. ed. Med. — συνάπτων Suidae Cod. Oxon. in στρογγύλοις, in παῖσιν Suid. hanc vocem emisit. — στρογγ. συνάπτων Suid. mscrpt. — τοῖς om. Suid. edd. — στρογγύλοισι ῥήμασι prop. Blaydes.

hlicis accusatoribus merces dabatur. Tum ξυνηγορεῖν valeret „publicum accusatorem fieri“, et speraret juvenis, se hanc dignitatem illa oratione adepturum esse. Praeterea Blaydesio vox ταυτῷ corrupta esse videtur, in cujus locum substitutere tentat ἀναίδης sive βίαιος, ant γέροντα, quod penderet ex παῖσι, ant ἐ' ὧν καὶ vel ἐπ' αὐτόν. Sed displicet mihi interpretatio verbi ξυνηγορεῖν, quod nihil aliud significat, quam „adjuvare“. (cfr. Soph. Trach. 813 οὐ κίττωεθ' ὀθεύμεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ). Jam oritur quaestio, quis sit, qui adjuvet? Respondeo: ὁ νεανίας, et significari iudico illum advocatum, quem et accusator et reus in iudicium accum adducere poterant; h. l. cogitandum est de advocato accusatoris (cfr. de re Schoem. Antt. Gr. I, p. 504, de articuli usu Krüg. I. l. §. 50, 3, 6.). Deinde quaerenti, quis sit, quem adjuvet juvenis orator, respondeo, intelligendum esse accusatorem; qui quidem h. l. diserte non neminatur, sed v. 680 significatur. Ad accusatorem vero nullo modo datus ταυτῷ spectare potest, ideoque Blaydesio assentior, qui corruptum hoc verbum esse iudicat. Equidem repono ταυτῷ, ut sententia sit „Juvenis vero orator (i. e. advocatus) amicum adjuvare cupiens“. Tote enim hoc loco Aristophanes more poetarum libere describit actionem forensem, ubi et accusatori et reo duplex oratio concessa erat. Cfr. Schoem. I. l. Herm. Antt. publ. §. 142, 2. Schol. August. Demosth. Audrot. arg. p. 131. ἐπὶ μὲν τῶν θωπιτικῶν (ἀγώνων scil.) ὁ εἰς κατηγορεῖ τῶν θωπικόντων, εἴτα ὁ φεύγων ἀπολογεῖται, εἴτα πάλιν ὁ ἕτερος κατηγορεῖ κατηγορεῖ, εἴτα ὁ φεύγων πάλιν ἀπολογεῖται πρὸς τοῦτον. Prior accusatoris oratio significatur v. 680, prior rei defensione v. 683 (τονθορῶντες); altera accu-

satio v. 685 seqq., altera defensio v. 689 (μασταρῶς), tum sententia dicitur (v. 689 ὁφλὼν ἀπέρχεται). Miserrimam senum conditionem esse eo demonstratur, quod senex imbecillus a duobus imberbibus causidiciis exagitur.

v. 686. ἐς τάχος i. q. ταχέως, ut Av. 805. εἰς εὐταχίαν = εὐταλῶς. — ξυνάπτων scil.: μάχην (παῖσι conjung. cum στρογγ. τ. ῥ.) Herod. VI, 108 μαλλόντων δὲ συνάπτειν μάχην Κορίνθιοι οὐ περιεβον. IV, 80. μαλλόντων δὲ αὐτῶν συνάπτειν ἱπποφῆς Σιδάκκης κτλ. H. l. valet: aggrediens senem“. — στρογγύλ. τ. ῥ. Cfr. Schneiderum ad Theophrast. Vol. III, p. 63. „Metaphorice Dionys. Halic. V, 470, 9. Lysiae in argumentandi ratione esse ait στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνὴν. Ibid. p. 464, 12. ἡ εὐστρέφουσα τὸ νόημα καὶ στρογγύλως ἐκφέρεισα λέξις: quocum Stephanus comparat Juvenalis curtum sermone rotato torquet enthymema. Usus metaphorici hujus exemplum antiquissimum habet Aristophanes, ubi de oratore ait: ἐς τάχος παῖσι ξυνάπτων στρογγύλους τοῖς ῥήμασι. quorum verborum vim scholii auctor vetnasti non est assecutus reddens his: πῖθανος, πανόργος. Convenit plane nostrum *gedrungen*. Post Aristophanem Arist. Rhet. II, 21. προετιθέντα τὸ διότι στρογγυλῶτατα. Demetrius Phaler. συνθεῖναι στρογγύλως καὶ βερούς junxit. Dion. Halic. similiter εὐστρέφειν τε καὶ στρογγυλῆναι τὰ νοήματα Lysiam ait p. 482, 4: contra de Isocrate: στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ τοῦτο λέξις καὶ συγχεροτημὴν, ἀλλ' ὅπῃ καὶ κεχυμένη. Cicere eodem fere sensu oratorem ipsum, verba et orationem pressam dixit de Orat. II, 23, 13. Brutī 55. Or. 5^a. Respicit poeta studium eloquentiae, quod tum Athenis florebat. — Blaydesius, quem offendit articulus τοῖς, pro-

κατ' ἀνελεύσας ἐρωτῇ σκανδάλιθρ' ἰστάς ἐπωῶν
 ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν.
 ὃ δ' ὑπὸ γήρωσ' μασταρύζει, κατ' ὀφλῶν ἀπέρχεται,
 690 εἶτα λύζει καὶ θακρύνει καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
 οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρᾶσθαι, τοῦτ' ὀφλῶν ἀπέρχομαι.
 ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι πολλὸν ἄνδρα περὶ
 κλεψύδραν, ἀντιστρ.

v. 687. σκανδαλιθρίστας R. σκανδαληθρίστας Schol. pro varis lectione.

v. 688. Suid. in ἄνδρα Τιθωνόν.

v. 689. Suid. in μασταρύζει. — Hamak. delet h. v. tamquam concinnatum ex v. 683. et 691. — γήρας Γ. — μασταρύζει Δ. μασταρίζει Α. — ὀφλῶν Edd. ante Elmsl. Bekk.

v. 690. Suid. in λύζει. εἶτα λύζει vulgo. Bentl. suspicatur olim fuisse εἶτ' ἄλῳ. ζει. Meia. e Schol. edidit εἶτ' ἄλῳ.

v. 691. Suid. in ὀφλῶν — ὀφλῶν odd. ante Elmsl. Bekk.

v. 692. περὶ κλεψύδραν mssult Dobr.

posuit aut στρογγύλαισι βήμασι, aut στρογγύλωσ, quod cum συνάπτων conjungit; utrumque falsum est; articuli usum explicat Krüg. §. 50, 11, 1, et locus Platonis, quem laudat, ἐάν τις νέον τύπτῃ, ἀμυνέσθω φίλοις ταῖς χερσίν.

v. 687. Cfr. ad sententiam Eq. 270. εἴθες, εἴ' ὑπέρχεται ὡσπερὶ γέροντας ἡμᾶς καὶ καθυλίσσεται. — ἀνελεύσας. Suid. ἀνελευσθῆναι ἀναχθῆναι εἰς ὕψος. Accusator enim reum ad lapidem protrahit, ut dolose eum interroget. Errat Scholiasta dicens: ἀνελεύσας ἀπὸ τοῦ βήματος συνηγέροντες ἑαυτῶ καὶ θεραπεύς τῶν λόγων, ἐρωτῇ ἡμᾶς. — σκανδάλιθρ' ἰστάς. Hesych., sine dubio corruptus, habet σκανδαλιθρίστας καὶ σκάνδαλον τὸ ἐν ταῖς μυθήσεσσι. Phot. p. 516, 1 σκανδάλιθρα καὶ σκάνδαλα λέγουσιν. Σκανδάλιθρ' ἰστάς ἐπωῶν, Κρατῖνος (sic ex conjectura Porsoni). Schol. σκανδάλιθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικραμῇ ξύλας, εἰς ᾧ ἐρείθεται. ἐνταῦθα οὖν λέγει ἐρείσματα λόγων καὶ βέρη. — Ad verbum ἰσθάναι cfr. Av. 527 ἰσθῆται βρόχους, παγίζας, βίβδους, ἔρηκ, νεφέλας, θίκτης, πηκτάς.

v. 688. ἄνδρα Τιθωνόν. Fabula de Tithoni senectute notissima est. Hor. Carm. II, 16, 30 „Longa Tithouum mi-

nuit senectus“. Mimnerm. ap. Stob. Flor. 116, 33. Τιθωνῷ μὲν ἔθικεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς γῆρας, ὁ καὶ θανάτου βίβιον ἀθανάτου. Haec verba docent, quid veteres de senectute senserint. In proverbium abiit Τιθωνοῦ γῆρας Zenob. VI, 18. — σπαράττων. Cfr. Psc. 641 τοῦτον ὡσπερ κυνὶβί' ἰσπαράττει. De parethesi σπαρ. καὶ ταρ. vid. ad v. 575. — ταράττων καὶ κυκῶν vid. Pac. 320. 654. Eq. 251. 692.

v. 689. μασταρύζει Schol. συνέλαει καὶ συνέλαει τὰ χεῖρα, quod est senium decrepitorum. Phot. explicat τρέμειν καὶ ἀγωνιᾶν. Hesych. μασταρίζειν μαστιγᾶσθαι καὶ τρέμειν. — ὀφλῶν multa demonstrata.

v. 690. λύζει Schol. ἐάν διὰ τοῦ ζ, ἀλῳλύζει. ἐάν δὲ χωρὶς τοῦ ζ, ἀλῳζει τουτέστιν ἀδημονεῖ. λύζει, ποῶν φωνῇν τραχεῖαν ἀφῆλσεν, ἣ λυγμῷ συνέχεται. Μεινεκίλ ἀλῳζει est vox nimis ampla parumque definita, praeterea displicet homoeoteleuton. Ad receptam scripturam λύζει cfr. Soph. Oed. C. 1621 λύγῃην (cum singulis) ἔκλειον πάντας.

v. 691. Cfr. Lys. v. 600 verba ad senem directa σερὸν ὠνήσαι.

v. 692. Incipit antistropha, quae

πολλά δὲ ἐμπονήσαντα καὶ θερμὸν ἀπομορξάμενον ἀνδρικὸν ἰδρωῶτα 695
 δὴ καὶ πολλόν,
 ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τῆν πόλιν;
 εἶτα Μαραθῶνι μὲν οὐτ' ἔμην ἐδιώκομεν,
 νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφέδρα διωκόμεθα, κατὰ πρὸς ἄλυσιν 700
 κόμεθα.
 πρὸς τὰδε τί ἀνταρεῖ Μαρφίας;

v. 695. πολλά δὲ Bothius. — Alterum δὲ in suspicionem vocavit Fritschius Jahn. Annal. 1829, p. 11.

v. 700. διωκόμεθα R. — προσλισκόμεθα vulgo. πρὸς ἄλυσκόμεθα Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. „Receptis propriis accederet κατὰ πρὸς ἄλ., si ea scriptura exemplis confirmaretur“ Elmsl. καὶ προσέθ' ἄλυσκ. conj. idem.

v. 702. Σνιδ. in Μαρφίας — τίς libri, Σνιδ. vulgo. τί Elmsl. (qui tamen edidit τίς, quod revocandum censet Mein. in adnot.) Dind. Ox. Bl. Mein.

accuratissime strophae respondet. De metro vid. ad v. 626. εἰκότα i. e. sequum, cfr. Vesp. 1321, οὐδὲν εἰκότας τῷ πρῶματι, ubi Schol. ὁρμῶντας, συμπερὲντας, πρὶπόντας. — ἀτελεῖται conjungendum est cum verbis περὶ κλεψύδραν. Sententia est: iudicis iniustus perdere. — De clepsydra uberrime exposuit Richt. Prol. Vesp. p. 134 seqq. Cfr. Appuleji Metam. III, 3. „Vasculum quoddam in vicem colli graciliter fistulatum, per quod infusa aqua guttatim defluit.“ Ad ejus usum tempus oratoribus in iudiciis concessum metiebantur.

v. 695. Ad sententiam cfr. v. 600 ὅρων μὲν πολλοὺς ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσιν. Attende particulam δὴ magna cum vi dupliciter positam.

v. 696. Μαραθῶνι. De dativo vid. Krüg. l. I. §. 46. 1, 3. Vesp. 711 τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. Praeteres vide ad v. 181. — περὶ τῆν πόλιν cfr. ad 663.

v. 697. οὐτ' ἔμην, recte Brunckius: „cum vige hamus“, nos dicemus: „als wir in voller Kraft standen“. Lys. 665. Ad sententiam cfr. Vesp. 1060 ὃ πόλιν ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλλοιμοι μὲν ἐν χορείᾳ, ἄλλοιμοι δ' ἐν μάχῃ, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες ἀλαμώτατοι,

πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα κτλ. — ἐδιώκομεν scil. τοὺς πελεμῖους, h. l. proprio sensu.

v. 700. σφέδρα, cfr. v. 71, 1059. — διωκόμεθα h. l. de eis dictum, quos iudicio persequimur. cfr. Eq. 969, ubi eadem ambiguitate sententiae iudit poets; praeterea vid. Vesp. 902. Eccl. 452. — πρὸς ἄλυσιν. Schol. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τούτοις καταδικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα. Exempla hujus scripturae congesseerunt Dind. et Blayd. Ach. 1229 καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγγίτας. Plat. 1001 καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν. Pac. 19 καὶ αὐτὸν γε πρὸς. Ran. 415 κάγωγε πρὸς. Eq. 578 καὶ πρὸς οὐκ αἰτούμεν οὐδέν. Lys. 1238 καὶ πρὸς ἐπιωρκήσομεν (vulgo conjunctim scriptum). Eurip. Helen. 956 ἀπόδος τε καὶ πρὸς οὐσεν. Aristid. I. p. 505, 7 πρὸς ἔχων χάριν. II, 195, 6 πρὸς ἔξει χάριν. Herod. I, 156 πρὸς ἐξανθρωπίσασθαι. — ἄλυσιν. Cfr. Schol. Plat. Bekk. p. 458 εἰ ἐώλωσαν ἦτοι πάντες οἱ μέγιστοι ψευδομαρτυριῶν κτλ.

v. 702. πρὸς τὰδε—ἀνταρεῖ: Cfr. Eccl. 249. Nub. 1079 (Bl.) Menand. Mucom. 464 (Mein. IV, 353) πρὸς εὐ λόγοντας οὐδὲν ἀνταρεῖν ἔχω. — τί praefendum esse censeo, quia opponitur anteco-

τῷ γὰρ εἰκός, ἄνδρα κυφὸν ἡλίχον Θουκυδίδην,
ἐβόλῃσθαι συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρτημίᾳ,
705 τῷδε τῷ Κηφισοδύμῳ, τῷ ἁλῶν ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἡλέτσα κάπεμορξάμην ἰδὼν

v. 703. Θουκυδίδου Γ.

v. 704. ἐβόλῃσθαι P. — συμπλ. vulgo. Empl. P. Br. Elmal.

v. 705. Interrogatiōis signum Berglerus posuit. — Κηφισοδύμου Hamak. = scil. Euathle.

v. 706. 707. Suid. in ἀπεμορξάμην et ὥστ' ἐγώ.

v. 706. κάπεμορξάμην ABCPR. Suid. in ὥστ' ἐγώ. Ald. Junt. Kost. Br. Iuv.

denti πρὸς τὰς. — Μαρξίας Schol. οὗτος ὁ Μαρξίας φιλόνομος καὶ φιλόσοφος καὶ θεωρητικὸς βήτωρ καμυρθεῖται. Hunc inter Calliae adulatores commemorat Aelian. ap. Suid. in βομβοῦσι, vid. Mein. Hist. crit. Com. p. 137, et II, 490. — Sententia est: Quid contra haec dicet aliquis rabula?

v. 703. τῷ γὰρ εἰκός Thesm. 839; praeterea vid. Nub. 385, Plut. 48. Subaudiendum est τακμηρίῳ, ut Soph. Oed. Cel. 1510 legitur ἐν τῷ δὲ καίται τοῦ μόρου τακμηρίῳ: — κυφός: cfr. Plut. 266. — ἡλίχον Θουκυδίδην, ad constructionem vid. Krüg. l. l. §. 51, 10, 7. — Thucydides, Melesiae filius, post Cimonis mortem princeps ejus factionis, quae Pericli infesta erat (vid. Grotii hist. Gr. III, 265), plus valebat in senatu et concione, quam in bello, et eloquentia a solo Pericle superabatur (Plut. Pericl. 8. Grot. l. l. 326 seqq.). Duae potissimum erant res, de quibus dissidebant Thucydides et Pericles; illi enim persuasum erat, perseverandum esse in bello contra Persas suscepto, neque Pericli epos ad ornandas Athenas praebendas esse. Postremo Pericles cum superavit, et fere duobus annis pestilentias triginta annorum (a. 445 ante Chr.) e civitate eiecit. Bergk. Com. Att. Rell. p. 60 docet, Thuc. anno 444 expulsum esse. (Plut. Pericl. 16.) Commemoratur Thuc. a Nostro Vesp. 947. Ex nostro loco colligimus, Thucydidem, Athenas reversum, senem rursus in iudicium vocatum esse.

v. 704. συμπλ. Plut. Pericl. 11 de eodem Thucyd.: περί τὸ βῆμα τῷ Περικλεῖ συμπλακόμενος. Aliter Menand. Mouost. 54 (Mein. IV, 341) ἀέλικος φλοισαν ἡ κακός μὴ συμπλίκου. Eubul. ap. Athen. VIII, 340 d. (Mein. III, 207) ἱεροὶ δὲ θεοὶ συμπλεκόμενοι. De concubita Soph. fragm. 556 (Nauck p. 212) τῇ παντομόρφῳ Ἡτίδι συμπλακεῖς ποτ. — τῇ Σκυθῶν ἐρτημίᾳ Schol. συμπλακέντα ἐρτημίᾳ et μοκ ἐπὶ θεριώδεος αἱ ἐρτημίαι τῶν Σκυθῶν. Proverbium soc. Hesych. Σκυθῶν ἐρτημία· παροιμία ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθέντα. φοβηθέντες γὰρ καὶ παραχθέντες κατὰ γνώμην ἀπῆλθον. τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπὸ τινων. Cfr. Lucian. Amer. 36. ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῆμει, Χαρκίλους ὄλιγα ζῶσα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρτημίαν ἱπανοῦντος. Rectissime Elmslejus vidit, Cephisodemum h. l. sic vocari; comparantur asperitas Scythicarum deserterum et aspera Cephisodemi dicendi consuetudo. Praeterea Scytham eum fuisse significare videtur poeta v. 707, 712. Fecisse aliquis e maioribus ejus Scythicam uxorem duxerat (Elmal.), vel pater ejus originem Scythicam habuerat.

v. 705. Κηφισοδ. Schol. οὗτος θραεὺς καὶ θεινὸς πρὸς τὰς λίκας. Ἀθηναῖος δὲ καὶ οὗτος. Solum b. l. ap. Comices commemoratur.

v. 706. κάπεμορξ. Schol. ἐκλασσα· ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. Blayd. comparat

ἀνδρα πρεσβύτεν ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὅς, μὰ τὴν Δῆμητρ', ἐκεῖνος ἦνίχ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαΐαν βράδινος ἡνέσχετ' ἄν,
ἀλλὰ καταπάλαισε μὲντ' ἄν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,

710

καπεμορφώμην Γ. Schol. Suid. in ἐπεμορφ. Hesych. Etym. Magn. s. v. Scal. Pors. Praef. Hec. p. XXVI. Elmsl. Dind. sqq. — ὅν γ' ἐγὼ mavult Elmsl.

v. 707. ἐπ' ἀνδρὸς lemma scholii. — κυκώμενον Suid. in ἀντρ., recte in Cod. Oxon.

v. 708. φ̃ Hamak.

v. 709. Ἀχαΐαν Etym. M. 180, 34. Gramm. Paris. in Append. ad Orion. p. 185. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Ἀχαΐαν Hes. Suid. in Ἀχαΐα Bekk. Anecd. I, p. 473, 28, 31. Elmsl. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. Pro αὐτὴν τὴν Ἀχαΐαν substituit Hamak.: Ἀντοκλῆς παλαιών, qui nomen luctatoris, qui juvenili Thucydidi vix restitisset, restituere volebat. — ἡνέσχετο ABCPR, Gramm. Bekk. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Ox. Bekk. Hamak. ἡνέσχετ' ἄν Etym. Magn. l. l. Elmsl. Both. Dind. 25, 28, 30. Bl. Bgk. Mein.

v. 710. καταπάλαισε μὲν ἄν ABCPΓΔ. Ald. Junt. Kust. om. ἄν R. καταπλ. μὲν τ' ἄν Elmsl. μὲντ' ἄν Pors. Mein. μὲν γ' ἄν Benth. Dohr. Bl. μὲν τὸ πρῶτον Benth. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 12. μὲν τ' ἄν Reisk. καταπάλαισεν ἄν μὲν Kust. in notis. Br. Inv. Dind. Bekk. Bgk.

ἐπεμύδαται pro φοβούνται Vesp. 627 βέβη-
λαι pro φοβέσται Eq. 224.

v. 707. κυκώμενον vid. ad v. 688.
— ἀνδρὸς τοξότου vid. ad v. 54. cum
contentu dictum.

v. 708. De omissione articulo vide
Reisig. Conj. I, 184, qui comparat Eccl.
167, Nub. 534. Optimo Bgk. Com. Att.
Rell. p. 61 vertit: „Illo tempore, quo
Thucydides vere erat Thneydides“.

v. 709. Ἀχαΐαν. Sic Attiei Gephy-
raei Cerecem vocabant, exagitata summo
dolore filiam raptam quaerentem; quam
eandem Eleusini Διῶ appellabant. Vid.
Schol. Hesych. Et. Magn. Suid. s. v.
Didym. fragm. p. 80 ed. Schmidt. Plut.
Is. et Osir. 69. Prelleri Myth. Graec. I,
596. Sententia est: „Tum ne Cererem
ipsam dolore incensam metuisset,
modum rabulam Scythicum.“ De-
rivant VV. dd. cognomen ah ἄχος vel
ἡχος. — Attendo hoc ipso loco verba
μὰ τὴν Δῆμητρά. — Ad particulam ἄν

dupliciter positam cfr. Vesp. 508 ἐγὼ γάρ
οὐδ' ἄν, ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λί-
βεμ' ἄν. Pac. 321. οὐ γάρ ἄν χαίροντας
ἡμεῖς τῖμαρον παύσαιμεθ' ἄν. Lys. 253.
ἄλλως γάρ ἄν ἀμαχίαι γυναικας καὶ μισοὶ
καυλίμεθ' ἄν.

v. 710. Scribendum μὲντ' ἄν, cfr.
Ach. 544, Ran. 743, Eccl. 650, ubi eodem
modo cum ind. temp. praet. conjungit-
ur. — Εὐάθλους, fuit pessimus calumni-
ator. Schol. οὗτος ὁ Εὐάθλος βήτωρ πονη-
ρός. Cfr. Bgk. Com. Att. Rell. p. 97 sqq.,
qui docet, eum discipulum Protagorae
fuisse. Praeterea commemoratur Vesp.
592 τίτ' Εὐάθλος χῶ μίγας οὗτος κολα-
κίωνμος ἀπειθαρχοβλής; ubi vid. Schol.
et Richt. Arist. ap. Schol. Vesp. 592
(Mein. II, 121) ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν το-
ξότης συνήγορος ἐβρύπρωκτος ὥσπερ Εὐ-
άθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέεσι. Plat. Com.
ap. Mein. II, 651 et Cratin. ap. Mein. II,
67.) — καταπάλαισεν Schol. κατηγωνίσσατο,
κατεπείλημνε.

καταβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχίλους,
 ὑπερτόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς θυγγεναίς·
 ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
 φηγί(σασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ἦ
 715 τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ θυγγίγορος,
 τοῖς νέοισι δ' εὐρόπρωκτος καὶ λάλος χά Κλεινίου.

v. 711. τρεῖς χίλους Elmsl.

v. 712. περιετόξευσε δ' ἂν PR. add. ante Br. περιετόξευσεν δ' ἂν Br. Iuv. Elmsl.
 Dind. Bekk. Bgk. ὑπερτόξευσεν δ' ἂν Bl. Mein.

v. 713. ὑπέρου Δ.

v. 714. φηγί(σασθαι Δ.

v. 715. τῷ γέροντι γέρων omisso μὲν P. — γέρον R. — συνίγορος Γ.

v. 716. χ' ὁ P. χά Bekk.

v. 711. καταβόησε. Eq. 286. καταβήσομαι βουῶν σε. Ἄλλ. κατακρηξομαι σε κρέζων. Similiter κατακράζω Eq. 1020. — τοξότας τρισχλ. Intelligendi sunt oratores, quos Noster loco ad v. 710 laudato eodem nomine appellat. Fortasse alludit ad barbaram Euthli originem, quum τοξόται in mentem revocent milites illos Scythicos, quos supra commemoravit poeta v. 54. Oἱ τοξόται levi erant macula aspersi. Vid. Soph. Ajax. 1120 ὁ τοξότης ἔσκεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Eur. Herc. fur. 159 (de Heculo) ὅς σὺ ποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαίῃ χερὶ οὐδ' ἤλθε λόγχης ἔγχε, ἀλλὰ τόξ' ἔχων κώκιστον ὄπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν. Ubertime, ut solet, de sagittariis illis disputavit Bergh. Com. Att. Rell. p. 97.

v. 712. Blyd. correxit ὑπερτόξευσεν, laudans Aesch. Suppl. 468 ὑπερτόξευσμον, Eq. 659. Av. 363. Plut. 666 ὑπερακοντίζεν. Eccl. 1119 ὑπερπαῖεν. Eq. 890 ὑπερβέλλεν. Eq. 584 ὑπερπέρην. Sententia secundum eundem est: tum sagittando supererassot paternos ipsius cognatos. — αὐτοῦ, falso Scholiasta addit τοῦ Εὐδῶλου, qui supra in universon pro calumniatore momoratus est. H. l. de Cephisodemio cogitandum est, cui barbara origo exprobratur vid. ad v. 704. — τοὺς θυγγ. i. e. sagit-

tarios Scythicos. — Ad particulam ἂν saepius repetitam cfr. Ach. 214—217.

v. 713. Senes fortunam, quae eis obvenit, patienter ferunt, sed in sequentibus versibus unum tantum pronuntiant, quod maximo cupiunt. ὕπνου τυχεῖν cfr. Anonym. ap. Plut. De aud. poet. p. 18 a. (Mein. IV, 668) ταῦξομαι δ' ὕπνου προέμνος; Menand. Monost. 520 (Mein. IV, 354) ὕπνος πέφυκε σωμάτων σωτήρις.

v. 714. χωρὶς. Thesm. 11. χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἐκατέρου 'στὶν ἡ ψῶς. — τὰς γραφάς i. e. causarum cognitiones. (Br.). — ὅπως ἂν ἦ post imperativum Nub. 938. Lys. 419. Eccl. 732.

v. 715. νωδός, cfr. Plut. 266; spectat ad μαστορύζεν v. 689, quod est senum, qui dentibus carent. Hesych. νωδός· ὁ ἐδόντας οὐκ ἔχων. καὶ έντος, κωφός, μὴ λαλῶν. Poll. II, 96 ὁ δὲ μὴ ἔχων ἐδόντα νωδός, ὡς Εὐβούλος (Mein. III, 272) λέγει καὶ Φρόνιγος (Mein. II, 608) ὁ κωμικός. — θυγγίγορος i. q. κατήγορος vid. Herm. Antt. publ. §. 133, 1.

v. 716. εὐρόπρ. Cfr. Nub. 1089 ουνγοροῦσιν ἐκ τήνων; ΑΔ. ἐξ εὐρόπρωκτων. — χά Κλεινίου i. o. Alcibiades, de ejus patre Clinia vid. loci, quos congestit Hertzberg Altkib. p. 52. n. 3. De eloquentia Alcibiadis loquitur Noster ap.

κἀελαύνειν χρὴ τὸ λοιπόν, κἄν φύγῃ τις ζῆμιον,
 τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

v. 717. κἄν libri, edd. ante Elmsl. Dind. 25. Bekk. κἄν Elmsl. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. — τολειπὸν vulgo. τὸ λοιπὸν Δ. Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Bgk. Mein. — κἀελαύνειν conj. Seager. Cl. Journ. IV, 717. κἀελαύνειν χρ. τ. λ. ἣν φύγῃ τις ζῆμιον Schütz. Hinc et sequentem versum additamentum recentioris alicujus esse censet Bl.; delevit Hamak., ut paraphrasin ineptam vv. 714 — 717.

v. 718. τ. γ. μὲν γέροντι, τ. v. δὲ γ' αὖ νέῳ prop. Bl. In talibus enim formulis accusativo articulum addi posse, dativo non item, statuit Porson. Cfr. Antiphanes ap. Athen. p. 44. A. τ. γ. μὲν γέροντι, τ. v. δ' ἔστω νέῳ Fors. Dobr. coll. Eccl. 1019.

Galen. Praef. Lex. Hippocr. V, 706 ed. Bas. (Mein. II, 1033) A. ἀποβύσεται σοι ταῦτά περ τὰ ῥήματα. B. Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τάποβύσεται. Praeterea de impudicitia Alcibiadis vid. Hertabg. l. l. p. 64, adn. 35, 36.

v. 717. 718. Conjunge κἀελαύνειν cum τὸν γέροντα τῷ γέροντι; κἄν φύγῃ τις ζῆμιον (scil. αὐτόν) in parentheses posita sunt. — Ad ἐελαύνειν = expellere cfr. Antiph. ap. Athen. II, 44 a. (Mein. III, 139) οἶνον (ὅτι δεῖ ab Elmsl. adj.) τὸν οἶνον ἐελαύνειν, σάλπιγγι τὴν

σάλπιγγα, τῷ κέρυκι τὸν βοῶντα. ἐελαύνειν vero h. l. significat: in jus vocare. φύγῃ i. e. ἣν μὴ πύθεται, si hanc legem negliget. Cfr. Dem. Leptin. p. 498 εἰ δὲ τοῦτο φεζέσονται, καὶ μὴ ἐθελήσουσι ποιεῖν.

v. 719. Postquam Choreutae ad proscenium rursus se converterunt, e domo sua egreditur Dicaeopolis, nonnulla lora manu gerens, et limites fori constituit. Fabula ab hoc versu usque ad finem rursus in urbe agitur.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΜΕΓΑΡΕΥΣ. ΚΟΡΑ. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

720 Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἷδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταυθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίαις
ἔξεστι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίαις,
ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, λαμάρῃ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι

v. 719. sine persona P. — εἰσιν Bekk.

v. 720. τοῖσι P. (ABC. ut vid.) edd. ante Inv. om Γ. πᾶσι R. cfr. 620, 624. Inv. Elmal. sqq.

v. 722. φ' P. — ψ Δ. — φ' τε Elmal. Bekk. — πωλεῖν Γ. — λαμάρῃ P. — Ejjeit h. v. Meisn. ut male conflatum ex v. 625. Idem senserunt Dobr. Hamak.

v. 723. 724. Suid. in ἀγορανομίας.

v. 720. ἀγοράζειν v. ad v. 625.

v. 722. ἐφ' ᾧτε c. infin. Plut. 1000, 1141. Thesm. 1162. Cratin. ap. Zonar. I, 929 (Mein. II, 231) ἐφ' ᾧτ' ἐμαυτὴν συγκαθεύδειν τῷ πατρὶ. Menand. ap. Plut. Consol. Apoll. p. 103 d. (Mein. IV, 227) δὲ ἔτιχεν ἢ μήτηρ ο' ἐφ' ᾧτε διατελεῖν πράττων ἃ βούλει καὶ διευτυχεῖν del, cum ind. fut. Thuc. IV, 30 εἰ βούλονται — σφᾶς αὐτοὺς καλεῖσιν παραβοῦναι, ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Krüg. §. 55, 3, 6. — Inusitata quidem est constructio πωλεῖν πρὸς ἐμέ, sed non est causa, cur hunc versum ejiciamus.

v. 723. Ageronomi crant quinque in Piraeo quinque in urbe ipsa constituti; quorum erat pendus omnium rerum

venalium explorare, et munere praefectorum annonae fungi; ipsi aut ministri eorum, qui ieris armati erant, ut venditores severa disciplina cohercerent, ab omnibus, qui ad mercatum Athenas proficiscebantur, vectigal exigebant. Seboliastra tradit, acrioribus temporibus λογιστὰς eos appellatos esse. Cfr. Schel. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγιλλίαις (sic ex Suida legendum) ἔτυπον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Commemorantur hi magistratus Vesp. 1407, προσκαλοῦμαι ο', ὅστις εἰ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων, ubi Schel. τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῆς πώλεως ὥνια καὶ διοικοῦντας αὐτά. Vid. Beck. Charicl. I, 280. Wachsm. Hell. Alterth. II, 1, 65. Herm. Antt.

τρεῖς τοὺς λαχόντας τοῦθ' ἱμάντας ἐκ Λεπρών.

ἐνταῦθα μῆτε συκοφάντης εἰσίοιμαι,

725

μῆτ' ἄλλος, ὅστις Φασισανός ἐστ' ἀνὴρ.

ἐγὼ δὲ τὴν στήλιν, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,

μέτειμι', ἵνα στήσω φανεράν ἐν τάγορᾳ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀγορά 'ν Ἀθήναις, χαῖρε Μεγαρεῦσιν φίλα.

ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν φίλιον, ἅπερ μάτερ' α.

730

v. 724. τοὺς δ' Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. τοὺςδ' Elmal. Dind. 28, 30, Ox. Hotib. Bl. Hgk. Mein. ἱμάντας Br. Inv. Dind. 25, 28. Hotib. Bekk. Lob. in Wolfii Analect. III, 59. Ioann. Grammat. p. 8. ἱμάντας vulgo Etym. M. p. 101, 42. Herod. περὶ μόν. λιβ. p. 34, 14. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδρὸς ἐξυμνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Ἡλιάδωρος ἐβόλετο αὐτὸ περισπᾶν ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱμάς. τὸ δ' αὐτὸ ἤβηεν καὶ Δράκων ὁ Στρατονίκου, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίδων. — λεπρών Elmal.

v. 726. φασισανός Mein.

v. 727. pro ἐγὼ conj. ἤδη Hamak.

v. 728. φανερώς R. — τῇ ἀγορᾷ R. Ald. Junt. Kust. Inv. τῇ 'γορᾷ Br. τ' ἀγορᾷ BCG. τάγορᾷ R. Elmal. sqq.

v. 729. sine persona P. — ἀγορ' ἂν Inv. — δέθηναις Δ. — μεταρεῦσι PΓ. μεταρεῦσις Junt. l.

v. 730. ἐπόθουν Bl. cum Bentl. Rectius: ἐπόθουν cfr. ἐστρατεύουν C. I. 1052. Rang. 693, 694. Ahrens. p. 216. — τοι R. Inv. τε Elmal. Dind. 25. — ναὶ (Ahr.

publ. p. 324 seqq. Böckh. Staatsh. I, 70, 117, 438. Bergk. Com. Att. Rehl. p. 17.

v. 724. ἐν Λεπρών. Alludit poeta ad verbum λέπειν, quod valet exlérav μαστιγοῦντα sec. Bekk. Anecd. 61, 5. Schol. λέπειν, ὃ ἐστὶ τύπτειν. Antiatticiستا p. 106 (Mein. II, 617) λέπει δντι τοῦ τύπτει. Πλάτων Ἀπειροῦντι λέπει τραχέαν ἔχων (fortasse addendum ἐστ' ἀστυγᾶ). Apollod. Caryst. ap. Athen. VII, 280 d. (Mein. IV, 442). Vesp. 231. Practerea quum lora humana specie induat poeta, patriam eorum nominans alludit ad urbem Λέπρων, in Elide sitam. Strabo VIII, 3, 344. Thuc. 5, 31. Av. 149 seqq. Denique spectat adjectivum λεπρός, quod valet scabiosus, ut significet, eum sycophantarum ab agurionis sauciatus iri.

v. 726. Φασισανός, alluditur ad συκοφάντης et φαίνειν. Sycophantae comice ex Phaside oriundi esse dicuntur. Strab.

XI, 2 (ed. Tauchn. 2, 408). Steph. Bys. Φᾶσις. πόλις τῆς Ἀίλας — τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης καὶ Φασιστικός καὶ Φασισανός, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλυσίαι.

v. 727. Foedera in columnis describi solebant; Lys. 513. Av. 1050. Hunc versum et sequentem loquitur Dicaeopolis, ut causam habeat abundi.

v. 728. μέτειμι Pac. 274. 279. Eq. 605. Nub. 801. valet accessam. Hacc verba locutus Dic., rursus domum intrat.

v. 729. Prodit Megarensis quidam cum duobus filiabus, quas fame coactus Dicaeopolidi venditurus est. Utitur dialecto Megarensi, quae sec. Ahrensium D. D. II, 403 mitioris est Doridis, quod omittentes permulti editores saepissime formas severioris Doridis restituerunt. Fontes dialecti Megarensis sunt titulus ap. Böckh. C. I. 1052, et Rangabé Antiquités Helléniques n. 693—702.

v. 730. Megarenses plurimas merce. Athenas ferre solebant, de quibus vid.

ἀλλ', ὦ πονηρὰ κόρια καθλίου πατρός,
 ἄμβρατε ποττᾶν μᾶδδαν, αἱ χ' εὐρητέ πε.
 ἀκούετε δὲ, ποτέχετ' ἐμὴν τὴν γαστέρα'

II, 383) sive μά pro Attico νή cfr. v. 742. 767. 774. 798. — φίλον P. — ἀπερ Ald. Junt. ἄπερ vulgo. Ahrens II, 370.

v. 731. πόνηρα vulgo. πονηρὰ Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. — κόρι' Γ. κόριχ' R. κόριδ' γ' P. Ald. Junt. Kust. Br. Iuv. κόρι' Elmsl. Dind. Bgk. κόριχ' Bekk. κο-ριζή Bentl. Bl., quam formam damnat Poll. II, 17. χοριή vel χοριζή prop. Bl., „nam puellas sic dietas esse apud Graecos notum est.“ Titulus ap. Bückh. C. I. 1064 exhibet κώρην, sed Ahrens II, 161 ex tit. Hermiouensihus 1197, 1199, 1200 docet, in mitiore Dorido valuisse κόρι; itaque rectissime scripsit (II, 171 et Mus. Rhem. 1843, 467) κόρια καθλίου, quod recepit Mein., nisi quod καθλίω scripsit, quae forma repugnat legibus mitioris Doridis (Ahr. 403).

v. 732. ἀμβάτε P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Ox. Bekk. — μᾶδδαν vulgo. Bekk. Bgk. De accentu vid. Drac. p. 72, 100. Schel. οἱ Μεγαρεῖς δι τρέκουσι τὸ ζ' εἰς ὅσο ὅς. Suid. in μάζα. Etym. Magn. 573, 21. μᾶδδα ὄντι τοῦ μάζα Δωρικῶς. Ahrens II, 97 suspicatur, Aristophanem rudiores plebis elocutionem imitatum esse. — αἱ χ' εὐρητέ conj. Br. — παί Rav. πα vulgo, πε Elmsl. Dind. 25. Bekk. Mein. Ahrens II, 369.

v. 733. ἀκούετον vulgo. Reis. Cenj. I, 34 (comp. iubens Plut. 76) ἄκουε Bgk. aduet. ad ed. II. Mein. ex Coheti emendatione. ἀκούετι Bl. Sic scribendum est, quia Megarensis filias suas alloquens nunquam duali utitur numero; neque caesura ante δι offendere potest, quum duae voces arcto vinculo inter se cohaereant et simul pronunciantur. Olim voluit Bentl. ποτέχετον omisso ἐμην, postea ἀκούετι δι cum Hermanno. ἀκούετ' ὦν Fritsch. ad Thesm. 730. — ποτέχετ' vulgo. ποτ' ἔχετε Γ. πόττεχ' Reis. Conj. I, 34. Dind. 25, 28. ποτέχεμην deletio pronomine Dohr. πόττεχ' ε' Mein. ex Coh. emend. Uherimo h. l. tractat Eger. Praef. Lys. XVI. sqq. cfr. Rossh. et Westph. III, 192 sqq. — τὴν Δ.

ad v. 519 et Pac. 999 seqq. — vai τὸν φίλον acil. Δία. Pherecr. ap. Suid. in φίλιος; et ap. Poll. II, 127 (Mein. II, 233) νή τὸν φίλον. Menand. ap. Phot. et Suid. in Φίλιος Ζεύς (Mein. IV, 85) μαρτύρομαι τὸν φίλον — Δία. Dio Chrya. Or. I, p. 9. φίλιος δι καὶ ἱταίριος ὅτι πάντας ἀνθρώπους ξυνάγει καὶ βούλεται εἶναι ἀλλήλοις φίλους κ.λ. Aptissime ergo h. l. Ζεύς φίλιος commemoratur. Cfr. Prell. Myth. Gr. I, 45.

v. 732. Megarensis jam in orchestra, per quam intrat, loqui coepit. H. l. filias suas ad proscenium adscendere iubens, comice pro τὸ λογιέμεν dicit ποττᾶν μᾶδδαν, alludens ad famem, qua puellae evocabantur. Ne Pausaniae quidem tem-

pore hujus miseriae memoria excederat; qui I, 40, 3: τὸ δι ἄγαλμα οὐκ ἐξεργάσθη τοῦ Διὸς ἐπιλαβόντος τοῦ Πελοποννησίων πολέμου πρὸς Ἀθηναίους. ἐν ᾧ — Ἀθηναῖοι τὴν χώραν τὰ τε κοινὰ ἐκείκωσαν καὶ διὰ τοὺς οἰκούς ἤγαγον ἐς τὸ ἔσχατον δασυνείας. Ad ἀναβάνειν cfr. Eq. 149. Vesp. 1341. Poll. IV, 127. — μᾶδδα. Hic cibus Graecis, ut puls Romanis, in deliciis erat. cfr. v. 835. Eq. 1104, 1165. Vesp. 610. Poll. VI, 76. Beck. Charicl. I, 434. Hesych. μίζα· ὀλίστα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἀλάφι. — Αὐτε αἱ καὶ σίμυλ ἀυδιδὺμ ἐστ πεφύμενα, ut Ach. 1031. Vesp. 217. Rau. 175, 339. Krüg. Gr. Gr. §. 65, 1, 10.

v. 733. cfr. Eq. 1014. ἄκουε διή

πότερα πεπράσθαι χρεῖδεται, ἢ πεινῶν κακῶς;

ΚΟΡΑ

πεπράσθαι πεπράσθαι.

735

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἐγὼνγα καὶ τὸς φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,

ὅς ὑμέ κα πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν;

ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μηχανά.

v. 734. Ad χρεῖδεται cfr. Ahrens II, 97.

v. 735. sine persona P.

v. 736. sine persona P. — ἔγων γὰ αὐτός P. ἔγων γὰ Elmal. ἐγὼνγα καὶ τὸς vulgo. De accentu vid. Apollon. 64b. Eustath. 695, 26. Et. Mag. 315, 17. Ahr. II, 248. — φημι PΔ. Ald. Junt. — οὕτως vulgo. οὕτως Ahr. II, 32. — τίς δ' αὖ τὼς prop. Mein.

v. 737. ὑμέ κα πρίαιτο vulgo. De productione ante mutam cum liquida vid. Reis. I, 102; at Ahrens II, 382. docet, κα apud poetas semper fere vocalem producere cfr. 799, 835. ὑμέ γὰ Benti. ὑμέων PΔ. — πρίαιτο R. ἐπρίαιτο PΔ. — ζαμίαν P.

v. 738. Suid. in ἀλλ' ἔστιν et Μεγαρικά σφέγγας. — ἔστι γάρ μοι libri, vulgo. ἔστιν ἔμιν Suid. „Sori potuit, ut in antiquissimis libris ἀλλ' ἔστιν ἔμιν in vulgatum modum corrumperebantur.“ Reis. Conj. I, 154. Ex Suidae priore loco conjecit Elmal., Suidam legiaso ἀλλὰ ἔστιν ἔμιν. ἀλλ' ἔστι γ' ἔμιν vel γὰρ ἔμιν Benti. „conjicias ἀλλ' ἔστι γ' ἔμιν“ Bl. At formam encliticam μοι probat Ahrens II, 251. — μεγαρικά Mein. — μηχανά Kl.

ων καὶ πρόσχε τὸν νοῦν ἐμοί. Vesp. 894 ἀκούει ἡδὴ τῆς γραφῆς. — Ad ποτέχετε cfr. Nub. 575. δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε. Vesp. 1015 προσέχετε τὸν νοῦν. Av. 688 προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοισι ἔμιν. Eupol. ap. Heph. p. 99 (Mein. II, 438) δευρὶ τὴν γνώμην προσέχετε. Bgk. Com. Att. Rell. p. 339. Pro τὸν νοῦν, deano ad famem alludens, dicit Megarensis τὰν γαστέρα.

v. 734. Nub. 359 φράζει πρὸς ἑμᾶς ὅ τι χρεῖζετε. Theam. 751. ἀλλ' ἔμ' ὅτι χρεῖζετε ποιεῖ. Aesch. Prom. 283. τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρεῖζω ἐπὶ παντός ἀκούσαι.

v. 735. πεπράσθαι legitur Pac. 1011. πεπράσαι Vesp. 179.

v. 736. ἐγὼνγα i. q. ἔγωγε.

v. 737. ὑμέ i. q. ὑμεῖς. — ζαμίαν. Behol. ἐπὶ κόραι ἦσαν καὶ οὐ χοῖροι. ἡ τούτων δὲ φροντίς καὶ θαπάνη πολλή ἔστιν. Ad hunc vocis ζαμίαν usum vid. Alex. ap. Athen. III, 104 d (Mein. III, 407) ὡς αὐτὸν δόντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης

μόνον σωτήρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν. Antiph. ap. Stob. Flor. 51, 18 (Mein. III, 150) τὸ πρεῖξ' ἀποθανεῖν ἔστι φανερά ζήμια.

v. 738. Μεγαρικά τις μηχανά. „Μεγαρεῖς nomen, quod in Μεγαρή: couvertendum est, hominibus astutis et callidis adhibetur deciarandis, quo pertinet proverbium: Μεγαρέων δόρυζα, pariterque Μεγαρικά μηχανά apud Arist. Aech. 704. Dind., probe haec annotante schol.: ἀντὶ τοῦ πονηρὰ, πανούργως μηχανή. διεβέβηλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἅλλα μιν λέγοντες, ἅλλα δὲ ποιοῦντες“. Hanon. Ex. crit. p. 13. Fortasse etiam poeta significare vult, Megarenses filias ad speciem porellorum adornantem jocari in modum comoediae Megarensis, ad eujus similitudinem Arist. in hac comoedia se accommodavit, docente Bergkio Com. Att. Rell. p. 359 (ubi vid. etiam p. 273, 286.) Cfr. Vesp. 57. γέλωτα Μεγαρόθεν καλεσμένον.

- 740 χοίρους γάρ ὑμεῖς σκευάσας φασὶν φέρειν.
 περίθεσθε τάσδε τὰς ὀπλὰς τῶν χοιρίων.
 ὅπως δὲ δοξεῖτ' εἶμεν ἐξ ἀγαθῆς ὁδὸς
 ὥς, ναὶ τὸν Ἑρμῆν, αἴπερ ἔξεϊτ' οἰκαδὶς,
 τὰ πρῶτα πειρασθεῖσθε τῆς λιμοῦ κακῶς.
 ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταῖς τὰ βυγχία,

v. 739. χοίρους Elmsl. Dind. Ox. Bl. Mein. Falso. cfr. Rang. 693, 694, 695. Böckh. C. I. 1052 ἐκγόνους, R. 696, 698, 699, 700 προξένους — ἡμιτ' Δ. ἡμ' ἐνσκειούσας Pors. — φάσω Kust. — φέρειν Br. Elmsl. Dind. Ox. Bl. Bekk. Mein. φέρειν R. Bgk. recte. Ahrens II, 303. „vulgo ein apud plerosque, qui mitiore Doride utuntur.“ cfr. p. 170.

v. 740. Suid. in ὀπλῇ. — τὰς σπολάς Nauek. Bull. de l'acad. imp. des sciences de St. Petersburg. 1860. II, 317. falso; Acolicum est; vid. Ioann. Gramm. in Hort. Adon. 244, 6. οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ τ τοῦ π, σπολήν σπολήν. — χοιρίων tentabat Mein. τὼς χοίρια Hamak.

v. 741. Suid. in οὖς et ὤς. — δοξεῖτ' omisso ἐξ Suid. — ἤμεν ABCPRF. vulgo. ἤμεν Δ. Tituli Megarensium ap. Böckh. 1052. Rang. 693 — 702 ad nnum omnia praebebant εἶμεν. Cfr. Ahrens II, 170.

v. 742. ἀπερ libri, vulgo. ἀπερ Elmsl. Bl. Haec scriptura contra librorum auctoritatem restituenda est sec. Ahrens. II, 380. — ἔξετ' P. edd. ante Elmsl. ἔξετ' R. ἔξετ' Elmsl. seq. — οἰκαδὶς lemma scholii. Kust.

v. 743. πρῶτα R. πρῶτος legitur in titulo Megarensi Böckh. C. I. 1050. ἀπρῶτα Ahrens. Mus. Rhen. 1843, 467. — λιμῶ Δ. Bentl. Elmsl. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Mein.; quod severioris Doridis est. De genere feminino pro masculino dialecti Atticae vid. Ahr. II, 386.

v. 744. ταῖς Ald. Junnt. Ahrens. II, 272. ταῖς ABCPR. vulgo, utriusque scripturae mentionem facit Scholiasta.

v. 740. Reddit Megarensis puellis ungulas porcellorum. περίθ. Thesm. 380. περίθου νυν τόνδε (scil. τὸν στέφανον) πρῶτον πρὶν λῆμεν. — ὀπλὰς, Hesych. ὀπλαί, αἱ πυξίδες, ἧ ὄνομας ἔκτων καὶ ἰτέρων κτηνῶν. De equis Eq. 602. Suid. in ὀπλῇ. ὁ κυκλοειδὴς πύξος τῶν κτηνῶν, εἶον βεῶν, προβάτων καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων μικροῦς ὄνυχας ἐν τοῖς τῶν ποδῶν ὀπισθεῖσι. κυρίως δὲ ἐπὶ ἔκτων. II. I. dicitur de porcis, ut Simon. frgm. 22. (Schneidew.) ὀπλὰς ἐκίνα τῶν ὀπισθεῶν ποδῶν sec. schol. Suidae verhis monitus correxit Nauek., de quo vide supra.

v. 742. De val vid. ad v. 730. — ἔξ. ofx. i. e. Si tam male partes

vestras agetis, ut vos vendere non possim.

v. 743. τὰ πρῶτα — τῆς λιμοῦ. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀπρας λιμοῦ πειραθίσασθαι. Ran. 421 κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκτὶ μοχθηρίας, ubi vid. Thiersch. Contra Ahrensium, qui l. l. contendit τὰ πρῶτα o. gen. solum de personis dici posse, monemus, h. l. gradationem necessariam esse.

v. 744. βυγχία. Theophil. ap. Athen. X, 417 b. (Mein. III, 629) βυγχιον, καλήν, πόδας, τέτταρας ὀφείους. Simul dat Megarensis filiahus rostra, quae acque atque ungulas induunt.

κῆπειται ἐς τὸν σάκκον ὡς ἐοβαίνεται.

745

ὥπως δὲ γρυλλίζεῖτε καὶ κοίξετε

χλῆσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.

ἔγὼν δὲ καρυῶ. Δικαιόπολις δὲ πῆ;

Δικαιόπολι, ἣ λῆς πρίσθαι χοίρια;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί; ἀνὴρ Μεγαρεὺς;

750

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀγορασσοῦντες ἱκομεν.

v. 745. κῆπειται vulgo. Ahrens. II, 384. κῆπειται Jant. I. κῆπειτ' R. κῆπειτά γ' Kust. „Formam κῆπειται a grammaticis Ionicae duntaxat concessam dialecto Pindari reddidit Hermannus Observ. de dial. Pind. p. XXI. Hic videmus eam etiam in Megarensi ore versari.“ Reis. Conf. I, 222. — εἰς R. Inv. Dind. 25.

v. 746. γρυλλίζεῖτε libri, vulgo. γρυλλίζειτε Dind. 30. Ox. Bl. Lectio librorum mutanda non est, cfr. Plut. 307. Lob. ad Phryn. p. 101. — ὥπως Ahrens. II, 34. — γρυλλίζεῖτε καὶ, καὶ, καὶ Hamak.

v. 747. χλῆσεῖτε Bekk.

v. 748. ἐγὼ R. Inv. Dind. 25. — καρυῶ γε P. Ald. Junt. Kust. καρυῶ γε Br. καρυῶ R. Inv. Dind. Bl. Bekk. Bgk. Mein. Benth. Eng. Praef. I.ys. p. XX Herm. El. doct. metr. p. XII. καρ. Δικαιοπόλιν γε πῆ Elmal. — Δικαιοπόλιν. ὅπα Δικ.; Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Δικαιοπόλιν ὅπα. Δικ. R. Dind. 28, 30, Ox. Bl. Bgk. Fritzsche. Quaest. Lucian. p. 141 „ὅπα pro exhortativo ὥπως“ Ahrens. II, 371. ὅπα Bekk. ὅπα Ahrens. Dial. II, 34, 369. Δικαιοπόλιν. ὁ γὰρ Δικαιοπόλις ἡ λῆς Reis. Diar. Jen. 1817, p. 404. καρυῶ. Δικαιοπόλις δὲ πῆ; Hamak. Mein. (καρυῶ = clamitabo scil. ὑμῖ = vos porcellos).

v. 749. Δικαιοπόλις P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Elmal. Δικαιοπόλις R. Dind. 28. sqq. — χοιρίους P.

v. 750. ἀγορασσοῦντες ABCPR. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bekk. ἀγορασσοῦντες Bl. ἀγορασσοῦντες Elmal. Bgk. Mein. Ahrens. II, 216,⁴⁾ 217,⁵⁾. — ἱκομεν Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25, 28. ἱκομεν PΓΔ. ἱκομεν R. ἱκομεν Elmal. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. Ahrens. II, 183. fortasse εἱκομεν Ahrens. II, 344.

v. 745. σάκκος a Phrynico Ecl. p. 257 I. Doricae dialecto tribuitur. — In saccum irrepunt puellae.

v. 747. χλῆς. φων. Vesp. 562. ἀλλ' ἀκροῦμαι πάσης φωνῆς ἵκντων εἰς ἀπόφυξιν. — χοίρ. μυστ. Sues immolabantur Cereri. Ran. 337. ὦ πότνια πολυτμήτα Δημήτηρος κόρη, ὡς τίδ' μοι προσέπνευστο χοιρίων κρεῶν. Pac. 374. 375. Herm. Antt. sacr. §. 23, 23. Wiesel. Denk. d. Kunst. II, 96.

v. 748. Quum dubium sit, num ἔπος exhortativum, ut εἰσθ' ὅτι, in fine enuntiatum poni possit, cfr. Schneidew. ad Pind. Ol. XI, 10, 11, secutus sum Hamakerum, cujus explicationem supra indicavi. Verba Δικαιοπ. δὲ πῆ; ad domum Dic. conversus loquitur Megarensis.

v. 749. ἡ λῆς; Schol. ἀρὰ θέλεις;

v. 750. Dic. e domo progressa accuratius Megarensensem aspicit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πῶς ἔχετε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

διαπεινῶμες αἰε ποττὸ πῦρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἔδού τοι, νῆ τὸν Δί', ἣν αὐλὸς παρῇ.

τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρεῖς νῦν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οἷα δέ.

ὅκα μὲν ἐγὼν τῆνῶθεν ἐμπορευόμεν.

755 τῶνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἐπραττον τῇ πόλει,

v. 751. Ad διαπεινῶμες: cfr. Ahrens. II, 197. — αἰεὶ P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. οἷς Br. in adm. del RΓ. Suid. in διαπεινῶμεν et διαπίνωμεν. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Meib. Ahrens. II, 378h. — πρὸς τὸ Suid.

v. 753. Μεγαρεῖς: ACP. Ald. Junt. Kust.

v. 754. Praefigunt ἀλλὰ γάρ BP. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Inde ἄλλα γ' vel

ἀλλ' ὅκα Beutlej. — ὅκα μὲν γὰ P. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. ὅκα μὲν γὰ B. ὅκα μὲν ἐγὼν AΓ. Elmsl. Dind. 29, 30. Oκ. Bl. Bekk. Bgk. Meib. ἔγωνγα Br. ἐγὼ R. Inv. Dind. 25. om. ἐγὼ C. — τῆνῶθεν ABCP. vulgo. τῆνῶθεν R. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Meib. Ahrens. II, 269. — ἐμπορευόμεν Γ. ἐπορευόμεν Br. ἐξεπορευόμεν tout. Meib.

v. 755. ἐπραττον vulgo. ἐπραττον Elmsl. Bl. Rang. 699 praebet πράττων; 695 — 700, 702 θύλασσον. Ahr. II, 100. — τῇ P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bekk. — πόλει P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. πόλει Meib. Bl. In Addendis. Ahrens. II, 231. — τὰν πόλιν mavult Elmsl., sed Rang. 699 πράττων τὰ συμφέροντα τῇ δέμει. — τῶνδρες vel potius τῶνδρες malunt Elmsl. Bl. Meib. Ahr. II, 222.

v. 751. διαπεινῶμες παρὰ προσδοκίαν dictum est pro διαπίνωμες. Cfr. Pac. 1130 seqq. Ach. 985 seqq. Acerbe ridet famem Megarensium. Ignis, potus, tibias una commemorantur Theocr. Idyll. VII, 65, 66, 71. οἶνον ἀπὸ χρητῆρος ἀφυσῶ παρ πυρὶ κεκλιμένους. — αὐλήτεντι δέ μοι δύο πομίνας. Forsouns cfr. jubet Plat. Rep. IV, 420 o. ἐπιστάμεθα γάρ τοὺς χειρμαίς πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχούμενους.

v. 752. Dicacopolis respondet, quasi Megarensis de bibendo locutus sit. Ad ἀλλὰ — τοι vide ad v. 194.

v. 753. πράττεθ' οἱ Μεγαρ. similiter v. 282 legitur παῖς πᾶς, ubi vid. ekom-

pla. Krüg. l. l. §. 45, 2, 6. — οἷα δέ scil. πράττομεν. Plat. Rep. IV, 420 a. ἐξίσται αὐτοῖς — οὐδ' ἀναλίσκων ἐν ποταμῶνται ἄλλοις, οἷα δὲ οἱ εὐδαίμονες δοκῶντες εἶναι ἀναλίσκουσι. Eurip. Heracl. 632. πάρεσμεν, οἷα δὲ γ' ἐμοῦ παρυσία. Nos diceremus: So, So! Galli: là là!

v. 754. τῆνῶθεν i. q. ἐνθεν.

v. 755. πρόβουλοι. Schol.: στρατηγοί, quum explicationem omnes tituli Megarenses confirmare videntur, qui post verbum ἐπραττόμεν longam nominum seriem exhibent.

v. 756. ἀπολοῖμεθα ironice dictum pro σωθῆμεν. cfr. Pac. 370, ubi ἀγα-

οπως τάχιστα και κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αὐτίκ' ἄρ' ἀπηλλάξεσθε πραγμάτων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οὐ μάν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ἔ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ αἶτος ὦνιος;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

παρ' ἡμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἄλας οὖν φέρεis;

760

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οὐχ ἡμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

v. 756. ὅπως; Ahrens. II, p. 32.

v. 757. ἀπαλλάξεσθε vulgo. ἀπαλλάξεσθε Γ. ἀπηλλάξεσθε Cobet. ἀπηλλάξεσθε Bgk. in adn. ad ed. II. Mein. — οὐ μάν APB. margo B. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. σαμάν Ald. Junt. Kust. οὐ μάν C. τί μάν B. τιμάν Δ, cujus in margine est „ἴπρ. σαμάν.“ οἱ μάν prop. Bl. in ednet.

v. 758. Verba τί ἔ' ἄλλο continuant Megarensi, sequentia Dic. tribuentes P. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. — Receptam distributionem exhibent AB. Suid. in τί ἔ' ἄλλο Μεγαροῖ. Scal. edd. recentt.

v. 759. παρὰ με Γ. παρ' ἡμὲ Elmsl. Dobr. „vol παρ' ἡμῶν.“ παρ' ἡμὲ Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Dind. 30. Ox. παρ' ἡμὲ PR. Dind. 26, 28. Bl. Bgk. Mein. Greg. Corinib. p. 237 ed. Schaef. Ahrens. II, 483. cfr. ex Epilyci Coralisco „παρ' Ἀπιδλω.“ παρ μανυλ Mein. — αἵπερ Γ. ἅπερ εἰ τοὶ θεοὶ P.

θὺν τοσοῦτον λαβὼν de morte legitur. — Ad κάκιστ' ἀπολ. cfr. v. 778.

v. 757. ἀπηλλάξεσθε πραγμ. vid. ad v. 201. Arist. ap. Steb. 60, 7 (Mein. II, 1108) ἀπαλλαγίνα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων. Nos dicemus: So werdet ihr die Schererei sofort los sein“. Vox πράγματα spectat fainem et miseram reipublice conditionem Megarensium. — οὐ μάν Schol. τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἡ τοῦτο; Redde: quippini? οὐ Megarico pro τίνα dictum esse, docet Ahrens II, 277. Cfr. Schol. LV. II. α, 554 de ἄρσιν: ἔστι δὲ κατὰ τὴν Ἡρωιδιανὴν δύο μέρη λέγου, τὸ ἅ ἄρθρον καὶ τὸ οὐ Μεγαρικὸν ὀηλεῦν τὸ τινά. cfr. Eustath. 148, 88 οὐ, ὃ ὀηλεῖ τὸ τινά Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. Et Magn. 157, 48 οὐ, ὃ ἔστι Μεγαρικὸν ὀηλεῦν τὸ τινά.

v. 758. Ad Μεγαροῖ cfr. Lys. 1131 Πυθοῖ. Thuc. V, 18, 10 Πυθοῖ καὶ Ἰεθμοῖ. Krüg. l. l. §. 46, 1, 4. 41, 12, 12 seqq. — πῶς ὁ α. ὦν; Eq. 480 πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βουωτοῖς ὦνιος;

v. 759. Ludit poeta duplici significatione vocis πολυτίμῃ: valet enim primo „summe venerandus“ (de diis Ach. 807. Eq. 1390. Nub. 269, 293, 328. Vesp. 1001. Av. 667, 978, 1016. Thesm. 286, 594. Ran. 337, 397; de hominibus Ran. 851, de deorum sedibus Ran. 324), deinde de „rebus, quae plurime emuntur“ dicitur. Arist. Steb. 60, 7 (Mein. II, 1108) καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια τριτάτα πολυτίμητα. — Cfr. Mein. ad Menandr. p. 43. Lob. ad Ajac. p. 242.

v. 760. De salinis Megarensium

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐδὲ σκόροδα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ποῖα σκόροδ' ; ὑμᾶς τῶν ἀεί,

ἔκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρουραῖοι μύες,

πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξηρύσσετε.

v. 761 — 763. Greg. Corinth. p. 244. ed. Schaeff.

v. 761. ὑμᾶς Junt. I. — ὦν P. vulgo. ὦν Reisk. γῶν Ahrens. τῶν R. Elmsl. seqq. — σκόροδ' ἄμεις; τῶν couj. Mein.

v. 762. ἔκκ' ἐσβάλητε. ABCR. Gregor. Corinth. p. 244. Br. seqq. Ahrens. II, 323: ἔκκα = ἔκα κτ = ἔ-αν. ἔκ' ἐσβάλητε P. ἔκκ' ἐσβαλεῖτε Ald. Junt. Froh. Fri. Raph. Bis. Kust. εὐκα εἰσβαλεῖται Suid. in εἰσβαλεῖται. — τῶς Elmsl. — ἀρουραῖοι vulgo. ἀρουραῖοι R. recte, quum omnes tituli Meg. ap. Rang. habeant βουλά.

v. 763. ἀλῖθας P. ἀγλῖθας vulgo. ἀγλῖθας Suid. in ἀγλῖθες, ubi ita scriptum, ὡς ἀρουραῖοι μύες ὠρύσσει πασσάλῳ τὰς ἀγλῖθας. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. ἀγλῖθας Kust. Br. Inv. Elmsl. Bekk. Dind. 25. Choerobosc. ad Theodos. 353, 12. ἐσπυματωμένου τοῦ ἀγλῖς ἀγλῖθος τοῦτο γάρ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ἑος, ἀλλὰ διὰ τοῦ θεος, ἔχει δὲ μακρόν τὸ ι κατὰ τὴν γενικὴν, καὶ σημαίνει τὴν κεφαλὴν τοῦ σκωρόδου. — γλῖθας R.

vid. ad v. 521. — οὗχ ὑμᾶς αὐτῶν ἀρχεῖτε; Rursus ambigue dictum est; spectant enim haec verba et imperium maris, quod Athenienses tum tenebant, (Schol. διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἔχῃ), et occupationem insulae Minoae (quinto belli anno, ante Christum 427. Thuc. III, 51), ex qua, ex adversum Megara sita, Athenienses prohibebant Megarenses, quominus saltem exportarent. Nisaea ipsa, ubi salinae erant, octavo belli anno, ante Chr. 424 (Thuc. IV, 69) expugnata est. De insulae Minoae situ egerunt v. Velsen Arch. Anz. XII, p. 381 seqq.; Conze et Michaelis Annal. d. Inst. 1861, p. 13; Conze Philol. XIX, p. 164.

v. 761. De alio Megarensium vide ad v. 521. Pac. 1000. 246, ubi Schol. ἡ γὰρ Μεγαρικὴ γῆ σκωροδοφόρος. Saepissime hoc cibo vesciebantur Graeci cfr. Beck. Charicl. I, 435. — De versu vid. Eng. Praef. Lys. p. XXVI. — Ad πῶτος cfr. ad v. 109. — H. l. dei paenultima correpta, quae v. 751 producitur.

v. 762. ἔκκ' ἐσβάλητε. Vid. Plut.

Pericl. 30. τοὺς δὲ στρατηγεύς, ἔταν ὁμνῶσι τὸν πάτριον ἄρχον, ἐπομνύειν, ὅτι καὶ δις ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβολοῦσι. Thuc. IV, 66. Μεγαρῆς οἱ ἐν τῇ πόλει πιεζόμενοι ὑπὸ τῇ Ἀθηναίων τῇ πολέμῳ, αἶν κατὰ ἔτος ἑκαστον δις ἐσβαλλόντων πανστρατίῳ ἐς τὴν ἰχώραν, κτλ. — τῶς ἀρουρ. μύες. De Atheniensibus dictum, qui celeriter escensionem faciunt, celeriterque naves rursus conscendunt. Bgl. comp. Synes. epist. 105. fin. δίκην ἀρουραίου μυὸς ἐνέειδύκει τῇ πέτρῳ. Nos dicemus: „Wie Wasser-ratten“.

v. 763. ἀγλῖθας. Schol. τὰς κεφαλὰς τῶν σκωρόδων. Vesp. 679, 680. — πάσσακι Schol. ὑποκοριστικῶς τῷ πασσάλῳ. Eustath. p. 540 πάσσαξ ὁ πάσσαλος λέγεται καθ' ὑποκορισμὸν. Schwab. de deminut. p. 48; derivatum est a πάσσος, ut βώμαξ a βωμός, θρόναξ a θρόνος. Valet paxillum. Ut vites Atheniensium a Lacedaemoniis excidebantur, sic Megarensium campi alii copia opulenti ab Atheniensibus vastabantur.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δαί φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

765

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀλλὰ μὲν καλαί.

ἄντινον αἱ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοῦτί τί γιν τὸ πρᾶγμα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

χοῖρος, ναὶ Δία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ᾗδε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

Μαγαρικά.

v. 764. τί δὲ φέρεις P. — χοῖρος; Benth. Elmsl. Bl. Meis. severioris Doridis est. — ἐγὼν γὰ Elmsl.

v. 765. μὴν Γ.

v. 766. αἱ Ald. Junt. Kust. — παχεῖα καὶ καλαί P. Ald. Junt. Kust. παχεῖα καὶ καλά ACRG. Greg. Corinuth. p. 252. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. παχεῖα καὶ καλή Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 12. παχεῖα χήπαλά Mein. in adn. — Fritsch. l. l., probatus Bgkio in adn. ad ed. II., verba inde ab ὡς παχ. Dic. tribuit.

v. 767. τοῦτί τῇ γιν P. — ναὶ μὲν Δία Γ. — νῆ R.

v. 768. ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος Ald. Junt. Frob. Bla. ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος (omisso ᾗδε) Kust. Br. ποδαπὴ χοῖρος ᾗδε R. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. „Lego ποδαπὴ δὴ 'στὶ ναὶ ποδαπὴ ᾗδ' ἐστὶ" Benth.

v. 766. De apocope in ἄντινον vid. Ahrens. II, p. 353 seqq. Rang. 695, 697, 698 ἀγγράφαι. 696, 698 ἀνθέμεν. 697 ἀνθήτω. — Schol. ἀντίτινον, εἰ βούλει, καὶ κρεμύδας ἐπὶλατρεῖν, πόντου βάρους εἶσιν; simul monestrat filias, alteram post alteram, qua re numerus singularis explicatur.

v. 767. Dic. contractans puellas cognoscit, eas porcellos non esse. — τοῦτί τί γιν τ. κ. πρ. Est mirantis et indignantis. Cfr. Ran. 438. Plat. 1097.

vid. ad v. 157. — χοῖρος. Inde ab hoc versu ludit poeta duplici vocabuli χοῖρος significatione, quod valet sus et pudendum muliebres, cfr. Thesm. 289, 538. Eccl. 724. Eandem ambiguitatem inesse in latino porcus, tradit Varro R. R. II, 4, 10. „Nam et nostrae mulieres, maxime nutrices, naturam, qua feminae sunt, in virginibus appellant porcum, et Graeci χοῖρον". H. l. dicit Megarensis: „Cunus, per Jovem".

v. 768. χοῖρος valet h. l. porcus.

ἤ οὐ χοῖρος ἐσθ' ἄδ' ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΗΣ

οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

770

οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας·

οὐ φασι τάνδε χοῖρον εἶμεν. ἀλλὰ μάν,

αἱ λῆς, περιίδου μοι περὶ θυμητῖδων ἁλῶν,

αἱ μὴ 'σπιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμφ.

v. 769. ἤ οὐ vulgo. ἤ οὐ Bl. — ἄθε R.

v. 770. θᾶσθαι P. Δ. θᾶσθε Greg. Corinth. p. 222. ed. Schaaf. Ahrens. II, 342. — τοῦδε vulgo. τῷδε Bl. Mein. — τὰς ἀπιστίας libri. vulgo. τὰς ἀπιστίας Diind. 25. τόνδε. τὰς απ. Elmal., qui ad τόνδε suhaudiri jubet τὸν χοῖρον. — τὰν ἀπιστίαν mavult Bl.

v. 771. φασι R. — οὐ φασι Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmal. Diind. 25. οὐ φασι Diind. 28, 30. Ox. sqq. Ahrens. II, 312. — τόνδε P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmal. τόνδε R., ut videtur. Inv. Diind. sqq. — ἤμεν vulgo. εἶμεν scribendum est, cfr. ad v. 741.

v. 772. Suid. in θυμητῖδων ot περιίδου Schol. Eq. 788. — αἱ λῆς PR. vulgo. αἱ βόλαι Schol. Eq. Suid. in περιίδου, omisit in θυμητῖδων. — περιίδου P. Suid. Schol. Eq. vulgo. περιίδου Γ. odd. ante Br. om. hoc verbum R. Inv. — νῦν μοι Ald. Junt. Kust. Br. Bekk. νῦν μοι Elmal. Diind. 25. Bl. (cfr. Nub. 644) μοι omisso νῦν PRΓ. Schol. Eq. Suid. Inv. Diind. 28, 30. Ox. Bgk. Mein. cfr. ad v. 738. τό μοι prop. Blayd. — θυμητῖδων Ald. Junt. Kust. Bgk. Mein. Bl. in Addendis. θυμητῖδων ABCFD. θυμητῖδων R. Inv. θυμητῖδων Γ. Diind. 28, 30. Ox. θυμητῖδων Suid. in περιίδου (θυμητῖδων in Cod. Ox.) θυμητῖδων Schol. Eq. 788. θυμητῖδων Kust. in notis Bergl. Br. Elmal. Diind. 25. Bekk. Bl. θυμητῖδων Suid. in θυμητῖδων probante Kustero. περὶ θυμητῖδων ἁλῶν vel θυμητῖδων tentavit olim Bl. θυμητῖδων „Doricenses αἱ ἄλεις dixisse videntur (cfr. Diall. II, 386), ut Attioi αἱ ἄλεις, unde v. 1099 ἄλεις θυμητῖδων“. Ahrens.

v. 769. χοῖρος h. l. denno significat τὸ γυναικεῖον αἰθεῖον. — ἄδ', talis elisio in fine orationis alicujus personae non raro invenitur, Eq. 999. 1204. 1218. 1257. Nub. 726. 729. 733. 753. 778. 826. 849. 1185. Av. 150. 164. 817. 1015. 1224.

v. 770. οὐ δεινά; vorte: Nonne indignum hoc est? (Bgl.) — τὰς ἀπιστίας, ad pluralem numerum cfr. Nub. 832. Pac. 65. Lys. 342 (μανῶν). Thesm. 680 (μανίας). Eq. 290 (ἀλαζονίας). Cratin. ap. Priscian. XVIII, p. 203 (Mein. II, 123) μοχθηρίας. Krög. I. c. §. 44, 3, 5.

v. 772. περιίδου μοι: „mecum dignus“; ut h. l. cum dativo conjunctum legitur Nub. 644, sine dativo Ach.

1115. Sequitur et μὴ Nub. 645. πότρεον — ἤ Aoh. 1115. Cum περὶ α. gen., ut h. l. Eq. 791. — De re cfr. Beck. Charicl. I, 446. Athen. IX, 366 dicit: καὶ ἄλεις δὲ ἡδυαμένους ὁρᾷ ἐν ἄλλαις παροψίσιν. Poll. VI, 71 commemorat ἄλεις ἡδυοντῆρας. Plin. Nat. hist. 31, 7, 41. occiditur etiam sal odoribus additis. ibid. 21, 89 tritum cum sale thymum. Schol. ad h. l. εἶον μετὰ θύμου τετραμμένων. Hunc condiendi salis modum hodie non novimus.

v. 773. αἱ μὴ, cfr. Nub. 645. — χοῖρος valet pudendum muliebre. — Ἑλλάνων νόμφ = communis hominum opinione.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ναὶ τὸν Διοκλέα,

ἐμά γα. τὸ δὲ νῦν εἶμεν αὐτίνος δοκαῖς;

775

ἢ λῆς ἀκοῦσαι φθειγγομένας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νῆ τοὺς θεοὺς

ἔγωγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

φώνει δὲ τὸ ταχέως, χοῖριον.

οὐ γρῆσθα; σιγῆς, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενα;

v. 774. νῆ R.

v. 775. Gregor. Corinth. p. 227 ed. Schaef. — τὸ Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Bl. Moia. οὐ libri. Ald. Junt. Kust. Dind. 28, 30. Ox. Bgk. — ἤμνααι Ald. Junt. I. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Moia. εἶμεναι libri. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Gregor. Corinth. εἶμεν αὐτὸν suspicatur Ahrens. II, 316. ἤμνε Junt. II. εἶμεν οὐτίνος ἐδοκαῖς; Hamak.

v. 777. οὐ libri. Ald. Junt. Dind. 28. — χοῖριον P. (ABC. ut vid.) Ald. Junt. Kust. χοῖριον Beutl. Br. ex Dorvill. omond. ad Charit. p. 239 sqq. τὸ χοῖριον R.

v. 778. σιγῆς ABCPRJ. Ald. Junt. Inv. Bgk. σιγᾶς Schol. Bentl. Kust. Br. Bekk. σιγῆν Greg. Corinth. p. 228. Br. in adu. Elmsl. Dind. Bl. Moia. οὐ γρῆν σιωπῆν vel οὐ γρῆν το σιγᾶς prop. Bl. οὐ γρῆσθα; σιγῆς; Bgk. Mus. Rbeu. I, p. 89, ubi Ahrens. II, 195 correxit σιγῆς; probante Fritzsche ad Thesm. v. 554. — ἀπολούμενα Ald. Junt.

v. 774. Nunc demum Dicæopolis argutias verborum intelligere videtur, et inde ab hoc versu voco χοῖρος pro canino utitur, Megareusis vero porcum ea voce significat. Sententia igitur est: „Pudendum est quidem, sed mulieris“. — ἀνθρώπου i. o. mulieris. Cfr. Lys. 936. Eur. Hippol. 472. — Διοκλέα, horos Megarensium fuit Dioecles, ὃ καὶ ἀγῶνα τελοῦσι τὰ Διόκληα Schol. cfr. Theocr. Id. XII, 27—29. Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεῦντες ἐρετμοῖς, ὄλβιοι οὐ καίηται τὸν Ἀττικόν, ὡς περὶ ἄλλα ζεῖνον τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.

v. 775. νῦν oencliticam formam huius dialecto vindicat Ahrens. II, 255. — ἐμά γα scil. ἔστιν. Megareusis respondet: Et quidam mea filia est, quasi dixorit Dicæopolis: at ex homino nata est.

v. 776. ἢ λῆς, vid. ad v. 749. — φθειγγομένας est genitivus sing. numeri.

v. 777. χοῖριον i. e. porcello.

v. 778. οὐ γρῆσθα; σιγῆς, vortendum: „Hast du keine Lust? du schweigest?“ Derivatur a γράω, quod est γρῆζω, quod saepius legitur ap. Nostrum, Nub. 358. Thesm. 751. Cfr. apud Sophoclem, Antig. 887 εἴτε γρῆ θανσίην. Ajax. 1373 σοὶ δὲ ἔρᾳν ἔξεσθ' ἃ γρῆς. Electr. 606 εἴτε γρῆς κακίην. Bgk. Com. Att. Roll. 135, 333. Lob. ad Buttm. Gr. Gr. II, 330. Ahrens. II, 195, 353. Dind. ad Soph. Antig. 887. — ὦ κάκ. ἀπολούμενα; forsitan femininum ad praecedens χοῖριον, cfr. ad v. 465. — Ad hanc locutionem cfr. 924. Pac. 2. Vesp. 412.

πάλιν τὸ ἀποισῶ, ναὶ τὸν Ἑρμῆν, οἴκαδ'.

ΚΟΡΗ

780 κοῖ κοῖ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

αὐτὰ 'στὶ χοῖρος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ῶν γε χοῖρος φαίνεται.

ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε κύσθος ἔσται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

πέντ' ἐτῶν,

σάφ' ἴσθι, ποττὴν ματέρ' εἰκασθήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν αὐτῇ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

σά μάν;

v. 779. τ' ἀποισῶ R. Inv. Dind. Bekk. Ahrens. II. 253. τὸ γ' ἀποισῶ Greg. Corinth. p. 231. ABCPΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl., at τὸ encliticum particulam γα respuit. τὸ ἀποισῶ Bl. Bgk. Mein. τὸ non eliditur Eq. 1225. Theocr. XIV, 1. Sophr. fragm. 74. Abr. — ἀποισῶν deleta littera ν, Γ. — ναὶ μὰ τὸν R, ut vid., Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. ναὶ τὸν Elmsl. in adn. Dind. 30. Ox. sqq.

v. 780. κοῖ κοῖ R.

v. 782. κύστος Γ. τε κύσθος P. — πέντ' ἐτῶν Megarensi tribuit Elmsl. Dind. 28, 30, Ox. Bl. Mein. Dicæopolidis sunt in libris et editionibus vett. Dind 25. Bekk. Bgk.

v. 784. οὐδὲ P. (ABC, ut vid.) Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. Ox. Bekk. Klotz. Jahn. Annal. 1849, p. 250. οὐ R. οὐχὶ Dind. 30. Bl. Bgk. Mein. — αὐτῇ Ald. Junt. Kust. Inv. αὐτῇ ABCPΓΔ. Br. Elmsl. sqq. — Verba αὐτῇ — θύσιμός ἐστι (v. 785) om. R. — τί μὲν PΔ. vid. ad v. 757.

v. 779. His verbis (cfr. v. 742 sqq.), quibus puellae extremam famem pater minatur, filia commovetur, ut silentium rumpat.

v. 781. Megarensis voce χοῖρος significat porcum; Dic. ambigue respondet, dicit enim: Nunc quidem, postquam grunnivit, porcus esse videtur, sed verba ejus etiam sic explicari possunt: Nunc quidem, quamdiu parvula est puella, cunnus ejus χοῖρος vocatur (cfr. locum Varronis in adn. ad v. 767), sed quum adoleverit, κύσθος erit, i. e. αἰθεῖον

adulterum feminarum cfr. Ran. 430. Lys. 1158.

v. 782. πέντ' ἐτῶν i. e. intra quinquennium. vid. ad v. 83.

v. 783. σάφ' ἴσθι. Plut. 889. Ran. 296, 918. Av. 604. Pac. 875. — ποττὴν ματέρ' εἴη. Sine dubio etiam haec spurca sunt. Schol. πρὸς τὸ τῆς μητρὸς αἰθεῖον.

v. 784. θύσιμος apud Comicos nisi h. l. non invenitur. — De σά μάν vid. ad 757.

πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;

785

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κέρκεν οὐκ ἔχει.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα

ἔξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν κήρυθράν.

ἀλλ' αἱ τράφειν λῆς, ᾧδε τοι χοῖρος καλὰ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὥς ξυγγενῆς ὁ χοῖρος αὐτῆς θατέρῃ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ὁμοματρία γάρ ἐστι κίχ τωὐτοῦ πατρός.

790

v. 785. πᾶ Dind. 28, 30, Ox. Bl. Bgk. πᾶ Elmal. Dind. 25. Bekk. Meiu. Ahrens. II, 370.

v. 786 — 788. Athen. IX, 374 f. v. 786 — 787. Suid. in δελφαικας.

v. 786. νέα vulgo. νεαρά Schol. ad 739. Athen. Meiu. nou male. — δελφακούμνα R.

v. 787. κήρυθράν Γ. κήρυθράν Höffn.

v. 788. εἰ R. — τράφειν vulgo, sed secundum leges mitioris Doridis scribendum est τράφειν. τρέφειν P. — χοῖρος Ald. Junt. χοῖρος Kust.

v. 789. αὐτῇ θατέρῃ P. — κύσθος vulgo. χοῖρος οὗτος θατέρῃ Hamak. probatus Meiu.

v. 790. ὁμοματρία vulgo. ὁμομάτριοι; Hamak. ὁμομαστρία Burgess. in Class. Journ. XXXVII, 318. — τωὐτοῦ P. Ald. Junt. Kust. τωὐτοῦ ABΓΔ. Bgk. τωὐτοῦ Br. Inv. Elmal. Bl. Bekk. Meiu.

v. 785. πᾶ l. e. πῶς. Lys. 171. — κέρκεν οὐκ ἔχει. Ad explicandum hunc locum juvat Pac. 1054 ἡ κέρκος ποιεῖ καλῶς ubi Schol. ἔθος γὰρ εἶχεν τὴν ἐσφῶν καὶ τὴν κέρκεν ἐπιτείνειν τῷ πυρὶ, καὶ ἐξ αὐτῶν σημεῖοις τοῖς κατανοεῖν, εἰ εὐπρόσδεκτος ἡ θυσία, καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς τὰ νεύματα σημεῖα λαμβάνειν, περὶ ὧν τὴν θυσίαν ἐποιοῦν. Richt. Prolog. Pac. p. 77. „Denique haec caudae omnisque sacri observatio pars quasi posterior sacrificii videtur fuisse.“ Herm. Antt. sac. §. 28, 21.

v. 786. δελφακουμένα i. e. adulta. Suid. in δελφαικας· τοῖς μεγάλους χοίρους. Schol. τοῖς γὰρ μεζοντας λοιπὸν χοίρους δελφαικας ἐκάλεον. Cratinus ap. Athen. XIV, 657 a. (Meiu. II, 100) δελφαικας μεγάλους. Thesm. 237. Lys. 1060 legitur δελφάκιον. Compluribus

locis etiam significat porcellum, ut δελφαξ medium tenere videatur inter χοῖρον et χοῖρος (cfr. v. 788.)

v. 787. κήρυθράν scil. κέρκεν. De membro virili hic versus accipendus est. cfr. Thesm. 239. τὴν κέρκεν φυλάττου νυν ἄκραν. Ad adjectiva μεγ. καὶ παχ. cfr. Pac. 1348 τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ. Nub. 539 κήρυθράν ἐξ ἄκρου, παχύ. Eccl. 1048. De porco Pac. 927 ἀλλ' ὅτι παχέας καὶ μεγάλῃ. Praeterea meminimus apud Shakspeareium Rom. and Juliet Act I. Sc. III. legi: „Yea“, *growth my husband*, „fallst upon thy face? Thou wilt fall backward, when thou com'st to age; wilt thou not, Juliet? it stinted, and said — „Ay!“

v. 788. τράφειν, Ahrens. II, 117. — εἰ τρέφειν θίλει.

v. 789. Schol. διὰ τὸ ἀδελφᾶς εἶναι αὐτάς. — κύσθος, quod significat puden-

αἱ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοιανθῇ τριχί,
καλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτῃ θύειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τάφροδ' ἔτ' ἔθεται.

v. 791. ἀλλ' ἂν R. Inv. Dind. unde scripsit Ahrens. II, 382. ἀλλ' αἱ. αἱκα Bl. (qui praeterea proponit κῆκα et addit „possis etiam χῶκα = χῶταν). αἱκα δὲ Hamak. αἱ δ' ἂν ABCP. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Bekk. Bgk. Rangsb. 696, 696: οἷς ἂν ἢ πόλις τῖθησιν, fortasse rectius τῖθῃσιν. — κἀναχνοιανθῇ ABCRΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. κἀνχνοιανθῇ P. κἀναχνοιανθῇ Elmsl. Dind. Bl. δ' ἀναχνοιανθῇ Mein. in textu, qui in adn. probat δ' ἀγγχνοιανθῇ propositum a Blaydesio, καὶ ὑποχνοιανθῇ servato digamma aut καὶ παριχνοιανθῇ prop. Bl. κἀγγχνοιανθῇ Hamak. κἀναχοιανθῇ Both. Bgk. Ahrens. II, 189. cfr. κοιακτῆρ in titulis Laconicis 1, 2, quos nuper ediderunt Conze et Michaelis in Annali dell' Instit. Tom. XXXIII, ubi tertius praebet κοιακτῆρ. Ad ἀναχν. cfr. ἀναγραφῶτα Rang. 693. ἀναγράφαι 696. — τριχί ABCRΓΔ. Elmsl. Dind. Bl. Bekk. Bgk. γ' ἐν. τριχί P. Ald. Junt. Kust. τῇ τριχί Br. Inv. πᾶς τριχί Hamak. θ' ὑστριχί Mein. fortasse ex Plat. Com. ap. Clem. Alex. Strom. VII, 718 (Mein. II, 624) κοῦδὲν ἀφ' ὧς γίγνεται πλὴν ὑστριχίς καὶ πολλὸς ἐμὲν καὶ βοῆ.

v. 792. ἐστὶ P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. ἐστὰι R. Benti. Reis. Conj. 1, 283. Inv. Dind. sqq. pro ἐστὰι χοῖρος Hamak. prop. ἐστὰιταὶ ποτ'. — θύειν Elmsl. Bl. Mein.

v. 793. τῇ ἀφροδίτῃ R. τῇ ἀφροδίτῃ PF. τῇ ἀφροδίτῃ Δ. τῇ ἀφροδίτῃ Ald. Junt. Kust. Br. Inv. τάφροδ' Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. χοῖρός τάφροδ' (i. e. χοῖρός τοι Ἀφρ.) Mein.

dum adularum feminarum, h. l. ineptum est; glossema genuinae scripturae χοῖρος videtur esse, quam bene restituit Hamakerus, relliqua vero intacta relinquenda esse censeo; ad comparationem compendiarum, quae dicitur, cfr. v. 783.

v. 791. Meinekii emendatio δ' ὑστριχί: mihi non probatur, quum Megarensis, quem de filiae pudendo verba facere sequens versus docet, ambigue loqui debeat, ὑστριχί contra solum setas hispidas suis significare possit. — ἀναχν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐκαστῆς ἡ γνοῦς γὰρ τῇ πρώτῃ θριξὶ καὶ λεπτῇ · τούτῃσιν ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ ἰβήσῃ. Cfr. Nub. 978. Porro Aristag. ex Metagenis Auris ap. Athen. XIII, 571 b. (Mein. II, 761) ὡς δ' οὐχ ὑμῖν ἀγορεύω ἀπὲρ χνοαζούσας ἀλληγοῦσας.

v. 792. Obscoene loquitur Megarensis; Die. vero respondet, quasi dixerit ille: „aptissimus erit porcus, qui Veneri immoletur“. — Meg.

paenultimam verbi θύειν corripit, quae ap. Nostrum semper producitur, cfr. Av. 565—568, ubi quinquies legitur. At vide Eurip. Electr. 1141 θύσεις γὰρ οἷα χρεῖ σε θαίμωσιν θύειν, qui locus transpositis duobus postremis verbis sanari potest, et Stratonem ap. Athen. IX, 382 c., v. 19, 20 (Mein. IV, 545) „οὐδ' ἄρα θύσεις ἐρρωγῶσιν“: οὐκ ἐρρωγῶσιν. „θύσεις δ' ἐρρωγῶσιν“; οὐ θύω θύειν ἀλλ' εἰς, ubi vid. Mein.; ejusdem Hist. Crit. Com. p. 427.

v. 793. Die. χοῖρος pro porco dictum accipit. De re vid. Herm. Ant. saec. §. 26, 3. Prell. Myth. Gr. I, 290 n. 3 docet, porci sacrificium a Venere non prorsus alienum fuisse. Schol. πολλὰ τῶν Ἑλλήνων οὐ θύουσι χοίρους τῇ Ἀφροδίτῃ ὡς βέλτερον ἐπὶ τὸν Ἀθωνιν αὐτόν. Apollod. 3, 14, 4, 5. ὕστερον δὲ θηροῦσαν Ἀθωνίς ὑπὸ σὺς πληγῆς ἀπέθανε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οὐ χοῖρος Ἀφροδίτῃ· μόνῃ γὰρ δαιμόνων.
καὶ γίνεταί γα τᾶνδε τῶν χοίρων τὸ κρῆς
ᾄδιτον ἂν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον.

795

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ῥῶθ δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν·

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ναὶ τὸν Ποτιδᾶν, καὶ κ' ἄνις γὰρ τοῦ πατρός.

v. 794. οὐ χοῖρος· Ἀφρ. μόνῃ κατ. A. Ald. Junt. Kust. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτῃ·
μόνῃ κατ. BCG. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. — γὰρ R. Ald. Junt. Kust.
Dind. 28. — δαιμονίᾳ Δ. δαιμόνων (h. e. δαιμονίᾳ) Γ.

v. 795. γίνεταί Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. γίνεταί Ahrens. II, 42. γίνεταί
γὰρ R. — τῶνδε τῶν RΓΔ.

v. 796. ᾄδιτον Bekk. — ἐς ΒΓΔ. ἀν Bgk. ἀν vulgo. Ahrens. II, 354, qui
p. 357. suspicatur ἂν pro ἀμφὶ dictum esse. — ὀδελὸν R. — ἀμπεπαρμένον Elmsl.
Dind. Bl. Bgk. Mein. ἀμπεπαρμένον libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk.

v. 798. Ποτιδᾶν P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Ποτιδᾶν Bgk.
Mein. Ποτιδᾶ BΔ. Elmsl. Dind. 28. 30. Ox. Bl. ποτιδᾶ A. ποτιδᾶ Γ. ποτιδᾶ C.
ποτιδᾶ R. „Verius Ποτιδᾶν, quam Ποτιδᾶν, quum certe constet, antiquiorem Deri-
dem simplici vocali usam esse, vid. Diall. II, 294. Possis tamen suspicari, ipsum
Aristophanem diphthongum e consuetudine Attica assumpsisse, ut Ποτιδᾶ in Atticis
titulis (etiam saec. V.) scriptum reperitur, ut C. I. I, 170, 171. Rangab. n. 370.
Catal. Trib. LV, LXIII, XCIII, XCVII (Kang. 172, 181, 215, 221). Quum vero
melliores libri extremum v non agnoscant, vereor, ne genuina lectio sit τὸν Πότιδα,
simili metaplasmo, atque Ἀῖδός, Ἀῖδι ab Ἀῖδης. Conferantur etiam Ποσειδῆπιος,
Πόσειδης alia, quae ad stirpem Ποσειδᾶ revocanda sunt.” Ahrens. — καὶ ἄνευ ΒΡΓΔ.
Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bgk. καὶ ἄνευ ACR. ἂν καὶ ἄνευ Ald. Junt. Kust. καὶ ἄνις
Bentl. καὶ κ' ἄνις Eng. ad. Lys. 171. Bl. Mein. — γὰρ R. — τὸν πατρός Bl. Bgk.
Mein.

v. 794. χοῖρος rursus obsceno dic-
tum.

v. 795. Etiam haec obscena sunt.
Epicharm. fragm. 51 Ahrens (Diall. II,
444) ἔστι δ' ᾄδιτον κρέας. Antiphan. ap.
Athen. III, 100 d. (Mein. III, 129) μήτηραν
τινὰς πωλοῦσιν ᾄδιτον κρέας. Plat. ap.
Clem. Alex. Strom. VII, 718 (Mein. II,
624) τὰ γὰρ κρέα ᾄδαντ' ἔχουσι (scil.
ἔσσι).

v. 796. ὀδελὸν i. e. ὀδελὸν significat
hastam virilem et veru, Iudit ergo

Megar. ambiguitate. cfr. v. 1007 ἴν' ἀνα-
παύω τὰς κίχλας.

v. 797. ἐσθίοιεν ἂν propter particu-
lam ᾗδῃ adiectam sensu futuri dictum
est. Cfr. Plut. 96.

v. 798. Cfr. Epicharm. fragm. 62.
Ahrens. Diall. II, 446. ναὶ τὸν Ποτιδᾶν.
— Hic excursus, denno spectans famem
Megarensium, finitur v. 810. H. v. Me-
garensis ambagibus Dicaeopolidi declarat,
se puellas vendere velle, et in sequenti-
bus facillimum se praebet.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δ' ἐοθίει μάλιστα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

πάνθ' ἄ κα διδῶς.

800

αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

χοῖρε χοῖρε.

ΚΟΡΑ

κοί κοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τρώξουσ' ἐρεβίνθους; εἰπέ μοι.

v. 799. ἃ ἔλεως lemma scholii. ἃ καὶ ἔλεως libri. Ald. Junt. Kust. Inv. Bekk. ἃ καὶ διδῶς Br. ἃ κα διδῶς; Porson. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Meisn. De κα producto vid. ad v. 737. —

v. 800. In P sic distributus: Διτ. αὐτὸς δ' ἐρ. Μεγ. χ. χ. Br. et Inv. exhibent κόρη α'. — ἐρώτα Bekk. — Pro χοῖρε χοῖρα mavult Elmsl. χοῖρων propter caesuram in quinta sede insolitam, sed vid. Eng. Lys. p. XXIV. Klotz. Jahn. Annal. Vol. I, p. 399. χοῖρα semel tantum Bl. χύρρα χύρρα Bgk. in adn. ed. II. cfr. Aol. Dionys. ap. Enstath. ad Od. p. 1752, 32: χύρρα ἐπιφθεγμα πρὸς τοὺς ὕς. Hesych. χύρρα. οὕτως εἰώθασι ταῖς ὕσιν ἐπιφθεγγομένη. Sed haec vox ab illa potius videtur adhibita esse, qui suos in viis agebant, quam ab illa, qui eas comitor compellabant, ut h. l. Dicaeopolis. — κοί ter positum exhibet Γ. Bl.

v. 801. Priora verba tribuit Megarensi P. — Br. Inv. ascribunt κόρη α'. — τρώγεις ἂν vulgo. — κοί ter ABCΓ. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. κοί bis R. Ald. Junt. Kust. Meisn. κοί semel P. — ἐκὼν κοί κοί vol τρώγεις ἐρεβίνθους αὐτὸς ἂν; K. κοί κοί Bontl. — τρώγεις ἐρεβίνθους, εἰπέ μοι; K. κοί κοί prop. Klotz. Jahn. Annal. 1849, 244. ex Schol. ad Clem. Alexandr. IV, p. 109, 9. ed. Klotz., qui habet τρώγεις ἂν κτλ. Inde Bgk. in adn. ad od. II. fecit τρώγεις ἐρεβίνθους, εἰπέ μοι; κοί κοί. — Meisn. post ἐρεβίνθους lacunae signum ponit eamque explere studet verbis φέρε δὴ vel λίγε δὴ. — Equidem pro vulgato τρώγεις ἂν scripserim τρώξουσ' cfr. κερράγαν v. 804. Praeterea cfr. v. 319 εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δη- μόται; 328 εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπαιτεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται;

v. 799. ἐοθίαι, scil. τὰ χοῖρα. Cor- rigi posso putat Blaydesius: τί δ' ἐοθίως ᾗδιστα;

v. 800. De imperativi forma ἐρώτη cfr. Ahrens. Diall. II, 195.

v. 801. ἐρεβίνθος Pac. 1136, Eccl. 45, 606. Nub. 1396. Ran. 545, quibus lo is plerumque membrum virile signifi- ficari dicunt Interpretes, ut etiam h. l. Schol. tradit: ἔπαιξε πρὸς τὸ αἰθερον τοῦ

ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ ἐρεβίνθον αὐτὸ καλοῦσι. Sed quum totius hujus loci cardo in ri- denda famo et paupertate Megarensium versetur, nequitiam in h. l. inesso nego. (cfr. Phocroc. ap. Athen. II, 55 b. (Meisn. II, 341) τρώγων ἐρεβίνθους ἀπεκρίθη πα- φρυγμένους). Nihil aliud significat poeta, quam rem minimam, ut Nub. 1396 οὐδ' ἐρεβίνθου idem valet, quod οὐδὲ γρῦ (cfr. Richt. ad Pac. 1128).

ΚΟΡΑ

κοί κοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί θαί; φιβάλεως ἰσγάδας;

ΚΟΡΑ

κοί κοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

[τί θαί; σὺ καὶ τρώγοις ἄν αὐτάς;

ΚΟΡΑ

κοί κοί.]

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὥς ὅξῃ πρὸς τὰς ἰσγάδας κεκράγατα.

v. 802. 804. Suid. in φίβαλις.

v. 802. Megarensi tribuit P. — Br. et Inv. habent κόρη α'. — τί δά; Suid. — φεφάλως R. — „ισγάδας suspectum“ Bgk. in adn. ad ed. II. — κοί ter Γ.

v. 803. non agnoscit h. v. Suid. — ejecerunt Bentl. Dind. 30. Ox. Mein., uncinis inclusit Bgk.; post versum 805 collocat P., praefixo nomine Δικ., quamquam ejusdem sunt etiam priora. — τί θαί σὺκα τρώγοις ἄν αὐτός ΑΓ. σὺ κα τρ. ἄ. αὐτ. R. sec. Dind. (κἀτρώγοις sec. Inv.) σὺκα Mein. — σὺ κατὰτρώγοις ἄν αὐτός C. σὺ κατρώγοις αὐτός ἄν B. σὺκα τρώγοις αὐτός ἄν Junt. II. Kust. Froh. Bis. τί δὲ σὺκα τρ. αὐτ. ἄν P. Ald. Junt. I. Fri. Raph. τί θαί; σὺ σὺκα τρώγοις ἄν; Fritasch. Jahn. Ann. 1829, 13. τί θαί σὺ; καὶ τρώγοις ἄν αὐτάς; Br. Inv. Bekk. τί θαί σὺ; τρώγοις ἄν Elmsl. Dind. 25. 28. Bl. τί θαί; σὺ καὶ τρώγοις ἄν αὐτάς; Bgk. — κοί his libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Bgk. Mein. κοί ter Elmsl. Dind. 25. 28. Bl. — Br. Inv. scribunt κόρη β'.

v. 804. κεκράγατον edidit Br.

v. 802. φιβάλεως ἰσγάδας. Schol. γένος συκῆς ἢ φίβαλις. Schol. Pac. 628. τὴν κορώνεωσι: κορώνεως ὡς φιβάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. καὶ ἐν Ἀχαρνεύσι. Hesych. φιβάλεα. εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκὴ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσγάδας. Pherecr. ap. Athen. III, 75 b. (Mein. II, 287) τῶν καλουμένων φιβάλων σύκων πολλοὶ μὲν μνησθῆναι τῶν κωμικοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φερεκράτης κτλ.: „καὶ τῶν φιβάλων τρώγις σύκων τοῦ θέρους“. Hermipp. ap. Athen. III, 77 a. (Mein. II, 406) τῶν φιβάλων μάλιστα ἄν ἡ τῶν κορώνων. — Docet Mein. Hist. crit. I, 97 casum rectum esse φιβάλεως. cfr. Theodos. Bekk. Anecd. 1197. τὰ πολλὰ εὐρίσκονται παρὰ Ἀθηναίους εἰς ὡς μὴ ἔχοντα προϋποκείμενον κοινόν, οἷον κορώνεως, φιβάλεως, θαμνερπί-

πεως, χελιδόνεως, ἱέρεως. ἔστι δὲ τὸ μὲν κορώνεως καὶ φιβάλεως καὶ θαμνερπίπεως καὶ χελιδόνεως εἴδη φυτῶν, τὸ δὲ ἱέρεως τὸν ἱέρα σιμαίνει. cfr. Pac. 628 ἐπεὶ τοὶ τὴν κορώνεωσιν γε μου ἐξέκοψαν (scil.: συκῆν). Athen. XIII, 582 χελιδόνεως (scil. συκὴν vel ἰσγάς). — ἰσγάδας Vesp. 296. Pac. 631. 1217. 1219. Eq. 755. Plut. 191. 677. 801. 811. 1122. Beck. Charicl. II, 450.

v. 803. Rectissime scripsit hunc versum Bgk., tamen efficiendus est, ut turpiter concinnatus e. v. 801 et 802. „Ad praecedentia verba φιβάλεως ἰσγάδας adscriptum fuit, opinor, σὺκα τρώγοις ἄν.“ Dind.

v. 804. De ὅξῃ cfr. ad v. 231. — κεκράγατα. Pluralis numerus de dnabus

- 805 ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν τῶν ἰσχυάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἄρα τρώζονται; βαβαί,
οἷον βοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις.
ποδαπὰ τὰ χοιρ'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὔτι πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχυάδας.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

- 810 ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνελόμαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νῆ τὸν Δε', ἀστείω γε τὴν βοσκήματι·

- v. 805. Suid. in τρώζονται, qui etiam ἄρα τρώζονται o sequenti versu affert.
v. 806. τρώζονται R. Inv.
v. 807. 808. Suid. in βοθιάζουσιν.
v. 808. χοιρία ABCRΓΔ. — Τραγασαῖος memorat Stoph. Byz. in Τραγασαί.
v. 809. Continuatur h. v. Dicæopolidi in ABCPRΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmal. Dind. Bekk. Bl. Megarensi tribuant Hirschig. Bgk. Mein. — οὐχὶ ABCPΓΔ. vulgo. οὐπ R. Dind. Bl. Bgk. Mein. Fritsch. ad Thesm. 1114.
v. 810. ἐγὼ vulgo. ἐγὼν Elmal. Bl. — αὐτῶν vulgo. αὐτῶν Elmal. Bl. Mein. — ἀνελόμαν ABCPΓ. ἀνελόμαν Edd. — ἀνελόμαν R.
v. 811. τὰ βοσκήματι P.

puellis usurpatur v. 806. 807. 809. 834.
— πρὸς τὰς ἰσχυάδας. Aliter Vesp. 103
κίτραγεν ἐμβάδας, ubi valet „clamau-
tum postulare.“

v. 805. ἐνεγκάτω. De formis hujus
imperativi vid. Richt. ad Pac. 1100 (1100
Bgk.), ἐνεγκτε scribendum esse docentem,
reliquas formas aoristiprimi esse. — De τις
cum imperativo vid. ad v. 571. — ἐνδο-
θεν o domo, contrarium est ἐνδον v.
395 seqq. — De scbomate Attico, quod
vocatur, vid. ad v. 184.

v. 806. Inter verba Dicæopolidis
ἄρα τρώζονται; caricæ a servo afferun-
tur. — βαβαί mirantis est, ut Av. 272,
saepe vero indignabundi (σχετλιαστικόν)
Pac. 247. Lys. 1078.

v. 807. βοθιάζουσ'. Schol. δθρώας
καὶ μετὰ κτύπου φωνῆς ὁρμῶσι καὶ ἐσθί-
ουσι. θραυμαστικῶς δὲ τὸ οἶον. Nos di-
ceremus: „schmacken“; proprie dicitur
de strepitu undarum. Vido Indicem ap.
Mein. Com. — De πολυτίμηθ' vido ad
. 759.

v. 808. Τραγασαῖα. Τραγασαί fuit
urbs Troædis, vid. Hesych. et Stoph. Byz.
H. I. alluditur ad aoristum τραγεῖν (v. 809
κατέτραγον), v. 853 ad τράγος, ubi vid.
adn. Sic supra finxerat poeta v. 724 ἐκ
Λεπρῶν a λῆπειν, v. 726 Φασιανός a φαί-
ναι, v. 234 Βαλληγνίδε a βάλλιν.

v. 809. Sino dubio hic versus Di-
cæopolidi tribuendus est, qui miratur, o
tanta copia earicarum ne unam quidam
reliquam esse, et Megarensē confiteri
cogit, se famo coactum unam sustulisse.

v. 810. Ridetur extrema Megarens-
ium fames. Schutz. vortit: Ita est,
nam ego hanc unam sustuleram.

v. 811. ἀστείω i. e. lepidus. Falso
Scholiasta: δνθῆρὰ καὶ καλὰ. — ἀστείον
λέγειν legitur Ran. 5. 901. 906. Nub.
204. Vesp. 1258. ταῦτε μολύν ἀστείον
εἶναι σοὶ δοκεῖ; Plut. 1150. ἀστείον τὸ
κίχθος Nub. 1064. ἀστειοτάτος ἐπιβολὰς
Eq. 639. χρημῖθιον ἀστείον πᾶν Antiph.
ap. Poll. VI, 55 (Mein. III, 5). ἀστείον
ἐφθῆ τεθῆς Sotad. ap. Athen. VII, 293 a.

πόσου πρίωμαι σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

τὸ μὲν ἄτερον τούτων σκορόδων τροπαλίδος,
τὸ δ' ἄτερον, αἱ λῆς, χοίτικος μόνας ἁλῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὠνήσομαι σοι· περίμεν' αὐτοῦ.

815

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ταῦτα δῆ.

Ἐρμᾶ ἔμπολαῖτε, τὰν γυναῖκα τὰν ἑμάν

v. 812 — 814. Suid. in. πόσου.

v. 812. πρίωμαι P.

v. 813. ἔτερον libri. Suid. Ald. Junt. Kust. Br. Bekk. ἄτερον Br. in adn. Inv. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. Ahrens. II, 114. — τούτων Ahrens. II, 31. τούτῃ Elmsl. in adn. τοῦτο Elmsl. in contextu. — τροπαλίδος Schol. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. τροπαλίδος Suid. in πόσου. τροπηλίδος Suid. in τροπηλίδ. τροπαλίδος PΓΔ. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. Ahrens. II, 144.

v. 814. τὸν Γ. — ἔτερον Suid. corrector in Cod. Oxon. in πόσου. — ἂν λῆς Junt. II. Frob. Bis. — χοίτικας R. — μὲν ἁλῶν P.

v. 816. Ἐρμῇ ἔμπολαῖτε P. Ἐρμῇ ἔμπολαῖτε B. Dawes. Misc. crit. p. 244. Ἐρμᾶ ἔμπολαῖτε ACRΓΔ. Schol. Ald. Junt. Kust. Ἐρμᾶ ἔμπολαῖτε Scalig. Kust. in adn. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Pors. Exempla conguessit Kidd. ad Daw. Misc. Crit. p. 448.

(Mein. III, 585.) κρίσιμον ἀπαιτῶν πένυ
δαιον Alexid. ap. Athen. XIV, 655 f.
(Mein. III, 472.) ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ ἀ-
πειοτάτην τὴν δόξιν Alexid. ap. Athen. III,
125 f. (Mein. III, 408.) — βοσκήματα, de
pecundiis dicitur. cfr. Xen. Cyrop. VIII,
1, 9. καὶ ἔκπων καὶ κυνῶν ἐπιμελητάς
καθίστη, οὗς ἐνόμισε καὶ ταῦτα τὰ βοσκή-
ματα βίλπισε ἂν παρέχουν αὐτῷ χρῆσθαι.

v. 812. πόσου π.ρ. σοι. Ran. 1229.
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'; Ach. 815. ὠνήσομαι
σοι. Pao. 1261. τούτῃ — τὰ ἔδρατα ταῦτ'
ὠνήσομαι, ubi Schol. Ἀτικῶς εἶπε τούτῃ
ὠνήσομαι ἐντὶ τοῦ παρὰ τούτου ὠνήσομαι.
— χοιρίδια. Pao. 376, 389.

v. 813. Allia poscit Megarensis,
quia domi eorum agebat, cfr. v. 761. —
τροπαλίδος sio Dorice pro τροπηλίδος, for-
matum a verbo τροπέω = τρέπω. Suid.
τροπηλίδ· ἡ τῶν σκορόδων δεσμή (allio-
rum fasciculus). Similia, sed corrupta

tradit Hesych. in τροπηλίδ et τροτοπηλίδ.
Alibi haec vox non legitur.

v. 814. Schol. ἀπαιτῶς δὲ ὁ Μεγα-
ρεὺς ἅμα καὶ περιπαθῶς ταῦτα παρὰ τοῦ
δικαιοπόλιδος ζητεῖ, ᾧ πρότερον οἱ Μεγα-
ρεῖς ἄλλοις παρείχον.

v. 815. σοι cfr. ad v. 812. — περί-
μεν'. Thesm. 70 περίμεν', ὡς ἐξέρχεται.
Plut. 1191. ἀλλὰ περίμεν'. Haec locu-
tus Dicacopolis discedit in domum. —
ταῦτα δῆ scil. δρᾶμα. Nos dicemus:
Ja wohl. Vesp. 951. ταῦτά νυν Vesp.
1008. ταῦτα Pac. 275. Vesp. 142. Eq.
111. Cfr. Heindorf. ad Plat. Phaed.
p. 78 a.

v. 816. Idem epitheton Mercurii lo-
gitur Plut. 1155 ἀλλ' ἔμπολαῖτον. cfr.
Frell. Myth. Gr. I, 321. Apud Rhodios
vocabatur Mercurius ἐμπολαῖος sec. He-
sych. in ἐμπολαῖος. — Ad accusativum

οὕτω μ' ἀποδόσθαι τὰν τ' ἐμαυτοῦ μητέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἄνθρωπε, ποδαπός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

χοιροπώλας Μεγαρικός.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τὰ χοιρίδια τοῖνον ἐγὼ φανῶ ταῖ

820

πολέμια καὶ σέ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

τοῦτ' ἐκεῖν', ἔχει πάλιν,

ὄθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἀμὶν ἔφυ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφ' ἑσείας τὸν σάκον;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

Δικαίῳπολι Δικαίῳπολι, φαντάζομαι.

v. 817. ἐμαυτοῦ R. Ald. Junt. Kust. Dind. 28. Bgk. ἐμαυτῷ Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 30. Ox. Bekk. Bl. Benth. ἐμαυτῷ Mein. — μητέρα Mein.

v. 818. ἄνθρωπε P. Ald. Junt. Kust. Br. ὄνθρωπε Elmsl. ὄνθρωπε Bekk. ὄνθρωπε Rf. Inv. Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 819. τοῖνον γ' ἐγὼ BP. Ald. Junt. Kust. τοῖνον ἐγὼ ACRf. Br. Inv. sqq. — φανῶ vulgo. φαίνω Bl. Mein. ex versu 912.

v. 820. ἔχει BR. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Inv.

v. 821. ἀμὶν vulgo. ἀμῖν Junt. I. ἀμὶν γ' mavult Elmsl. Scribendum est ἀμιν ἔφυ sec. Ahrens. II, 260. — ἀρχὰ vulgo. ἀρχά Dobr. Mein.

v. 822. κλάων R. — μεγαριεῖς P. — σάκον PR.

v. 823. φαντάζομαι Suid. vulgo. Ahrens. II, 97. vid. ad v. 732. φαντάδδομαι Valken. Dind. Bl. Mein.

c. inf., quem falso Schol. suspendit a γένετο, cfr. adu. ad 248.

v. 818. Prodit sycophanta a dextera proscenii parte.

v. 819. φανῶ i. q. ἐσυκοφάνει v. 519.

v. 820. πολέμια καὶ σέ. cfr. v. 912. 914. Nos diceremus: *Com'rebände*. De hac accusatione, quae φάσις vocabatur, cfr. Herm. Antt. publ. §. 136. Dimidia pars multae ad accusatorem redibat, Böckh. Staatsh. I, 120 n. b. Schoem. Antt. Gr. I, 496. — τοῦτ' ἐκεῖν', vid. ad v. 41. Rois. Conj. I, 279. — ἔχει v. 742. 750.

v. 821. Spiciat hic versus sycophantarum injurias. Schol. ἐκ τοῦ συκοφαντεῖν ἐηλεονέτη. Cfr. quae Dic. exposuerat supra v. 516—522.

v. 822. μεγαριεῖν i. e. et Megarice loqui, et Megarico cogitare, i. e. decipere. cfr. ad v. 738. Similia sunt βακίλων Pac. 1072. βραβικίων Av. 1465. — κλάων, respondet κλάων γε σὺ v. 827. — σάκος, Schol. σάκος νῦν δ' ἐνός κ. ἀνωτέρω (v. 745) δὲ διὰ δύο. Cfr. Phryn. Lob. p. 257. Δωρεῖς διὰ τῶν δύο κκ. Ἄττικοι δὲ δ' ἐνός, ubi vid. quae congerit Lob.

v. 823. Hes. et Suid. φαντάζομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων ὁ ἐστίν; ἀγορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρετε;
τί δὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

825

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κλάων γε σύ,

εἰ μὴ τέρῃσσι συκοφαντήρεις τρέχων.

v. 824. φαντάζομαι. Δικ. ὑπὸ τοῦ; τίς BP. Ald. Junt. edd. ante Br. Elmsl. Both. Bl. Bgk. Mein. Bentr. Ahrens. II, 277. φαντάζομαι ὑπὸ τοῦ. Δικ. τίς AC et correctus B, ex quo edidit Br.: φαντάζομαι ὑπὸ του. Δικ. τίς κτλ. Inv. Dind. Bekk. — Porro Dicaeopolidis pergentes: ἀγορανόμοι AR, Γ. (in quo nihil adnotatum, utri tribnatur). ὡ ἀγορονόμοι BΔ. ὡ γορανόμοι Br. Inv. οἱ γορανόμοι Bentr. ἀγορανόμοι Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Megarensi tribnentes: ἀγορανόμοι C. οἱ δ' ἀγορανόμοι P. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust Reisk. (qui verba Dic. pergit).

v. 825. Dic. nomen praefigunt CP. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. — ἐξείρετε Γ.

v. 826. τίη R. τῇ ABCPΓΔ. Ald. Junt. Kust. Inv. Dind. 25, 28. Bekk. Scalig. τί δὴ Br. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. Herm. ad Vig. p. 760. τί δαί Elmsl. — μαθὼν ABCPΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bl. Bekk. Bgk. παθὼν conj. Br. Scal. Elmsl. Mein.

v. 827. κλάων. R.

v. 828. μὴ τέρῃσσι ABCP. Ald. Junt. Br. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Porson. μὴ ἰτέρῃσσι Kust. Elmsl. μὴ τ' ἰτέρῃσσι R. Inv. μὴ γ' ἰτέρῃσσι mavult Br. — τῶν ABCP. Ald. Junt. Kust. Br. τρέχων R. Inv. Elmsl. eqq.

συκοφαντούμαι. Megarensis, perterritus, a Dic. auxilium petit.

v. 824. Dic. e domo procurrens verbera sycophantae minatur, cfr. v. 724. 968. 54 οἱ τοξόται, ubi vid. adm. — De agoranomis vide ad v. 723.

v. 825. ἐξείρετε forma pronuntiata difficilis. Similia conguessit Lob. Paral. I, 36. εἰρχθῇ Thuc. IV, 63. V, 94. Lys. c. Andoc. 105, 53. εἰρχθῆις Lys. c. Leocr. 164, 112.

v. 826. τί δὴ μαθὼν; Vesp. 251. τί μαθὼν Pint. 908. σὺ δὲ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις. Nicol. ap. Stob. XIV, 7. (Mein. IV, 579) τί γὰρ μαθὼν. — Quum φαίνεν valeat συκοφαντεῖν et lucere, indit poeta in ambiguitate. Dicit ergo

Dic.: sine ellychnio lances? vel: cum hominem defers, qui nulla ellychnia importaverit?

v. 827. Cfr. πῶς γὰρ σωθήσμεθ' ἄλλως; Eccl. 786. ὄντως γὰρ οἴσται; — κλάων γε σὺ scil.: φανταί. Eccl. 1027 ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι. Γρ. α'. κλάων γε σὺ. Eq. 282. ἐξάγων γε τὰ πύργηθ' scil. ἐκθεῖ. Arist. ap. Schol. Nubb. 633 (Mein. II, 953) οἰμώζουσα γε scil. καταβέβληκεν.

v. 828. Av. 991. οὐκ οὖν ἰτέρῃσσι χρησιμογήσεις ἐκτρέχων; 1260. οὐκ οὖν ἰτέρῃσσι πτωμένη καταθάλωσεις τῶν νηυτέρων τινά; Post hanc verum Sycophanta, cui Dic. lora minatur, aufugit.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἐν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

- 830 θάρρει Μεγαρίκ'· ἀλλ' ἤς τὰ χοιρίθι ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἄλλας,
καὶ χαῖρε πόλλ'.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀλλ' ἄμιν οὐκ ἐπιχώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πολυπραγμοσύνης· νῦν ἐς κεφαλὴν τράποιτό μοι.

v. 829. om. ταῖς P.

v. 830. ἀλλὰ ἤς RG. ἀλλ' ἤς τὰ χοιρίθι vulgo. ἀλλ' ἤς ἀπέδου τὰ χοιρία Elmsl. Both. „quia numquam senarium clauduit vox trisyllaba, quae duas priores corripit, nisi praecedat monosyllaba,” at vid. Enger. Praef. Lys. p. XXVII.

v. 831. ταύτη Γ.

v. 832. πολλὰ ἄλλὰ μιν R. πολλὰ ἄλλὰ μὲν ΓΔ. πολλὰς δὲ ἄλλὰ μὲν P. πολλὰ γ' ἄλλὰ μὲν Ald. Junt. Froh. Kust. Br. Inv. ἀλλὰ μὲν lemma scholii. πολλὰ γ' ἄλλὰ μὲν Bta. πόλλ'. Μεγ. ἀλλ' ἄμιν Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgh. Mein. Eng. Praef. Lys. p. XX.

v. 833. πολυπραγμοσύνης vulgo. πολυπραγμοσύνη R. Dind. Bl. Mein. Fritsch. ad Thesmorph. 1109. — νῦν libri. νῦν Br. Elmsl. Bekk. Bl. Mein. — τράποιτ' ἐμὸν P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Inv. Dind. τράποιτ' ἐμὸν Bl. Mein. τράποιτό μοι R. Bekk. τράποιτό μοι Bgh. — Post πολυ. vulgo colo interpungitur. „prave post πολυπραγμοσύνης cum Frischlino interpunxit Heindorf ad Plat. Protag. p. 575” Reis. Conf. I, 267; πολυπραγμοσύνης enim si ab reliquis accernatur, articulum non recte abesse. Post νῦν colon posuerunt Br. Bekk. Sine interpunctione versum scribunt Elmsl. Bl. Mein.

v. 829. τὸ κακὸν i. e. οἱ συκοφανταί. cfr. Nub. 907.

v. 830. Μεγαρίκ' vid. ad v. 180.

v. 831. τιμῆς i. e. pretium. cfr. v. 895.

v. 832. χαῖρε πόλλ'. cfr. ad v. 200. — ἐπιχώριον Schol.: τὸ χαίρειν διὰ τὰ κατάρχοντα ἡμᾶς κακὰ. Redde: Valere apud nos mos non est. Plut. 47. δοκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρέπον. 342. οὐκ οὖν ἐπιχώριόν γε πρᾶγμα ἐργάζεται.

v. 833. Optime intellexit hunc locum Boissonade in Wolfii Analactis III, 81. „Scripserim, mutata duntaxat interpunctione: πολυπραγμοσύνης· νῦν εἰς κε-

φαλὴν τράποιτό μοι. Dic. Vive valeque multum! Meg. Sed valere apud nos moris non est. Dic. Ob loquendi intemperantiam! In mentem jam veritat caput formula inauspicatior!” De genitivo absolute posito vid. Krüg. I. I. §. 47, 3, 1, qui ex Platone attulit ὦ Πόσειδον, θεῶνων λόγων sine articulo. Theocr. 15, 75 χρηστῶ κ' οἰκτιρμονος ἀνδρός. — ἐς κεφαλ. tr. μ: Lys. 915. εἰς ἐμὲ τράποιτο. Nub. 40 ἐς τὴν κεφαλὴν ἀπαντα τὴν σὴν τρέψεται. Pac. 1063 ἐς κεφαλὴν sol. Plut. 526. idem. 651 μὴ βῇτ' ἐμοσ' ἐς τὴν κεφαλὴν. Plura conguessit Mitch. ad b. I. Quam haec loentio sit male precantium, facite „χαῖρε πόλλ'” formula inauspicata

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ὦ χοιρίδια, παῖρθε κᾶνις τοῦ πατρὸς
παῖνι ἐφ' ἄλλ τὰν μᾶδδαν, αἶκα τις διδῶ.

835

ΧΟΡΟΣ

εὐδαιμοναῖ γ' ἄνθρωπος. οὐκ ἤκουσας οἱ προβαίνει σύστ. α'.
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευματος; καρπώσεται γάρ ἀνήρ

v. 834. κᾶνις Elmsl. — παῖρθε R. — τῷ vulgo.

v. 835. παῖνι om. R. — ἄλτ'αν Br. Inv. — παῖνι ἐφ' ἄλ'ισι Hamak. — μᾶδδαν libri Ald. Junt. μᾶζαν Dind. 28. μᾶδδαν Portus. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Bgk. μᾶδδαν Dind. 30. Ox. Bi. Mein. vid. ad v. 732.

v. 836. ἄνθρωπος libri. Ald. Junt. Kust. ὠνθρωπος Br. Inv. — κοῦα P. — ἤκουσας mavult Blayd. — προβαίνει ΓΔ. — εὐδαιμοναῖς, ὠνθρωπος: τίς οὐκ ἤκουσεν οἱ προβαίνει Hamak., qui fallitur credens Dic. proscenium non reliquiasse.

v. 837. ἀνὴρ libri. Ald. Junt. Kust. ὠνὴρ Br. Inv.

esse statuitur. — Aoristus τράπ. praefereendus est, qui in talibus formulis usitatissimus est. cfr. Ach. 92. Lys. 915. Plut. 180.

v. 835. παῖνι i. e. a vide vorare, nostrum *deischlagen*. Idem valet ἰπρίθην Pac. 25, ubi Schol. συντόνας ἰσθίει, et κόπτειν ap. Poll. IX, 102. σποδεῖν Pac. 1306. Pherecr. ap. Athen. III, 111 b. (Mein. II, 274) cfr. Mein. II, 8. φλᾶν Pac. 1306. Menand. ap. Plut. de Sanit. p. 133 B. (Mein. IV, 280). Hesych. παῖσι: τύπτει, πλῆττει, κρούει, δέρει ἢ ἰσθίει. — ἐφ' ἄλλ τὰν μᾶδδαν = ἰσθίειν μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ἄρτον διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου. Arist. ap. Eustath. p. 73 extr. (Mein. II, 1193) ἐπὶ τῷ τὰρχει τὸν γέλωτα κατὶδομαί. cfr. Ach. 967 ἄλλ' ἐπὶ τὰρχει τοῖς λόφους κραδαινέτω. Simile est Gallorum *café au lait*. Megarensis postquam puellas Dicaeopolidi tradidit, abit. Dic. domum intrat; proscenioque vacuo relicto, Chorus fortunam, quam Dic. pace composita sibi ipse fecerit, praedicat.

v. 836. De metro vide Rossb. et Westph. III, 207 seqq. Quattuor sunt systemata melica, quorum unumquodque constat e binis tetram. iamb. acatal., ternis dim. iamb. acat., quos sequitur

paroemiacus iogaeodicus (cfr. Pac. 955. 1038.) Arses in duas syllabas breves solvi possunt (cfr. 850, 851, 856), sed nusquam anapaesto cyclico locus est, quapropter del. v. 849, corruptum est. Ad sententiam cfr. Vesp. 885 seqq., 1450 seqq., ubi similiter Chorus pristinam suam opinionem deposuit. Praeterea vide infra v. 971 seqq., 1008 seqq. — εὐδαιμοναῖ. Redde: *Es geht ihm gut*. Pac. 696. — ἤκουσας ad spectatores directum esse putans. Blaydesius ἤκουσας correxit; sed potius Chorus se ipsum alloqui videtur, ut infra v. 1015, 1042. — οἱ. Vesp. 1451. προβαίνει = quo evadat. Aliter Cratin. apud Ioann. Alexandr. de accentu p. 29, 25 (Mein. II, 60) ἱπρίθεις αὐτοῦ, μὴ πέρα προβῆς λόγου. Soph. Ant. 853 προβῆς ἐκ ἑστατον θρόνου.

v. 837. τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευματος i. e. τὸ βούλευμα. Alex. ap. Athen. III, 123 e. (Mein. III, 468) πρᾶγμα ἔστι μοι μέγα φρίκτος. Nub. 2 τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον, ibique Teuff. Eq. 1219. Ach. 150. — καρπώσεται scil. τὸ βούλευμα i. e. luernum ex eo facit. Vesp. 520 ἦ τις ἡ τιμὴ ὅτι σοι καρπομένην τὴν Ἑλλάδα. Plat. Enthyd. 305 e. καρποῦσθαι τὴν σφάν.

- 840 ἐν τάγορᾳ καθήμενος
 καὶν εἰσὶν τις Κτησίας
 ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
 μώζων καθεδεῖται·
 οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφωνῶν σε πημανεῖ τι· οὐστ. β'.
 οὐδ' ἐξομῶρεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι,

v. 838. ἐν τῇ ἀγορᾷ P. ἐν τ' ἀγορᾷ BCGΔ. ἐν τῇ ᾗ γορᾷ lemma scholii. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. ἐν τάγορᾷ Elmsl. sqq. commemorat hanc scripturam Schol. οὐν τάγορᾷ Hamak., dictum esse putans de mercatore Athenas proficiscente.

v. 839. εἰσὶν R.

v. 841. οἰμώζων γε Δ, cujus vitiosam scripturam v. 847 conferas.

v. 842. Suid. in πημανεῖ. πημανεῖται P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. Bekk. πημανεῖ τις conj. Elmsl. Bl. πημανεῖ τι conj. L. Dind. ad Xen. Cyrop. VIII, 7, 15. Dind. 30. Ox. Bgk. Moine. πημανεῖ Suid. in ipsa voce. — ὑποφωνῶν R. sec. Inv. ὑποφωνῶν R. sec. Bekk.

v. 843. ἐξομῶρεται Edd. fere omnes Bl. Bekk. Bgk. ἐναπομῶρεται Suid. in h. v., idem videtur Scholiasta legisse. Kust. Fors. Elmsl. Both. Meine. — Πρέπις Suid. — σου AR.

v. 838. ἐν τῇ. καθήμενος, scil.: Dicæopolis, qui solus omnium Atheniensium emit venditque. Cfr. Pherocrat. ap. Athen. XIII, 612 a. (Meine. II, 276) μισροπολεῖν καθήμενον ὑπὸ σκιάδεω. Alexid. ap. Athen. VI, 226 a. (Meine. III, 439) τὸ μὴ πωλεῖν καθήμενός ἐστι τοὺς ἰχθυοπούλας.

v. 839. Κτησίας, Schol. οὗτος ὁ Κτησίας ὡς συκοφάντης διαβέβηται, praeterea prorsus ignotus est; apud Philetaerum et Anaxilam vero, medicae comoediae poetas, sapiens Ctesias quidam propter veracitatem et gulesitatem ridetur. Vide Indic. ap. Meine. Com. fragm.

v. 841. καθεδεῖται h. l. valet auxiliio destitutus sedebit, ut Germanicum: *daßeritzem*. Cfr. Arist. ap. Zonar. II, 1168 (Meine. II, 1190) οἰμώζων κάθου. Cratin. ap. eundem (Meine. II, 231) τὴν χεῖρα μὴ πῖβαλλε, μὴ κλέων κάθη. Ad οἰμώζων cfr. etiam Eccl. 942. οἰμώζων ἀρα νῆ Δία σποδῆσαι.

v. 842. ὑποφωνῶν, in praepositione ὑπὸ h. l. vis superandi inest, ut Eq. 1161. ὑποθεῖν ὅσον ἐώ. Redde: majore pre-

tio te vinceas. Recte ergo Schol.: ἐπὶ ὧνων κακοῦργων βλάβει, διότι αὐτὸς μόνος συναλλάττει τὰς ἀγοράς. Eadem significatione usurpantur παροφωνεῖν ap. Cratin. Athen. IV, 172 b. (Meine. II, 71) et παραγορᾶν Alex. Ibid. (Meine. III, 409.) — Quam verbum πημανεῖσθαι activo sensu non invenitur, rectissime scribitur πημανεῖ τι: passively legitur Soph. Aj. 1155 ἐστὶ πημανούμενος, vid. Janson „De medi generis futuris passively usurpatis“ in Jahn. Annal. 1854, p. 506 seqq.

v. 843. De Propide nihil constat, videtur muliebria passus esse. Sententia haec est: Quia nunc aelus in fere versaris, Propis impudicitiam suam tibi non affricabit. — ἐξομῶρεται Schol. ἐναποφῆσεται, ἐναπομῶρεται Suid. interpretatur variam scripturam ἐναπομῶρεται. At ἐξομῶρεται retinendum esse videtur, ut Eur. Bacch. 344 μὴδ' ἐξομῶρεται μωρίαν τὴν σὺν ἐμῷ. Herc. fur. 1399. ἀλλ' αἶμα μὴ σοῖς ἐξομῶρεσθαι πέπλοις (Bgl.).

οὐδ' ὥσπερ Κλεωνόμω·

χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίδει

κοῦ ξυντυχῶν σ' Ἰπέρβολος

δικῶν ἀναπλήσει·

οὐδ' ἐντυχῶν ἐν τὰγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων σύστ. γ'.

Κρατῖνος εὖ κεκαρμένος μοιχὸν μᾶ μάχαίρα,

845

v. 846. 847. Suid. in Ἰπέρβολον.

v. 846. ξυντυχῶν P. Suid. in Cod. Oxon. Ald. Junt. Kust. Br. ξυντυχῶν σ' R. Suid. Inv. Elmal. sqq. καὶ ξυντυχῶν Ἰπέρβολος δικῶν σ' ἀναπλήσει mavult Bl.

v. 847. δικῶν σε ἀναπλήσει Δ (cfr. v. 841). δικῶν ἀν πλῆσει Suid. Cod. Oxon.

v. 848. ὁ δ' Ald. Junt. Frob. Fri. σὺ δ' R. Kust. Br. Inv. sqq. — ἐντυχὼν R. — ἐν τ' ἀγορᾷ BCFΔ. ἐν τὰγορᾷ Elmal. Dind. sqq. ἐν τῇ ἀγορᾷ P. ἐν τῇ ἴγορᾷ AR. Ald. Junt. Frob. Bis. Br. Inv.

v. 849. Suid. in μοιχός. — δει κακ. libri. Kust. Br. Inv. Elmal. Dind. 28, 30. Ox. Bekk. Bl. αὐ κακ. mavult Elmal. Mein. ἀποκαρμένος Reis. Conj. I, 45. Dind. 25. Bl. (Av. 806 σκαρίον ἀποτετόμην. Thesm. 838 σκαρίον ἀποκαρμένην). ἀνακαρμένος Benti. ἀκακαρμένος Bgk. in adn. ed. II. εὖ κεκαρμένος Rosseb. et Westph. III, 207. δει κεκαρμένον Ald. Junt. I. Frob. δει κεκαρμένον Junt. II.

v. 844. Ad ὥσπερ c. dat. cfr. ad v. 25. „Nec in turba truderis a Cleonymo“. Schol. εὐδὲ πεισθίστη ὑπὸ Κλεωνόμου, ἀναγκάζοντάς σε κινεῖν. Pac. 1006 similiter usurpatur τυρβάζεσθαι, καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους ὀφυνδύοντας τυρβάζεσθαι Μερύχῳ — ἄλλοις τένθαις πολλοῖς. De Cleonymo vid. ad v. 88.

v. 845. χλαῖναν φανήν. Schol. φανήν, λαμπράν. Eccl. 347 φανὴ γὰρ ἵν (scil. ἡ εισύρα). Falso Bothius vertit: Etiam si dives fueris, nam divitis fere esse χλαῖναν φανήν. Hoc loco vestis φανὴ est et manebit, quia Dic. solus in foro est. — δει i. e. transi his form.

v. 846. Ἰπέρβολος. Schol. τοῦτον ὡς φιλόνεκον διαβάλλει συντυχῶς Ἀριστοφάνη. De eo cfr. Meinek. Hist. Crit. Com. p. 188—195, praecipue p. 190.

v. 847. δει, ἀναπλ., quod Hyperboli fuit minus, antequam ad rempublicam administrandam accessit: litibus te opplebit. Sic Nuh. 1023 καταπυγούνης ἀναπλήσει. Plat. Apol. 32 c. βούλε-

μα ὡς πλείστους ἀναπλήσει αἰτιῶν. Proprio sensu usurpatur a Pherecr. ap. Eustath. II. p. 898, 7 ἀνέπληρα τῷ φθαλμῷ πάλης φασὼν τὸ πῦρ. Theognet. ap. Athen. III, 104 b. (Mein. IV, 549) τῶν ἐκ τῆς στεᾶς λογαρίων ἀναπλησόμενος.

v. 848. Jam se convertit Chorus ad Cratinum perstringendum. Contra sententiam complurium interpretum docet Bergk. Com. Att. Rell. p. 202, h. I. Cratinum poetam comicum traduci. Exagitur enim non solum vita ejus libidinosa, sed reprehenditur etiam, quod negligenter et festinanter fabulas componat. Futilia sunt, quae Schol. de melico quodam poeta Cratino protulit. Vide praeterea, quae Bergk. I. l. uberrimo commentatus est.

v. 849. δει falsum est, quia anapaesto cyclico in his systematis iambico melicis locus non est; probatur mihi εὖ sec. Ephipp. ap. Athen. XI, 509 d. (Mein. III, 332) εὖ μὲν μαχαίρᾳ εὖστ' ἔχων τριχῶματα. — μοιχὸν comice significat tonsu-

- 850 ὁ περιπόνητος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
ὄζων κακὸν τῶν μασγαλῶν

v. 850 — 853. Suid. in ὄζων.

v. 850. οὐδ' ὁ περιπόνητος ABCPRΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. οὐδ' ὥπερ ὁ περιτ. Suid. οὐδ' om. Benth. Porc. ap. Gaisf. ad Heph. p. 245. Reis. Conj. I, 36, 46. Elmal. Dind. Bl. Bgk. Mein. uncis includit οὐδ' Bekk. ὁ περιπόνητός τ' Ἀρτέμων Hansing. Philolog. 1852, p. 197.

v. 851. παγὺς Benth.

v. 852. κακῶν ACP. — xix his Suid.

ram, qua utebatur Cratinus. Plura tonsurarum genera enumerat Poll. II, 29. κουρᾶς δὲ εἶθι κῆπος, σκάφιον, πρόκοττα, περιτρόχαλα. Schol. Av. 806. ὅσο δὲ εἶθι κουρᾶς, σκάφιον καὶ κῆπος, τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν γρῶν · ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ ματώπου κεκομμήσθαι. „κῆπος sind die allerhöchlichsten zierlichen Zöpfe, σκάφιον der kurze Haarschnitt“ Müll. Arch. §. 330. n. 1. Jam ut cognoscamus, quid sibi velit μοιχόν, procedendum est a μιᾷ μαχαίρᾳ. Hesych. in ipsa voce dicit: τὴν λεγομένην κῆπον κουρὴν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο; id. in κῆπος. εἰδὸς κουρᾶς; παρὰ Πέρσαις, τὴν οἱ θρουπόμενοι ἐκείροντο ὡς ἐπίπαν ἐν μιᾷ μαχαίρᾳ; unde elucet, h. l. μοιχόν praeter expectationem pro κῆπον dictum esse, quum utrumque tonsurae genus novacula confectum sit. Certe cum Bothio non est dicendum „quoniam ea tonsura utebantur moechi“, cavillatur potius poeta Cratini vitam libidinosam. μιᾷ μαχ. Pollux. II, 32. X, 140 docet, instrumentum, quod h. l. vorhis μιᾷ μαχαίρᾳ significatur, φαλβᾶ dictum esse. Cfr. I'hot. p. 198 μίαν μάχαίραν, τὴν φαλβᾶ. Ἀριστοφάνης. Schol. μιᾷ δὲ μαχαίρᾳ εἶπεν ὁ καλοῦμεν ἡμεῖς ἐυράφιον, i. o. novacula; sed quo commemorantur Cratino apud Poll. X, 140 (Mein. II, 38) μάχαραι κουρίδες sunt forfex.

v. 850. Reis. l. supra l. probavit, οὐδ' delendum esse et eundem Cratinum

h. l. significari. Schol. οὐ γὰρ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. Quum vero v. 849 Cratini vita libidiosa carpatur, in h. v. simile quid inesse debet. Quaerendum igitur est, quis fuerit ille Artemo. Plut. Pericl. 37. narrat, Periclon bello Samio ab Artemone, machinatoro peritissimo, novis machinis inveniendis adjutum esse; Artomonem claudum fuisse, quumquo semper curru vectas esset, ὁ περιπόνητος vocatum esse. Sed hoc cognomen originem duxit ab Artemone majore, aequali Aristidis, homino luxurioso et effeminato, qui plurimum tempus domi degabat, et interdum in lectica prae luxu circumferebatur, cfr. Athen. p. 533 o. (qui laudat nonnullos Anacreontis versus). Ita factum est, ut verba περιπόνητος Ἀρτέμων in proverbium abirent ad significandum hominem mollem et luxuriosum. Praeter expectationem h. l. Arist. περιπόνητος mutavit in περιπόνητος, ut acerbius Cratinum rideret. Cfr. Welcker. ap. Müll. Arch. §. 121. u. 3.

v. 851. Negligentia et festinatio Cratini in componendis fabulis carpitur.

v. 852. ὄζων c. dnpl. gen. cfr. Eccl. 524 εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μέρον. Cfr. Thiersch. ad Plut. 1017, et quo concessit Bergk. Com. Att. Rell. p. 277.

πατὴρ Τραγασαίου·

οὐδ' αὖτις αὖ σε σκώφεται Παύσων ὁ παμπόνηρος σῶστ. 8.

Λυσίστρατός τ' ἐν τάγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος, 855

ὁ περιαιουργὸς τοῖς κακοῖς,

βιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεί

πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας

v. 853. τραγασαῖος commemorat ex Arist. Steph. Byz. in Τραγασαί.

v. 854. αὖτις R. — παρῶν ὁ παμπόνηρος Hamak.

v. 855. Λυσίστρατός ἐστιν ἐν ἀγορᾷ Schol. Vesp. 872. — ἐν τ' ἀγορᾷ BCTΔ ἐν ἀγορᾷ Ald. Junt. Kust. ἐν τῇ ἀγορᾷ P. ἐν τῇ 'γορᾷ Scal. Br. Inv. Λυσίστρατος ἐτ' ἐν τάγορᾷ Hamak. ἐν τάγορᾷ Elmsl. Dind. Bekk. Hgk. Mein. Reis. I, p. 36. τ, ἐν τάγορᾷ Bl.

v. 856 — 859. Suid. in περιαιουργός.

v. 858. πρὶν lemma scholii.

v. 853. Allndit poëta ad τράγον (latine: hircum olere), ut supra v. 808 ad τραγεῖν, ubi vid. adnot. Schol. ὡς δυσώδη διαβάλλει αὐτόν. Tales vocat τραγομασγάλους Noëter Pac. 814. Cfr. Horat. Epod. 12, 5. Polypus an gravis birsutis cubet hircus in allis cett.

v. 854. Chorus perstringit alios homines Atheniensibus notissimos. — αὖτις αὖ saepissime ita conjunguntur. Nub. 1379. Av. 79. 789. 792. 796. 1087. Lys. 1150. Thesm. 552. 862. Ran. 1234. cfr. ad v. 9. — Παύσων fuit pictor pauperrimus. Schol. αὐτός ὁ Παύσων ζωγράφος πίνης σκωπευόμενος. Commemoratur Plut. 602. Παύσωνα καλεῖ τὸν ζῴσαντον, ubi Schol. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πέντ' ἡμεραι ζωγράφος ὢν. Thesm. 949 ἄπερ (scil.: τῷ θεῷ) καὶ Παύσων εἰσβαίνει καὶ νηστεύει, ubi Schol. Παύσων ὁ ζωγράφος εἰς πέντε διαβάλλεται καὶ διὰ τοῦτο εἰπε νηστεύει. Eadem tradit Suidas in Παύσωνος πτωχότερος ἢ Παύσων καὶ Ἴρος. Lepores eum amasse docet Aristot. Poët. II, 2. ὥσπερ εἰ γραφεῖς, Πολύγνωτος μὲν γὰρ κρείττους, Παύσων δὲ χείρους, Διονόσιος δὲ ὁμοίους εἶχαζε, quae verba eo referenda sunt, quod rerum ludibria (Carnificiurem) pingebat, quod genus picturae

contemptum fuit. Fritsch. ad Thesm. 949 uberrime de eo egit. Cfr. Müll. Arch. §. 137, 4. — παμπόνηρος vid. Eq. 1283.

v. 855. Λυσίστρατος. Schol. ἐπὶ μαλακίᾳ διαβάλλεται, ἐν νίκῃσι δὲ καὶ πίνης ὁ αὐτός καὶ κυβερνήτης. ἐκαλεῖτο δὲ χηνολώπηξ. Commemoratur idem Vesp. 787 — ὁ σκωπευόμενος, ib. 1302, 1308 inter convivans Philocleonis enumeratur. Eq. 1286 equites ei maledicere nolant. Cfr. Arist. ap. Galen. Praef. Lex. Hippocr. V, 706 (Mein. II, 1033, ubi vid. Bergk.), Richter. ad Vesp. 787, 1302, qui omnibus eis locis eundem Lysistratum spectari statuit, excepto Lys. 1105, ubi vid. Eger. Perstringitur ut mollis, pauper, aleator, scelestus, adulator, scurrus, cinaedus. — Ad τὴν προ οὐδὲ positum cfr. Nub. 994 ἄλλο τε μὴδὲν pro μὴδὲ ἄλλο. — Χολαργός fuit pagus tribus Acamantidiis. cfr. Leake p. 235.

v. 856. ὁ περιαι. τ. κακ. Schol. ὁ κακοῖς βεβαιωμένος, ἢ ὁ βαθεὶς τοῖς κακοῖς malis quasi tinctus, vel immersus, metaphora ducta a purpurea veste, quae ἀλουργίς dicitur. Cfr. Eq. 967 ὡς ὀλουργίᾳ ἔχων καπάστατον.

v. 858. H. v. extrema fames signi-

τοῦ μηνὸς ἐκείνου.

ficatur, quum Lysistratus in uno mense
plures dies esuriat, quam qui mensem
efficiant. Cfr. Eccl. 808. πλεῖν ἢ τριδ-
κονθ' ἡμέρας. Saepius pro mense τριδ-
κονθ' ἡμέραι dixisse videntur Graeci.

Menand. ap. Diog. Laert. VI, 93 (Moin.
IV, 104) ἐπὶ πέντε θοδὸς τριδκονθ' ἡμέρας.
Thuc. IV, 47, 12. Böckh. Staatsh.
II, 52.

ΒΟΙΩΤΟΣ. ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΝΙΚΑΡΧΟΣ. ΧΟΡΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ΒΟΙΩΤΟΣ

Ἰττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τάν τύλαν κακῶς.
κατάθου τὸ τάν γλῆχων ἀτρέμας, Ἰσμενία

860

v. 860. Suidas in τύλ. — Ἰττω γ' Suid. τ. 8' Ἡρ. Dawes. Misc. Crit. p. 134. Burg. Ad Ἰττω cfr. Ahrens. I, 177. Et. Magn. Ἰττω ἀντί τοῦ Ἰττω Βοιωτικῶς. Phavorinus Ἰττω Ἡρακλῆς. παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἀντί τοῦ Ἰττω. Cfr. Flatores ap. Keil. Syllog. p. 14. III, 13.

v. 861. τοι R. — Ἰσμενία R. Ἰσμενία Böckh. C. I. p. 720. Cfr. Ἰσμενίας

v. 860. Prodit a sinistra proscenii parte cum servo Boeotus, in magno saeco olera, aves, alias pecudes portans, quem aequantur thibicines Thebani. Qui quum Boeotica dialecto utatur, praemonendum esse duco, Aristophanem meo iudicio hauc dialectum non tam accurate cognitam habuisse, quam supra Doricem Megarensis, sed formis vocabulorum Atticis paucas tantum Boeoticas admiscuisse, ideoque in scribendis sequentibus versibus caute agendum et vestigia librorum manu scriptorum diligenter servanda esse.

v. 860. Ἰττω Ἡρακλῆς, attende syniasesin. Exempla sunt ἐκ αὐτῶν Ran. 508. μή εὔρω Ran. 169. μή τιμαίς Thesm. 536. μή οὐ Ach. 320. ἐπεὶ οὐδὲ Lys. 272. ἐγὼ οὐ Eq. 340. Ran. 33. Ἀπώλλω οὐ Ran. 508. ἐγὼ ψῆχόμεν Eccl. 550. Syniasesin non agnoscit Dawes. Misc. Crit. p. 235 ed. Kidd. — Cfr. 911 Ἰττω Δεός. Exempla hujus jurandi formulae congessit Valkenscr. ad Eur. Phoen. 1677

(1671 Valk.). cfr. Kidd. l. l. De Hercule Thebaeus vid. Prell. Myth. Gr. II, 277 — 285. — τάν τύλαν. vid. infra v. 954. Schol.: ἔκαμον τὸν ὦμον κακῶς βαστάζων. Hesych. τύλαι ' αἱ ἐν ταῖς χερσὶ φέρονται, ὡς παρὰ τινι, καὶ τοῖς ὦμοις. Teleclid. ap. Schol. ad h. l. (Mein. II, 377) τραχίλου τύλαν. Poll. VII, 133 τὴν τὴν ὀκαλεῖτο ἢ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀχθῶν γενομένη τριβή. Schol. etiam agnoscit formam masculinam τὸν τύλον.

v. 861. Ad κατάθου τὸ cfr. Ran. 627. — γλῆχων Dorico et Boeotice, Attico βληχών, Ionice γληχών. cfr. Bekk. Anecd. p. 30, 15. Schol.: κλίνεται καὶ γληχῶ ὡς Σακῶ, καὶ βληχῶ. De duplici forma γληχῶ et γλῆχων vid. Ahrens Kuhn Z. III, 105. Greg. Corinth. p. 40, 41. Thom. Mag. 53, 7. 8. Hugo Weber, Etymol. Untersuch. Halle 1861. I, p. 80 derivanda esse censet βληχῶ et βλῆχων a radice mal, quae significet album

ὅμεις δ', ὅσοι θεῖσθαι ἀλλήτοι πάρα,
τοῖς ὁστίνοις φουστῇ τε τὸν πρῶτον κυνός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

- παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
865 πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

C. I. 1577. Ἰσμενίης C. I. 1578. Keil. [p. 51. Ἰσμενίης Keil. p. 102. C. I. 1593. Complures vero hujus nominis homines enumerat Keil. in Indice ad Syll. Inscr. Boeot. per ἡ scriptos.

v. 862. Ἰσμενίης ΓΔ. Corinna fragm. 9. ὅμεις — θεῖσθαι AC. θεῖσθαι BPRΔ. Θεῖσθαι Keil. Syll. X. 3. Θεῖσθαι Bëckh. C. I. 1583. Θεῖσθαι 1577. Ahr. I, 184. Θεῖσθαι Rangab. 1319. Ahr. I, 525. — αὐλαῖται Bl. Bëckh. C. I. p. 721. αὐλαῖται ibid. 1582.

v. 863. Said. in ὁστίνοις et πρῶτος. — φουστῇ τε Said. in πρῶτος. φουστῇ τε R. φουστῇ Ahr. I, 202.

v. 864. εἰς Elmsl.

v. 865. προσέπταν Ald. Junt. Kust. Br. προσέπτανθ' R. Inv. Elmsl. Dind. sqq. προσέπτανθ' Dawes.

v. 866. Χαιριδῆς libri. Ald. Junt. Kust. Bëk. Χαιριδῆς Br. Inv. Χαιριδῆς Elmsl. Dind. Bëk. Bl. Mein. — μεν Bëk. fort. ex R. — βομβαυλίου R. βομβαυλίου Mein.

colorem; γληχῶ et γλήχων contra a radice, gal, quae et ipsa invenitur in vocabulis, album colorem spectantibus, ut γάλα, γαλή all. γλήχων valet mentha pulegium, nostrum *Polei*, quae herba album habet florem. — Ἰσμενίης infra v. 954 Ἰσμενίης vocatur; nomen servi a flumine Iasmeno derivatum, cfr. Arist. Lys. 697. Θεῖσθαι Ἰσμενίης. Eandem terminationem -ίας praebent 32 nomina Boeotica in Indice Keil. l. l.

v. 862. De πόρα vid. ad 129. — Tibicines Thebani quæstus causa totam Græciam pervagabantur. cfr. Bod. Gesch. d. Hell. Dichtk. II, 2, 351. Maxim. Tyr. Dias. XXIII, 2, 440. Θεῖσθαι ἀλλήτοι ἐπιτηδεύουσι καὶ ἔστιν ἡ δὲ ἀλλῶν μούσα ἐπιτήδεος τοῖς βιωτοῖς.

v. 863. τοῖς ὁστίνοις. Antiatticiata Bëk. Anecd. I, 110, 25. ὁστίνας: τὰ ὁστίνα. Ἀριστοφάνης. Schol. ἐπὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφίων ὁστίων κατασκέαζον τοὺς ἀλόους. Hesych. in κάτος.

— φουστῇ τε tibicinibus Pac. 954. Thesm. 1175. — τὸν πρῶτον κυνός. Proverbum erat de lippis ἐς κυνός πυγὴν ὄραν, cfr. Eccl. 256 τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνός πυγὴν ὄραν; quod spectans Boeotus cum comitatu b. l. loquitur.

v. 864. παῦ' ἐς κόρακας, quod idem legitur Av. 889, compositum est ex παῦ (Hes. 122. παῦε, πυγῇραν λίγεις) et βάλλ' ἐς κόρακας (Vesp. 835. Thesm. 1079. Plat. 782. ἔρρ' ἐς κ. Pac. 500. Plat. 604. ἀπόπερ' ἐς κ. Pac. 1221, sine imperativo ἐς κ. Pac. 19, 117. Plat. 394.) cfr. Richt. ad Vesp. 835. — οἱ σφῆκες Schol. ἀπὸ τοῦ ἔχειν τοὺς ἀλλήτους ὡς οἱ σφῆκες. — ἀπὸ θυρῶν scil. ἀπὸ. Eq. 728 οὐκ ἀπὸ τῆς θύρας; Krüg. l. l. §. 53, 7, 4. Haec verba loquens Dio. indignabundus e domo progreditur et tibicines, qui quæstus in foro Dic. faciendi causam Athenas venerant, foribus repellit.

v. 866. De Chaeride vid. ad v. 16. Ridicule fingit poeta vocem Χαιριδῆς

ΒΟΙΩΤΟΣ

ναι τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίττως γ', ὡς ξένη·
 θειβαθὶ γὰρ φουσάντες ἐξέπιπθέ μοι
 τάνθεια τὰς γλῆχωνος ἀπέκλιαν χαμαί.
 ἀλλ' εἴ τι βοῶλει, πρίσσο τῶν ἐγὼ φέρω

870

v. 867. sine persona P. — νῆ vulgo. νῆ A. vel Br. Inv. Elmsl. Dind. 28. Ox. Bekk. Bl. Mein. Bëckh. l. l. p. 721, sio ἐπειδὴ pro ἐπειδὴ C. l. 1569, μεί pro μὴ ibid. Koil. Syll. III, 2. Ahrens. I, 184. — Ἰόλαον R. Ἰόλαν „Dorice“ Dohr. De contractione in Ἰόλαον neglecta vid. Ahr. II, 522, easque exemplis adde Koil. Syll. p. 18. — ἐπιχαρίτως ἂν γ' ὡς P. Ald. Junt. Kust. ἐπιχαρίτως γ' ἂν ὡς Br. Inv. ἐπιχαρίττω γ' ὡς R. soc. Bekk. Bgk.: „ἐπιχαρίττω Boeotii dixisse videntur, quum gratias agerent et salutarent aliquem.“ ἐπιχαρίττω γ' ὡς navult Bl. ἐπιχαρίττω μὲν ξένη Mein. ἐπιχαρίττως γ' ὡς Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Hanov. Ex. crit. p. 134. Ahr. I, 177.

v. 868. Θειβαθὶ BP. Θειβαθὶ Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Ahrens. II, 525. Θειβαθε Elmsl. assentientibus Bgk. et Mein. in adnot. —
 φουσάντες A. φουσάντες Γ. φουσάντες vulgo. Ahrens. I, 202. φούσαντες R. φουσάντες scrib. vid. Ahr. I, 210. II, 524, a φούσμαι. — ἐξέπιπθε ἱμοῦς prop. Bl.

v. 869. καὶ τὰ ἄνθεα τὰς P. καὶ τ' ἄνθεα τὰς Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. τάνθεια τὰς BΔ. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. fortasse recte, nam Gramm. Bekk. Ann. Ox. III, 238, 7 testatur, genitivum βασιλῆος Boeotiae etiam βασιλῆος scriptum esse. τάνθεια τὰς R. Bgk. in adn. ed. II. Ahrens. I, 179, 205. τάνθεια ACT. Scripsit καὶ τάνθεια vel flores, sive τάνθεια γὰρ τὰς. — De γλῆχων vid. Ahrens. II, 516. — ἀπέκλιαν vulgo. ἀπέκλιαν Hesych. Bis. Elmsl. — χαμαί vulgo, „fortasse χαμοῦς“ Ahrens. II, 525. χαμούς A.

v. 870. εἴτι Ald. Junt. Elmsl. αἴ τι Bl. — De πρίσσο vid. Ahr. II, 525. — τῶν pro ὧν vid. Ahr. I, 208. — ὧν Bl. in adn.

eodem affixio, quo pulli animalium significatur. cfr. ἀεικέλις, ἀλωπεκέλις, γαλιέλις, ιερρακέλις, λαγυέλις; alia, ab ἀέτης, ἀλώπηξ, γαλῆ, ἰέραξ. vid. Schwab. de demin. p. 70. Aperte h. l. cum contenta dictum est. — βομβυλίαι. Hesych. in ipsa voce: ὁ αὐλητής· ἀπὸ τοῦ βομβεῖν. Thesm. 1176 verbis τί τὸ βόμβο τοῦτο; sonus tibino significatur. Lepide hoc vocabulo alludit ad βομβυλίος, do quo Schol.: εἶδος μελίσσης. Vesp. 107 ὥσπερ μέλιτι ἢ βομβυλίος εἰσέρχεται. Perstat ergo in metaphora.

v. 867. Iolus, Heronlis amicus, a Thebanis summa religione colebatur. Prell. Myth. Gr. II, 182. — Recte restituit Elmsl. ἐπιχαρίττως γ', pro ἐπιχαρίττως Boeotice dictum, ut supra fctus pro

ἱστῶ. ἐπιχαρίστος et ἐπιχαρίτως per se scripta nusquam quidem leguntur, sed inveniuntur ἀγχαρίστος et ἀγχαρίτος, εὐχαρίστος et εὐχαρίτος. — Ad constructionem cfr. Eq. 258 τύπτομαι. Χορὸς. ἐν δίκῃ γ' αἰολ.: τύπται. Sic ex praecedenti ἀπολούμενοι huc repetendum est ἀπολούνται, ut sententia sit: Me volente, hospes, in malam rem abierint. Schol.: πεχραστεύωνος ἡμῖν ἀπολόνε' ἂν.

v. 869. Ridicule vini et impetum tibiarum in majus extollit Boeotus; cfr. Pac. 954 φουσάντες καὶ πονουμένῃ. — ἀπέκλιαν. Schol. τὰ ἄνθη τῆς γλῆχωνος ἀπέβαλον. De verbo ἀποκλίω vid. Butt. Schol. Od. λ, 579. Hesych. ἀπέκλιαν· ἀποπεσεῖν φουσάντες ἐποίησαν.

τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

τί φέρεις;

ΒΟΙΩΤΟΣ

ὅς ἐστιν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἀπλῶς,

ὀρίγανον, γλαχῶ, ψεύθους, θρυαλλίδας,

875 νάσσας, κολοιοὺς, ἀτταγᾶς, φαλαριδᾶς,

v. 872. ὦ χαῖρε χαῖρε κολλικοφάγε Δ. κολλικοφάγε Γ. κολλικοφάγε Athen. III, 112 f. Steph. Bys. in Βοιωτία. Erotian. p. 202. Galen. p. 504 ed. Franz.

v. 873. ὅς ἐστ' ἂν BCP. Ald. Junt. Kust. Herm. ad Vig. p. 819. ὅς ἐστιν AR. Pors. Advers. p. 197 ed. Lips. edd. plurimae. ὅς ἐστ' ἀγᾶθ' ἔν γε Βοιωτοῖς suspicatur Elmsl. — ἀπλοῖς P.

v. 874. γλάχω Elmsl. Butt. Gr. Gr. I, 214. ψεύθους Benth. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Mein. Ahrens. I, 201. ψεύθους R. Ald. Junt. Kust. ψευθούς Bgk. — θρυαλλίδας P.

v. 875. 876. Athen. IX, 395c.

v. 875. κολοιοὺς Ald. Junt. Kust. Dind. 28. Bgk. κολοῖος Benth. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. 30. Ox. Bekk. Mein. κολοῖος Bl.

v. 871. ὀρταλίχων. Hesych. ὀρτάλιχον · οἱ μέγιστοι πατέρων νεοσσοί, καὶ οἱ ἀλεκτρονέες. Theocr. XIII, 12. Aesch. Agam. 54. Cfr. Strattid. ap. Athen. XIV, 621 f. (Mein. II, 781). ἐννέει οὐδὲν πᾶσα θηβαίων πόλις. — οἱ — ἐννέμειρε τὸν ἀλεκτρονέα ὅ' ὀρτάλιχον. Schol. ad h. l. ὀρταλίχων δὲ τῶν ἀλεκτρονέων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν ἑθελικτον. De formatione diminutiva hujus vocis, quae plerumque in nominibus propriis invenitur, vid. Schwab. I. I. p. 49. Ahr. I, 216, II, 528. H. I. in universum de avibus, quae secum fert, dictum est. — τετραπτερυλλίδων. Schol. τῶν ἀκρίων, παρὰ τὸ ὅ' ἔχειν πτερὰ. Locustis Graecis vesci solitos esse, tradit Kusterus, cfr. ad v. 1116; rectius Elmslejus sensit, de quadrupedibus, quos affert Boeotus, dictum esse. — De diminutivis in — υλλεῖς exeuntibus vid. Schwab. I. I. p. 34.

v. 872. κολλικοφάγε. Schol. κόλλις εἶδος ἄρου περιπερούς. Hesych. κόλλις εἶδος τι ἄρου. Eccl. p. 202. κόλλις · ἀρίστου εἶδους, ὡς πλακουντων: ergo panis rotundi genus, ceteris cibis asperrius significatur et notatur πολυφαγία

Boeotorum. Cfr. Beck. Charicl. I, 495. — Βοιωτίδιον, derivatum est a Βοιωτίας, cfr. infra v. 953. Antepaenultima producit, quum vocales stirpis et suffixi coalescerint, ut in βιβλίον, δεικαστήριον, δειπνίδιον all. a βιβλίον, δεικαστήριον, δειπνίον. Cfr. Schwab. I. I. p. 66.

v. 873. ἀγαθὰ Eccl. 838 ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰσιν ἐπινοασμέναι ἀγῶν ἀπάντων. Pherecr. ap. Hesych. in ἐπίμαστα (Mein. II, 350) βριθομένης ἀγῶν τραπέζης de apparatu epularum dictum est.

v. 874. ὀρίγανον. cfr. Eustath. 1148, 27 οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀρίγανον καὶ ὁ ὀρίγανος. — τοῦτο δὲ καὶ θηλυκῶς λέγεται. Sic Eccl. 1030. Est planta succu et odore acerbis, „amaracna sive origanum majorana (Linné) Billerb. Flora class. p. 154. — De γλαχῶ vid. ad v. 861. — ψεύθους Schol. ἡ χαμῆνη καὶ τὸ φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεται ψεύθος. Ran. 567, ubi Schol. οἶον καὶ τὸ στρώματα τοῦ πανδοχείου. Stragula e viminibus confecta, in quibus dormire solebant pauperes Lys. 921. Vid. praeterea Phryn. p. 309 ed. Lob.

v. 875. νάσσας = νήσας. cfr. Pac.

τροχιλους, κολύμβους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὥσπερ εἰ χειμῶν ἄρα

ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλτλυδας.

ΒΟΙΩΤΟΣ

καὶ μὲν φέρω χᾶνας, λαγῶς, ἀλώπεκας,

σκάλοντας, ἐχίνους, αἰελοῦρας, πικτιδας,

ἱκτιδας ἐνύδρους, ἐγχείλεις Κωπαιδας.

880

v. 876. Suid. in ὀρνιθίας. Phryn. Bekk. An. I, 55, 30. Schol. Pac. 1003. — τροχιλῶς κολύμβους Br. Inv. Elmal. Dind. 25. 30. Ox. Bl. Mein. κολύμβους R.

v. 877. εἰς Δ. Phryn. Schol. Pac. Elmal. Dind. 28. 30. Bl. Bgk. — ὥσπερ εἰ — ἐλτλυδας om. R. — εἰς τὴν ἀγορὰν ὀρνιθί' εἰσέλθας φέρων Dohr.

v. 878. λαγῶς R.

v. 879. σκάλοντας libri. Et. Magn. p. 715, 29. σκάλοντας Bis. Kust. — ἐχίνους Ahrens. I, 201. — αἰελοῦρας ABC. Ahrens. I, 201. vulgo. αἰελοῦρας Froh. Bis. αἰελοῦρας Dawes. Misc. Crit. p. 257. Burg. (478 Kidd.) — πικτιδας ACRG. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. πικτιδας Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Br. Inv. Elmal. Dind. 25. Bekk. πικτικὰς vel πικτικούς prop. Both.

v. 880. ἱκτιδας R. Ald. Junt. Froh. Bis. Kust. Elmal. Dind. 28. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. ἱκτιδας Br. Inv. Dind. 25. Bekk. ἱκτιδας lemma scholii. Cfr. Hasius ad Steph. Thes. IV, 578.

1004, ubi merces ennumerantur, quas Boeoti Athenis vendere solebant. — φαλαργίδες = fulica atra, *Waseethulm*. cfr. Av. 565 φαλαργίδι, ubi Schol. ὄρνισιν λεγόμενοι εὐπερίε. — ἀτταγᾶς. Arist. ap. Athen. IX, 387 f. ἀτταγᾶς ἥδιστον εἶπεν ἐν ἐπινικίοις κρέας. Lob. ad Phryn. p. 117. 118.

v. 876. τροχιλους Pac. 1004. — κολύμβους = mergos. Av. 304. Hesych. κολυμβοί· οἱ κολυμβίδες, τὰ ὄρνεα ἢ ζωῦντα ἐν κολυμβήθραις.

v. 877. χειμῶν ὀρνιθίας. Quam Boeotas tot avium genera enumeret, respondet Dic.: „Venisti ergo in formam tamquam tempestas, quam aves praenunciabant.“ Cfr. Phryn. l. supra l.: ὀρνιθίας χειμῶν· ὅν οἱ ὀρνιθες προσημάνουσι, γέροντι τε καὶ κυρῶναι καὶ εἰ τι ἄλλο τοιούτων· εἰτίθεσαν δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῶν ἁρῶν καὶ μισητῶν καὶ προσημανόντων ἀρῶν πραγμάτων· καὶ γὰρ οἱ τὸν χειμῶνα προσηλούντες ὀρνιθες μισοῦνται.

Cfr. similem vocem ἐκνεφᾶς Alex. ap. Athen. VIII, 338 d. (Mein. III, 403), et Eq. 437 ὡς οὗτος ἤδη κακίας ἢ συκοφαντίας πνέει.

v. 878. χᾶνας. cfr. Pac. 1004.

v. 879. σκάλοντας. Etym. Magn. l. l. σκάλον· ὁ σπάλαξ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· καὶ λέγει Νικουλῆς σκάλοντας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει. Schol. μύας τινάς, οὓς φασὶν σκάλοντας. Hesych. σκάλον· ἀσπίδα, ζῶον γέφυρον, τυφλόν = talpa. cfr. Plin. Nat. hist. VIII, 58. — αἰελοῦρας l. e. feles, a jactando causam appellatae, Hesych. αἰολεῖν· κινεῖν. Cfr. Moeris p. 37. αἰελοῦρος Ἀττικῶς, αἰελοῦρος Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. Anaxandrid. ap. Athen. VII, 299 f. (Mein. III, 181), Timocl. ap. Athen. VII, 300 a. (Mein. III, 590), ubi eadem scripturae varietas est. — πικτιδας. De hoc animali nihil notum est; Bothius, qui proponit πικτικὰς vel πικτικούς, vertit felos pugniles.

v. 880. ἱκτιδας ἐνύδρους i. e. lu-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣΙΣ

ὦ τερπνότατον οὐ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
 δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγγέλεις.

ΒΟΙΩΤΟΣ

πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπῆδων κορᾶν,
 ἐκβᾶθι τῶδε κήπιχάριτται τῷ ξένῳ.

ἐνὸς PR. Ald. Junt. Frob. Bis. Kust. Dind. 28, 30. Ox. ἐνὸς Scalg. ἐνὸς
 Dobr. Elmsl. Bl. Bgk. Mein. „praestat fortasse ἐνὸς, ejus mediam syllaba-
 m os boeoticum recto producit“ Mein. ἐνὸς Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Duhias,
 quae sit vera scriptura, Rav. secutus sum. — ἐγγέλεις Bl. Mein. ἐγγέλεις; mavult Dind.
 ἐγγέλεις vulgo. Ahrens. II, 519. ἐγγέλεις Mein. in adnot. — Propter πικτῆδας et ἑκτι-
 δας conjunctim posita Bl. h. l. corruptum esse putat; proponit ex Herod. IV, 109.
 ἑκτῆδας κίστορας ἐνὸς. Sed mutare nolumus.

v. 881. τέμαχος P.

v. 882. ἄς φέρεις mavult Blaydesius.

v. 883. sine persona P. — κωπῆδων P. Κωπῆδων ABCRΓΔ. Ald. Junt. Kust.
 Br. Inv. Bekk. Κωπῆδων Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 884. τῷδε P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bekk. Bgk. τῶντε A. τῶδε
 scil. τοῦ σπουδίου Br. conj. τῶδε adverbialiter pro hinc dictum esse indicans
 Ahrens. II, 525. τῷδε Elmsl. τῷδε Mein. (cfr. Theocr. I, 12). τῷτε Bl. Bgk. in adnot.
 ad ed. II dnhitat, ntrum τῷτε an τῷτε scribendum sit. τῷτε Koen. ad Greg. Cor.

tras. Προπαροξυτόνως hanc vocem scri-
 bendam esse, cognoscitur ex Arcad.
 p. 35, 6 et Eustath. p. 809 extr. He-
 sych. ἐνὸς · ζῶον ποτόμων ἀμφιβίων
 ὁμοιον κίστορι. Suid. ἑκτῆδας · εἶδος ζῴου,
 ὡς οἱ κίστορες · ἡ ἐνὸς · ἐστὶ δὲ ἐχ-
 θυοφάγον. Duo tantum animalia h. v.
 enumerantur. — ἐγγ. Κωπ. Pac. 1004.
 Lys. 35. 36. 702 c. Schol. Athen. VII,
 50—56. Poll. VI, 63. Böckh. Staatsh.
 I, 145. Beck. Charicl. I, 442. Herm.
 Antt. privv. §. 25, 17.

v. 881. τέμαχη. cfr. Schol. Nnh.
 339 ἐπὶ ἐχθρῶν τὸ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλα-
 κοῦτος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἐστὶ. Schol. Ran.
 517. κόμματα τῶν ἐχθρῶν. Phryn. p. 21
 Lob. τέμαχος μόνον ἐπὶ ἐχθρῶς λέγεται.
 Thom. Mag. s. v. Eustath. p. 867, 53.
 cfr. Ach. 1100. Eccl. 606, 842. Eq. 283,
 1177. Plat. 894. Stratt. ap. Athen. VII,
 327 c. (Mein. II, 779) Κωπῆδων ἀπλῶν
 τέμαχη.

v. 882. Ut supra Pbaletem (v. 266),
 sic h. l. anguillas sollemniter salutat.

v. 883. Maximam anguillarum Boe-
 otus expromens alloquitur, verbis fere
 usus Aeschylli ex Hoplon crisi (Nanck.
 p. 44, n. 168): δέσποινα πεντήκοντα Νη-
 ρῆδων κορᾶν. Cfr. Eurip. Iph. Taur. 427:
 ὅπου πεντήκοντα κορᾶν τῶν Νηρῆδων χο-
 ροὶ μιλποῦσιν. — πρέσβειρα, Hesych. προ-
 τιματῇ, ἀρχηγίτις. Lys. 86. πρέσβειρά τοι
 — Βοιωτίς. Non raro anguillae cum
 puellis comparantur. Lys. 703. παῖδα
 χρηστὴν κάγαπητῇν ἐκ Βοιωτῶν ἔγγειλον.
 Eubul. ap. Athen. VII, 300 c. (Mein. III,
 236) τεῦτ' ἐλ' ἀμπεχομένη: παρθένου Βοιω-
 τίας Κωπῆδος. De Phalericis apulis dicit
 Eubul. ap. Athen. III, 108 a. (Mein. III,
 242) τευτῆς καὶ Φαληρικῇ κόρη.

v. 884. Locum varie ab interpreti-
 bus tentatum, in quo Dind. hyperbaton
 invenire alibi visus est, conjungens τῷδε
 cum ξένῳ, bene expedit Ahrensius, qui
 cum Bruncio τῷδε scribit, sed hanc vo-
 cem adverbialiter pro hinc dictum esse
 censet; deinde κήπιχάριτται mutato ac-
 centu cum R. scribit, imperativum aor. I.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ φιλιότην σὺ καὶ πάλαι ποθομένην, 885
 ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρογιθῆκοις χοροῖς,
 φιλῇ δὲ Μορῶχῳ. δῶμες, ἐξεπέγκατε
 τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
 σκέψασθε παῖδες τὴν ἀρίστην ἔγχελυν,
 ἥκουσαν ἔκτω μάλιστα ἔται ποθομένην· 890
 προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἀνθρακας δ' ἐγὼ
 ὁμῖν παρέξω τῆρδε τῆς ξένης χάραν.

p. 396. τῶδε I. e. ὥδε Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 13. — κήπιχάριττα P. Ald. Junt. Kust. κήπιχάριττα A. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Et. Magn. 367, 19 explicat: ἐντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου, Βοιωτικῶς, παρὰ 'Αριστοφάνει. κήπιχαρίττως Δ. κήπιχάριττα Bgk. κήπιχαρίττα R. κήπιχάριττα Abrens. I, 177. Mein.

v. 886. τραγιθῆκοις A.

v. 887. μωρόχῳ R.

v. 888. ῥιπίδα Poll. X, 94. — μοι om. R.

v. 889. σκέψασθε δὲ Γ. — κρατίστην Athen. VII, 299a. Eustath. p. 1240, 19. Grammat. Hermannii p. 321. — ἐγχελυν R. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl.

v. 890. ἔται ποθομένην Γ.

v. 891. προσείπατ' αὐτὴν (factum ex') P. — ὦ τὴν Junt. II. Froh. Bia. Kust. ὦ τῶν Brubach. ὦ τῶν Reisk.

medii esse judicans pro antiquiore forma ἐπιχαρίζαι; docet enim duplex τε in aor. I. pro antiquo duplici sa positum esse, I, 212, cfr. κατασκευάζειν. Sic sententia optime procedens haec est: Egredere hinc (scil. ex corbe) et gratificare hospiti. (cfr. I. Et. Magni supra laui.). Praeterea perstat in metaphora puellarum, de quibus amatoribus se permittentibus dicitur χαρίζεσθαι. cfr. Eq. 517. Hesych. χαρίζεσθαι: παρασχίην· λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς συνουσίαν ἑαυτάς· ἐκδιδοῦναι.

v. 886. Male tuctur Dio. personam suam, commemorans comoediam.

v. 887. Morychus fuit homo gulosus. Pac. 1008, Vesp. 506, 1142 vita ejus otiosa, opulenta sa luxuriosa perstringitur. Errat scholiasta, qui tradit, eum fuisse poetam tragicum. Cfr. Plat. Com. ap. Schol. Nub. v. 109 (Mein. II, 652.) Bgk. Com. Att. Rell. p. 345 seqq.,

ubi etiam de proverbio μωρόχῳ Μωρόχου agitur.

v. 888. ἐσχάρα I. e. locus por-tabilis. cfr. Vesp. 938. Av. 1232. Eq. 1286 pro pudendo muliebri dictum est. Phryn. Bekk. Au. I, 40, 15. ἐσχάρα, τὸ σκεῦος, ἐφ' ᾧ ὀπτᾶται χρέας ἢ ἔχθρας. Arist. ap. Poll. X, 104 (Mein. II, 945), ubi coqui vasa enumerantur, dicit: δοξιδός, θυσία, τυροκνήστις, ἐσχάρα. Beck. Charicl. I, 205. — ῥιπίδα cfr. ad v. 666.

v. 889. σκέψασθε, Schol.: ἀντὶ τοῦ θεάζεσθαι, sensu Homericō usurpatum == admiramini.

v. 890. ἔκτω ἔται vid. ad v. 266. — De μάλιστα vid. Enger. ad Lys. 328. Fritsch. Thesm. 447, qui praeter hanc formam etiam μόγις Aristophani concedunt.

v. 891. προσείπατ' vid. ad 266.

v. 892. τῆς ξένης scil. anguillae. cfr. Lys. 701.

ἀλλ' ἔσπερ' αὐτήν· μὲν γὰρ θανάων ποτε
σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευλιωμένης.

ΒΟΙΩΤΟΣ

895 ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πᾶ γενήσεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που θώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴ τι πωλείς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ἰώγα ταῦτα πάντα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

φῆρε, πόσον λέγεις;

v. 893. εἴσπερ' Elmsl. Dind. 23, 30. Bekk. Bl. Bgk. ἔσπερ' R.

v. 894. χωρισθεῖην Suid. in ἐντετευλιωμένης. — ἐντετευλισθαιωμένης P. ἐντε-
τευλιανωμένης vulgo. ἐντετευλιωμένης, quod proposuerat Bl., Mein. ἐντετευλιωμένης
masvult Bl.

v. 895. ἐμὲ scrib. censet Bl. — τιμὰι τᾶσδε R. — πᾶ ABR. Inv. πᾶ Br.
Bekk. πᾶ Ald. Junt. Kust. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. πᾶ Elmsl. Dind. 25. Mein.
Ahr. II, 525. πῶ Bl. in Adn. pro πόθεν. — γινίσκεται Böckh. restituendum iudicat
C. I. I, 721. quod etiam Bl. mavult.

v. 897. εἴτ Ald. Junt. Elmsl. Bekk.

v. 898. ἰώγα BCPRΓΔ. Ald. Junt. I. Kust. Elmsl. Dind. Bgk. Ahrens. I, 206.
Hesych. ἰώγα, ἰγώγα. Βοιωτοί (cfr. τούν et τού). ἰώγα A. ἰώγα Junt. II. ἰώγα Br.
Inv. Bekk. ἰώγα Bl. Mein. ex Apollonio de pronom. p. 324. Bekk.

v. 893. Quam perspicuum non sit,
eur anguillam in domum portari iubest
Dic., postquam antea v. 887 dixerit ἐξε-
νέγκαι τὴν ἰσχυράν, praeferenda mihi
videtur scriptura libri Ravennatis ἔσπερ';
cupide enim expectat Dic., ut focus
efferratur. Sed mutare nolui. — μὲν
κτλ. Parodia versus Euripidei Alc. 374,
ubi Admetus: μὲν γὰρ θανάων ποτε σοῦ
χωρὶς εἶην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

v. 894. ἐντετευλ. Schol. ἀντὶ τοῦ
μετὰ τεύτων ἐπὶθεῖται, μετὰ τεύτων
γὰρ ἡρῆσιον τὰς ἐγγίλει. cfr. Pac. 1014,
ubi eadem tradit scholiasta. Plura exem-
pla praebent fragmenta Comicorum: Phe-
rocr. ap. Athen. VI, 268 c. (Mein. II,
300). Eubul. ap. Athen. VII, 300 c.
(Mein. III, 223), id. ap. Athen. VII,
300 b. (Mein. III, 222), id. ap. Athen.
VII, 301 a. (Mein. III, 248.) Bgk. Com.
Att. Rell. p. 293. De τεύτων i. e. beta

vulgaris cfr. Thiersch. ad Ran. 942
(961 Th.). Scripsi cum Bl. ἐντετευλιω-
μένης a τεύτων (cfr. Moer. p. 362 τεύ-
των, Ἀττικῶς. σεύτων, Ἑλληνικῶς ubi
vid. Sallier.), quum verbum τεύτων a
τεύτων deduci posse non videatur.

v. 895. De τιμὰ i. e. pretium
vid. v. 831.

v. 896. Tale tributum Dic. a Me-
garensi non exegerat. Schol. εἶδος τὴν τὸ
παλαιόν, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, τοῦ ἐν
τῇ ἀγορᾷ τέλος δίδοναι τοῖς λογισταῖς (cfr.
ad v. 723). λέγει οὖν ὁ Δικαιοπόλις ὅτι
τέλος λαμβάνω ταύτην ὑπερ ὧν ἐπώλησας.
Schol. B. ad II. φ, 203. καὶ ἐν τῷ ἀγο-
ρανομικῷ δὲ νόμῳ Ἀθηναίων δεύσταται
ἐχθρῶν καὶ ἐγγυλῶν τέλη. Böckh. Staatsh.
I, 438 seqq.

v. 897. λέγε in fine versus positum
aacepe legitur, cfr. 297. 812.

v. 898. ταῦτα πάντα scil. πωλῶ.

ἦ φορτί' ἔτερ' ἐνθ' ἐνδ' ἐκεῖσ' αἷεις;

ΒΟΙΩΤΟΣ

ὦ τι γ' ἔστ' Ἀθάνας, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μὴ.

900

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀφύας ἄρ' αἷεις πρέμμενος Φαληρικάς
ἦ κέραμον.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ἀφύας ἦ κέραμον; ἀλλ' ἐντ' ἐκεῖ
ἀλλ' ὦ τι παρ' ἀμὴν μὴ 'στι, τίθε δ' αὖ πολύ.

v. 899. ἐνθ' ἐνδ' καὶ δ' Ald. Junt. Kust. ἐνθ' ἐνδ' ἐκεῖσ' C. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. ἐνθ' ἐνδ' ἐκεῖσ' Bekk. fort. ex R. — αἷεις ἰών; B. ὅτι ACP. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bekk. αἷεις; B. ἰώ' ὅτι BΔ. Elmsl. Bgk. Ahrens. I, 206. Schol.: καὶ ὅσο σιγμαὶ ἐν τῷ αἷει, εἴτα τὸ ἰώ. αἷεις; B. ἰών, ὅ τι Bl. αἷεις; B. ἰών ὅ τι Mein.

v. 900. ἐντ' Δ. ἐσθ' Ald. Junt. ἐστ' Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bgk. Bl., qui omittit γ'. γ' ἐν Mein. — Ἀθάνας vulgo. ἐν Ἀθάνας Bekk. Ἀθάνας lemma scholii. Ἀθάνας Elmsl. Ahrens. II, 525. Ἀθάνης Bloomf. Mns. Crit. II, 584. ἀθάνης; R. — βιωτοῖσι PG. Ald. Junt.

v. 902. pro ἦ restitendum censet si Böckh. C. I. I, 721. — De ἐντὶ vid. Ahrens. I, 208.

v. 903. παρ R. παρ Mein. In adnot. — ἀμ Elmsl. Both. ἀμὴν Abr. I, 208, cfr. dat. plur. secundae personae οὐμὴν ap. Bekk. Anecd. Ox. I, 146. 15. — μὴ omissione ἐστὶ Ald. Junt. Frob. Bis. μὴ ἐστὶ P. μὴ pro μὴ restituit Böckh. C. I. I, 721. — τῆς vulgo; „vix ferri potest“ Abr. II, 525, qul I, 189 n. 4. „Hesych. τί θαλ, τί γὰρ ἄλλο, ἦ τί γὰρ; Κρήτης· Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε· Ἀττικὸν θαλ τί θαλ. Diversa, ut solet, miscuit, Boeoticum voluit τίθε.“ Itaque h. l. fortasse τίθε legendum. — αὖ vulgo. εὖν Δ.

v. 899. φορτί' ἔτερ' est nostratum Rückfracht. — ἐκεῖσ' i. e. Thebas. — ἰώ Schol. γράσσεται καὶ ἰώ ἐντὶ τοῦ ἐγώ.

v. 900. Schol. ταῦτα ὠνήσονται παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἅπερ Βοιωτοὶ οὐκ ἐχούσιν. His verbis jam significat Boeotus, so sycophantam domum reportare velle.

v. 901. ἄρ' = si sententiam tuam recte assequor. — De apus vid. ad v. 640. Phalericae celeberrimae erant. Av. 76. τοῖς μὲν ἐρεῖ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς. Arist. ap. Athen. VII, 285 c. (Mein. II, 1152.) Sotad. ap. Athen. VII, 293 a. (Mein. III, 586.) Praeterea vid. locum Enbuli, laud. ad v. 883.

v. 902. κέραμος h. l. non valet argilla, sed vasa fictilia. Krüg. I, I. §. 44, I. I. cfr. Enbul. ap. Athen. XI, 471 d. (Mein. III, 220.) Alex. ap. Athen. IV, 164 f. (Mein. III, 501) et Mein. Praef. ad Menandr. p. XVII. Hesych. κέραμος· πῖθος. Phot. κέραμον, λίγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων. Arist. ap. Poll. VII, 162 (Mein. II, 1093) significat tegulas. — ἐκεῖ. Thebis Phalericae apus quidem non sunt, sed apus ibi emere potest Boeotus.

v. 903. ἀμὴν i. e. Thebis. — τίθε i. e. Athenis. Eurus significat sycophantam.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγφῶδα τοῖνον' συκοφάντην ἔξαγε,
905 ὥσπερ κέραμον ἐνδυσάμενος.

ΒΟΙΩΤΟΣ

νὲι τῷ θιῷ,
λάβοιμι μέντ' ἀγαθὸς ἀγαθῶν καὶ πολὺ,
ἄπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλὰς πλέων.

v. 904. ἐγφῶδα τοῖνον συκ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Lob. ad Phryn. p. 342. ἐγφῶδα τοῖνον' συκ. Elmsl. Diud. Bl. Bgk. Mein. cfr. Vesp. 1181, 1205. Fritsch. Jahu. Anst. 1829, p. 13.

v. 905. νὲι R. Ald. Junt. Kust. Diud. 28, 30. Bgk. νὲι A. νὲι Br. Inv. Elmsl. Diud. 25. Ox. Bekk. Bl. Mein. cfr. ad v. 867. — σὺς vulgo. θιῷ Bl. Mein. Ahrens. I, 173. Keil. Syllog. u. 1. θιῷ. 9. θιῷ. Rang. 1303. θιῷ 1304. θιῷγενίδας. Hanc versum, quem Dobracus in suspitionem vocavit, eiecit Mein.

v. 906. λάβοιμι' ἂν P. λάβοι R. λάβοιμι μέντ' ἀνυλ. μέν τ' ἂν Ald. Junt. Kust. μέντ' ἂν Br. μέν τ' ἀν Elmsl. μέντοι κέρδος ἀγαθῶν καὶ πολὺ mavult Blayd., offensus particulae ἂν usu in ore Boeoti. At vid. adnot. ad v. 860.

v. 907. Suid. in ἀλιτρία et gramm. Bekkeri Anecd. I. 377, 6. — ἄπερ Ald. Junt. Kust. ἄπερ Br. sqq. Ahrens. II, 525. — πολλὰς R. Ald. Junt. Kust. πολλὰς Beud. Bergl. Br. sqq. — πλέων Br.

v. 905. Vasa fictilia accurate in fasciculos colligari debebant, ideoque male agunt cum sycophanta v. 929 seqq. — τῷ θιῷ i. e. Amphion et Zethus, heroes Boeotorum, a quibus aequo colebantur, atque a Laedaemoniis Castor et Pollux. Eur. Phoen. 606. καὶ θεῶν τῶν λευκοπόλων δώμαθ'. Hesych. in Διόσκουροι. οἱ Ἑλλήνων ἀδελφοὶ καὶ Ζεῦς καὶ Ἀμφίων, λευκοπόλοι καλούμενοι. Schol. Od. τ. 518. — Dobracus hunc versum in suspitionem vocavit, dicens: „Vide Pors. ad v. 928“ (qui v. 928 e v. 905 et 932 turpiter concinnatum esse iudicat, cui nemo non assentietur). „Nunc quare de hoc etiam versu; nondum enim agitur de modo auferendi.“ Sed mihi hic versus genuinus esse videtur. Primo enim exclamatio vel τῷ θιῷ, quae gaudium Boeoti significat, huius loci tam propria est, ut eam dimittere nolimus. Deinde accurate mihi reputanti v. 926 seqq. Dic. et Boeotus, qui simul in sycophantam invehantur, ex composito agere videntur. Denique consentaneum est Musae Aristo-

phancae, Diaeopolidem, his voce κέρδος commemorata, in hanc cogitationem incidere.

v. 907. Schol. ὥσπερ πίθακον ἀμαρτίας καὶ ἀδικίας πεπληρωμένον. Bene Frischl. „Multis repleta flagitiis et fraudibus.“ Reisig. exempla congestit: Rau. 1372 ἀπορίας πλέων. Eur. Ale. 727 ἀναδείας πλέων. Soph. Electr. 607 ἀναδείας πλέων. Aj. 745 μαρτίας πολλῆς πλέων. Addo Cratin. ap. Athen. IX, 410 d. (Mein. II, 20) ἀμαρτίας πλέων. Semper ergo vituperatio in his dicendi formulis inest. — πλέων. De talibus adiectivis vid. Bgk. Com. Att. Rell. p. 28. — ἀλιτρ. Hesych. ἀλιτρίας (melius fortasse ἀλιτρεύς) · ἀμαρτωλός. — Eodem modo de simili dicit Eubul. ap. Athen. XII, 519 a. (Mein. III, 260) πίθακον ἐπιβουλον κακόν. cfr. ad v. 120. Proverbium ὄνος ἐν πίθῃκῳ ap. Menand. ap. Gellium N. A. II, 23 (Mein. IV, 189) sec. Proverb. Coisl. 370 spectat summam oris turpitudinem.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ μὴν ὅδ' Ἰκάρῃος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙΩΤΟΣ

μικρὸς γὰρ μάχος οὗτος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ταῦτ' ἵνα τὰ φορτὰ ἐστί;

910

ΒΟΙΩΤΟΣ

τῷδ' ἐμὰ

Θεῖβαθεν, ἔττω Δεός.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ἐγὼ τοῖνον ὅδ'.

v. 908. 909. Suid. in μικρός.

v. 908. ὅδε Suid. ed. Med. ὅδ' id. in Cod. Oxon. — ἐξέρχεται R.

v. 909. μικρός P., in quo totus versus Boeoti est. — γε R. — μικρός γε μήκος Suid. — ἀλλὰ πᾶν Suid.

v. 910. ἐστίν Δ. — τῷδ' C. τῷδ' Ald. Junt. „fortasse τῷδ'; ἐμὰ monstrans duas sarcinas suas et Ismenise“ Bgk. in adnot., non probatus Engero (Jahn. Annal. 1853, 68, p. 264) propter dualem huic loco non aptam. τῷ δ'; ἐμὰ Fritasch. (Jahn. Annal. 1829, p. 15) i. e. τίνος δ' ἄλλου; — ἐμοῦς Br. Inv.

v. 911. Θείβαθεν BCP. Θεῖβαθεν A. Ahrens. II, 525 vulgo. vid. ad v. 862. — ἔττω vid. ad v. 860. — Ζεός P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. Δεός lemma scholii, Elmsl. Dind. 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Ahrens. I, 175. — τοῖνον γ' ὅδ' P. Ald. Junt. Kust.

v. 908. Prodit sycophanta a dextera proscenii parte. Νίκαρχος, de quo Schol.: καμπαρίσεται ὡς συκοφάντης, apud Comicos alibi non commemoratur. — φανῶν vid. ad v. 819.

v. 909. ἅπαν κακόν. Av. 430 πατρίδ' ἔλεον. Philem. ap. Stob. XVIII, 8, 9 (Mein. IV, 62) ἅπας πονηρὸς οἶκος ὁ πολὺς ἐστ' αὐτῷ. Theocr. Adon. 20 ἅπαν ῥύπον. 148 χώνηρ ἐξος ἅπαν, ubi vid. Valcken.

v. 910. Ad conjunctionem genitivi τῷδ', qui est pro ἐμοῦ, et pronom. poss. ἐμὰ cfr. 774 ἀλλ' ἐστὶν ἀνθρώπου γε, ubi respondetur ἐμὰ γὰρ. Similes sunt loci Plut. 33. τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ — νομίζων

ἐντετοξεῖσθαι βίον. Eur. Electr. 366 πόσις ἐμὸς αὐτῆς τῆς δούλης. Krüg. l. l. §. 51, 2, 11. Praet. Nob. 1202 ἡμέτερα κίρρη τῶν σοφῶν. Ach. 93. τὸν τε σὸν τοῦ πρίστου. Soph. Oed. Col. 344 τάμ' ἐμῷ τῷδ'.

v. 911. ἔττω Δεός. Sollemnis jurandi formula Thebanorum. Cfr. Plat. Phaed. p. 47, c. καὶ ὁ Κλέβης, ἔττω Ζεός, ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπὼν. Epist. p. 1290 c. ἔττω Ζεός, φησὶν ὁ Θηβαῖος. Soph. Antig. 184 ἔττω Ζεός. Trachin. 399 ἔττω μήλας Ζεός, idem legitur Eur. Iph. Taur. 1077. — Ad ἐγὼ τοῖνον ὅδ' cfr. v. 819. — πολεμία vide v. 820.

φαίνω πολέμα ταῦτα.

ΒΟΙΩΤΟΣ

τί ἐξ κακὸν παθὼν

ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχην;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

τί ἀδικεῖμενος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

915 ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιστάσεων χάριν.

ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυσάλλιδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔπειτα φαίνεις ὅητα διὰ θρυσάλλιδας;

v. 912. τί ἐξ κακὸν vulgo. ταυταγί. τί ἐξ κακὸν (ejecto κακὸν) conj. Elmsl. Dind. Bl. Enger. Praef. Lys. XX. Metri causa sine dubio cum Bentl. Herm. ad Vig. p. 848. Mein. scribendum est τί ἐξ κακὸν παθὼν.

v. 913. ἦρα P. ἦρα Ald. Junt. ἦρα R. Kust. Bl. ἦρα A. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bgk. Mein., contractum ut φουσάντες ex φουσάοντες. — μάχην R.

v. 914. Initium versus sine persona P. καὶ σέ φανῶ R. Inv. καὶ σέ γε φανῶ P. vulgo. — τοῖσι R. — ἀδικεῖμενος vulgo. ἀδικώμενος Δ. ἀδικημένος PR. ἀδικεμένος Fritsch. Jahn. Annal. 1829, 16. — ἀδικεῖμενος Elmsl. in notis, Mein. Ahrens. I, 210. II, 524. Böckh. C. I. I, 721. Eng. Praef. Lys. XIX.

v. 916. 918. 920—922. Suid. in θρυσάλλιδας.

v. 916. πολεμίων εἰσάγεις PC. Ald. Junt. Kust. Br. Mein. Suid. πολεμίων γ' εἰσάγεις ABRI'Δ. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. — θρυσάλλιδας Suid. Elmsl. Dind. Mein. θρυσάλλιδας ABCRI'Δ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Bl. Bgk. θρυσάλλιδας P.

v. 917. deest in R. ὅητα διὰ θρυσάλλιδας BP. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. ὅητα θρυσάλλιδας AC. ὅητα διὰ θρυσάλλιδας Bentl. Bgk. I. Thiersch. Aristophanes p. 692. ὅητα καὶ θρυσάλλιδας Elmsl. Dind. ὅητα διὰ θρυσάλλιδας Bl. Bgk. II. Mein. ὅητα τὰς θρυσάλλιδας prop. Br. in notis.

v. 913. ὀρναπ. Schol.: ἀντί τοῦ ὀρνέως. ὡς ἐπὶ θηῶν ἐξ λέγει. — πόλεμον ἦρα. Av. 1189 πόλεμος αἰρεται. Plat. Com. ap. Priscian. iustit. Gramma. XVIII, 211 (Mein. II, 653) Κλήωνι πόλεμον ἡρμήην.

v. 914. καὶ σέ γε κτλ. cfr. 820. — ἀδικεῖμενος est partic. praes., formatum ad similitudinem verborum in μι ex-cun-tium, et habet significationem perfecti, cfr. v. 314. Thuc. I, 38 ἀδικώμενος. Krüg. l. I. §. 53, 1, 3. Sic legitur in titulo Arcadico, quem ediderunt Bergk.

Ind. Schol. Hal. 1860/61 et Michaelis in Jahn. Annal. 1861, 585, lin. 3 ἀδικημένος τὸν ἀδικήντα.

v. 915. Recte Schol.: οὐκ εἰς σὴν χάριν, ἀλλὰ τῶν παρόντων (i. e. Dic. et acriv.), ὡς φιλόπολις.

v. 916. θρυσάλλ. vid. v. 874.

v. 917. ἔπειτα sio in sententia interrogativa positum Nub. 227, 1249. Thesm. 637. Piat. 1148. — Si scriberetur θρυσάλλιδας, eodem modo luderet Aristoph. atque supra v. 826.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νεώριον θρυσάλλεις; οἶμοι τίνι τρόπῳ;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιωτίας

ἄψας ἂν ἐσπέμφσειεν ἐς τὸ νεώριον

920

v. 918. 920. 921. Suid. in νεώρια.

v. 918. ἐμπρήσει τὸν νεώριον Suid. in θρυσάλλεις. ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον Suid. in νεώρια. — τὸν νεώριον P. Ald. Junst.

v. 919. Δικ. νεώριον θρ. Νικ. οἶμα. Δικ. τίνι τρόπῳ; Ald. Junst. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28, 30. Bekk. Bgk. Totum versum Dic. tribnit, simul mutato οἶμα in οἶμοι, Elmsl. in notis Dind. Ox. Bl. Mein.

v. 920. εἰς Elmsl. Dind. 28. — τίφην Suid. in νεώρια. σίλφην Suid. in θρυσάλλεις. σάφην Hamak.

v. 918. Aleiphr. I, Ep. 32 εἶπει σε αὐτὴν ἢ τὰ νεώρια ἱμασπρηκυῖαν, ἢ τοῦς νέμους καταλύουσιν (Kust.)

v. 919. Ut Dic. magis stultitiam Nicarchi miraretur, recepi emendationem Elmsleji.

v. 920. Utraque particula ἂν ad ἐσπέμφειν referenda est. cfr. Eq. 856. 57. Ran. 96. 97. Nub. 1383. Ad collocationem verborum cfr. Nub. 1382. 167. Vesp. 212. Lys. 519. — Locns explicatu difficillimus et varie ab interpretibus tractatus. Quorum priores vocem τίφην de animalculo, Latinorum blatta, monstratum habere, explicant, verba Scholiastae secuti: „τίφην οἱ Ἀθηναῖοι καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην. ἔστι δὲ ζῷον κανθαρῶδες. Dient igitur timere sycophantam, ne Boeotus ellychnium accensum ad blattam alligaret, neve per canalem eam in navale immitteret. Contra quae monendum est, sine dubio ellychnium canalis aqua extinctum iri. Altera explicatio nititur loco Plinii Nat. hist. 18, 20, 4. „Tipbe, ex qua fit in nostro orbe oryza, i. e. ptisana oryzae similis“. cfr. Theophr. Hist. plant. 4, 4. De caus. 6. Billerb. Flor. class. p. 27. „Hordeum zeocriton Linn.

Deutscher Reis, ein Mittel ding von Spelt und Gerste.“ Hanc explicationem amplexus est Blaydesius, cuius verba appono: „Sed licet periculum erat, ne ellychnium accensum τίφης culmo fistuloso infixum per cloacam in navale immitteret Boeotus, servato vento accendo vehementiore, quo incendium naves facilius corripere.“ At culmi fistula angustior certe fuit, quam cui ellychnium infigi posset. Locos, quos Elmslejus et Blaydesius ad tuendam hanc sententiam contulerunt, omitto. Verissima denique est explicatio, quam Elmslejus protulit, Dind. probavit, qui τίφην de navicula dietum accipit. Suid. (in σίλφῃ) enim tradit: ὄνομα ζωφίον. καὶ σίλφας λέγουσιν εἶδη ἀκατίων. Practerea cfr. Schol. τίφην οἱ Ἀθηναῖοι καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην et Phryn. p. 300 ed. Lob. σίλφην, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον. τίλφην (leg. τίφην Elmsl.) γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσι. Schol. Pac. 143. Ναξιομαρτῆς: πλοῖα τῶν οὕτω λεγόμενα, κύνθαιοι, ἐν Ναξῷ γινόμενα, ὡς νῦν σίλφας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἶδη. At cogitandum est de navicula, qualem pueri Indiarii causa efficere solent. Prohibere igitur studet sycophanta, quominus Boeotus in unavicularum accensum ellychnium

δι' ὑδρορρέας, βορέαν ἐπιτρίσας μέγαν.
καίπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἀπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ χάριστ' ἀπολούμενε,

925 σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

μαρτύρομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·

ὅς μοι φοροτόν, ἐν αὐτὸν ἐνδύσας φέρω.

v. 921. εἰσπέμψειν Suid. In θρυαλλίδ. Elmsl. Dind. 28, 30. Bl. Bgk. — εἰς Δ. Suid. In θρυαλλίδ. Elmsl. Dind. 28. — τὸν νεώριον P.

v. 922. ὑδρορρέας; BG. Inv. ὑδρορροῖς Elmsl.

v. 924. ἂν αἱ νῆς ABCD. Ald. Junt. Kust. ἂν αἱ νῆς Γ. ἂν — Διχ. αἱ νῆς; Bl. ἂν — Διχ. αἱ νῆς, Fritzsche. ad Theam. 611, probatus Meinekio In adu. crit. ἂν αἱ νῆς PR. ἂν εὐθύς Piers. ad Moorin. p. 266 ex Schol. ad v. 923: ἔδαν ἀφῆται μένον, εὐθύς καίονται. — ἀπολούμεναι P.

v. 925. delet hunc versum Hamak.

v. 927. 928. Suid. In φοροτός.

v. 927. In B. buis versui praefixa fuit persona Boeoti, quam duplici litura induxit librarius: quam enim versum 929 praefixerat personae notam Διχ. mutavit

Imponeret (ἰνθεῖς), eamque per cloacam in navale immitteret.

v. 921. ἄψας i. e. accendens.

v. 922. ὑδρορρέας; Sehol. ὑδρορρέα καλεῖται τὸ μέρος τῆς στεφανίδος, ἐν ᾧ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔμβρου ἕως συναγόμενον κατέρχεται. cfr. Vesp. 126 c. Sehol. — ἐπιτρίσθαι i. e. aeryare. cfr. Eq. 1031. — Navalia in Piraeo ad septentrionem versus sita erant.

v. 923. λαβίσθαι c. gen. cfr. v. 1214. De igni Theam. 242 πρὶν ἀντὶλαβίσθαι τοῦ πρῶτου τὴν φλόγα, ubi locutio valde fluctuat.

v. 924. σελαγοῖντ' ἂν. Schol. ἀντὶ τοῦ καίονται. Hesych. In σελαγίζω· αἰσθεται, φλέγεται, et in σελαγίζεται· τὰ αὐτά. Aliter Nub. 285, 604, ubi valet „fui gere“. — εὐθύς. Librorum scripturam, quam Fritzscheius et Blaydesius corrigere studebant, sequentes, male repeterimus νεῶν

v. 923, et νῆς v. 924. Praeterea forma νῆς exemplis firmari non potest; denique Dicaeopolidis oratio multo maiorem vim habet, a verbis ὦ χάριστ' ἀπ. (Vesp. 412. Pac. 2. Aeb. 778) lucipiens. Itaque Piers. emendationem recepi.

v. 925. Mirantis et indignabundi sunt tales interrogationes, optativum c. ἂν sine interrogationis particula exhibentes, quae praecedentia verba repetunt. cfr. Av. 815. 1386. Nub. 1183. Vesp. 1156.

v. 926. μαρτύρομαι Verbum sollemne eorum, qui vapulant. cfr. Pac. 1119. Av. 1031. Nub. 494. φέρ' ἔγω, τί ἔρξ; ἦν τις σε τύπη; Στρ. τύπομαι, ἐπαιτ' ἐπισχόν ὄλιγον ἐμπαρτύρομαι. Dic., Boeotus, famuli adstantes in Nicarebum invehuntur.

v. 927. Quam ex v. 929, 932, 952 cluceat, Dicaeopolidem ipsum sycophantam illigare, hunc versum cum Bothio

[ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῆ φορούμενος.]

ΧΟΡΟΣ

ἔνδοξον, ὦ βέλτιστε, τῷ συστ. α'.

in Xor. prioris scripturae vestigiis etiamnum exstantibus. — ἐνδόξας vulgo. —

φέρω B. φέρω R. Snid. Ald. Junnt. Knst. Elmsl. Dind. Bgk. Mein. φέρῃ Br. Inv. Bekk. φέρης Bgk. in adnot. ad ed. II. στέγω conj. Reisig. Conj. I, 15. ἐνδόξω φέρων Dind. Bl. ἐνδόξω φέρειν Elmsl. in adnot. ἐνδόξω · φέρει prop. Mein.

v. 928. Secundum Dobraeum ap. Kidd. ad Dawes. Misc. p. 447 et Botbium male concinnatus ex v. 905 et 931; eiecerunt h. v. Dind. 30. Ox. Mein., uncis inclusit Bgk. Idem sensit Hermannus sec. Reisig. Conj. I, 14. Pro gennino habent Haunov. Ex. Crit. p. 101, 106 et Klotz. Jahn. Annal. 1849, p. 245. Hermannus ap. Erfurdinum in horreo Region. III, 432 ex his duobus versibus systema constituit tale: δὲς μοι φορυτὸν, ἴν' αὐτὸν ἐν- | δόξω φέρων, ὥσπερ κέραμον, | ἴν' ὅδε γε μὴ | φορούμενος καταγῆ. — φορούμενος libri. Snid. Ald. Junnt. Knst. Inv. Dind. 28, 30. Bl. Bgk. Mein. φερούμενος Br. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Rossbach. III, 193. Reisig. Conj. I, 14. Hanov. p. 101. Herm. Elem. doct. metr. p. 138.

v. 929. Reisig. in sequentibus strophicam responsionem constituit hoc modo: 929 — 931 str. α' = 932 — 934 antistr. α'. 935 str. β' = 936 antistr. β'. 937 — 939 μεσοφ. 940 — 942 str. γ' = 943 — 945 antistr. γ'. 946 str. δ' = 947 antistr. δ'. 948 — 951 ἐποφ. — ὦ λῦστε lemma scholii. — ἐνδοξον οὖν ὦ λῦστε conj. Elmsl., qui vulgatam edidit. — τῶν ξένων Bgk. in adn. ed. I, non probatus Engero.

et Borgkio Boeoto tribuere non possumus. — In vulgata scriptura prima persona φέρω inepta est, unde versum Boeoto nonnulli tribuerunt. Bruckii φέρῃ posceret medialem formam ἐνδοξάμενος (v. 905). Dindorfii ἐνδόξω mihi perplacet, sed φέρων me non intelligere fateor. Optima mihi videtur Elmaleji emendatio ἐνδόξω φέρειν, sed mutare nolui. — φορυτὸν, Schol.: φέρυγανον, σχοινίον, δίεμην χόρτου συρρατῶδες. Similia tradit Hes. in voce eadem.

v. 928. φορούμενος scribendum est, quum καταγῆ mediam corripiat; indicativus ἔδγγν, qui habet duplex augmentum, mediam producit, reliqui modi ᾱ corripiant. Cfr. Ahrens. Hom. Formenl. §. 197 adn. 1. Huic legi repugnare videtur Arist. ap. Poll. II, 39 (Mein. II, 1182) ἵνα μὴ καταγῆς τὸ σκαπίον πληγῇ;

ξίληρ, ubi tamen scriptura non satis certa est et articulus τὸ emendatione Toupil nititur. Apud Homerum saepius α in hoc verbo producitur.

v. 929. Dnm Chorus vv. 929—951 canit, sycophanta a Dicaeopolide et servis in fasciculum ut vas fictile colligatur. Comice epitheta, quibus poëta in seqq. versibus utitur, ambigne de vase fictili ac de sycophanta dicta sunt. — De metro vid. Rossbach et Westph. III, 208. Respondent versibus 929—939 vsa. 940—951. Utraque cantici pars continet terna systemata, quae constant e ternis dim. iamb. acatal., quibus inserti sunt singuli monometri iamh.; praeterea inter alterum et tertium systema utriusque partis hini dimetri catalectici leguntur. — βέλτιστε i. e. Dicaeopolis.

- 930 ξένον καλῶς τὴν ἐμπολὴν
οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεὶ συστ. β.
τοὶ καὶ ψοφεῖ λάλον τι καὶ
पुरορραγῆς
καλλῶς θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟΡΟΣ

- 935 τί χρήσεται ποτ' αὐτῷ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτῆρ δικῶν, συστ. γ'.

v. 930. 931. Moeris p. 155.

v. 930. τὴν ἐμπολὴν οὕτως ὅπως vulgo. Moeris. τὴν ἐμπολὴν. οὕτω δ' ὅπως Elmsl.

v. 931. ὅπως μὴ καὶ φέρων κατάξῃ duo codd. Moeridia. Elmsl. Dind. 25. τ. ἐμπ. ὅπ. μὲν φέρων κατάξῃ alii libr. Moer., κατάξῃ alii. — ἂν μὴ φέρων κατάξῃ vulgo. κατάξῃ Bgk. in adn. crit. ad ed. I. non probatus Engero.

v. 932. ψοφεῖ vulgo. ψοφῇ P.

v. 933. λάλον τι Δ. — πυρορραγῆς Snid. in h. v. et in φόρου πλέων vulgo. πυρορραγῆς Junt. I. II. Frob. περιρραγῆς B.L. πυρορραγῆς Polluc. Codd. msscripti VII, 164.

v. 936. πᾶγχρηστον Γ. παγχρύσειον Δ.

v. 930. τῷ ξένῳ i. e. Boeoto. — τὴν ἐμπολὴν. Moeris p. 155 τὰ φορτία, respondet accuratissime nostratium „Einkauf“. Apud Anonym. ap. Clem. Alex. Paed. II, 89 Syll. (Mein. IV, 611) ἐμπόλημα eodem sensu legitur. — Elmsl. ad firmandam emendationem laudat Ran. 305, at b. l. vulgata sine dubio retinenda est.

v. 932. ἐπαί τοι καὶ i. e. quausdoquidem. Ran. 509. Pac. 628. Eur. Med. 677. Suppl. 879.

v. 933. ψοφεῖν dicitur de rebus; imprimis de jannis, cfr. Lys. 1 et 14 τί αἱ θύραι ψοφεῖσι; Eur. Herc. fur. 78 ὅταν πύλαι ψοφεῖν. De clavis Ach. 533 τῶν ψοφούντων. Praeterea Vesp. 143 ἡ κἀπὴν ψοφεῖ. Hoc loco Dic. de sycophanta loquitur tamquam de vase fictili, quod digito pulsantes explorant. Se-

quentia λαλόν τι solum de Nicarcho dicta esse possunt, sed πυρορραγῆς, ambiguum est. Schol. πυρορραγῆς κέραμος ἐν πυρὶ βηγνύμενος. ὁ δὲ κέραμος πυρορραγῆς γενόμενος σαθρὸν ἔχει. cfr. Suid. l. l. Poll. VII, 164. Et. Magn. p. 697. πυρορραγῆς ὁ ἥχος τῶν κεραμικῶν σκευῶν ἐν τῷ πυρὶ καταγόντων.

v. 934. καλλῶς θ. ἐχθρ. solum sycophantam spectant. — λάλ., πυρ., ἐχθρ. adverbialiter usurpata sunt.

v. 935. cfr. Plat. 941. τοῖς δ' ἐμβαθείς τί χρήσεται τις; Pac. 230 τί θῆτα τάσθι τῇ θυσίᾳ χρήσεται; Pac. 1257 ἐπ' ἐστὶ τοῖς κρίνεσιν ὃ τι τις χρήσεται; De accusativo vid. Krüg. §. 46, 5, 9.

v. 937. κρ. κκκ. Alludit ad etymologiam vocis κρατὴρ, quae ducta est a verbo κεράννμι = miscere, quod

φαίνειν ὑπευθύνους λυγροῦ-
χος καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ' ἂν πεποιθῇ τις ἀγ- ἀντισ. α.
γείῃ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' αἰεὶ ψοφοῦντι;

940

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰσχυρόν ἐστιν ᾧγάθ', ὥστ' ἀντισ. β.
οὐκ ἂν κατάξειας ποτ', εἰ-
περ ἐκ ποδῶν

v. 938. ὑπευθύνους Poll. X, 116. — Mein. post κύλιξ indicavit lacunam dipodiae iambicae („excidit fortasse ἅπαντα κατὰ“) propter illud v. 949 glossema „τοῦτον λαβῶν,“ quod efficiendum esse jam pridem multi censerunt.

v. 939. καὶ πράγματ' R. Mein.

v. 940. πεποιθῇ P. Ald. Junt. Frob. γεγηθείη Herwerdenna. πεποιθείη vulgo. Ald. Junt. in lemmate scholii.

v. 941. τοῦτῃ P.

v. 943. ἰσχυρόν Isr' R. Inv. ἰσχυρόν δ' Isr' Γ.

v. 944. καταγίτη vulgo. καταγείτη Cob. assentiente Mein. in adnot.

est rabularum et sycophantarum. — τρ. δίκ. cfr. Nub. 447 περίτρημμα δίκων. τριπτήρ est vasculum, cfr. Suid. et Harpocr. τριπτήρ ἐστὶ πύθᾶκνῃ ἐκπέταλος, εἴτα τὰ ἐπιλήνεια. Pro δίκων expectes δίκων secundum Poll. VII, 151 ὃ δὲ κρατήρ, εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ θαλάμου τὸ πικρῶμενον, τριπτήρ. Schol. ὃ δὲ εἶπε δίκων διὰ τὸ ἐπιτρίβειν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα.

v. 938. φαίνειν. Ludit poeta eadem ambiguitate, qua v. 826. — λυγροῦχος, Schol.: ἐν λέγεμεν φανόν ἢ λαμπτήρα. Nostratium „Candelaber“ vid. Müll. Arch. §. 302, 3. Pherecr. ap. Athen. XV, 699 f. (Mein. II, 271) τὸν λυγροῦχον ἑαυτὸρ' ἐνθεῖς τὸν λόγην. Alex. ap. Athen. XV, p. 1561 Dind. ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυγροῦχου τὸν λόγην. — ὑπευθύνους cfr. Herm. Antt. publ. §. 147, 6. §. 154.

v. 939. τὰ πράγματ' praeter expec-

tationem pro τὸ φάρμακ' dictum est, ut monuit Elmsl. cfr. v. 269.

v. 940. πῶς δ' ἂν κτλ. Hac interrogationis formula utuntur uegantes, cfr. Nub. 1082 θεοῦ πῶς μαιζον ἂν θύνοιο; Eq. 88. Sententia haec est: Sed quomodo quis secura utatur ejusmodi vase? Schol. τῇ συκοφάντῃ λέγει, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν κρᾶζοντα μέγαν ἔχεν ποιεῖν.

v. 942. τοσόνδ' spectat ingentem Nicarchi clamorem. — ψοφοῦντι cfr. ad v. 933. — De correpta prima vocis del vid. Reisig. Conj. I, 45. „Particulae del enim in iambicis versibus ita tantum prima corripitur, si ipsa per se sola pedem verum cujusque implet et complectitur.“

v. 944. Vulgatum καταγίτη sine dubio corruptum est, quoniam indicativus aoristi II. pass. qui duplex habet augmentum, producat vocalem α, conjunct,

945 κατωκάρα κρέμαιο.

ΧΟΡΟΣ

ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

ΒΟΙΩΤΟΣ

μέλλω γέ τοι θεριῶδεν.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, νῦν ἀντισ. γ'.

v. 945. κάτω κάρα Dind. Bgk. — κρέματό γε P. Ald. Junt. Kust. Br. κρέμαιο RΓ. Suid. in κατωκάρα. Inv. Elmsl. sqq. — κίχ pro ἐκ mavult Bgk. in adnot. ed. II.

v. 946. γέ σοι Δ. Sequentia sic conformavit Bgk. in adn. ad ed. II. Χορ. ἤδη καλῶς ἔχει σοι; Διχ. μέλλω γε τονθορίζειν (ut hoc proptus quemadmodum καὶ θωνίζειν proprio de equis explorandis dictum sit). Χορ. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συντόνθρυζε κτλ.

v. 947. Suid. in θεριῶζειν. — γέ τοι vulgo. δέ τοι Δ. γά τοι Bl. — θεριῶδεν Ald. Junt. Kust. Dind. 28. Bgk. De duplici δέ vid. Ahr. I, 175. cfr. Rangah. 888: γραμματιζέδοντος. De terminatione vid. Ahr. I, 210. θεριῶζειν Δ. θεριῶδεν Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. 30. Ox. Bekk.; Bl. Mein.

v. 948. συνθίριζε vulgo; unciis circumscripserunt Dohr. Elmsl. Dind. 25; ejecerunt Dind. 28. 30. Ox. Bl. νῦν θίριζε Mein. (cujus in editione typothetae errore legitur σὺ θίριζε). Fritzsche. Jahrb. Annal. 1829, p. 17 proponit: ἀλλ' ὦ οἱ τοι θέριζε καὶ τοῦτον λαβὼν πρόσβαλλ'.

opt., imperat., partic., infin. corripant. cfr. Ahrens Etymol. Homer. §. 197, adn. 1. Sic legitur Vesp. 1428 κατέγγη, Ach. 928 κατ' ἔγγη; formae reliquorum modorum apud Comicos non inveniuntur. Eandem legem sequitur aoristus ἄλῳνα. Vesp. 355 ἔλῳ. Ach. 622. Plut. 481 ἔλῳ. Theam. 790 ἔλῳνα. Plut. 168. Nub. 1079 ἔλῳς., (optat. et imperat. formae apud Comicos non leguntur). Cobetna locum emendare tentavit scribendo κατεγγόγη, quae forma, quamquam rectissime formata est, (cfr. Ach. 1180. Theam. 403. Plut. 545), tamen propter significationem mihi non probatur. Scripsi igitur κατέξις (cfr. 1166 κατέξις, 931 κατέξις, Vesp. 1436 κατέξις), ut sententia haec sit: Firmum est, ut non facile frangas unquam, si pedibus suspendatur demisso capite. Cfr. Böckh. C. I. I, n. 545, qui haec verba in poculo rotundo Athenis reperto inscripta affert: Κηρυσοφῶντος ἡ κώλιξ. ἔαν δέ τις κατέξις, δραχμὴν ἀποτίσσει. —

Ad ὦτ' c. optat. et ἄν cfr. Nuh. 1151. Av. 1126.

v. 945. Ad ἐκ ποδῶν cfr. Av. 1387 κρέματα μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη. Vesp. 808 ἄμεις μὲν κρεμίσσετ' ἐκ τοῦ πατάλου. — κατωκάρα, Schol. κατὰ κεφαλὴν ὅπως ἐκ ὑπ' ἐν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Greg. Cor. d. Dial. Att. §. 60. τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πσεῖν κατωκάρα λέγουσιν Ἀττικοί, οὐ δευσημένως, ἀλλ' ὑπ' ἱν. Suid. s. v. Enstath. ad Il. ω, p. 1960, 39. Schol. Pac. 153.

v. 946. Sententia est: Jam hunc tibi colligatus est cycophanta (Bl.)

v. 947. θεριῶζειν, metaphora ab agricultura dnota est. Recte igitur Schol. Rav. ὡς γεωργός φησι, μέλλω θεριῶζειν καὶ μέλλω κερδαίνειν πολλὰ καὶ καρποῦσθαι. cfr. supra v. 906. Haec verba respicit Dic. v. 957.

v. 948. Scriptura valde fluctuat. Meo quidem iudicio τοῦτον λαβὼν, quae glossemate in textum irrepserunt, ejicienda sunt, quum poeta θέριζε consulto

θέριζε καὶ πρόσβαλλ', ὅποι
βούλει φέρων,
πρὸς πάντα συκοφάντην.

950

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μέλις γ' ἐνέθησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιωτίε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ὀπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν, Ἰσμήνεα,
χῶπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβοῦμενος.

955

v. 949. καὶ τοῦτον λαβὼν vulgo. τοῦτον λαβὼν uncis incluserunt Bgk. II. Roesebach. et Westph. II, 208. τοῦτον λαβὼν Dobr. Bl. — πρόσβαλλ' Ald. Junt. Kust. Br. Bgk. πρόσβαλλ' Δ. πρόσβαλλ' PRF. Inv. Dobr. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Mein. — ὅποι P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. ὅποι Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 17. Bl. Bgk. Mein.

v. 953. κέραμον R.

v. 954. Addunt ante ὀπόκυπτε verba ἦτι ἐγὼ BΔ. ἦτι ἐγὼ Br. — ὀπόκυπτε τῷδε τὴν τύλαν, Ἰσμήνεα tentat Blayd. — ἰὼν Ἰσμήν. R. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Both. Bl. Bgk. Mein. ὦ Ἰσμήν. P. Ald. Junt. Kust. — ὦ οὐ. BΔ. Br.

v. 955—958 Boeoto continuantur in P. Ald. Junt. Kust. v. 955 continuatur Boeoto; reliqui tres Dicaeop. tribuantur in B. Br. Inv. Bekk. v. 955—958 Dicaeopolidi tribuantur ab Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 956. Hunc versum post v. 953 transponit Hirschbgius, non probatus Klotzio Jahn. Annal. 1849, p. 264. — χῶς πως P. χῶς πως Ald. Junt. I. χ' ὅπως Junt. II. Kust. χῶπως Br. Inv. χῶπως Elmsl. Bekk. χῶπως Dind. Bl. Bgk. Mein. — μάλ' οἷσις Bl. μάλ' ad εὐλαβοῦμενος refereas, quod vereor ne falsum sit. — „fortasse εὐλαβοῦμενος“ Bgk. adn. ad ed. II.

repetisse videatur. Dedi cum Meiskeio vñ θέριζε, ut sententia sit: Jam, hospes optime, fructum cape ex merce emptā et utere ea ad quamcunque rem. Ceterum jam Scholiasta illud glossesma legit, qui versus 948—951 ex tribus dim. acatal. et uno catalect. constare dicit.

v. 951. πρὸς πάντα συκοφάντην. Praeter expectationem pro πρὸς πάντα δεινὸν dictum est. Cfr. Ran. 968. σφεός γ' ἀνὴρ καὶ δεινός ἐς τὰ πάντα. Wielandus vertit: „ein Taugenichts“ — zu allem.“ Respondet nostratum locutio: „Mädchen für alles.“

v. 952. Boeotus et Ismenias ad dicendum se parant. — μέλις eodem modo usurpatum legitur Lys. 72. — κακ. ἀπολ. cfr. v. 865.

v. 953. cfr. v. 1140 τὴν ἀσπίδ' αἶρου et 1142. αἶρου τὸ δεῖπνον. — τὸν κέραμον i. e. Nicarchum, vid. ad v. 929. — Βοιωτίε cfr. Steph. Byz. in Βοιωτία: τὸ ἐθνικὸν Βοιωτός, λέγεται καὶ Βοιωτίεος.

v. 954. τύλαν vid. ad v. 860. Comparat Bgl. Procop. Epist. 55. ἀλλ' ὀπόκυπτεν δεῖ τὸν αὐχένα καὶ ζυγὸν ἀνάγκης ὑπομένειν ἱκόντας. Aliter usurpavit hoc verbum Noster Vesp. 555 κατεβούσεν θ' ὑποκόπτοντες. — Ἰσμήνεα. De hac diminutione Boeotica nominum propriorum vide Böckh. C. I. I, 726. Ahr. I, 216. Keil. Syllog. p. 88. Schwab. De demin. p. 49. Exempla sunt Ἀθανίας = Ἀθάνιος, Σαμίας = Σάμιος. Ἀσώπιος. Ὀμολώγιος (Rang. 898). Καράγιος (Ibid.) Δαμάτριχος alia.

v. 955. Cfr. ὅπως οἷσις Aeb. v. 253.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πάντως μὲν οἷσις οὐδὲν ὕψος, ἀλλ' ὅμως
καὶν τοῦτο καρδάνης ἄγων τὸ φορτίον,
εὐδαίμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὐνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ

Δικαιοπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ἔστι; τί με βωστροίς;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὁ τι;

960 ἐκέλευε Λάμαχος σε ταυτησί δραγμαῖς

v. 957. καρδάνιος Br. inconsulto lectore Inv. καρδάνης; vel καρδίνης mavult Elmsl. — ἄγων RJ. „fortasse ἀγῶνων“ Mein. (coll. v. 906). — Totum versum om. Γ.

v. 959. Famuli verba in his versibus usque ad v. 905 tribuuntur ἀγγέλῳ in P. et edd. Brunckio prioribus. — τίς ἐστι ABCPRΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. τί ἐστὶ Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. — ὅτι Bekk. Bl.

v. 960. ἐκέλευε P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Ox. Bekk. Bgk. Klotz. Jahn. Ann. 1849, p. 245. ἐκέλευε Elmsl. (cfr. 962, 1051, 1073) Dind. 25, 28, 30. Bl. Mein. — ταύτης τῆς ὁρ. P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. 28. Bekk. ταυτησί ὁρ. Debr. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. ταυτησί τῆς ὁρ. R. sec. Bekk.

— Propter particulam καὶ hunc versum cum Br. Inv. Bekk. Boeoto dedl. cfr. Ran. 627. κατέθου οὐ τὰ σκεύη ταχέως, χεῖπως ἔρπεις ἐνταῦθα μηδὲν ζεύξος. Eq. 222, 456, 497. — κατοίσας = scil. Thebas, quae in regione depressa sitae sunt.

v. 956. ἀλλ' ὅμως scil. οἷσις. Cfr. Ach. 402, 408. Particula ὅμως sic absolute posita neque ap. Comicos, neque ap. Soph. et Aesch. legitur. Eurip. Hecub. 842. πηδῶ, πάραυτι γίγναται τῇ προεβύτις τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἔστιν, ἀλλ' ὅμως. Cum futuro invenitur Antiph. ap. Athen. VIII, 338 e. (Mein. III, 13) ἀνὴρ γὰρ ἔστιν. ἀλλ' ὅμως οὐ γινώσκται. Sosip. ap. Athen. IX, 377 f. (Mein. IV, 483) ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.

v. 957. Contra Elmsl. moneo, etiam verba καυλάνω et λαυκαλῶ aeristum primum per ᾱ formare, inter ᾱ et η̄ fluctuare σημαίνω et καθαιρῶ, vid. Ahr. Etym. Hem. §. 184 adn. 3.

v. 958. εὐδαίμονήσεις i. e. quieto vives. — συκοφ. γ' οὐνεκα. Schol. εἰς τὸ κατὰ συκοφάντας μέρος. cfr. v. 386 λαβὴ ὅ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα καὶ. Boeotus ahit cum Ismenia per parasceum spectateribus sinistrum.

v. 959. Prodit servus Lamachi o domo, quae in scenae parietem repraesentata est. — Inde ab hac scena id potissimum agit poets, ut felicitatem Dicaeopolidis, qui pacem cum Lacedaemoniis fecit, opponat miseriae Lamachi, qui in bello perseverare studet. — τί ἐστὶ, cfr. Eq. 150. τί ἐστὶ· τί με καλεῖτε; — βωστροίς. Lys. 685. Av. 274 τί βωστροίς; Pac. 1146 τὸν τε Μαντῶν καὶ Σόρα βωστροίς. βωστροίς (Od. μ, 124) a βοῶν ductum est, ut ἐλαστροίς (Il. α, 543) ab ἐλάω. cfr. Leh. Parall. p. 450. — De ὁ τι cfr. ad v. 106.

v. 960. Ex usu Nostri recto Elmsl. imperf. restituit. cfr. Eq. 514. 1049.

ἐς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν,
τριῶν δραχμῶν ὃ ἐκέλευε Κωπῆδ' ἔγγειλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγγειλον;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασπίους λόφους.

965

v. 961. εἰς vulgo. ἐς Dind. Ox. Meiu. — Χόας vulgo. Χοᾶς Buttm. Gr. Gr. I, 241. Dind. 25. — αὐτοῦ P. αὐτῷ vulgo. αὐτῷ Meiu.

v. 962. ἐκέλευσε P. — Κωπῆδ' Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Κωπῆδ' Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Meiu.

v. 963. ὁποῖος libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. ὁ ποῖος lemma scholii. Elmsl. seqq. — τὴν om. P. — ἔγγειλον Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. ἔγγειλον Dind. Bekk. Bl. Bgk. Meiu.

v. 964. ὃς τὴν vulgo. ὃς γε τὴν R. ὃς γε mavult Elmsl. Dind. 25, 28. (cfr. v. 574, 1181. Lys. 560).

v. 965. τρεῖς κατασπίους λόφους ΓΔ. sed cfr. Aesch. Sept. v. 366. κατασπίους λόφους R. (qui utrum tρεῖς an τρεῖσι habeat, ex Bekkeri adnotatione cognosci non potest) lemma scholii in Ald. Junt.

1181. Eccl. 1137. Pherecr. ap. Athen. XV, 690 d. (Meiu. II, 298) ἔστιν δὲ κάκιστον ἔγγισθαι νῶν μύρον. Autiph. ap. Athen. XII, 553 c. (Meiu. III, 84) τὴν τε παιδ' — τοῖς πόδας ἐκέλευ' ἀλείφειν πρῶτον. Vid. Menkium ad Lucian. Gallum 7. — ταυτοῖσι δραχμῆς. Recte articulus omittitur, quum praesentes res significantur. Krüg. l. l. §. 50, 11, 22. Aesch. 130, 187, 585, 1049. Eq. 1177. 1181. Vesp. 262. 1132. Rau. 170. Plut. 227. Exempla, ubi ὅσα eodem modo articulo caret, sunt 336. 454. 768. 810. 985. 1191. Eq. 1166. Lys. 1072. Eccl. 27. ὅτι cum nominibus propriis omisso articulo legitur 418. 908.

v. 961. Scribendum est Χόας (cfr. v. 1000); χοᾶς descendit a casu recto χοεύς, i. e. coniugius. Schol. τὸ ἔτι χοᾶς, ὅτι ἐπὶ τῶν ματρῶν τίθεται, περισπᾶται. Nab. 1238. Eccl. 45. Festum illud celeberrimum dicitur Χόας, gen. Χοῶν, Χοῦσι (Aesch. 1211), Χόας. Agebatur mense Anthesterione (i. e. Febr. et Mart.) alterque erat dies Anthesteriorum, quorum primus Πισογῆς, postremus Χότροι vocabatur. Cfr. Herm. Antt. sacr. §. 58. Schneider Att. Theaterw. p. 52 — 54.

Prell. Myth. Gr. I, 528. Choum die Athenienses lautissime epulabantur. — τῶν κιχλῶν De schemate Attico vid. ad v. 184.

v. 963. ὁ ποῖος, cum contemptu quaerit Dio. Cfr. ad v. 418. Hanov. Exercit. p. 94. Aesch. 372 seqq. Eccl. 90 seqq. 124 seqq. Ran. 1210 seqq. Plut. 400 seqq.

v. 964. Epitheta δεινός et ταλαύρινος Pac. 241 Bello tribuuntur, ταλαύρινος Marti Il. ε, 289; υ, 78; γ, 267. Derivatur hoo adjectivum a radice τάλ, quae inest in τλῆναι et ἐτάλασθαι et a voce φενός, quod digamma habuisse videtur, cfr. L. Meyer Vgl. Gramm. p. 79 et 209. Richt. ad Pac. 241 ab adjectivo λαβρός deducit. Explicatur a Schol. ad h. l. et ad Pac. 241 per ὑπομονητικός ἐν τῇ μάχῃ; similia tradunt Suid. Hesych. Proprie significare videtur eum, qui clypeum vibrat. — Γοργόνα dictum de clypeo capite Gorgoneo insignito. Articulus habet vim possessivam, neque omitti potest. Vid. Krüg. l. l. §. 50, 2, 8.

v. 965. τρεῖς λόφους Pac. 1173. Aesch. 575. — κατασπίους Aesch. Septem

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἂν μὰ Δι', εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα·
 ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω·
 ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον
 970 εἴσειμι ὑπαὶ περὶ γων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

ΧΟΡΟΣ

Εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα τὸν ὑπέροσπον, στρ.

v. 966. εἰ δοίη μοι γε P. γ' ἀμοί Br. Iuv.

v. 967. ταρίχη P. Ald. Junt. Kust. Br. Iuv. Elmsl. Dind. Bekk. ταρίχει Dobr. Reisk. Bl. Bgk. Mein.

v. 968. Suid. in ἀπολιγαίνει. — ἂν lemma scholil.

v. 970. εἴσι μ' Γ. — κιχλᾶν vulgo. κιχλῶν R. Dind. 30. Ox. — ὑπὸ Pors.

v. 971 — 975. Suid. in ἀνήθηρά.

v. 971. εἶδες ὦ semel Suid. Elmsl. εἶδες ὦ ὡς πᾶσα P. — πόλις R. —

v. 366 de Tydeo: τρεῖς κατασκήους λόφους εἶσι. Agam. 479 κήρυκα κατόσκιον κλάδοις ἐλάας. Suppl. 341 ἔβας κατασκήους, 349 κλάδοισι κατόσκιον.

v. 966. οὐκ ἂν scil. μεταδοίην. Sic modus omittitur Plut. 924. Nub. 108. Vesp. 297.

v. 967. ταρίχει. Cibus erat vilissimus, praecipue militum et pauperum. Schol. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἡσθιον (cfr. Ach. v. 1101.) Nicostr. ap. Athen. III, 118 e. (Mein. III, 279.) ἀλλ' ἐπιδίμην παρ' ἀνδρόε, ὡ γῆ καὶ θεοί, ταρίχων πάλου πένου καλοῦ τε κήρυθου τυλτὸν μέγιστον, εἶξιν δραχμῆς, δυοῖν ὀβολοῖν, ἐν οὐκ ἂν καταράγοιμεν ἡμερῶν τρεῶν ἡδὴ κατεσθίοντες δώδεκα. ὑπερμύγεθες γὰρ ἐστιν. Cfr. Bgckh. Staatsh. I, 145. Op-pouitur anguilla Copalica, cibus exquisitissimus. De genere vocis τάριχος vid. Herm. ad Lucian. De hist. conscr. p. 136. — κραδαινέτω praeter expectationem dictum est pro φάγεται. De locutione φάγεται τι ἐπὶ τιμὴ vid. ad v. 835.

v. 968. ἀπολιγαίνῃ. Schol. ἐὰν δὲ θορυβῇ ἢ ὁξέως βοῇ. Alludit ad magniloquentiam Lamachi v. 572 seqq.

v. 969. τόδε τὸ φορτίον i. e. omnia, quae a Boeoto amerat Dic.

v. 970. εἴσειμι scil. in domum. cfr. v. 202. — κιχλ. καὶ κοψ. Utrumque avium genus memoratur a Nicostrato ap. Athen. II, 65 d. (Mein. III, 280) τί οὖν ἀγοράζω; — ὁπόσα σὺ βούλει, καὶ κίχλας καὶ κοψίχους, ὀρνιθῆρά τε τῶν ἀγρίων τούτων συγνὰ ἡχαρίεν γάρ. Av. 1080. 1081. κοψίχους idem valet atque κόσσυφος (Schwarsdrossel vel Amstel). Hensch. in κόψ. εἶδος ὀρνέου, δ κόσσυφος παρ' ἐνίων λέγεται. τίσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου. Herm. Antt. priv. §. 25, 14. — ὑπαὶ a Schol. ad h. l. et Av. 1426 explicatur per μετά; significare videtur coopertus alis cett. Krüg. l. l. §. 68, 43, 1. — Quod schol. tradit, aliud h. l. ad carmen aliquod populare, verum esse videtur, nam sic forma κιχλᾶν explicatiouem habet. — Haec verba locutus, Dic. omnia, quae emit, prehendit, inque domum suam sese confert, servi eum sequuntur.

v. 971. Metrum hujus carminis ab editoribus varie constitutum est, lacuna difficultatem parante; postquam vero Diudorfus v. 968 lacunam unius dimetri paeonici recte indicavit, versus accuratissime respondent. Stropha constat ex uno versu trium dim. paeonie. (Eng. De Resp. p. 8: dim. cretic. et tetram. paeon.),

οἱ ἔχει σπαισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
 ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν. 975
 αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδ' γε πορίζεται.
 οὐδέ ποτ' ἐγὼ Πόλεμον οἶκαδ' ὑποδέξομαι,
 οὐδέ παρ' ἐμοὶ ποτε τὸν Ἀρμόδιον ᾄσεται 980

„Strophica sequentia esse, putat Hermannus de Metr. p. 364. Finitur strophā verbo πορίζεται (976), antistrophā verbo προκαλουμένου (984), reliqua constituent epodum.“ Hotib.

v. 974. οἱ ἔχει om. ACP. Ald. Junt. Kust. Dind. 25. Both. exhibent BRA. Br. Elmal. Dind. 28, 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. Mein. οἶον ἔχει Suid. — σπαισάμενος οἱ ἔχει inverso ordine R. Iuv. σπαισάμενον Ald. Junt. Kust. Dind. 25. Both. — „ἐμπορικὰ delendum, adscriptum id a glossatore, quod versus respuit.“ Hotib.

v. 975. κατεσθίειν Junt. II. — Post hunc versum Br. et Both. v. 988 et 989 inserunt.

v. 979. οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι Suid. in οὐδέ ποτ' ἐγὼ. οὐδ' ἐγ. τ. ε. υποδέξομαι Suid. in πόρονος, ubi Mscrpta exhibent ἐκδέξομαι. — πόλεμον Bekk. Πόλεμον Fritzsche. Jahn. Annal. 1829, p. 17.

sequitur pentameter pæonicus (Rosbach. et Westph. III, 545. Eng. I. l. p. 8: pæon, tetram. et monom.), quem excipit versus trium dim. pæon. Sequuntur novem versus binorum dim. pæon. (Rosbach. I. l.), quibus additur tetram. troch. catal., ut Vesp. 1283 (cfr. Rosbach. p. 548.) Eos errare, qui verba inde a Κύπριδι κτλ. v. 990 Dic. tribuant, etiam agnoscit Eng. I. l. — Cordacem saltasse choreutas, colligimus ex Rosbach. I. l. p. 546. — In strophā v. 971 — 987 Chorus Diaeo-polidem oh felicitatem praedicat et bello maledicit, ejus naturam et indolem accuratius describit. — πᾶσα πόλις i. e. spectatores.

v. 974. Ad constructionem cfr. Nub. 918 γυναικὶ τοὶ ποτ' Ἀθηναίους, οἷα διδάσκει τοὺς ἀνοήτους. Av. 1211. ἤκουσας αὐτῆς οἶον εἰρωνεύεται. — Ad σπαισάμενος vid. ad v. 199.

v. 975. Priora hujus versus verba Scholiasta refert ad aves, quae domi aluntur, τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφομεν, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ κατεσθίμεν. Videtur de stragulis et ellyebniis cogitandum esse. — χλιαρὰ i. e. tepida, cocta. Haec

vox, ut docet Meinekius, apud poetas Atticos antepæonultimam producit, cfr. Cratin. ap. Athen. XIV, 646 c. (Mein. II, 90), eundem ap. Athen. VII, 315 b. (Mein. II, 99); corripit Epicharm. ap. Athen. XI, 479 a. Aleman. ap. Athen. IV, 416 c.

v. 976. ἀγαθὰ de ciborum apparatu Eccl. 839. Similia sunt Cratin. ap. Stob. 103, 11 (Mein. II, 110) αὐτόματα τοῖσι θεοῖς ἐνέειν τάγαθὰ. Diphil. ap. Athen. IX, 370 c. (Mein. IV, 380) ἔχει αὐτόματα πάντα τάγαθὰ. cfr. Bgk. Com. Att. Rell. p. 305. — τῷδ' γε cfr. 346 δὲ γε. — πορίζεται b. l. sensu passivo accipiendum est.

v. 979. Attende asyndetum, quo transit Chorus ad sententiam de Bello exroueudam, cfr. infra v. 989 b. — Πόλεμος cfr. Pac. 205.

v. 980. τὸν Ἀρμ. ᾄσεται. Alluditur ad vetus quoddam scollium. Sehol. ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾄδόν τι μέλος Ἀρμόδιου καλούμενον, οὗ τῇ ἀρχῇ Φύλαξ Ἀρμόδι', οὗ τῇ που τίθνηται. Adde Hesych. Ἀρμόδιου μέλος · τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιῳ ποιηθὲν σκόλιον ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ὤειπον. Ex Athen. XV, 695 A edidit pulcherrimum hoc carmen Schneidew.

εὐγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμώσας
εἰργάσατο πάντα κακά, κἀνέτραπε κατέχει
κἀμάχετο καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου

985 'πῖνε κατάκεισο λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν'

v. 981. Pro toto hoc versu' Suidas priore loco habet παροίνιος ἀνὴρ

ἔφη, altero δὲ πάροινος ἔφυ. — εὐγκατακλινείς ACP. Ald. Junt. Kust. ^εεὐγκατακλ.
Γ. — παροίνιος libri. vulgo. παροινικός mavult Elmsl. Bl. Mein.

v. 982. ἔχοντά μ' Blayd. in adn. Hamak. Non male.

v. 983. κἀνέτραπε libri. vulgo. κινέτραπε Elmsl. Dind. Bl. Mein.

v. 984. προκαλουμένου vulgo. προκαλουμένου C. προκαλουμένους ABA. προκα-
λουμένα Γ. προκαλουμένους Br.

v. 985. πῖνε Hamak.

Del. II, 456. Practerea vid. Bgk. Com. Att. Rell. 226 seqq. 368 seqq. Fritasch. Qa. Arist. I, 50 seqq. Commemoratur Vesp. 1225. — De more Graecorum inter potandum canendi vid. Herm. Antt. priv. §. 28, 31. Ilgen Σχολιά i. c. Carmina convivalia Graecorum Jenae 1798. Ulrich, Gesch. d. Hell. Dichtk. II, 376. — De Harmodio et Aristogitone, qui Hipparchum occiderunt, vid. Thuc. VI, 54 seqq. Sententia igitur est: Meum numquam potabit. Cfr. Eq. 1288 ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφέδρα βεβήλωται, οὐ ποτ' ἐκ ταύτου μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. Soph. Antig. 374. μὲν' ἐμὸν παρέστις γένοιτο μὲν' ἴσον φρονῶν ὃς τάδ' ἔρπει.

v. 981. Syllaba τι sub lectum cedit, ut Thesm. 678, 684, de qua re vid. Riebt. ad Vesp. 853. — παροίνιος Schol. μέθυσος καὶ ἔβριστος, δηλονότι ὁ πώλεμος. Elmsl. ex Vesp. 1300, ubi παροινικώτατος firmatum est libris inaeptis, correxit; sed meo quidem iudicio utraque forma recte se habet atque h. l. scriptura librorum intacta relinquenda est. Hesych. habet πάροινος; in fragm. Com. πάροινος semel, παροίνος nusquam legitur. Schol. Vesp. 1240 dicit: ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξιλλῆς φέρεται παροινίος (scil. μέλτος).

v. 982. ἐπικωμώσας, Schol. μετὰ φθορᾶς εἰςπεσών. Men. ap. Zonar. II, 1745 (Mein. IV, 286) ἡμέραν τρίτην ἐπικωμῶσας ἡμῖν. — πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας re-

apicit conditionem agricolarum Atheniensium ante exordium belli. — ἀγάθ' de cibis dictum. Vesp. 1304 αὐτὸς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν καγαθῶν ἐνίλλατ'. Diph. ap. Athen. IX, 370 c. (Mein. IV, 380) ἔχει φερόμεν' αὐτόματα πάντα τάγαθά. Amphid. ap. Athen. III, 100 b. (Mein. III, 312) χορταζόμεθα πᾶσαν ἀγαθοῖς. Phoececr. ap. Hesych. in ἐπίμυστα (Mein. II, 350) βριθομένης ἀγαθῶν τραπέζης.

v. 984. προκαλουμένου scil. ἐμοῦ, cfr. Schol. et Krüg. l. l. §. 47, 4, 3. Valet invitare. Cum dupl. acc. legitur Ach. 652, c. acc. rel Eq. 796, c. acc. personae ap. Platon. Com. ap. Eustath. ad Od. p. 1479, 47 (Mein. II, 687) Σὶ δὲ κοκκύζων ὄρεθρ' ἀλίπτωρ προκαλεῖται. Menand. ap. Schol. Plat. Bekk. p. 365 (Mein. IV, 147) ἱππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον.

v. 985. τήνδε φιλ. De articulo omisso vid. ad v. 960. — φιλοτησίαν scil. κώλικα, ut Lys. 203 ἐπέποινα Ηεῖθοι καὶ κώλις φιλοτησία. Phot. p. 649, 9, φιλοτησία: ἡ κώλις, ἣν κατὰ φύλιν τοῖς φίλοις προῦπινον. Alexid. ap. Athen. XI, 502 b. (Mein. III, 515) φιλοτησίαν σοι τήνδ' ἔγω κώλικα προπίνω. Theopomp. ap. Athen. IX, 470 f. (Mein. III, 804) φιλοτησίαν δὲ τήνδε σοι προπίνω. Alexid. ap. Athen. X, 431 a. (Mein. III, 408) τῆς φιλοτησίας ἐγὼ μετὰς προπίνω γ' ἴσον ἱερὸν κεκραμῖνος.

τὰς χάρακας ἔκτε πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίη τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
... ταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλη δὴ φρονεῖ, ἀντιστρ. 988
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δαῖγμα τάδε τὰ περὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

v. 986. πολλοῦ Γ. — ἐν τῷ πυρί P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmal. Bekk. Bl. Mein. ἔτι τῷ πυρί Herm. El. doct. metr. p. 509. Dind. Bgk. Reis. Conj. I, 192.

v. 987. ἡμῶν vulgo. ἡμῶν Hamak. ὡμῶν Γ. et lemma scholii.

v. 988. Lacunam dimetri paeonici indicavit Dind. 28, pedis paeonici Elmal. — ταί τ' R. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Meln. τῷ δ' A. Br. Elmal. Dind. 26. Bekk. τὰ δ' BC. Brub. τὰ δ' P. lemma scholii. τῷ δ' Ald. Junt. Kust. καὶ τ' Inv. τὸ δεῖπνον Δ. ὅς δ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὠξ. „Ille vero ad convivium pergit“ Reisk. κατ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον . . . ἅμα Dind. in adu. ad ed. 1825, probatus Fritzsche Jahn. Annal. 1829, p. 17. πάντῃ τῷ δ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον Boissonadius in Wolfii Annal. III, 80. Lacunam explevit Bgk. εἶδες ὦ τόνδ; ἐπαίγει περὶ τὸ κτλ. vel etiam οἷ ἐπαίγει περὶ τὸ κτλ., ut v. 971 alterum εἶδες ὦ deleatur. Bl. ex schol. verbis pro τ' ἐπὶ suspi-catur περὶ. — ἅμα vulgo. δεῖπνονθ' ἅμα R. θαμὰ Inv. omittit Δ. — θῆ om. C. γε P. Ald. Junt. Kust.

v. 989a. δαῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν Suid. in δαίγμα: ἐξέβαλλε Suid. ed. Med. — τάδε addidit Br. ex conjectura Inv. Elmal. sqq. om. Ald. Junt. Kust.

v. 986. τὰς χάρακας, Schol. τοὺς πατηγότας καλόμεους ἐν τοῖς ἀμπέλοις ἔκαιεν. Herm. Antt. priv. §. 15, 19. De genere hujus vocis cfr. Schol. Vesp. 1201: ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ἡ χάραξ ἀρσενι-κῶς δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς πολιορκίαν. Cfr. Lobeck. Phryn. 61. Praeterea Schol. Aeb. 1174 χάραξ δὲ ἔστι ξύλον, ἐν ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν, ὥστε ἑστῆσθαι καὶ μὴ πίπτειν εἰς τὴν γῆν. — Quum strophæ et antistrophæ hujus carminis accuratissime sibi respondeant et, ut infra videbimus, v. 998 ὅταν ἐν κόκλῳ scribendum sit, non dubitavi h. l. emen-dationem Hermannii fci τῷ πυρί recipere. Cfr. Eq. 617. ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἁμείνων' ἐτι τῶν λόγων ἐργασάμεν'. Thno. I, 137, 4. εἰργασμαι—πολὺ δ' ἐτι πλείω ἀγνῶθ. Mediū ὤψεσθαι, cum ἐν πυρί conjunctum, legitur quidem Od. ι, 378 ἀλλ' ὅτε δὴ τὰχ' ὁ μογλὸς Ὀδύσεος ἐν πυρὶ μάλιν ὤψεσθαι, sed activum et pas-sivum nisi cum dativo conjunctum non legi. cfr. Antiphanes ap. Athen. XV, 686 h. (Mein. III, 145) ὅρθε τιμμένην

χρηστῷ πυρί. Aesch. Agam. 286 ἐρείχης θάμνον ὤψαντες πυρί. Septem. 204 στρό-τεμα' ἀπτόμενον πυρὶ θαίρ. Praeterea de ἄπτεν et ἄπτεσθαι vld. Lob. ad Aj. v. 700.

v. 987. Praeter expectationem pro ἐκ τῶν πλῶν vel ἐκ τῶν ἀπορρώων dicit ἐκ τῶν ἀμπέλων. De populatione vitium vld. v. 183. 232. — ἡμῶν cum τὸν οἶνον conjungendum est, quum βίη ap. Nostrium nunquam cum genitivo legatur.

v. 988. Rectissime Dindorfius, pro-hatus Engero De Resp. p. 3, lacunam dim. paeonici indicavit, ut syllaba ταί, quam servavit R., terminatio sit verbi finiti, quod Schol. explicat verbis: ἐπαί-γει, σπαύθει; quibus in fine addit ὁ δὲ λόγος, Δικαιόπολις ἐπορεύεται περὶ τὸ δεῖπ-πον. — Subjectum est Dicæopolis se-cundum verba scholiastæ: πρὸς τὸ ἄνω ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ Δικαιοπόλεως. Quae fuerint verba Chori, omnino incertum est.

v. 989 a. Dum Chorus stropham

- 990 ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρεισι ταῖς φίλαις ζύντροφε Διαλλαγῇ,
ὥς καλὴν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἐρως ξυναγάγοι λαβῶν,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.
ἦ πάνυ γερόντιον ἴσως νενομίκας με σύ;

v. 989 b. Hunc versum et sequentes usque ad v. 1000 Dicaeopolidi tribuebant Aid. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Choro continuant Elmal. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. Eng. De Resp. p. 3. — Said. in Διαλλαγῇ. — ταῖς χάρεσι ταῖς ΓΔ.

v. 990. Ἰαοθῆνες P.

v. 991. 992. Said. in ἀνθέμων.

v. 991. ἐμὲ τε καὶ σέ RΓΔ. Inv. — ξυναγάγῃ ΓΔ. Said.

v. 992. ἀνθ' . ἀνθέων P.

v. 993. ἦ — σύ; vulgo. ἦ — εὖ. Kust. Interrogationis signum sustulit Elmal.

canit, Dic. aves coemtas occidit earumque capita et pennas evulsas foras eiecit, ut vicinis, praecipue Lamacho stomachum moveret. Sio explicanda sunt verba δειγμα τοῦ βίου, i. e. vietus lauti documentum. Hodie testae ostrearum coenae lantissimae testes sunt.

v. 989 b. Chorus transit ad landem Pacis, quam cum puella pulcherrima comparat. — Διαλλαγῇ eodem modo tamquam personam alloquitur Lys. 1114. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή; — Κύπριδι κτλ. Schol. καλῶς δὲ ἡ εἰρήνη τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ ταῖς Χάρεισι φίλῃ, ὅτι οἱ γάμοι καὶ αἱ ἐορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται, καὶ ὅτι ἡδέιστη καὶ ἐπιχαρής ἐστι. Cfr. Pac. 618 seqq. ταῦτ' ὅρ' ὑπέρσωπος τῇν (scil. ἡ εἰρήνη) οὕσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλὰ γ' ἡμᾶς λανθάνει, ubi secundum scholiastam (εὐμορφος δὲ εἰσεγγίται ἡ Εἰρήνη οὕσα) persona multa inducitur; quod hoc loco factum esse, vix crediderim. — ζύντροφε, cum dativo Soph. Electr. 1190 δόθονες' ἐμὲ τοῖς φονεύσι σύντροφος: cum genitivo Av. 579 τῶν ἐμῶν ὕμνων ζύντροφ' ἀηδοί. Eubul. ap. Athen. III, 108 a. (Mein. III, 242) τηγάνων σύντροφα μαιρακώλια.

v. 990. ὥς-ἄρα. Eq. 1170. Pac. 819. Nnh. 1476. Soph. Trach. 871.

Eur. Hippol. 1169. Reis. Couj. I, 274. — ἐλάνθανες scil. ἐμὲ, per longos belli annos.

v. 991. πῶς cum ἂν et opt. optantia est. cfr. Eq. 16. 17. 82. Pac. 68. Thesm. 22. 1016. Praeterea vid. Dawes. Misc. Crit. p. 207 Burg.

v. 992. γεγραμμένος i. e. pictus. Vesp. 97. Ran. 538. Lys. 679. Ran. 938. Schol. Ζεῦσις ὁ ζωγράφος ἐν τῷ νόμῳ τῆς Ἀφροδίτης ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔγραψεν Ἐρωτα ἀραιότατον, ἱεραμμένον ῥέοις. Müll. Arch. §. 137, 4. Amor coena redimitus variissime invenitur ap. Müll. et Wiesel. Denkm. d. a. K. cfr. n. 644. — ἀνθέμων i. e. ῥόδων. Falso Schol. διὰ ὑπερβατοῦ conjungit ἐλάνθανες με ὥσπερ ὁ γεγραμμένος Ἐρως. Sententia est: Utinam me et te copulet Amor aliquis, ut iste pictus.

v. 993. γερόντιον = senem decrepitem. Eq. 42. Nnh. 700. — νενομίκας habet significationem praesentis. cfr. Krüg. I. l. §. 53, 3, 3. Eq. 714. — Ambigue haec dicta sunt, valent enim: Aut forte putas, me nimis esse senem, ut pace diu frui non possim? et: Aut forte putas, me nimis esse senem, ut uxorem ducere non possim? Hanc sententiam refu-

ἀλλὰ σε λαβὼν τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν·
 πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρὸν,
 εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων.
 καὶ τὸ τρίτον ἡμεριδὸς ὄρχον, ὃ γέρον ὀδί,
 καὶ περὶ τὸ χωρίον ἐλᾶδας ἅπαν ἐν κύκλῳ,

995

v. 994. προσβαλεῖν Reisk. — Bleyd. mavult: δοκῶ κἂν τρεῖς ἔτι προσβαλεῖν.

v. 995. πρῶτον Δ. — ἂν om. R. — ἐλάσαι Δ.

v. 996. συκίων P. συκιδίων R.

v. 997. τὸ om. Δ. — κλίδων ABCRΓΔ. lemma Scholii. ὄρχον P. Ald. Just. Kust. Bl. Mein. Vir doctus in Allg. dtische Bibl. Vol. IV, p. II, 363. ὄσχον Br. Inv. Elmsl. Diad. Bekk. ὄζον Bgk. — ἡμεριδὸς ἐν κλέε Both. prop.

v. 998. ἅπαν λαίλας ἐν ABCP. Ald. Junt. Kust. (ἐλᾶδας). Br. Inv. ἅπαν γ' ἐλᾶδας κύκλῳ Elmsl. ἅπαν ἐλᾶδας κύκλῳ Bentl. Both. Bl. λαίλας ἅπαν ἐν Γ. λαίλας ἅπαν ἐν Δ. λαίλας ἅπαν ἐν R. Bekk. ἐλᾶδας ἅπαν ἐν Herm. El. doct. metr. p. 509. Diad. 28, 30. Ox. Bgk. Mein. λαίλας ἅπαν κύκλῳ Reis. Couj.

tantes, senes tria enumerant, quae perfectiores se esse sperant; sed ambigne loqui pergunt.

v. 994. δοκῶ c. ἂν et infin. saepius invenitur, Vesp. 1198. Pac. 306. 710. Av. 355. Lys. 115. Eccl. 1127. Plut. 380. — προσβαλεῖν l. e. comprimere, Hesych. προσβαλὼν· προσελθὼν. Id. πρόσβαλον (rectius πρόσβαλε vel πρόσβαλῶ). προσκατακλίθητι. Schol. εἰ καὶ γέροντά με δοκεῖς ὄραν, ὅμως λαβὼν σε, ἰσχύου συγγενέσθαι σοι τρεῖς καὶ πολλάκις. καί γε δὲ ἐξῆς. Praeterea significant haec verba: Spero fere, ut bello finito tria adhuc perfleiam.

v. 995. Propriam huius versus sententiam docet Schol.: ὄρχος δὲ καὶ ὄρχατος στίχος ἀμπελίων ἢ ἱτέρων φυτῶν· παρὰ τὸ ἱρχεσθαι δὲ αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν. Hesych. ὄρχος. στίχοι ἀμπελίων. Optime hic quadrat verbum ἐλαύνειν, ut ap. Homerum legitur ἱρκος· (Il. α, 564), τειχός· (Od. ζ, 9), τάφρον· (Il. ι, 349, η, 449) ἐλαύνειν. Nequitia vero inest in allusione ad ὄρχεις, i. e. testiculos. Schol. ὡς φιλογέλωτος ἀλλήγορεῖ ὡς ἐπὶ συνοουσίας. Similis ambiguitas est Av. 568 βασιλεύς ἐστ' ὄρχιλος ὄρνις. Lys. 409 ὀρχουμένης μου τῆς γυναῖκος ἐσπέρας ἢ βέλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ

τρίματος. — De πρῶτα μὲν — εἶτα vid. ad v. 649.

v. 996. Repetendum est ex v. 995 verbum ἐλάσαι. — νέα μοσχίδια. Schol. τὰ νέα βλαστήματα. Hesych. in μοσχίδια· μοσχέματα, et in μοσχέματα· τὰ νεόφυτα. — συκίδων. Schol. οὗτως δὲ καλοῦνται αἱ νέαι συκαί. Adde Arist. ap. Poll. VII, 152 (Mein. II, 1103) τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων συκίδας· Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Ἀημιναῖς. Plantare ergo cupiunt senes tenera germinis ficum. Nequitia iuvenes videtur in συκίδων, quoniam σύκον saepius membrum muliebri significet. Pac. 1349 τῆς ὃ ἡβὴ τὸ σύκον, ubi Schol. τὸ τῆς Ὀκύρας αἰδοῖτον λίγει. Ibidem 1346 συκολογούντες ambigue videtur dictum esse. Adde Eccl. 708.

v. 997. Librorum scripturam κλίδων ob mensuram paeultimae, quae corripitur (Eur. Ion. 80. Aesch. Eum. 43. Lys. 632. Av. 239), servare non possumus; itaque ὄρχον, quod habet edd. prim. et Cod. F., scribendum est; tres enim sulcos ducere volunt, ἀμπελίδος, συκίδων, ἡμεριδὸς; nequitia rursus in allusione ad ὄρχεις inest. — ἡμερίς. Hesych. et Suid. ἡμελιος.

v. 998. In tanta scripturae varietate tenendum est, praepositionem ἐν,

ὥστ' ἀλείφασθαι σ' ἀπ' αὐτῶν καὶ μετὰ ταῖς νομηνίαις.

I, 192. Lob. ad Phryn. p. 39. ἑλῶδας ἄπαν κύκλω Dind. 25. ἄπαν ἑλῶδας κύκλω Meiu. in ed. Meuaudr. p. 51. ἄπαν ἑλῶδας κύκλω Ahlwardt. ad Pind. Ol. II, 81.

v. 999. ἀλείψασθ' ἀπ' αὐτῆς ταῖς νομηνίαις Suid. in ἀλείψας. — ἀλείφασθαι σ' Dind. 28, 30. Ox. Bgk.

quae omnium librorum consensu firmatur, nullo modo expungi debere; quumque ultima syllaba vocis ἄπαν producat (cfr. Bekk. Anecd. 416, 11: οἱ Ἀττικὸι ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. Ahlwardt. ad Pindari l. l. Meiu. Meuaudr. p. 51. Ellendt. Lex. Soph. At corripitur in tetram. anap. Plut. 493, ubi vid. Thiersch. cfr. παρόπῃν Plut. 691 et Anaxandr. ap. Stob. 68, 1 (Mein. IV, 195) in senariis), scribendum est cum novissimis editoribus ἑλῶδας. — Ceterum vide Harpocrat. iu περίστοιχοι. Διμυσθένης ἐν τῷ

πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίτου ἀνδραπόδων · Φουτετήρια ἑλαιῶν περιστοίχων κατέκλεσεν. Δίδυμος δὲ τι γένος ἑλαιῶν περιστοίχους καλεῖ, αἱ Φιλόχορος στεργάδας προσηγόρευσε. μήποτε δὲ περιστοίχους κέκληκεν ὁ ῥήτωρ τῶν κύκλω περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων.

v. 999. Rursus in hoc versu obscenitas latet. — νομηνίαις. Tempore intermenstruo Athenis sacra privata agebantur. Cfr. Herm. Autt. sacr. §. 46, 6. Vesp. 96. Mein. Frgm. Com. I, 140.

ΚΗΡΥΞ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ,
ΚΗΡΥΞ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΚΗΡΥΞ

Ἄκούστε λεφ' κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χάας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὅς ᾗ ἂν ἐκπύῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

1000

v. 1000. Ammonius in χάας p. 148.

v. 1000 — 1002. inde a verbis κατὰ τὰ πάτρια Suid. in ἀσκὸς Κτησιφ.

v. 1000. λεῶς Kust. ex Ammonio in χάας. — τὰ οἰα. R. — τοὺς χάας ABΓΔ, R. ut videtur. Snid. Cod. Oxon. et alius ap. Steph. Thes. p. 10552. Br. Elmsl. Dind. 28, 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. Mein. τὰς χοᾶς C. edd. ante Br. Suidae ed. Mediol. postulantibus ipsis Suidae verbis, τὰς χάας P. (fort. χοᾶς). τῆς χάας Ammon. τοὺς χοᾶς Br. in adnot. Inv. Dind. 25 τὰς χοᾶς Vaichen. ad. Ammon. — De metro hujus versus vid. Eng. Lys. p. XXVII.

v. 1002. Κτησιφῶντος Junt. II. κτησιφόντος R.

v. 1000. Prodit praeco. — ἀκούετε λεφ. Formula sollemnis praecorum. Pac. 551 ἀκούετε λεφ' τοὺς γεωργοὺς ἀπέναι. Av. 448 ἀκ. λ. τοὺς ἐπὶ λῆτος ἀπέναι. Susar. ap. Tzetz. in Cram. Anecd. III, 336 (Mein. II, 3) ἀκ. λ. Σουσαρίων λέγει τάδε. Pac. 298. δεῦρ' ἴτ', αὖ πάντες λεφ. De numero plurali in hac formula usurpato vid. Bentl. Phalar. p. 261. — τοὺς χάας πίνειν. Falso haec verba a nonnullis interpretibus de festo Chorum accipiuntur, tamquam praetor expectationem pīnēv dictum sit pro ἄγειν, (cfr. Demosth. p. 999, 9.) Significantur congii, qui in conviviiis, quibus ille festus dies celebrabatur, hospitibus exhauriendi apponi solebant. — De declinatione vo-

cis χοῦς vel χοῶς, composita ex formis, ab utroque nominativo ductis, exposuerunt Elmsl. ad h. l. Buttman. Gramm. Gr. I, 240. Lobeck. Paralip. p. 233. cfr. praeterea Steph. Thes. VIII, 1547.

v. 1001. ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. Krüg. I. l. §. 68, 43, 1. Bergl. landat Theopyl. Simoc. Epist. 44 τοὺς ὑπὸ τῆς σάλπιγγος θιγχομένους ἐχχίμασιν. Archil. ap. Schol. Av. 1426 ἄδων ἢν' ἀλλήτῃρος. Adde Herod. I, 17 ἐστρατεύοντο ὑπὸ σάλπιγγων. Xen. Anab. 3, 4 ἐτόξευον ὑπὸ μαστιγῶν.

v. 1002. De πρώτιστος vid. ad v. 28. — ἀσκὸν Κτησιφῶντος. Schol. ὡς παχὺς καὶ προγαστῆρ ὁ Κτησιφῶν σκώπτεται. Apud Comicos alibi non commemoratur.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΜΙΣ

- ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἤκούσατε;
 τί ὄρατε; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
 1005 ἀναβράττει, ἐξοπίσται, τρέπει, ἀφέλκεται
 τὰ λαγῶνα ταχέως, τοὺς στεφάνους ἀνείρατε.
 φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἐν ἀναπείρω τὰς κίχλας.

v. 1003. οὐκ οὐκ ἀνίσταται Debr.

v. 1005. τρέπει' ἐφέλκεται R.

v. 1006. ταχέως ad antecedentia referunt Elmsl. Bl. Bgk. Mein.; reliqui ad sequentia.

v. 1007. φέρεται Suid. in ἀναπείρω. — ἐν ἀπείρῳ P. ἐν πείρῳ Poll. X, 95. ἐν ἀναπείρῳ Benth. in Ep. ad Hemsterh. p. 303. Elmsl.

Significatur uter maximus, optimum hominis vinolenti praemium. Cfr. Suid. in ἀσκήν Κτησιφώντος. Homines pingues et vine deditos utres Graeci vocare solebant. Antiph. ap. Athen. XII, 552 (Mein. III, 8) τοῦτον οὐκ οἶνον οἶνον καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκήν καλοῦσι πάντας οὐμπύριον. Alex. ap. Athen. XI, 470 c. (Mein. III, 417) κατὰ τὴν παραβολὴν αἱ ποτ' εὐ μὲν ἀσκήν εὐ δὲ ὀβελίσκος ἀνθρώπος ἐστὶ, ubi utris commemoratio etiam ad hibacitatem spectat. — De Choum festo diversa miscuerunt Scholiastae, quorum alter de ascolis narrat, de quibus vid. Herm. Antt. sacr. §. 57, 10. 11. Prell. Myth. Gr. I, 528 docet: „Der zweite Tag (der Anthesterien) war der der Choen, ein grosser öffentlicher Schmaus, wo jeder Gast seinen hauseserlesenen Weines bekam, und unter Trompetenschall förmliche Wollkämpfe im Trinken angesetzt wurden. Dazu bekränzte man sich mit den ersten Blumen des Frühlings“. Hesych. ἀσκήν λέγεται . ἀσκήν νικητήριος ἐτίθετο καὶ μετὰ οὐμπύριον ἔπινον. Aelter Aelian. Var. hist. II, 41. καὶ ἐν Διονυσίου δὲ τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ προῦκετο ἄλλον τῷ πίνοντι πλέον στέφανος χρυσοῦς, καὶ ἐνέκρησε Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος. Cfr. Athen. X, 437. Schol. ad Ach. 1224. θεῖοι ὡς ἄρα τὴν ἐπιμειλιαν ὁ βασιλεὺς εἶχε τῆς ἀμύλλης τοῦ χοῦ, καὶ τὸ ἄλλον

ἔβου τῷ νικῶντι, τὸν ἀσκήν. Cfr. infra vv. 1204. 1225. 1229. 1230. 1234.

v. 1003. Dicaeopolis, dum e domo progreditur, servos, uxorem filiamque alloquitur.

v. 1005. ἀναβράττειν valet coquere. Pac. 1196. ἀναβράττει κίχλας. Ran. 509. κρέα ἀνέβρατταν ὀρνίθια. Pherecr. ap. Athen. VI, 269 c. (Mein. II, 316) κίχλας ἀναβράττοις. — τρέπει. Schol. ἀναστρέφεται τὰ ὀπτάμενα κρέα. Horat. Sat. I, 5, 72 „Macros enim turdos versat in igne.“ — ἀφέλκεται Schol. τὰ ὀπτηθέντα ἐφέλκεται.

v. 1006. τὰ λαγῶνα scil. κρέα. Pac. 1150. 1196. Vesp. 709 cum Schol. Herm. Antiq. priv. §. 25, 12. Id. ad Lucian. De hist. conscrib. p. 135. Atheniensibus cibus gratissimus erat. Una cum turdis commemoratur Pac. 1195. Alex. ap. Athen. XIV, 642 d. (Mein. III, 458.) Plat. Com. ap. Athen. X, 441 c. (Mein. II, 674.) — τοὺς στεφάνους ἀνείρατε cfr. locus Prelleri laud. ad v. 1002. Alii στέφανοι πλέκονται, ut Eccl. 844. cfr. Thesm. 457. δεῖ γάρ ἀνδράσιν πλέξαι στεφάνους συνθηματιαλοὺς εἰκοσιν.

v. 1007. ἀναπείρην i. e. vern affigere; verbum πείρην ejusque composita, ut docet Elmslejus, rarissime apud poetas Atticos leguntur; itaque Elmsl., Bentlejum secutus, scripsit ἀναπείρην.

ΧΟΡΟΣ

ζῆλῳ σε τῆς εὐβουλίας, στρ.
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ὠνθρωπε, τῆς παρούσης.

1010

ΔΙΚΑΙΟΦΟΜΙΣ

τί θῆτ', ἐπειδὴν τὰς κίχλας ὀπτωμένους ἴδῃτε;

ΧΟΡΟΣ

οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΦΟΜΙΣ

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ

ῥκουσας, ὡς μαγειρικῶς
κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς

1015

v. 1008 — 1010. Suid. In ζῆλῳ.

v. 1008. πῇ οὐ σ' ἐβουλίας F.

v. 1010. ὠνθρωπε Suid. vulgo. ὠνθρωπτ Elmsl. ὠνθρωπτ Bl.

v. 1012. ὠπτημένους Δ. — ἴδῃτ' edd. ante Br. ἴδῃτε libri, Br. sqq.

v. 1014. ὑποσκάλευε Γ.

- comparari iubens Eccl. 843 λαγὼ' ἀναπη-
γνῶσαι, cui loco addatur Alex. ap. Athen.
IV, 134 a. (Mein. III, 486) ῥῖαιτ' ἂν ἀνα-
πηῖσαιμ' ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβάν (scil. homi-
nem; ubi Mein.: „Supplicii genus signi-
ficat illud, quo malefeci ligno tamquam
cruci affigebantur"). Apud Homerum
ἀναπειρῶ eodem sensu atque hoc loco
legitur II. β, 426 σπλάγγνα δ' ἄρ' ἀματί-
ραντες. Sic etiam vocem συνέριθος, se-
mel tantum ab Homero usurpata (Od.
ξ, 32), Noster recepit Pao. 786.

v. 1008. Dum Dic. turdos affigit,
Chorus cum propter lantum victum bea-
tum praedicat. De metro hujus cantici
vid. Rossb. et Westph. III, 208. Strophā
(v. 1008 — 1017) ex duobus systematis
ternorum versuum iamb. constat, quao
dnobus tetram. iamb. catal. separantur.
Respondet antistropha v. 1037 — 1046.
— ζῆλῳ σε c. gen. legitur Eq. 837. Vesp.
1460. Thesm. 175.

v. 1010. Scribendum ὠνθρωπε ex
praecepto Krügeri §. 45, 3, 1.

v. 1011. τί θῆτ' scil. λέξαιτε ἄν.
Cfr. τί θῆτ' ἂν Nub. 154, 769. I. γα. 399,
quibus locis sequitur et enim opt. aor.
Pac. 863 τί θῆτ', ὅταν c. conj. praes.
Pac. 859, Pac. 916 τί θῆτ' ἐπειδὴν cum
conj. praes. sive aoristi.

v. 1014. ὑποσκάλευε. Schol. Rav.
ἀναψῶεα, ζωπύρει. Pac. 440, σκαλεύοντ'
ἀνθρακας, ubi Schol. ζωπυρούντα τοὺς
ἀνθρακας. Hesych. in σκαλεύει · κινεῖ,
ἀναστρέφει, ὀρώσει.

v. 1015. ῥκουσας. Chorus se ipsum
alloquitur, vid. ad v. 836. — μαγειρικῶς,
redde: *kochkunstgerecht*. cfr. Eq. 376.
Pac. 1017. — De re coquinaria libros
conscriptos fuisse docet Herm. Antt. priv.
§. 25, 24.

v. 1016. δειπνητικῶς. Ab Aristo-
phane haec vox videtur ficta esse, cfr.
Anaxipp. ap. Athen. IX, 403 c. (Mein.
IV, 460) ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνη-
τικῶς, πρὸς τῷ φιλεῖν ἐκ τὴν διανοίαν ἐστ'
ἴχων. Similiter ex Enpolide affert An-
tiaticista p. 79, 22 (Mein. II, 480) ἀρι-
13

αὐτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ

οἶμαι τάλας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Ἡράκλειε, τίς οὐτοσί;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

1020 ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσι σοὶ μόνῃ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἄν πέντ' ἔτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δ' ἔπαθες;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἐπετρίβην ἀπολέσας τὸ βίον.

v. 1017. αὐτῷ γε P. Ald. Junt. Kust., metro turbato, quum διακονεῖται alteram syllabam producat. αὐτῷ et ab alia manu superne adscriptum γε B. αὐτά sive γε R. αὐτῷ ACF. Porro. Br. sqq.

v. 1018. Initium versus sive personae, deinde post Ἡράκλειε Δικ. P. — ὦ om. Δ.

v. 1019. σεαυτὸν νῦν Ald. Junt. Kust. σεαυτὸν νῦν R. σεαυτὸν νῦν Br. Iuv. sqq. κατὰ δ' αὐτὸν τρέπου P.

v. 1020. μοι μόνῃ P.

v. 1021. κτεῖς Elmsl. κἄς Scal. κἄν πάντας Bentl.

v. 1022. τί ἔπαθες Ald. Junt. Elmsl. τί δ' ἔπαθες libri. Kust. Br. Dind. sqq. —

στητικῶς, explicans ἀντὶ τοῦ ἔθους ἔχων ἀριστῶν.

v. 1017. διακονεῖται i. e. sibi ministraro. Soph. Phil. 286. κἄλλαι μόνον διακονεῖσθαι, ubi Schol. ὑπηρετεῖσθαι ἑμαυτῷ. Plat. Legg. 763 a. διακονούντες τε καὶ διακονοῦμενοι ἑαυτοῖς. Activo vero sensu usurpator Lucian. Dial. Deor. 24 ὁ δὲ Μάριος, τῆς Ἀτλαντίδος, διακονοῦμαι αὐτοῖς.

v. 1018. Prodit agricola ejulans. — ὦ Ἡράκλ. Eccl. 1068.

v. 1019. Idem versus legitur Nub. 1263. Sententiam recte explicat Schol., ἐν σεαυτῷ ἔχει τὴν κακοδαίμονίαν, μὴ ἐπιμήνυσσο ἑμὲν κακοδαίμονων. Schol.

Nub. l. l. κατὰ σεαυτοῦ νῦν γάρ μοι καὶ μὴ καθ' ἑμῶν. Vesp. 1493 similiter κατὰ σεαυτὸν ὄρα.

v. 1020. Eodem modo ambigua vocis σπονδαὶ significatione habet v. 187 sqq.

v. 1021. μέτρησον. Schol. ἀντὶ τοῦ θάνατον. Hesiod. Op. 347 εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γειτόνος, εὖ δ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ. Theopomp. a Schol. laud. (Mein. II, 801) ἡ μετῶδες, ἡ μέτρησον, ἡ τιμὴν λαβεῖ. — κἄν πέντ' ἔτη. Ad constructionem vid. Vesp. 92. Lys. 671. Plat. 126.

v. 1022. ἐπετρίβην. Schol. ἀπωλό-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πόθεν;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἀπὸ Φουλῆς ἔλαβον οἱ Βοιωτῆται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὡ τρισκακῶδαίμων, εἴτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕΩΡΓΟΣ

καὶ ταῦτα μέντοι, νῆ Δί', ὥπερ μ' ἐτραφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

1025

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εἴτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἀπόλωλα τῷφθαλμῷ θακρῶων τῷ βέε.
ἀλλ' εἴ τι κήδει Δερκέτου Φουλαίοου,

ἐπιτρέβειν Ald. Junt. Froh. Bis. ἐπιτρέβην ABCFGΔ. Scal. Benth. Edd. pleraeque.
ἐπιτριβέμην R. συνετρέβην lemma Scholli.

v. 1023. πόθεν γ' P. Ald. Junt. Kust. πόθεν δ' Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 13
(p. 356). πόθεν ABCFGΔ. Steph. Byz. in Φουλῆ Br. Inv. Elmsl. sqq.

v. 1024. κακῶδαίμων Suid. in ἀμπεχόμενος. τρισκακῶδαίμων P. Ald. Junt. Kust.
Br. Inv. Dind. Bgk. τρίς κακῶδαίμων Elmsl. — ἀμπέχει Δ, lemma scholii, Suid.

v. 1025. ὥπερ A. Ald. Junt. Kust. ὡπερ BCD. Benth. Reisk. Br. Inv. sqq.
ὅπερ (sic) R. ὡς P. — ἐτραφέτην Suid. in βόλιτος, vulgo. ἐτραφέτην A.

v. 1026. δέτη A. ^{ει}δέτη Γ.

v. 1028. κήδη Δ.

μην. cfr. Pac. 246. Lys. 1090. Theam.
557. Eccl. 1068.

v. 1023. Quam ultima vocabuli πό-
θεν syllaba sub ictum cadat, praesertim
eum ante interpunctionem positum sit,
viciosus hic versus videtur; cfr. Eng.
Lys. p. XXVII. Sed mutare nolui. —
Φουλῆ erat pagus tribus Oeneidis et
castrum Atticae (cfr. Lenke Demen,
p. 129) situm in itinere, quod ab Athenis
Thebas ferebat. Aberat ab Urbe centum
stadia (Diod. Sic. XIV, 32.)

v. 1024. εἴτα λευκὸν ἀμπέχει; Graeci
lugentes atra vestimenta gerere solebant.
cfr. Plat. Pericl. 38 οὐδεὶς δὲ ἐμὲ τῶν
ζντων Ἀθηναίων μίλαν ἱμάτιον περιβά-
λετο. Beck. Charicl. II, 202. Herm.
Antt. priv. §. 39, 27.

v. 1025. καὶ ταῦτα, vid. ad v. 108.
ὥπερ ad τῷ βέε v. 1022 referendum est.

v. 1026. ἐν πᾶσι βολίτοις, aptissi-
mum in ore agricolae, dictum est pro
ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, quod erat in proverbio
et Vesp. 709 mutatum est in ἐν πᾶσι
λαγῶσις. Suid. in βόλιτος: οὕτω δὲ λέ-
γονται οἱ σπέλαθοι τῶν βοῶν (cfr. Eq. 658).
Schol. ad h. l. ἀντὶ τοῦ ἐν πάσῃ τροφῇ.
ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. Pherecrat. ap. Athen.
VI, 268 c. (Mein. II, 299) ἐν πᾶσιν ἀγα-
θοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα, ubi vid.
Mein., qui laudat Theopomp. ap. Heph.
p. 76, 4. Amph. ap. Athen. III, 99 f.
Bgk. Com. Att. Reil. p. 305. — εἴτα
νυνὶ τοῦ δέει; Plat. 827. ἴπαιτα τοῦ δέει;
Reis. Conf. I, 263.

v. 1028. ἀλλ' εἴ τι κήδει, cfr. Nub.

ὕπαλειψον εἰρήνῃ με τῷφθαλμῷ ταχύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΑΣ

1030 ἀλλ' ὦ πονήρ', οὐ δημοσεύων τυγχάνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἦ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τῷ βέε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΑΣ

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

οὐ δ' ἀλλὰ μοι σταλαγγὺν εἰρήνης ἔνα
ἐς τὸν καλαμίσκον ἐνσταλάξον τουτονί.

v. 1029. ὑπάλειψον Junt. II.

v. 1030. Suid. in δημοσεύω. — πόνηρ' Bekk. — δημοσεύω P.

v. 1031. κομίσωμαι P.

v. 1032 — 1034. Suid. in Σπίτταλος.

v. 1032. κλᾶε P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. κλᾶε ΓΔ. Br. in appendice. Elmsl. sqq. — Pro οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ Suid. exhibet ἀπείθε. — τοὺς Πιττάλου P. vulgo. τοῦ Πιττάλου RI'. Benti. Bgk. τοῦ σπιττάλου Suid. Ed. Med. τοὺς σπιττάλους Suid. Cod. Oxon. τὰ Πιττάλου Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 19.

v. 1033, 1034. Poll. X, 168.

v. 1033. στεναγγὺν Suid. Cod. Ox. — Verba ἔνα ἐς τὸν καλ. om. Suid.

v. 1034. εἰς vulgo. ἐς Dind. Ox. Mein. — ἐνεταξον Suid. — τουτονί Δ. στα-
γονί Suid. Cod. Oxon.

106. Tragoediam sapit. — Agricolaes nomen fuit Δερκίτης sive Δέρκετος, priorem formam habet scholiasta ad v. 1018; alterius nominis hominem exhibet titulus ap. Böckh. C. I. I, 295. Pro certo b. I. nibil affirmare possumus.

v. 1030. δημοσεύων. Publice Athenis constituobantur medici, qui gratis aegrotis mederentur. Schol. οἱ δημοεῖα χειροτονούμενοι ἱατροὶ καὶ δημοῖνοι προῖτα ἐπετρόπων. Cfr. Plut. 407. Plat. Gorg. 455 b. Politic. 259. Böckh. Staatsh. I, 169. Beck. Charicl. II, 95 sqq. Herm. Antt. priv. §. 38, 9.

v. 1031. Quum semper apud Nostrum formulam Ἦ' ἀντιβολῶ ex imperativus sequatur, cfr. Nub. 110. Vesp. 162. 975. Pac. 400, etiam hoc loco subintelligere debemus imperativum ὅδε sive

μέτρησον. — De ἦν in interrogatione indirecta usurpato vide ad v. 732.

v. 1032. Pittalus medicus publice constitutus fuisse videtur, cfr. Vesp. 1432, et infra v. 1222. Scribendum esse censco τοὺς, quia, ubi nomen proprium primum commemoratur, articulus deesse solet (cfr. interpret. ad Greg. Corinth. p. 45 ed. Kón.); deinde libri manuscripti fere omnes et Suidas litteram e exhibent; denique constat, medicos discipulos secum habuisse, cfr. Xen. Memorab. IV, 2, 5. Schol. λαίπει δὲ τὸ μαθητάς.

v. 1033. οὐ δ' ἀλλὰ cfr. ad v. 191.

v. 1034. Calamum secum attulit agricola. — De constructione εἰς — ἐνετάλαξον vid. Dawes. Miscell. Crit. p. 437 ed. Kidd. cfr. infra v. 1068. Ἦ' εἰς οὐκ ἐγγίτω λαβὼν ἐς τοὺς χάς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐδ' ἂν στριβλικίγξ· ἀλλ' ἀπίων οἰμωζέ που.

1035

ΓΕΩΡΓΟΣ

οἶμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βροδίον.

ΧΟΡΟΣ

ἀνὴρ ἐνεύρηχέν τι ταῖς ἀντιστρ.

σπονδαῖσιν ἡδύ, κοῦα εἰσι-

κεν οὐδενί μεταδώσειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι. τὰς σηπίας στάθεις.

1040

v. 1035. στριβλικίγξ Δ. στριβλικίγξ R. στριβλικίγξ' prop. Mein. — ἀλλὰ πίων R. — ποι P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Dind. Ox. Bekk. Bl. Mein. που R. a man. rec. Δ. Inv. Dind. 25, 28, 30. Bgk. μου R. a man. pr.

v. 1036. βροδίον edd. ante Elmsl.

v. 1037. ἀνέυρηχέν τι P. Ald. Junt. Kust. ἀνέυρηχέν τι Br. Inv. Dind. 25, 28, 30. Bekk. ἐνέυρηχέν τι Dobr. in Addendis ad Arist. Dind. Ox. Bl. Bgk. ἀνέυρηχέν τι Elmsl. ἐνέυρηχέν τι Mein. — ἀνὴρ libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv.

v. 1039. οὐδ' ἐνί prop. Elmsl. secundum Pors. praef. Hecnh. p. XXXV. Cfr. Herm. Elem. doct. metr. p. 101.

v. 1040. κατάχει P. Kust. — σὺ em. P.

v. 1035. στριβλικίγξ l. c. ne tantillum quidem. Similia sunt οὐδὲ γρὸ Plut. 17. οὐδὲ πασπάλην Vesp. 91. οὐδ' ἄκαρῃ Vesp. 54. Av. 1649. Suid. in ἐποποι. στριβλικίγξ ἀντί τοῦ οὐδὲμιν βανίθζ. Schol. στρίβρος δὲ καλεῖται ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα βοή. λεκίγξ δὲ ἐλαχίστη βοή τοῦ ὀρένου. — που conjungendum est cum οἰμωζέ, ποι ad ἀπίων referendum esset.

v. 1036. βροδίον. Piers. ad Moer. p. 276. Pors. Praef. Hecnh. p. LIII. Schwab. de deminut. p. 67 docent, hanc vocem diphthongo scribendam esse, ut βασιλιδίων a βασιλεῖ-, ἀμφορεῖδιον ah ἀμφορεῖF-, γράδιον a γραF-.

v. 1037. Incipit antistropha. — ἐνέυρηχεν c. dative conjunctum est, ut νοῦς ἐκαστί μοι.

v. 1039. Correxit Porsonus, ne ultima vocis trisyllabae sub lectum eadcret, ejus „nimiam subtilitatem“ vituperat Dindor-

fus, suam ipsius notam ad Soph. Oed. R. 867 laudans.

v. 1040. χορδῆς. Schol. χορδή καλεῖται τὸ παγὺ ἐντερον τοῦ προβάτου. Plerumque est farcimen, ut Nuh. 455. Ach. 1119. Verhm χορδῆς legitur Eq. 214, inde ductum est χορδῆμα Eq. 315. χορδαῖς ὅπται; ἐρεψείεις commemorat Pherecr. ap. Athen. VI, 269 c. (Mein. II, 316.) Id genus, quod nos dicimus *Blutewurst* invenitur ap. Saphil. ap. Athen. III, 125 c. (Mein. III, 582) χορδῆν τιν' αἰματῖτιν αὐτῷ πικρῶσαι ἐκλυσε. cfr. Beck. Charicl. I, 436. — κατάχει τὸ μέλι. vid. v. 1130. Melle utebantur veteres, ut cibis dulcedinem tribuerent. Herm. Antt. priv. §. 24, 22. Etiam nostrates farcimen, quod vocant „*Rinderwurst*“ saccharo condiunt. Ad constructionem cfr. v. 246. — Exempla anapaesti in dim. iamb. nempati congesti Reisig. Conj. I, 38. Vesp. 1104. 1212. Eq. 371. 372. 374. 445. 917. Ran. 984. 987.

ΧΟΡΟΣ

ἤκουσας ὀρθισμάτων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὅπν' αὖτε τὰ γ' ἔλεια.

ΧΟΡΟΣ

1045 ἀποκτενεῖς λιμῶν ' μὲ καὶ
τοὺς γείτονας κνίσῃ τε καὶ
φωνῇ τοιαῦτα λίσκων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὅπν' αὖτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετα.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τίς οὐτοσί, τίς οὐτοσί;

v. 1043. τὰ γ' ἔλεια R. τὰ ' γ' ἔλεια Ald. Junt. Knst.

v. 1041. λιμῶν με vulgo. λιμῶν ' μὲ Mein.

v. 1045. κνίσῃ Ald. Junt. Knst. Br. Inv. Bekk. κνίσῃ Γ., conj. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. κνίῃ P. κνίσῃ R.

v. 1047. Sine persona P.

v. 1048. Initium sine persona P. — Δικαιόπολι semel, τίς οὐτοσί: his, vulgo. — Δικ. his, τίς οὐτοσί: semel, Dohr. Bl. Bgk. in adnot. ad ed. H. Mein. Dobraci emendatio perplacet, sed mutare nolui.

v. 1041. ἐπίθεται, Schol. ὅπν'. cfr. Lys. 376. Eccl. 127 σηπίας ἀσταθουμέναις. Sotad. ap. Athen. VII, 293 a. (Mein. III, 585) ἀσταίον ἐφ' ὅθ' αὖτις ἀνθολογούμενη καὶ περὶ γὰρ ἀπαλῶς σηπίας ὠπτημένα, ubi vid. Mein.

v. 1042. Chorus se ipsum alloquitur, ut v. 1015. — ὀρθισμάτων, Schol. ἀνατάσεως ῥημάτων, τῶν μετὰ ῥοῆς κώμῶν, ἢ τῶν μελῶν, παρὸν ὀρθιῶς νόμος: κωμωφοδίκος. Verbum ὀρθίζ' εἰν εἰς αὐτὴν composita saceris apud Aesch. leguntur. ὀρθίζ' εἰν Aesch. Pers. 693. ἐξορθίζ' εἰν Choeph. 269. ἐπορθίζ' εἰν Agam: 29. Pers. 1051.

v. 1043. τὰ γ' ἔλεια scil. κρία. Reapiciet Dic. ad v. 887 seqq.

v. 1044. Contra Elmslejum, qui comma post ' μὲ ponens, vertit: me quidem fame encenahis, vicinos vero tuos nidore et clamore, moneo,

verba ἀποκτενεῖς λιμῶν unam quasi effigere notionem et aequae ad ' μὲ atque ad τοὺς γείτονας pertinere. — Chorus etiam Pac. 1312 esuriens inducitur.

v. 1045. τοὺς γείτονας. Significatur Lamachus.

v. 1046. λίσκων i. e. clamans. Cfr. supra v. 410. Aesch. Ag. 605 (Bgl.).

v. 1047. ξανθίζετα, Schol. κυρὰ τῇ ὀπτήσῃ ποιεῖται. Cfr. 1106 καλὸν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς ψάττης κρία.

v. 1048. Prodit paranymphus a dextra proscenii parte. Poll. III, 40 ὁ δὲ καλούμενος παρόνυμφος νυμφευτῆς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. ἐπὶ ζεύγους δὲ τὰς νόμφας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ματῆσαν, εἰ δὲ περὶ τὴν ἀφικνεῖτο ἢ νόμφη, χαμαίπους ἐλέγεται. Hesych. in νυμφαγωγῆς. καλεῖται γὰρ πάροχος τῶν φίλων τις, ὁ ἐπὶ τῷ ὀχλήματι ἅμα τῇ νόμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

ἔπεμψε τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων.

1050

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

ἐκέλευε ὃ ἐγγεῖαι σε τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοις, ἀλλὰ βινοίῃ μένων,
ἐς τὸν ἀλάσαστον κύαθον εἰρήνης ἔνα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀπόφερε, ἀπόφερε τὰ κρέα καὶ μὴ μοι δίδου.

v. 1049. ταυτὶ τὰ κρέα ABΓΔ. — σοι om. Ald. Junt. — ἔπεμψε τίς σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος Br.

v. 1050. καλῶς ποιῶν CP. Ald. Junt. Kust. — ὅστις περ ἦν P. Ald. Junt. Kust.

v. 1051. H. l. et in sequentibus versibus pro Παρην. P. exhibet Θεράπων.

v. 1052. στρατεύητ' Γ. — κινοίη R.

v. 1053. Suid. in ἀλασαστοσίγας. — εἰς Elmsl. Dind. 28. ἐς libri. Suid. vulgo. — τόνδ' Br. Dind. 28. — ἀλάσαστον ACR. Suid. Inv. Elmsl. sqq. ἀλάσαστρον B. Schei. Ald. Junt. Kust. Br. — κύαθον P.

v. 1054. ἀπόφερε, ἀπόφερε R.

ἀγούμενος· ὅσον παράνυμφος. Av. 1740
"Ἐρως appellatur Ζηνὸς πάροχος γάμων
τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας. Beck. Charicl.
II, 464. Herm. Ant. priv. §. 31, 18.

v. 1049. ταυτὶ κρέα vid. ad v. 960.

v. 1050. ἐκ τῶν γάμων. Epulis
lancissimis nuptias celebrari solitas esse,
docet Noster Pac. 1192. 1307 seqq. —
Ad καλῶς γε ποιῶν cfr. Eq. 258, 1180.
Ach. 867. Pac. 271. Piat. 863. Eccl.
804.

v. 1051. Ad ἐκέλευε cfr. ad v. 960.
Pherecr. ap. Athen. XV, 690 d. (Mein.
II, 298) Ἰστέην δὲ κικέλευον ἐγγεῖσθαι
νῦν μύρον κτλ., qui locus varie ab inter-
pretibus tentatus est.

v. 1052. μένων scil. οἶκος, valet
idem atque infra v. 1060 ὅπως ἂν οἰ-
κουρή.

v. 1053. ἀλάσαστον i. e. ampulla,
guttus. Thom. Mag. ἀλάσαστον δέχρα
τοῦ ρ' Ἀττικοί, μετὰ δὲ τοῦ ρ' Ἑλληνας.

Eustath. p. 1161, 27. εἰσὶ λέξεις ἐπένθε-
σιν παθεῖσαι τοῦ ρ', διὰ τραχύτητα ἐπιτε-
τηθευμένην σικνῶς — ὁμοιοπαθεῖς δὲ καὶ
τὸ ἀλάσαστρον. Sine littera ρ hanc vo-
com praebent Lys. 947 (ox codd. R.
Aug. B, vid. Enger.); Menand. ex En-
stathii loco laud. (Mein. IV, 318); Crates
ap. Athen. I, p. 268 a. (Mein. II, 238)
consentientibus omnibus libris; Alex. ap.
Athen. XV, 691 e. (Mein. III, 410) ex
cod. A et Enstathio; id. ap. Athen. VIII,
365 d. (Mein. III, 449); τετραβάττινα En-
bol. ap. Poll. X, 120 (Mein. III, 253).
Alteram formam habent Arist. ap. Poll.
VII, 177 (Mein. II, 1216) μύρον ἀλάσα-
στρον; id. ap. Poll. X, 121 (Mein. II,
1164) ἀλασαστροσίγας (de quibus vid.
Müll. Arch. §. 299, 8.) De horum va-
sorum forma docet Schol. ἔστι δὲ λίχνος
ἡ ὡτα μὴ ἔχουσα, τῆς οὐκ ἔστι λαβίσθαι;
plura dabit Müll. l. l. §. 298, 2, 4. Al-
ludit poeta h. l. ad unguenta, quibus
utebantur Graeci in nuptiis. Cfr. Plut.

- 1055 ὥς οὐκ ἂν ἐγχεάμην χυλίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὐτῇ τίς ἔστιν;

ΠΑΡΑΝΤΜΦΟΥΣ

ἡ νομφεύτρια

θεῖται παρὰ τῆς νόμφης τι σοὶ λέξαι μόνον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

- φέρει δὲ, τί σὺ λέγεις; ὥς γελοῖον, ὃ θεοί,
τὸ δέγμα τῆς νόμφης, ὃ θεῖται μου σφόδρα,
1060 ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πῶς τοῦ νομφίου.
φέρει δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὅτι γυνή 'στι τοῦ πολέμου τ' οὐκ αἰτία.
ὑπεχ' ὥδε δεῦρο τοῦξάλειπτρον, ὃ γύναι.

v. 1055. χυλίων vulgo. χυλίων Dind. 25. 30. Ox. Bl. Bgk. μυρίων R. Inv. Bekk.

v. 1057. τί σοι Dind. Ox. Bekk. Bgk. I.

v. 1058. 1059. Suid. in δέγμα.

v. 1058. γέλοισιν Bekk.

v. 1062. ὃ οὐκ R. Inv. Dind. 25. — ἔξ(ε) vulgo. αἰτία mavult Blayd. Mein. Recte.

v. 1063. ἐξάλειπτρον ex hoc loco memorant Poll. X, 121. Antlaticista ap. Bekk. Anecd. I, 97, 17.

529. Lys. 943. Xenoph. Conviv. II, 3 αἱ μέντοι γυναικες, ἄλλως τε καὶ ἔν νόμφῃ τύχωντι οὕται, μέρου μὲν τι καὶ προσδοκῶντ' ἔν. — κύαθος etiam a Romanis cyathus vocabatur; continebat 0,0398 Pruss. Quart. cfr. Hultsch. Metrol. p. 81.

v. 1055. Schol. χυλίων περισπωσιν 'Αττικοί γράφεται καὶ χυλίων. Suid. χυλίων οὕτως εἰ 'Αττικοί περισπωσιν. Ioann. Alexandr. de accent. p. 18, 6 τὸ χυλίων φασὶ παρ' Ἀθηναίους παραλόγως περισπᾶσθαι. cfr. Pac. 1237 cum adnot. Richterī, Eq. 660 cum Schol.

v. 1056. Prodit Pronnba. Hesych. νομφεύτρια ἡ συμπεριλαμβανή ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νόμφῃ. Poll. III, 41. ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, νομφεύτρια. Herm. Antt. priv. §. 31, 19.

v. 1057. θεῖται λέξαι. cfr. v. 632. — σοι μόνον cfr. Pac. 660.

v. 1058. Dic. pronnbae aurem praebet. Cfr. Nuh. 1483. Pac. 660 noqq. γελοῖον. De accentu magna est dissensio veterum grammaticorum; γελοῖον scriben-

dum esse tradunt Arcad. p. 45. Etym. M. 224, 39. Ael. Dionys. ap. Eustath. p. 205, extr. γέλοισιν praecipiant Apoll. de pronom. p. 323. Moeris p. 109. Schol. Ran. 6. Plura vide ap. Dind. in Steph. Thes. II, 555.

v. 1059. θεῖται δέγμα, Krüg. I. I. §. 46, 5. — σφόδρα c. verbo conjunctum legitur v. 71. 258. 371. 509. 700.

v. 1060. ὅπως ἂν c. conj., ut h. l. ad explicandum substantivum usumatum, alibi apud Nostrum non invenitur. -- Falso tradit Schol. ἀντὶ τοῦ εἶπεν τὴν οἰκίαν τὸ πῶς ἐφῇ. τὸ πῶς enim nominativus est, et οἰκουρεῖν valet se domi tenere. Hermipp. ap. Athen. VIII, 344 c. (Mein. II, 399) τοὺς μὲν ἀρ' ἀλλοις οἰκουρεῖν χρῆν. Apud Nostrum bis nomen οἰκουρὸς legitur Lys. 759, Vesp. 970. -- Praeterea οἰκουρῇ alludit ad οὐρά. cfr. Hesych. in Σπινθιον. τὸ γὰρ αἰδοῖτον ἐστ' ὅτε οὐρὰν ἔλεγεν, ὥς Εὐπολις.

v. 1063. Pac. 431. ὑπεχὲ τὴν φεί-

οἷσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο; τῇ νόμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτοῖ
νόκτωρ ἀλειφέτω τὸ πῆος τοῦ νομφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς. φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγγέω λαβῶν ἐς τοὺς χάσας,

1065

ΧΟΡΟΣ

καὶ μὴν ὁδὶ τις τὰς δ'φρῶς ἀνεσπαχῶς

v. 1064. ποιεῖται ABCPT. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. ποιεῖτε RΔ. Dind. 30. Ox. Bekk. Bgk. [Mein. ποιεῖσθω suspic. Elmsl. ποιῆσαι Bl., qui interrogationis signum e medio versu sublatum post φράσον posuit. — φράσον Ald. Junt. — Andacius egit Mein., qui hanc versum ejecit.

v. 1065. τουτοῖ Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. Bekk.

v. 1066. ἀλειψέ γε subducta lineola P. — τὸ om. R. sec. Dind. ἀλειψε τὸ R. sec. Bekk.

v. 1068. εἰς Elmsl. Dind. 28. — χάσας Br. in adnot. Inv.

v. 1069. ὁμ̃ γε Δ. ὁδὶ τίς Ald. Junt. — „Nescio an legendum ονεσπαχῶς“ Dobr.

λγν. Eccl. 820. — τοῦξάλεπτρον ab Antiphau. ap. Poll. IV, 183 (Mein. III, 120) inter apparatusum medici enumeratur: κατ'αποκαταστάσεως λαμπρότατον ἱατρῶν ἐν χάσας πᾶν λου:τρίσιον, ἐξαλείπτροις, καλγνίσιν, σικύσιον, ὑποθέτοιον. Sunt vascula, in quibus medici unguenta servabant.

v. 1064. Blaydesio displicet indic. praes. pro imperativo aoristi positus, cogitanti illi de formula οἷσθ' οὖν εἰ φράσον Eq. 1158. Av. 80. ἀλλ' οἷσθ' εἰ φράσον Pac. 1061. Av. 54. οἷσθα νυν εἰ μοι ποίησον Hermipp. ap. Athen. XI, 476 a. (Mein. II, 400.) οἷσθ' εἰ τι ποίησον Menand. ap. Schol. Eur. Hec. 229. Greg. Cor. p. 15 (Mein. IV, 297.) οἷσθ' ὡς ποίησον Soph. Oed. R. 543. At nostri loci, ubi interrogatio indirecta verbum οἷσθα sequitur, longe alia ratio est. Exempla sunt Aristom. ap. Athen. XIV, 650 d. (Mein. II, 733) Ὁ Χίος οὐκ οἷσθ' ὡς ἀμακλήδας ποιεῖ; Antiph. ap. Athen. XI, 459 a. (Mein. III, 41) οἷσθ' οὖν ὅπως δεῖ τοῦτό εἰ ἐκτείν; Praeterea Blaydesium offendit imperativus ἀλειφέτω post φράσον, quod asyndetum, cujus exemplum

apud Nostrium quidem non invenit, tamen hujus loci gravitati comicae aptissimum habeo.

v. 1065. καταλέγωσι idem ac καταλέγουσι ἐπισκύντο Thuc. VI, 26, 2, ubi Schol. καταλέγαν. Lys. 393. εἰ δὲ Δημόστρατος λέγειν ἐπλίτας καταλέγαν Ζακύνθων, i. e. delectum habere. τουτοῖ scil. τῷ ἀλεξίματι.

v. 1066. Paranympheus cum muliere discedit.

v. 1067. Servum alloquitur Dio. — οἰνήρυσιν, cfr. supra v. 245. Hesych. ἀγγεῖον, ὡς κατύλη, μετ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλῶσιν. De forma vid. Müll. Arch. §. 298, 2, 2.

v. 1068. De constructione vid. ad v. 1034.

v. 1069. Hic versus et sequens tragicodiam sapinnt. — ἀνεσπαχῶς Schol. ἐσχυροσπαχῶς. Cfr. Alex. ap. Athen. VI, 224 f. (Mein. III, 391.) Philem. in Compar. Men. et Philem. p. 364 (Mein. IV, 58.) Menand. ap. Stob. Floril. 108, 31 (Mein. IV, 242.) Xen. Conviv. III,

- 1070 ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπαίγεται.
 ΚΗΡΥΞ
 ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι.
 ΛΑΜΑΧΟΣ
 τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δῶματα κτυπεῖ;
 ΚΗΡΥΞ
 ἵεναί σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον
 ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
 1075 κᾶππειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς ἐσβολάς.
 ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτροις αὐτοῖσιν τις
 ἤγγειλε λυσιπτοὺς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
 ΛΑΜΑΧΟΣ
 ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βαλτιόνες.

v. 1070. ἀγγέλων R.

v. 1071. 1073 — 1077. tribuunt 'Αγγελῶν Libri. Ald. Juut. Kust. Br. Iuv. Dind. 25. Bekk. Bgk. Κήρυξι Elmsl. (ex v. 1083) Dind. 28, 30. Ox. Bl. Mein. Recte.

v. 1071. λάμαχαι P.

v. 1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα divisim Suid. in τίς ἀμφὶ Reiske. Br. Inv. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. ἀμφιχαλκοφάλαρα conjunctim Libri. Ald. Juut. Kust. Elmsl. Elym. M. p. 95, 15.

v. 1075. ἐσβολάς vulgo. ἐσβολάς Dind. Ox. Mein.

v. 1077. ἐσβαλεῖν Blayd, non probatus Klotz Jo. Jahn. Annal. 1849, p. 246.

v. 1078. Siue pers. P. — πλείονες vulgo. πλείονες Bentl. Elmsl., hunc versum ex Telepho Euripidis sumtum esse censeus. — v. 1078 — 1080 a Boethio Dic. tribuuntur. — De metro vid. Eug. Lys. p. XXVI.

10. Eq. 631 κᾶβλεψε νῆπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.

v. 1071. Praeco festinans accedit. μάχαι καὶ Λάμαχοι v. 269. Praeterea vid. Cratin. min. ap. Athen. XV, 669 b. (Mein. III, 375) μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλοι (abi de scriptura dubitant interpretes).

v. 1072. Lamachus e domo sua progreditur. — χαλκοφάλαρα. Schol. ἀντί τοῦ πολύγαλκα. proprie valet: ac-reis phaleris instructa. Sine dubio tragici ejusdam, fortasse Euripidis, versum comice imitatur poeta. cfr. Baech. v. 60 βασιλειά τ' ἀμφὶ δῶματ' ἐλλοῦται γάθε κτυπεῖτε Περσέως.

v. 1074. Cfr. supra v. 575, ubi λό-

φου, qui Dicaeopolidi primum sub oculis cadunt, priore loco nominantur; hoc loco λόχοι propter expeditionem Lamacho imperatam eum locum obtinent.

v. 1075. ἐσβολαί sunt aditus, fauces. Herod. VII, 207 hac voce de Thermopylis utitur. Xen. Anab. I, 2, 21. — νιφόμενον. Tempore Authentiorum nives cadere bene poterant; cfr. ad v. 961.

v. 1076. De re cfr. ad v. 961. — De usu praepos. ὑπὸ c. acc. vid. Krüg. §. 68, 45, 1.

v. 1078. Elmslejus correxit, quum πλείονες verum tragico aptum non esset. At docet Blaydesius, tragicos formam πλείονες raro usurpare, comicos nunquam.

οὐ δεινὰ, μὴ 'ξεῖναί με μῆδ' ἑορτάσαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰὼ στράτευμα πολεμομαχαϊκόν.

1080

ΛΑΜΑΧΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων, καταγελῆς ἦδη σὺ μου.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βούλει μάχεσθαι Γερυόνη τετραπύλῳ;

v. 1079. Dicaeopolidis nomen praefigunt consentiente Schol., Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. Lamacho continent Elm. Diad. Bl. Bgk. Mein. — 'ξεῖναί με Hanov. Ex. crit. p. 129. — ἑορτάσαι; P.

v. 1080. Sine persona P. — πολεμομαχαϊκόν Δ.

v. 1081. καταγελῆς R. — αἰεί pro ἤδη mavult Elmsl.

v. 1082. διαμύγεσθαι Suid. in βούλει et Γερυόνης. — Γερυόνι Suid. in βούλει. Nominis formae sunt Γερυών, Γερυόνης, Γερυσενός, ΓΑΡΥΦΟΝΕΣ (Annal. del Inst. V, p. 231).

— De comparativi usu vid. Krüg. §. 49, 5 atque de praetorum numero adnot. ad v. 598.

v. 1079. Schol., qui hunc versum Dicaop. tribuit, dicit: ἔσται διὰ τὸν τῶν στρατιωτῶν θέρυβον. Tamen vv. 960. 961 docent, Lamacho eum tribuendum esse, qui festum Athenis agere volebat. — δεινὰ μὴ, 'ξεῖναί, cfr. ad v. 315. — Exempla formarum encliticarum pronominum personalium in initio enunciatum ex prioribus nexi positurum attulit Hanov. p. 129, cfr. Av. 1550.

v. 1080. πολεμομαχαϊκόν. Vox comice ficta, alludens ad Λάμαχος, μάχη, ἄχος. 'Αχαϊκός.

v. 1081. οἴμοι — καταγελῆς, vid. 606, 680. Pac. 1245. Jam conversa est fortuna Lamachi; cujus verba (593) ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὢν; in mentem revocantur. — Non mala est Elmaleji emendatio, quum legatur apud Lucian. Hermot. 51 οὐκ. ἀλλ' ὑβριστής; αἰεί σὺ. Navig. 27 αἰεί σὺ μοι, ὦ Λυκίνα, ὑπεναντίος. Aeschyl. Prom. 42 αἰεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

v. 1082. Versus explicatu difficilis est. Geryones, ex fabula Herculis notissimus, tria habebat corpora (Eur. Herc.

fur. 423), sex manus, sex pedes, et alas (Schol. Hes. Theog. 287 ex Stesichoro). Quattuor eum alas habuisse, tantum ex nostro loco constat. Cfr. Voss. Myth. Briefe II, 15. Müll. Arch. §. 410, 4. p. 677. Prell. Myth. Graec. II, p. 203, 5. Quacritur, quis h. l. nomine Geryonis appellatus sit. Bothius tradit, τετραπύλος et τετραπτερύλλης (v. 871) idem esse, et significari causam catenariam in introitu Dicaeopolidis. Eum ridicule senem appellare Γερυόνην a γῆρος, vox, latratus. Idem vortit: Vln' pugnare enim hoc Geryone quadrupedo? similique senem cogitare contendit Cerberum tricorporem. At quid sibi velit canis catenarius, equidem non video. Meinckius Hist. crit. p. 352, et Prell l. l. Lamachum ipsum significari putant. Quod si verum esset, h. v. Lamacho tribuendus esset, quod aperte parum aptum est. Praeterea Lamachus cristam nondum in capite gerit. Wielandius, Blaydesius, alii putant, Dic. quattuor pennas ex eis, quas ante foras disjecerat (v. 989), arripuisse easque tamquam cristam capiti suo impositas tennisse, ut Lamachi τρεῖς λόφους rideret. Schintzius addit, Lamachum, versum praecedentem pronuntiantem, simul gestu significasse verbera Di-

ΛΑΜΑΧΟΣ

αἰαῖ,

οἶαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἔγγειλέ μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἰαῖ, τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ

1085 Δικαιοπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ἔστιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ

ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ

βάδιζε τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χόρα.

v. 1083. αἰ αἰ P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Bekk. αἰαῖ Dind. Bl. Bgk. Mein. αἰ αἰ Δ, lemma scholii. ἃ ἃ mavult Dobr. — ἔγγειλ' ἐμοί Br. Inv.

v. 1083. 1084. inverso ordine exhibent ΓΔ.

v. 1084. αἰ αἰ P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Bekk. τίτι Dind. Bl. Bgk. Mein. αἰ αἰ Δ, lemma scholii. — προστρέχεις ἄγγ. R.

v. 1085. ἄγγελος praefigunt P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25, 28. Bekk. Bgk. κήρυξ Dind. 30. Ox. Bl. Mein.

v. 1086. κίστην libri, vulgo. Poll. X, 136. κίσται καὶ κιστίδες, ὡς ἐν Ἀγαμέμνωνι Ἀριστοφάνη. κίστην lemma scholii. Schol. 961. Suid. in χοῶ. Ald. Junt. Kust. — χοῶ Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25, 28. Bekk. χόρα R. Elmsl. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein.

cacopolidi insignenda; deinde regerere Dio. βούλει μάγεισθαι: Res haec est: Neque crista Lamachi h. l. ridetur, neque Dic. pennas capiti sue imponit. Quum enim Geryones alas non in capite, sed in humeris gerat, Dicacopolis nihil aliud facit, quam pennas humeris suis applicat. Sic se ipsum cum Geryone comparat, quem divitem opulentumque et dominum magnorum gregum fuisse omnes fabulae narrant (cfr. Prell. I. l. p. 203; praeterea Ephippus comœdiam Γερωνίην scripsit, cujus fabulae nomen ad fastum regis cujusdam Macedonici significandum sctum videtur, cfr. Mein. Frgm. Com. I, 352. III, 323.) Tota enim haec scena Dic. Lamacho stomachum movet eo, quod ipse in omnium bonorum affluentia vivit, Lamachus misere vitam degit, atque hoc loco rursus acerbè cum mordet alludens ad lautissimas epulas, quibus festum celebraturus est; caque

de causa se ipsum Γερωνίην vocat. Dicit ergo: Vin' tu, homo pauperrime, mecum pugnare, qui omnibus bonis abundo?

v. 1083. De voce τίτι extra versum posita vid. ad v. 241.

v. 1085. Nuntius accurrit, quem sacerdos Bacchi misit, ut Dic. ad coenam invitaret.

v. 1086. τὴν κίστην. Schol. τὴν ἐξοθήκην. Mes erat Athenis, ut ad coenam invitati maximam partem ciborum secum afferrent; sic etiam hoc loco es, quae Bacchi sacerdos praebet (v. 1090 sqq.) minieris momenti sunt. Cfr. Xen. Memor. III, 14, 1. Talem coenam vocabant δεῖπνον ἐπὶ σπονδίοις, Pherecr. ap. Athen. VIII, 365 (Mein. II, 284.) Beck. Charicl. I, 420. Herm. Antt. priv. §. 27, 22. Schol. ad h. l. et ad v. 961. — χόρα. Vide Prellerum, laud. in adn. ad v. 1002.

ὁ τοῦ Διονύσου γὰρ ὁ ἱερὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει' δεῖπνεῖν κατακλώσεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγῆμαθ', αἱ πόρνοι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, στρεψιμοῦντες, ἔτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλιταθ' Ἀρμόδιου, καλά.

1090

- v. 1087. τὸν γὰρ Διονύσου P.
v. 1088. δεῖπνεῖν γὰρ Δ. — pro κατακλώσεις prop. Bl. σὺ κλώσεις, conferri jubens Lys. 607.
v. 1089 — 1094. Plura ex his non satis accurate excerptit Suid. in ἔτρια.
v. 1089. ἐστὶ PRΓΔ. Suid.
v. 1090. κλῖναι Ald. Junt.
v. 1091. στέφανοι vulgo. στέφος Snid.
v. 1092. Tria posteriora vocabula attulit Athen. XIV. 646 c. — ἔτρια scriptum ap. Athen. Suid. in ἔτρια Arcad. De accent. 119, 18. Bl. Bgk. Mein. ἔτρια Et. Magn. 479, 40. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, 21 dubitat, utrum sit rectum.
v. 1093. τὸ „Φίλιταθ' Ἀρμόδι'“ ᾄδεται Bl. conj.

Schol. 961 et Eq. 95. Herm. Antt. sacr. §. 58, 15.

v. 1087. Atheniensis Chorum die festo (amicos ad coenam invitare solebant. Schol. ad v. 961. Athen. X, 437 d. Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν Νεῶν θεὸς ἐστὶν Ἀθήνησιν πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς, ὥστε καὶ αὐτοὶ συνεχέουσιν ἐπὶ ξενίᾳ τοῖς γνωρίμοις. Herm. Antt. sacr. §. 18, 15. Dicaeopolidem invitat sacerdos Bacchi qui luxuriose vivebat. Cfr. Enpol. ap. Hesych. in ἱερτὺς Διονύσου (Mein. II, 433), Hipponienem, qui ex vini usu rubicundum faciei colorem duxerat, sacerdotem Bacchi vocantem; sacerdotes Bacchi vero rubicunda facies decobat.

v. 1088. ἐγκόνει, cfr. Plat. 255, f', ἐγκονίτε, σπεύδου' κτλ.

v. 1089. τὰ δ' ἄλλα scil.: praeter cibos, quos quique secum afferebat.

v. 1090. κλῖναι et στρώματα. cfr. Eccl. 840. κλῖναι τε σισυρών καὶ βασι-

δων νενασμέναι. Herm. Antt. priv. §. 27, 9. στρώμα. erant supplex hominum divitum. — προσκεφ. i. e. pulvinaria, quae brachia sinistra accubantium sustentabant. Herm. l. I. §. 27, 16.

v. 1091. στέφανοι, μύρον. Eccl. 841. αἱ μυροπώλιδες ἐστᾶς' ἐφετῆς, 844. στέφανοι πλέκονται. Nicostr. ap. Athen. XV, 685 c. (Mein. III, 287) μύρον, στεφάνους· λαβί. — τραγῆμαθ'. Eccl. 844. φρύγεται τραγῆματα. Ran. 510. καὶ τραγῆματα ἐφρυγν. Nicostr. l. I. κόσμησον αὐτὴν (scil. τράπεζαν) παντοδαποῖς τραγῆμασιν. Herm. Antt. priv. §. 28, 7. Beck. Char. I, 449. πόρνοι, Eccl. 845. χύτρας ἔτρους ἐφουσαν αἱ νύκταται.

v. 1092. ἄμυλοι i. e. plantae ex farina triticea confectae. Pac. 1195. Hesych. s. v. Etym. M. p. 787, 42. — πλακοῦντες. Ran. 507. — ἔτρια. Athen. XIV, 646 c. ἔτριον * περμάτιον λεπτόν διὰ σπέρματος καὶ μέλιτος γινόμενον.

v. 1093. ὀρχηστρίδες, cfr. Ran. 514,

ἀλλ' ὡς τάχιστα σκεῦδε.

ΛΑΜΑΧΟΣ

κακοδαίμων ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

1095 καὶ γὰρ σὺ μεγάλῃν ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῦπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑΜΑΧΟΣ

παῖ παῖ, φέρ' εἴω δεῦρο τὸν γόλιον ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

παῖ παῖ, φέρ' εἴω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἄλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ πρόμματα.

v. 1094. ὡς τάχος Suid.

v. 1095. Suid. in ἐπεγράφου. — σὴ Junt. I.

v. 1096. Σύγκλειε Elmal, σύγκλειε Mein. σὺ δ' ἐγκλόνει· δεῦπνόν κατ. Schutz. — παῖ, δεῦπνόν τε συσκέσσε μοι Bl. ex Vasp. 1251 et Pherecr. ap. Athen. VIII, 365a (Mein. II, 274).

v. 1097. Abest in APR. (sec. Bekk.).

v. 1098. Sine persona P. Lamacho trihuunt Ald. Junt. — κύστην Γ.

v. 1099. Sine persona P. Lamacho continuant Ald. Junt. — θυμίτας Schol. ad 772. Suid. in ἄλας, vulgo. Vide adn. crit. ad v. 772. — θυμίστας ΓΔ. — θυμητίδας Suid. in περιβου. — οἶσε παῖ vulgo. βούε ἐμοί Schol. ad 772. Suid. in περιβου. — πρόμματα R.

καὶ γὰρ ἀώλητρίς γέ σοι ἦδη 'νδον ἐσθ' ὠραιότατη, κωρχήστριβες ἔτεροι δὲ ἢ τρεῖς. Nicestr. I. I. ἀώλητρίς λαβέ. Sal-tatrices semper apud Græcos sub finem convivii intrasse, docet Beck. Char. I, 471. — τὰ φ' λταθ' Ἄρμ. Alludit poeta ad notissimum scolium, de quo diximus ad v. 980. Emendatio Blaydesii probari non potest, quia scolia sub finem demum epularum canebantur, nunc hospites sacerdotis coenare nondum coeperunt. Ἄρμωδός h. l. pro „fine convivii“ dicitur.

v. 1095. Lamacho regerit Dic. „Merito infelix es, quippe tu magna Gorgone insignisti clypeam tuum“. (Vid. ad v. 574.) Cfr. Pac. 685. ὅτι (δ δῆμος) αὐτῷ πονηρὸν προσέτιγν' ἐπεγράφετο, nisi Schol. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεταίτων τοῦ προστάτας προγραφόντων λαοτοῖς.

v. 1096. σύγκλειε, i. e. Occlude domum! sed Dic. mandatum sorvi v. 1139 demum exsequuntur; quod omittens Schutzius mutavit.

v. 1097. Sequitur lepidissima scena. Dic. enim, apparatus coenatorium sibi effurri iubens, verba Lamachi, qui cibum militarem et arma poscit, imitatur et ad ridiculum detorquebat. — τὸν γόλιον, Schol. σφυρεῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Harpocr. in γόλιος. Est nostratum Tornister. Cfr. Pac. 527, 788. De accentu vid. Bekk. Anecd. p. 228, 29. δξυτόνωε δὲ ἀναγνωστόιον, ὡς φασιν, οὐχὶ δὲ παροξυτόνωε. Hesych. scripsit γόλλιος et γόλλιον.

v. 1099. De re vid. ad v. 772. — οἶσε. Cfr. Moer. p. 285. οἶσε, Ἀττικῶς, φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. Cfr. Ach. 1101. 1121. Ran. 482. Alex. ap. Athen.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΗΣ

ἐμοὶ δὲ τεμνάχῃ · κρομάβοις γὰρ ἄχθομαι.

1100

ΛΑΜΑΧΟΣ

θρίον τὰρίχους οἷος δεῦρο, παῖ, σαπρού.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΗΣ

κἄμοι σὺ θερμοῦ θρίον· ὀπτήσω δ' ἕκαστ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἔνεγκε δεῦρο τὸ πτερόν τῷ 'κ τοῦ κρόνου.

v. 1100. *Lamaecho tribuit P.* — *τεμνάχῃ P.* — *κρομάβοις γὰρ ἄχθομαι affert Snid. in ἄχθομαι.*

v. 1101. *Dic. tribuit P. Dic. continuant Ald. Junt.* — *θρίον Ald. Junt.* — *οἷος σαπρού δεῦρο μὲν P. lineola subducta. Ald. Junt. Kust. οἷος παῖ σαπρού δεῦρο C. οἷος δεῦρο παῖ σαπρού ABRΓΔ. Suid. in θρία Br. Inv. Elmsl. Dind. sqq.*

v. 1102. *Lamaecho tribuit P.* — *κἄμοι δὲ ἐγὼ σὺ παῖ P. Ald. Junt. Kust. σὺ delevit Bentl., παῖ Pors. κἄμοι σὺ ἐγὼ παῖ ABRΓΔ. Br. Inv. Dind. Bekk. Bgk. I. κἄμοι σὺ θερμοῦ Elmsl. (comparans Eq. 954) Bl. Bgk. II. Mein. κἄμοι ἐγὼ σὺ C. καὶ μοι σὺ ἐγὼ R.*

v. 1103. *Sino persona P.* — *τῷ πτερόν Ald. Junt.* — *τῷ 'κ τοῦ Ald. Junt. τῷ*

III, 114 d. (Mein. III, 436.) *Anaxípp. ap. Athen. IV, 169 b. (Mein. IV, 465). Menand. ap. Athen. XV, 700 b. (Mein. IV, 87.)* Apud Comicos alibi non legitur, omnino ap. Atticos rarissime invenitur hic imperativus, ap. Hom. *sacpius*. Infinitivo *οἶσιν* pro praesenti *ἔφειν* utitur Pindar. *Pyth. IV, 181. 'φαί οἶσιν.* — *κρόμῳ vid. ad v. 550.*

v. 1100. De *τεμνάχῃ* vid. ad v. 881.

v. 1101. *θρίον τὰρίχους, l. e. Salsamentum folio ficulneo involutum. Proprio θρίον significat folium ficulneum, deinde, quoniam Graeci plura ciborum genera his foliis involvere solerent, cibi a folio nomen traxerunt. Hesych. in θρίον. βρώμα σκευαστόν· διττὴ αὐτοῦ ἡ σκευασία· ἡ μὲν διὰ τὰρίχου· ἡ δὲ διὰ ὠών. ἐπιχρησθέντος μέλιτος. ουκ ἔς δὲ φύλλα οὐχ ἄπαλὰ ἐπατίθετο. Addo Poll. VI, 57. καὶ τὸ μὲν ὄνομα τῷ ἐθέσῳ προσέθηκε τὸ φύλλον. Cfr. Eq. 954 θερμοῦ βοείου θρίον ἐξωπτημένον. Recte Schutzius addere videtur: „Quoniam igitur dicitur θρίον τὰρίχους, intelligitur frustum „salsamenti, quantum follo ficul-*

neo involvi solet aut potest. — *Ceterum de τὰρίχος vide ad v. 967.* — *σαπρού Phot. σαπρὸν οὐ τὸ μεχθρὸν καὶ φαῖλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν. Phryn. ed. Lob. p. 377. ἅπαντα γὰρ ἃ φέροι μαρτύρια, ἐπὶ τοῦ παλαιῦ καὶ σιστηνός ἐρηται καίμενα. Cfr. Bgk. Com. Att. Rell. p. 315. Thesm. 1025 cum Schol. Plut. 108d. τρὶς παλαιὰ καὶ σαπρά. Lamachi egestas significatur.*

v. 1102. *Optime Elmalejus ex Eq. 954, supra laud., dedit θεμοῦ, quoniam verisimile sit, Dicacopolidom non minus, quoniam Lamachum id nominasse θρίων genus, quod sibi affert vellet. De hoc cibo vid. Schol. Eq. 954, et Ran. 134. Eustath. ad Il. p. 757. 53. Schol. Ach. 1101. σκεύασμα δὲ τι παρὰ Ἀθηναίους τὸ θρίον. ὅπερ λαμβάνει ὕειον στέαρ ἢ ἐρίτριον καὶ σμῆβαλιν καὶ γάλα καὶ τὸ λεκιδώδες τοῦ φρού πρὸς τὸ πίνουσθαι, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἥδιστόν ἀποτελεῖ βρώμα. — ἐκαστ. scil. in convivio.*

v. 1103. *Ex h. l. colligere possumus, Lamachum praeter cristas (λόφους)*

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑΜΑΧΟΣ

1105 καλὸν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερὸν

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καλὸν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λώφων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κάμολι λεκάνιον τῶν λαγῶνων ὅς κρεῶν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλ' ἡ τριχόβρωτες τοὺς λώφους που κατέφαγον.

ἡ τοῦ Kust. sqq. τὸ τοῦ R. τὸ τοῦ Bekk. — Ex v. 584. Bl. τὸ πτερὸν τοῦ καὶ τῶν κρέατος scribendum esse censet.

v. 1104. Sine persona P.

v. 1105. Dic, tribuit P. — στρουθοῦ Mein. in adn.

v. 1106. ξανθὸν F.

v. 1107. Ante hunc versum legchantur vv. 1111 et 1112. Transposuit enim Boissonad. in Wolf. Anal. III, 79. Mein. — λοφεῖον et λοφεῖον commemorat Schol.

v. 1108. Poll. VI, 86. — καὶ μοι R. — λαγῶνων Ald. Junt. Br. Inv.

v. 1109. ἀλλ' ἡ — κατέφαγον. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Mein. ἀλλ' ἡ — κατέφαγον; Hartung. Schutz. Bgk. Klotz. Jahn. Annal. 1829, p. 251; Id. ad Devar. II, 54. — ἀλλ' αἱ Plut. in Comp. Arist. et Menandri (Morall. p. 863c). — τριχόβρωτες vulgo. Schol. τριχόβρωτες Poll. II, 24. Suid. in ipsa voce. Schol. etiam hanc scripturam agnoscit Elmsl. τριχόβρωτες Δ. τριχόβρωτες Plut. Codd.

dnas pennas in galea habuisse; eas veteres ad utrumque galeae latus affixisse, docent imagines apud Rich. Illustr. Wörterb. d. Röm. Alterth. in Sicarius, et ap. Gnhl et Koner Leben d. Gr. u. Röm. I, 260, fig. 264 d. — Τρις λώφους vide ap. Rich. I. l. in Galea n. 8.

v. 1105. ἡ στρουθός. Hes. ὁ καταφερὴς καὶ λόγος. Ἀττικοὶ δὲ τὰς στρουθοκαμήλους. Cfr. Av. 875.

v. 1106. ξανθὸν cfr. v. 1047.

v. 1107. λοφεῖον. Schol. ἡλεῖον τὴν θήκην τῶν λώφων: idem est cristae, quod σάγμα (574) elypeo. Cfr. Nub. 751, ubi significat speculi thecam. — De

forma ἐξένεγκε vid. Richt. ad Pac. 1100 (1109 Bgk.).

v. 1109. Dedi ἀλλ' ἡ, sed delevi interrogationalis signum sec. Kühn. Gr. ampl. §. 799 in. Verte: At profecto erinivorae sineas cristas meas corroserunt. — Ne accentu vocis τριχόβρωτες dubitatur (sq. Lob. ad Aj. 274. Parerg. ad Phryn. p. 612.) Similia sunt Eurip. Cycl. 93, γινάσκον τὴνδ' ἀνδροβρώτα. Soph. Aj. 820 ἀνδροβρώτι. Hesych. χειροβρώτι δεσμῶ. Phot. 606, 7. τριχόβρωτες: θηρίον ὁ τοῦ τῶν περικαφαλαίων λώφους διαβιβρώσκει. Hesych. τριχόβρωτες: θηρίον, κατεσθίων τοὺς λώφους τῶν περικαφαλαίων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρχον κατέδομαι.

1110

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἄνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

ἄνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν ἐς τὰς κίχλας;

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΙΣ

οὐκ, ἀλλ' ἐγὼ γὰρ παῖς ἐρίζομεν πάλοι.

βούλει περιδέσθαι κάπνιτρές; Λαμάχῳ,

1115

πότερον ἀκριβες ἤδιόν ἐστιν ἡ κίχλαι;

v. 1110. ἡ vulgo. ἡ —; Bgk. — μίμαρχον ABCP. Br. in adn. Inv. Elmal. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. Poll. VI, 56. μίμαρχον ΔR. μίμαρχον Schol. Ald. Junt. Kust. Br. in contextu.

v. 1111. 1112. Hi duo versus vulgo ante v. 1107 leguntur; vid. ad. v. 1107.

v. 1111. om. hunc versum A. — ἄνθρωπε vulgo. ὦ ἄνθρωπε Bekk. ἀνθρώπε Δ.

v. 1112. ἄνθρωπε vulgo. ὦ ἄνθρωπε Bekk. ἀνθρώπε ΓΔ. — εἰς vulgo. ἐς Dind. Ox. Mein.

v. 1113. Sine persona P.

v. 1114. οὐκ Bl. — γὰρ Ald. Junt. Kust.

v. 1115. περιδέσθαι ΓΔ.

v. 1110. De ἀλλ' ἢ vid. not. ad v. 1109. — μίμαρχον. Schol. μίμαρχος σκευασία τις τῆς κοιλίας ἢ τῶν ἐντέρων. οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ λαγφύου αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην καρόκην. Hesych. in μίμαρχος: κοιλία καὶ ἐντερα τοῦ ἱαρείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα, μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγφῶν, ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὅς. Diphil. ap. Athen. IX, 401 a. (Mein. IV, 375) γλυκία δ' ἡ μίμαρχος. Pherecr. ex Hesych. in ipsa voce (Mein. II, 350.) Beck. Char. I, 440. Est fere nostratium: *Haemorrhagum*; cibi appetentiam faciebat.

v. 1111. Boissonad. in Wolf. Anal. III, 79 causam, quia hunc versum et sequ., qui ante 1107 legebantur, huc transposuerit, sic exponit: „In diverbio facetissimo Dicæopolin inter et Lamachum versus me semper legentem moratur hic: ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ; Sed quid sibi vult istud προσαγορεύειν ἐμέ? Nam in praecedenti versiculo ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρχον κατέδομαι, nulla est προσαγορεύσις“. Turbatum sententiarum ordinem optime vir doctus restituit.

v. 1112. βούλει μὴ cum infiu. est minantis. Av. 1025. βούλει ὅγῃ τὸν μισθὸν λαβῶν μὴ ἔχειν, ἀλλ' ἀπέναι;

v. 1113. Iterata formula ἄνθρωπε, βούλει probatur, Boissonadium verum vidisse.

v. 1114. οὐκ, scil. προσαγορεύει σε.

v. 1115. περιδέσθαι vid. ad 772. — κάπνιτρές; Schol. ὡς τε κρίναι. Ran. 811. Vesp. 521.

v. 1116. ἀκριβες, cibus vilissimi pretii. Locustis Graecos vesci solitos esse, docet Nicophon ap. Schol. Av. 82

ΛΑΜΑΧΟΣ

οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

παῖ παῖ, καθελὼν μοι τὸ δέρο δευρὸ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

παῖ παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜΑΧΟΣ

1120 φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσσωμαι τοῦλντρον.

ἔχ', ἀντέχου παῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τοὺς κιλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ τῆς ἑμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.

v. 1117. Dic. nomen om. P.

v. 1119. om. A.

v. 1120. δόρατος ἐλκύσσωμαι P. ἀφελκύσσωμαι R.

v. 1122. σκιλῖβαντας R. κιλίβωντας P. Cfr. Poll. X, 146.

v. 1123. παῖ, τοὺς ἄμνητας κριβανίτας ἔκφερε Plotih. laudato Plut. v. 999. — καὶ τοὺς ἑμῆς (scil. ἀσπίδος κιλίβαντας) τοὺς κριβανίτας ἔκφερε suspic. Schutz.

(Mein. II, 848) ἄπερ ἐσθίει τὰ πόνηρ' ἐρ-
νίτια, σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας,
πάρνοπας. — κίχλαι, respicit Dic. ad
v. 1112.

v. 1117. οἴμ' ὡς ὑβρίζεις Pac. 173.
1210. Ach. 479 (ἀνὴρ ὑβρίζει). — Ladit
poeta similitudine vocum ὑβρίζεις et ἀκρί-
δες. — κρίνει πολύ, scil. ᾗδεν εἶναι.
Cfr. Diphil. ap. Stoh. Flor. XCI, 17
(Mein. IV, 423) ἰσχυρότερον κρίνω τὸ
χρυσὸν πολύ.

v. 1118. Cfr. II, ε, 209 ἀπὸ πασά-
λου ἀγκυλὰ τόξα-ἰλόμην. ω, 268 καὶ
δ' ἀπὸ πασσαλόφει ζυγὴν ᾔρετον.

v. 1119. χορδὴν, vid. ad v. 1040.
— ἀφελὼν i. e. loco detrahena. cfr.
Ran. 518. ὡς δ' μάγερος ᾗδῃ τὰ τεμάχη
ἑμὲλλ' ἀφαρεῖν γὰρ τράπεζ' εἰσάρετο.

v. 1120. τοῦλντρον. Schol. τοῦ δέ-

ρατος τὴν θήκην. — Ad φέρε c. conj.
cfr. Vesp. 148. 183. Pac. 234. 252. Iyn.
238. Plut. 768. Eccl. 34 all.

v. 1121. ἔχ' i. e. tenu. Vesp. 1149.
Pac. 1193. — τοῦδ' ἀντέχου Secundum
Schol. significatur veru, unde carnes de-
trahantur. Fortasse obscenitas latet, ut
Vesp. 1342.

v. 1122. τοὺς κιλίβαντας. Schol.
τρισεκλή ἐστὶ τὴν ξύλα, ἐφ' ᾧν τιθεῖται
τὰς ἀσπίδας. Saepius utebantur hoc in-
strumento ad mensam sustentandam, Ho-
royoh. κιλίβαντες τραπέζων βάσεις καὶ ὅμο-
θέματα ἢ τρισεκλεῖς τράπεζαι. Cfr. ima-
go ap. Rich. I. I. in Cilliba. Etiam
pictores eo usus esse docet Poll. VII,
129 ἐφ' οὗ δὲ πίνακες ἐρείβονται, ὅταν
γράφονται, ξύλον ἐστὶ τρισεκλεῖς. καλεῖται
δὲ ἀκρίβας καὶ κιλίβας.

v. 1123. Ladit poeta verbis κιλίβ-

ΛΑΜΑΧΟΣ

φέρει δεῦρο γοργόνωντον ἀσπίδος κύκλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κάμοι πλακούντος τυρόνωντον ὅς κύκλον.

1125

ΛΑΜΑΧΟΣ

ταῦτ' οὐ κατάγελως ἔστιν ἀνθρώποις πλατύς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἔστιν ἀνθρώποις γλυκός;

ΛΑΜΑΧΟΣ

κατάχει συ, παῖ, τοῦλαιον. ἐν τῷ χαλκίῳ
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξόμενον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὐδῆλος γέρων
κλέειν κελύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

1130

v. 1124. 1125. *Plut. Moral. p. 853c.*

v. 1125. γοργόνωντον *Plut.*, quod probant *Kust. et Mein.*

v. 1126. *Suid.* in κατάγελως. — πλατύς *vulgo.* πολὺς *R.*

v. 1128. καὶ *om. P.* — ἐν τῷ χαλκίῳ *libri, Schol. vulgo.* ἐν τῷ χαλκίῳ *Suid.* in κατάχει. ἐκ τοῦ χαλκίου *Poll. X, 92. Elmsl. Dind. 28.* — *Dind. (Ox.)* haec verba, antea cum praecedentibus conjuncta, ad sequentia retulit.

v. 1129. ὅρῳ *A.*

v. 1130. κἀνθάδ' *G. ἐνδῆλος Bl. Mein.* — γέρων κλέειν κελύων *ACP. Ald. Junt. Kust. γέρων κλέειν κελύων BRΓΔ. Reisk. Bentl. Br. Inv. Elmsl. sqq.*

βαντας et κρῆαντας. — τῆς ἐμῆς (*scil.* γαστρὸς), ut sententia sit: Et ventris mei fulera offer panes clibanarios; simul ventrem digito monstrat. — De hoc panis genere *vid. ad v. 86.*

v. 1124. γοργόνωντον, referendum est ad Gorgonem, cuius imaginem in medio clypeo gestat Lamachus; vox formata est ad similitudinem adjectivorum χαλκόνωντον (*ἀσπίδα*) *Eur. Troad. 1136.* σὺτηρονώτοις (*δ' ἀσπίδος τύποις*) *Phoen. 1130.* — κύκλος apud Aeschylum saepius scutum significat. *Sept. 489. ἀσπίδος κύκλον λέγω. 496, 591, σῆμα δ' οὐκ ἐπὶν κύκλω.*

v. 1125. τυρόνωντος *i. e. caseo tectus.* Forma usitatissima placentarum erat rotunda. *Beck. Char. I, 450.*

v. 1126. κατάγελως πλατύς. *Phryn. ed. Lob. p. 471 γέλως πλατύς, οὐχὶ πολὺς ἐπίς, ubi vid. adu. Cfr. Synes. Epist.*

50. γέλως ἂν εἴη πλατύς. *Theophyl. Simoa. Ep. 10.* ἐγὼ δὲ πλατὺν γέλωτα τῶν σῶν καταχίω δογματῶν. *Pac. 815.* ὦν καταχρησθεμένη μέγα καὶ πλατὺ.

v. 1128. Lamachus servum oleo umbonem clypei perfundere eumque polire jubet.

v. 1129. *Cfr. Plut. 382, ὅρῳ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθιζόμενον.* — δειλίας φευξόμενον, alii dicit Lam. ad γραφὴν δειλίας, de qua *vid. ad v. 601. Cfr. Eq. 368* διώξομαι σε δειλίας.

v. 1130. καταχ. σὺ τὸ μέλι, *cfr. v. 1040.* Simulat Dicaeop., se in p. en tam melle perfusam intuentem suam ipsius imaginem videre.

v. 1131. Γοργάσου. Ho omen legitur *Paus. IV, 3, 10.* Lamachus, qui *sec. Thuc. VI, 8 filius Xenophanis fuit, Gorgasi filius comice vocatur aut propter*

ΛΑΜΑΧΟΣ

φέρει δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κάμοι τὸν χόα.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θεωρήσομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

1135 ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θεωρήσομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τὰ στρώματ', ὦ παῖ, ὄψον ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, ὄψον ἐκ τῆς κιστίδος.

v. 1132. παῖ δεῦρο RΓ. δεῦρό μοι mavult Elmsl. — πολεμιστήριον P.

v. 1133. χόα vulgo. χόα Elmsl. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. om. R.

v. 1135. H. v. om. ΑΓ. — συμπότας Ht. Elmsl. — θεωράσομαι Et. Magn. p. 460, 38 in θώραξ.

v. 1136. αὐ παῖ P.

v. 1136 et 1138 conjunctos tribunt Lamacho, Dicæopolidi v. 1137 et 1139 P. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Both. — Bekkerus sic ordinatos exhibet; Lam. 1136. 1138. Dic. 1137. Lam. 1140. Dic. 1139. Lam. 1141. Dic. 1142. Sequuntur sam R. Inv. Bgk. Mein. v. 1137, 1138. om. ΑΓ.

v. 1137. κιστίδος Hhri, Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. κιστίδος correctum e Poll. X, 136. et e Suida in κιστίς. Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. — Pro τὸ δείπνον suspic. Schutz. τὸ δείπας vov.

Gorgonis imagiūem, aut quia fuit discipulus Gorgiae. Cfr. Bgk. Com. Att. Reil. p. 63.

v. 1132. θώρακα πολεμιστήριον. Pac. 235 θώραξ πολεμιστηρίας. Vesp. 1195 c. Schol.

v. 1133. Verte: Lorleam et mhl, puer, effer congiūm.

v. 1135. θεωρήσομαι. Schol. οἶον μεθυσθήσομαι. id. ad v. 1133: θεωρήσονται γὰρ ἐστὶ τὸ καθεπλίσθηναι (ut v. 1134), ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ τὸ μεθυσθῆναι. Cfr. Schol. ad Vesp. 1195. Cfr. Pac. 1286. Theogn. 508 θεωρηθείς = ebrius. id. 841 οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος, εὐτ' ἂν θεωρήξας μ' ἂν ἔρα πρὸς ἐχθρὸν ἀγῇ. Hesych. θόριξιν ἐνοπλοία, καὶ θωρηγῆς καθεπλίσας, ubi vid.

interpretes. — De hoc usu praepositionis ἐν vid. Kühn. Gr. ampl. §. 600, 3 a.

v. 1136. στρώματα i. e. stragula, quibus noctu milites utebantur. Idem valet στρωματῖς, cfr. Alex. ap. Athen. XI, 473 d. (Mein. III, 433), ubi in descriptione supellectilis militis ejusdam legitur πλησίον δὲ καίμανον στρωματῖα καὶ γόλιον αὐτοῦ (scil. ὀρώ); praeterea vide Apollod. Gel. ap. Poll. X, 138 (Mein. IV, 439), ubi de eadem re agitur, μάχατρα, λόγχη, στρωματῖς. Cave, ne confundas cum simbrils clypeorum (λαίστῖα), de quibus egit Welcker. apud Müll. Arch. §. 342, 6. — Clypeus stragulis alligatur.

v. 1137. De epulis, ad quas hospites cibos secum afferre solebant vid. Beck.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐγὼ δ' ἐμαυτῶ τὸν γόλιον οἶσω λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ δὲ θοιμάτιον λαβών ἐξέρχομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τὴν ἀσπίδ' αἵρου καὶ βάλειζ', ὦ παῖ, λαβών.

1140

νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἵρου τὸ δεῖπνον· συμποτικά τὰ πράγματα.

v. 1138. ὃ ἐμαυτὸν P. om, hunc versum A.

v. 1139. δὲ om. PF.

v. 1141. om. R., loco vacuo relicto.

v. 1142. om. AF. — τὸ δεῖπνον αἵρου Mein. in adnot. — συμποτικά γὰρ πράγμ. P. συμποτικά Elmsl. — Kiots. Jahrb. Annal. 1856, p. 551 hunc locum sic explet: αἵρου τὸ δεῖπνον, [καὶ βάλειζ', ὦ παῖ, λαβών. κνισθ' βαβαιάξ] συμποτικά τὰ πράγματα.

Charicl. I, 420 seqq. Vocabantur δεῖπνα ἀπὸ σπυρίδος.

v. 1139. Domus Dic. nunc ocluditur.

v. 1141. νίφει, vid. ad v. 1075. — βαβαιάξ vid. ad v. 64.

v. 1142. Hic versus ex duobus versibus, qui duobus praecedentibus Lamachi respondebant, concinnatus esse mihi videtur, quum tota hac scena versus versui accuratissime respondeat, et hoc loco versus singularis offendant. Fortasse sic explendus est locus: αἵρου τὸ δεῖπνον (vel

cum Mein. τὸ δεῖπνον αἵρου) καὶ βάλειζ' ὦ παῖ, λαβών. τοῦ, παπαιδέ· συμποτικά τὰ πράγματα. Dedi παπαιδέ ex Eur. Cycl. 153. 'Οδ. Ἰθού. Σαλ. παπαιδέ, ὡς καλὴν ἐσθλὴν ἔχει. Ar. Lys. 924. Κιν. δὲ μοι νυν κύσει. Μυρ. Ἰθού. Κιν. παπαιδέ. ἤκέ νυν ταχέως πίνυ. Postea vidi, Klotzium l. l. eandem viam ingressum esse, sed paullo aliter locum constituisse. — Uterque discedit, Lamachus in sinistram, Dic. in dextram proscenii partem. Servi dominos sequuntur, alter coenam, alter clypeum portans.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΧΟΡΟΥ ΕΤΕΡΑ.

ΧΟΡΟΣ

- ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
 ὥς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ἰδόν.
 1145 τῷ μὲν πίνειν στεφανωσάμενον,
 σοὶ δὲ βίγῳ καὶ προφυλάττειν,
 τῷ δὲ καθεύδειν

v. 1144. ἀνομίαν P. ἀνομοίαν δ' Mein. in adn.

v. 1146. βίγῳν καὶ A. Br. βιουγῶν (factum ex βιγῶν) καὶ C. βιγῶντι P. Ald. Junt. Kust.

v. 1147. τῷδ' Br. ὥδ' C. γῶδ' καθεύδειν Mein. in adn., qui haec verba cum sq. versu post 1145 transponi jubet. — κατεύδειν Junt. I.

v. 1143. Proscenio vacuo relicto Chorus ad spectatores conversus canit alteram parabasin, quae ex commatio, strophæ et antistrophæ tantum constat. Cfr. Richt. Prol. Vesp. p. 84. — ἴτε δὴ χαίροντες. Formula in initio parabasium usitatissima. Eq. 498. Pac. 729. Nub. 510 ἀλλ' ἴθι χαίρων. Vesp. 1009 ἀλλ' ἴτε χαίροντες. — στρατιάν i. e. militia. cfr. ad v. 521.

v. 1145. τῷ μὲν scil.: γινῆσθαι.

v. 1146. δὲ producitur. Brevis vocalis in arsi posita ante litteram π producitur apud Arist. Ach. 412. Eq. 546. Nub. 416. 647. Vesp. 982. 1487. Pac. 699. 740. Ran. 406. 495. 1066. Plut. 51. 1065, ut docet Blaydesius in Appen-

dice ad h. l. — βιγῶν. Nub. 416. Vesp. 446. Av. 712. 935. Forma dorica (cfr. Ahr. Dial. Dor. p. 204) etiam Atticis usitata. Butt. Gr. Gr. §. 105. not. 16.

v. 1147. Quum verbis τῷ μὲν Dicaeopolis, σοὶ δὲ Lamachus, τῷ δὲ rursus Dicaeopolis significaretur, Brunckius, Poissonus, Meinekius mutaverunt scripturam Codicibus confirmatam; contra quos Elmslejus vulgatam recte se habere probavit ex tribus primis hujus fabulae versibus atque e Plut. 751—759, ubi legitur οἱ γὰρ δίκαιοι — ὅσοι δ' ἐπλοῦστον — οἱ δ' ἡχολόθοον.

μετὰ παιδίσκης ὠραισιτάτης,
ἀνατρίβομένην τε τὸ δαῖνα.

Ἀντίμαχος, τὸν Ψακάδος, τὸν μέλειον, τῶν μελέων ποιητὴν, στρ. 1150
ὡς μὲν ἀπλῶ λόγῳ, κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς·

v. 1148. ὠραισιτάτης P.

v. 1149. Suid. in εὐθυρήμων. — ἀνατρίβομένην τε ABCPR. Ald. Junt. Kust. Inv. Dind. Mein. ἀνατρίβομένην γε Reisk. Elmsl. Bekk. Bl. Bgk. σοί δ', ἀνατρίβειν γε Br. Porsonus h. l. sio explevit: τῷ μὲν ὅλην τὴν νύκτα καθεύθειν μετὰ παιδίσκης ὠραισιτάτης· σοί δὲ στύσαν· αἰθριοκοτεῖν, ἀνατρίβομένην τε τὸ δαῖνα.

v. 1150 — 1160. Suid. in τευθίδες.

v. 1150. Ψακάδος PRΓ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Mein. ψακάδος BΔ. Suid. in Ἀντίμαχος. ψακάδα Suid. in τευθίδες et ψακάς. ψακάδα Schol. videtur legisse. Cfr. Schol. Nuh. v. 1022. — Verba τὸν ξυγγραφὴν usque ad ποιητὴν om. Suid. in τευθίδες. — τὸν ξυγγραφὴν P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. Bekk. Bgk. Mein. τὸν ξυγγραφία Lemma scholii. τὸν μέλειον Elmsl. Bl. τῶν μελέων Dohr. — τὸν μελέων ποιητὴν ABCΓΔ. Br. Dind. Bgk. τῶν μελέων ποιητὴν PR. Inv. Elmsl. Bekk. Bl. Mein. τὸν μελέων τὸν ποιητὴν Ald. Junt. τὸν μέλειον ποιητὴν Kust. τῶν μελέων τὸν ποιητὴν Bgl. τὸν μέλειον ποιητὴν Dohr.

v. 1151. ἀπλῶ Suid. Cod. Oxon. vulgo. ἀπλῶς Suid. Ed. Med. — δ' ἐξολέσειεν Γ. ἀπολέσειεν Suid. ἂν γ' ὀλέσειεν P. — ὥςτω· Suid. Cod. Oxon.

v. 1149. ἀνατρίβομένην, Vesp. 739. 1344. — τὸ δαῖνα, Schol. τὸ αἰθεῖον λέγει. cfr. Vesp. 524. Ran. 918. Lys. 926, quibus locis obscenitas non inest.

v. 1150. De metro hujus carminis choriambus-logaoedico vide Rossh. et Westph. III., p. 498 seqq. ibid. 337. — Antimachus, qui, choregi munere fungens ol. 88, 1, eodem anno, quo Aristophanes Callistrato Daetalenses fabulam in scenam deferendam tradiderat, sine dubio bene cognitum habnerat, non Callistratum, sed Aristophanem fabulam composuisse, tamen Aristophanem ipsum ad coenam lantissimam non invitaverat; ideoque nunc a Nostro acerbissime carpitur. Cfr. Fritsch. de Daetalensibus p. 9. Bgk. ap. Mein. Frgm. Com. II, 939 et 1021. Cfr. Plut. de gloria Athen. 6. οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγγέλεια καὶ θρίσκια καὶ σκαλλίδας καὶ μυελὸν παρατίθεντες εὐώγουν ἐπὶ πολὺν χρόνον φωνασκοῦντας καὶ τρυφῶντας. Secundum Schol. Nnb. 1022 quattuor fuerunt Antimachi, quorum qui h. l. commemoratur cognomine ὁ Ψακάδος appellatur, quia loquens

circumstantes saliva aspergere solebat: Schol. ad h. l. Ψακάς δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ προσέριπνε τοὺς συνομιλοῦντας δαυλεῖσθαι. Idem legem tulisse videtur „μὴ δεῖν κωμῳθεῖν ἐξ ὀνόματος“, de qua agit Bgk. Com. Att. Rell. p. 142. — Et in strophe et in antistrophe Chorus optat, ut spes fallatur Antimachi, qui olim Aristophanem ea spe, ut invitaretur, dūcebat. — De scriptura hujus loci moneo, siue dubio vocem ξυγγραφὴν glossomate in textum irrepsisse; nunc enim e quattuor Antimachis fuit ξυγγραφεύς (cfr. Schol. ad Nuh. 1022). Hac voce, quae ne metro quidem apta est, quum in antistrophe (v. 1161) choriambus καὶ θ' ἴταρον respondeat, expunctum esse adjectivum μελέιον, vidit Elmsl., probatus Eagero De Resp. p. 14. Unde aequitur, pro τὸν μελέων legendum esse τῶν μελέων. Similiter Indit Antiphan. ap. Athen. XIV, 643 d. (Mein. III, 121) ἀνθεσιπτότατα μέλια μελίοις ὀνόμασι ποιοῦσιν. — μελέων forma non contracta legitur Av. 744. 750.

v. 1151. ἀπλῶ λόγῳ i. e. ut bre-

- 1155 ὅς γ' ἐμέ, τὸν τλήμονα, Λήναια χορηγῶν ἀπέκλεισ' ἄδεικνον.
 ὃν ἔτ' ἐπιβοῶμι τευθίδος
 θεόμενον, ᾧ δ' ὠπτημένῃ
 σίζουσα παρ' ἄλλος ἐπὶ τραπέζῃ κεμμένη
 ὀκέλλοι' κᾶτα μέλλοντος λαβεῖν

v. 1155. πλῆμονα P. — ἀπέκλεισ' ἄδεικνον P. Ald. Junst. Kust. Br. Dind. Ox. Bl. Bgk. Mein. Dobr. ἀπέκλεισεν ἄδεικνον Schol. ABC. ἀπέκλεισεν ἄδεικνον Δ. ἄδεικνον ἀπέκλεισεν Suid. in τευθίδες. ἀπέκλεισε δεικνῶν R. Inv. ἀπέκλεισε δεικνῶν pro varia scriptura exhibit Schol. ἀπέκλεισ' ἄδεικνον Elmsl. Dind. 25, 28, 30. Bekk. Both.

v. 1156 — 1160. Suid. in φεκάς.

v. 1156. ὃν γ' ἐτ' ABCFGΔ. Suid. in τευθίδες et φεκάς Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. ὃν γ' γ' P. Ald. Junst. Kust. ὃτ' Suid. Cod. Oxon. in φεκάς. ὃν ποτὶ γ' ἐπιβ. Br. ὃν ποτ' ἐπιβ. Reia. Conj. I, 123. — ἐπιβοῶμι vulgo. βοῶμι Suid. in τευθίδες. — τευθίδα καθεδόμενον Hamak.

v. 1157. ὠπτημένῃ P.

v. 1158. παρ' ἄλλος Thiersch. Aristophanea p. 693. λιπαρά τ' auspic. Hamak., cui Mein. in adn. assentitur, sed mavult λιπαρός. — τραπέζῃ P. Ald. Junst. Kust. Br. Inv. Dind. 25. Bekk. Bgk. τραπέζης ΓΔ. Suid. in τευθίδες et φεκάς Elmsl. Dind. 28, 30. Ox. Bl. Mein. „fortasse ἐπὶ ταγῆντος“ Bgk. in adn. ed. I. — κεμμένη Thiersch. Arist. p. 693. Both. Eng. Jahn. Annal. 1853, p. 264.

v. 1159. ὀκέλλοι Suidae Cod. Oxon. utrobique. ὀκέλλα Suid. Ed. Med. in τευθίδες. εὐοῦθαι conj. Hamak.

viter dicam. cfr. Eccl. 231. ἀπλῶ τρόπῳ ἔωμαι ἄρχιν.

v. 1155. Λήναια χορηγῶν. Demosth. 535, 12 χορηγῶν καὶ οἱ Διονύσεια. — Sequor Elmslejum, quum apud Comicos ἀπολύειν notione excludendi, quam poscit Scholiastae explicatio, nusquam legatur.

v. 1156. τευθίδ. Schol. εἶδος ἰχθύος θαλασσίῳ. Assabantur hi pisces testibus Metag. ap. Athen. VII, 269 c. (Mein. II, 753), Anaxandr. ap. Athen. IV, 131 a. (Mein. III, 184), Enbal. ap. Athen. XIV, 622 c. (Mein. III, 212.) Saepe cum σῆκαις conjuncti commemorantur. Anaxipp. ap. Athen. IX, 403 c. (Mein. IV, 460.) Sotad. ap. Athen. VII, 293 a. (Mein. III, 585.)

v. 1158. σίζουσα significat stridorem piscis, qui assatur. Eq. 929 τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων ἐραστῆναι σίζον. Alex.

ap. Athen. VII, 324 b. (Mein. III, 471.) — Quum πύραλος de Ioligine, quae in medio mari vivit, vix dici possit, et inter se repugnent notiones verborum κημίνη et ὀκέλλοι, correxit F. Thierschius. — τραπέζῃ κεμμένη est mensa extensa, ad dapes recipiendas proposita. cfr. Hom. II. ω, 445. Xen. Anab. VII, 3, 11. Comparatur piscis cum navī, quae ex alto mari veniens ad oram appellit. Schol. ὀκέλλοι προσορμίζοι, ὡς ἐπὶ νῆος. — παρ' ἄλλος dicitur Ioligo, ut recens capta eoque dellectior.

v. 1159 seq. De metro horum duorum versuum vid. Richt. Proleg. Pac. p. 50. Basim iambicam sequuntur tres dipodiae iambicae, pro quartae dipodiae pede priore syllaba τρίσημος est; finem facit dipodia iambica catalectica. Respondent v. 1171. 1172.

αὐτοῦ κύων ἀρπάσσα φαύγοι. 1160
 τοῦτε μὲν αὐτῷ κακὸν ἐν, κἄθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο. ἀντιστρ.
 ἡπιαλῶν γὰρ οἶκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων, 1165
 εἴτα πατάξει τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης
 μαινόμενος· ὃ δὲ λῖθον λαβεῖν
 βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι
 τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχραμένον· 1170
 ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον,

v. 1160. αὐτοῦ λαβεῖν ΓΔ. — ἀρπάσας φάγει Snid. utrobique.

v. 1161. καὶ ἕτερον Bentl.

v. 1165. Suid. in ἡπιαλός. — βαδίζων vulgo. Suid. Cod. Oxon. βαδίζει Snid. ed Med. βαδίζοι Bentl.

v. 1166. Suid. in Ὀρέστης. — πατάξει vulgo. πατάξει Dind. ex Rav. Bl. Mein. — αὐτόν Suid. „non displiceret“ Elmsl. — μεθύοντος Δ. om. Suid. — τῆς κεφαλῆς ACP. Schol. Ald. Junt. Kust. Br. Elmsl. Dind. τὴν κεφαλὴν R. Inv. Bekk. Bl. Bgk. Mein.

v. 1167. λαβεῖν ACP. Ald. Junt. Kust. Br. Reis. Conj. I, 123. — ὃ δ' αὖ Br.

v. 1170. πέλεθον Ald. Junt. Kust. Elmsl. πέλεθον B. Br. in adnet. Inv. Dind. Bl. Bgk. Mein. σπέλεθον AC. Schol. ad Eccl. 595. Br. Bekk. Suid. in σπέλεθος. — κατεχραμένον Γ.

v. 1171. ἐπαίξειεν Ald. Junt. ἐπαίξει Kust. ἐπαίξει P. ἐπαίξειεν ΓΔ. ἐπάξειεν

v. 1160. ἀρπάσας, dicitur de eis, qui avidius bibunt vel deverant. Av. 892. Pac. 300. 1118. Eccl. 866.

v. 1165. Ad nominativi participii usum cfr. Krüg. Gr. Gr. §. 45, 2, 2. — ἡπιαλῶν. Hesych. βρωῶν. τὸ γὰρ πρὸ τεῦ πυρετοῦ βίγος ἡπιαλόν φασιν. Similia tradit Scholl. ad h. l. et ad Vesp. 1038, ubi fragm. ex Theom. secundis affertur (Mein. II, 1086) ἅμα δ' ἡπιαλός πυρετοῦ πρόδρομος. — ἱππασία. Schol. ὡς ἔντος αὐτοῦ ἱππῶος. καὶ γὰρ ἔως ἱππῶος διατρίβουσιν ἐν τῇ δοικιμασίᾳ οἱ ἱππεῖς.

v. 1166. De εἴτα post participium posito vid. ad v. 24. — Si re vera R. exhibet πατάξει, praefero; quamquam activum verbi κατάγνυμι cum accusativo conjunctum non inusitatum est. Vid. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 22. —

Ὀρέστης, commemoratur Av. 1490. εἰ γὰρ ἐντόχοι τις ἦεν τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστη. Av. 712. εἴτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ βρωῶν ἐκβόλῃ. Hic Orestes, filius Timocreatis, perstringitur ut noctu obvius percussus et vestibus exuens. Cfr. Mein. Hist. crit. Com. I, 137.

v. 1167. μαινόμενος dicitur eb insaniam cognominis Orestis, filii Agamemnonis. — ὃ δὲ scil. Antimachus.

v. 1170. πέλεθον. Moeris p. 310. πέλεθος, Ἀττικῶς. σπέλεθος, Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson.

v. 1171. μάρμαρον. Saepissime apud Homerum. II. π., 734. Od. ι, 498. H. l. facete dictum pro πλέθρῳ propter

καὶ περὶ ἁμαρτῶν βάλοι Κρατῖνον.

ABR. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Hgk. Mein. — μαρμαρεν vulgo. βάρβορον
cum Hermanno Mein. Cfr. Vesp. 259.

etymologiam a verbo μαρμαίρειν, quod v. 848. — Chorus rursus ad proscenium
est splendere. se convertit.

v. 1172. Κρατῖνον. De eo vid. ad

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ᾧ δμῶες, οἳ κατ' οἶκόν ἐστε Λαμάχου,

ὕδωρ ὕδωρ ἐν χυτρίδι' θερμαίνετε·

1175

ἰθύνει, κηρωτὴν παρασκευάζετε,

ἔρι' οἰσπηρᾶ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

v. 1174. Pro Θεράπων habent Ἄγγ. P. Ald. Junt. Kust. Elmsl. Personae notam om. Bl. — οἶκον ἐστὶ Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 25, 28. Bekk. οἶκόν ἐστε Elmsl. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. ἔσται R. ἔσταλαμάχου Δ.

v. 1175. χυτρίφ P. Edd. ante Br. χυτρίδιφ R. Dawes. Misc. crit. p. 204. Burg. (382 Kidd.) Br. sqq.

v. 1176. κηρωτὸν Γ. — παρασκευάζεται Poll. IV, 183.

v. 1177. om. R., spatio vacuo relicto. — ἔργους ὑπερὰ P. ἔργ' οἰσπηρὰ ABCΓΔ. Ald. Junt. Frob. ἔρι' οἰσπηρὰ lemma scholii. Poll. VII, 28. Suid. in οἰσύπη Kust. Br. Inv. sqq. — λαμπάδιον Suid. in h. v. — τὸν Γ.

v. 1174. A sinistra proscenii parte festinanter occurrit servus domumque Lamachi pulsat. — Praestat „Θεράπων“, quum sec. v. 1140 famulus Lamachum comitatus sit.

v. 1175. Cfr. Ran. 1339. Θέρματε ἔ ὕδωρ. Pac. 843 καὶ θέρμαιν' ὕδωρ. — Optime scripsit Dawes. χυτρίδιφ. Cfr. Ach. 463. Pac. 202. Eccl. 745. De suffixo βιον vid. Schwab. de domin. p. 65.

v. 1176. ἰθύνει. Hesych. in b. v. λινὰ ἡμάτια. Schol. τὰ λεγόμενα παρὰ ἱατροῖς λυχνώματα. Est nostratium „Charpie“. — κηρωτὴν. Inter mundum mulierum enumeratur ab Arist. ap. Poll. VII,

95. (Mein. II, 1078), ubi significat fucum. Hoc loco est ceratum. cfr. Poll. X, 150.

v. 1177. Suid. in οἰσύπη . ὁ ῥόπος τῶν ἐρίων . οἰσπηρᾶς . ῥοπαρᾶς . ἔρια οἰσπηρᾶ, ῥόπου πεπληρωμένα. Greg. Corinth. Dial. Ion. 150 τοιάση δέ, τὸ τῶν ῥοπαρῶν προβάτων ἔριον. Moer. p. 288 οἰσπηρὸν ἔριον, Ἑλληνικῶς ῥοπαρὸν Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. = lana succida, medicamentum apud Graecos magni aestimatum. Cfr. Wesseling. ad Herod. p. 393, 42. — λαμπάδιον. Hesych. λαμπάδιον: τὴν λεπτὴν κεριάν, ἣ ἐπιδοῦσιν. Schol. λαμπάδιον δὲ καταδέσμου εἶδος. Dio Cass. 68, 8. Poll. X,

ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνωρον ἐξεκόκκισεν,
1180 καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεισών.

v. 1178. ἀνὴρ ABCPΓΔ. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. ἀνὴρ Elmsl. Dind. sqq. ἀνὴρ τῆται τέτρωκε Suid. cod. Oxon.

v. 1179. Suid. in παλίνωρον. — παλίνωρον Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Dind. 28, 30. Ox. παλίνωρον Elmsl. Dind. 25. Bl. Bgk. Mein. παλίνωρον Hesych. in h. v. Benth. Bekk. Elmsl. in not. παλίνωρος Schutz. — ἐξεκόκκισεν P. Suid. in h. v. Ald. Junt. Kust. Dind. 25, 28. Bgk. II. Mein. ἐξεκόκκισε Br. Inv. Elmsl. Dind. 30. Ox. Bekk. Bl. Bgk. I. ἐξεκόκκισεν Δ. ἐξεκόκκισε Suid. in παλίνωρον. ἐξεκόκκισεν sec. Bgl. videtur legisse Schol.

vv. 1181 — 1188. uncis inclusit Bl. eiecit Mein.

149 inter instrumenta medicorum enumerat.

v. 1178. χάραξ h. l. sudis. cfr. ad v. 986.

v. 1179. ἐξεκόκκισεν, cfr. Pac. 63. Lys. 364. 448. Nicom. ap. Athen. II, 58 a. (Mein. IV, 587.) Schol. ἀντὶ τοῦ ἐξίβαλεν, ἐξέλασεν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κόκκων. ὅθιαι δὲ εἶπε, ἐξέλασεν τὸν πέδον. Schol. Pac. 63. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποσῶν τῶν τοῖς κόκκους ἐκβαλλουσῶν. Nos dicere mus: „ausklopfen, austreten“. Hesych. in παλίνωρον, hunc locum respiciens: εἰς τοῦπίσω ἐξέλασεν καὶ ἐξέβαλεν. ἀπὸ τῶν ἐκποκκισομένων ποσῶν.

v. 1180. Ad genitivum τῆς κεφαλῆς cfr. Vesp. 1428. Pac. 71. Krüg. Gr. §. 47, 15, 3.

v. 1181 — 1188. Propter multas causas hi versus suspecti sunt. 1) v. 1181 male repetitus est ex v. 574, ubi optime dictus erat de clypeo, qui dū in theca jacuerat, h. l. significaret, signum e clypeo excidisse. Jam Dobraeus h. v. deleuit. 2) Vox κομπολόκητος, supra v. 589 ad deridendum Lamachum excogitata, h. l. in ore servi ineptum est; praeterea vocabulum πύλον illum locum in mentem vocat. 3) Verba πρὸς πέτρας male congruunt cum περὶ λίθον πεισών v. 1180. 4) Usus accusativi absoluti v. 1182 rarissimus est. 5) Jam antiquitas scriptura

fluctuasse videtur; Scholiasta enim ad v. 1182 tradit: γράφεται δὲ οὕτως πύλου δὲ τοῦ μεγάλου πεισόντος ἐς τὰς πέτρας δεινὸν μέλος ἐξηόδα ὁ Λάμαχος (ubi Schutz. scripsit πρὸς πέτρας, delens ὁ et in fine addens τάλας). 6) Postremi tres versus damnati sunt ab Helbigio, qui Mns. Rhen. 1860, p. 258 haec fere disseruit: „Der Sklave erzählt, dass trotz des verrenkten Fusses sein Herr aufgestanden sei, mit Räubern gekämpft habe und schließlich flüchtigen Sklaven begegnet sei. Merkwürdig, dass dies alles ein Mann thun kann, dessen Fuss gelähmt ist! — Ferner schwaben die 3 Verse vollständig in der Luft. Es wird nicht berichtet, dass Lamachus aufstand, sondern d. Bote fügt gleich hinzu, dass sein Herr in eine Schleiße gefallen sei. Hierauf verfolgt L. Räuber, begegnet flüchtigen Sklaven. Woher die Räuber und woher die Sklaven kamen, wird nicht angegeben; ebenso wenig, was die Folge der Begegnung war. — Endlich stören jene 3 Verse den Scherz. L. wird nämlich darum verspottet, dass er nicht in der Schlacht verwundet wird, sondern zufällig sich selbst verletzt. Und der Witz im folgenden Dialoge beruht namentlich darauf, dass L. mit tragischem Pathos über die zufällige Verletzung klagt. Dieser Scherz wird vollständig durch die 3 Verse verderben. Vollständig ist die Gedankenverbindung, wenn wir dieselben streichen. Wahrscheinlich standen sie in

καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
 πύλον δὲ τὸ μέγα κομπολακῦθου πρὸν
 πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος
 ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανούστατόν σ' ἰδὼν
 λείπω φάος τοῦτ', οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ.
 [τοσαῦτα λέξας εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
 ἀνίσταται τε καὶ ξυναντῇ δραπέταις
 ληστὰς ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων θορή.]
 ὅθι δὲ καὶ τὸς· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

1185

v. 1181. Suid. in Γοργόνῃ. Hunc versum deleuit Dobr., ut repetitum ex v. 574. uocis inclusit Bgk. II. — Γοργόν Dind. 28. Γοργόν vulgo. — ἐξήγειρεν R. ἤγειρεν Jant. I.

v. 1182. μαγκομπολακῦθου conjunctim R. — pro πρὸν suspia. λιπὼν Bgk. in adn. crit. ed. II.

v. 1184. Excidiisse uocem nulla censet Bgk.

v. 1185. φάος γε τοῦμέν' οὐκέτ' εἰμ' Ald. Jant. Kust. Br. Inv. Elmal. Dind. Bekk. Bl. Bgk. γε om. R. φάος τόδ' οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' Nauck. cfr. Eq. 1243. Ear. Alo. 387. φάος τοῦτ' οὐκ. οὐδ. εἰμ. Mein. λείπω φάος πεθεινὸν susp. Dind.

v. 1186. ἐς Γ. — ὑδρορρόην Elmal. ὑδρορρόαν R. — Blayd. proponit: τοσ. λίξ. εἰς ὑδρορ. πεσ. τὴν Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος· ἀνίσταμένη δὲ τις ξυναντῇ δραπέτης ληστῆς κτλ.

v. 1187. δραπέτης Schutz. Bl.

v. 1188. ληστὰς Elmal. Bekk. ληστῆς Schutz. Bl. — Pro ἐλαύνων scrips. ἐλὼν vin Schutz. — δραπέταις· ληστὰς δ' ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων θεοί — ὅθι κτλ., ut adventu Lamachi impeditus sit, quominus pergat, nisi forte unus alterve versus ex-
 cidit. Bgk. in adnot. ad ed. I., non probatus Engero Jahn. Annal. 1853, p. 264.

irgend einer Komödie des Aristophanes oder eines andern komischen Dichters an einer Stelle, wo ein ähnliches Unglück berichtet wurde. Ein Leser schrieb die Parallelstelle an den Rand, von wo sie durch einen Zufall in den Text kam." Ut Helb. v. 1181—1185 pro genituis habet, ita Klotzius Jahn. Annal. 1849 p. 246 seqq. totum h. l. defendit. Omnibus igitur accurate perpensis, v. 1186—1188 uocis inclusit.

v. 1181. Γοργόν' h. l. imaginem tantum Gorgonis significat, supra v. 574 totum clypeum.

v. 1182. Ad accusativum absol. cfr. Arist. ap. Poll. VII, 67 (Mein. II, 1185)

ἀλλὰ τὸ στρέψιον λυθὲν τὰ κάρυα μετέπαιπεν.

v. 1184. Tragici cujusdam hi duo versus videntur esse. Cfr. Nauck. Frgm. Trag. Adesp. u. 28. p. 657. — ὦ κλεινὸν ὄμμα. Recte Hotibius periphrasin hanc esse „personificatione pliniae“ docuit.

v. 1185. Secutus sum Meinekium.

v. 1186. Varia variorum editorum commenta singillatim pertractare eo facilius supersedere possumus, quod Helbig. iuculenter ostendit, hos versus ejiciendos esse.

v. 1189. ὅθι δὲ καὶ τὸς, Vesp. 1360. Av. 1718. ἀνοίγε τ. θ. scil. ut Lamachus inferatur.

ΛΑΜΑΧΟΣ

- 1190 ἀτταταῖ ἀτταταῖ
 στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθηα. τάλας ἐγὼ
 διόλλυμαι θορὸς ὑπὸ πολεμίου τυταίς.
 1195 ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν ἂν γένοιτο,
 Δικαιόπολις ἂν, εἰ μ' ἴδοι τετραμένον,

v. 1190 — 1213. a Burg. sueto more male habiti sunt *Class. Journ.* N. 37, p. 128 sqq.

v. 1190. ἀτταπατατά P. Ald. Junt. Kust. Br. ἀτταπατῆ lemma scholii. ἀττατατατατα Suid. in ἱστορίαι. ἀττατατατατα Elmsl. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. Inv. Dind. Hotib. Both. Bl. Bgk. Meia. ἀτταταῖ ἀτταταῖ Bekk. ἂ παπαὶ ἂ παπαὶ susp. Bgk.

v. 1191. γε om. R. Dind. 28, 30. Ox. γε τάδε mavult Bgk. in adu. ed. II. στυγερὰ τάδε γε deleantur ab Hotib. κρυερὰ τάδε, στυγερὰ πάθηα Bgk. adn. ad ed. I. στυγερὰ κρυερὰ τάδε τὰ πάθηα Mein. susp.

v. 1193. Verba θορὸς — τυταίς deleantur ab Hotibio.

v. 1195. ἐκεῖνο δ' οὖν BP. Ald. Junt. Kust. Br. Hotib. ἐκεῖνο δ' ACRΓ. Dobr. Inv. Elmsl. sqq. — αἰακτὸν ἂν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι P. Ald. Junt. Kust. Br., qui post prius ἂν in adnot. inserit γ'. αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι ACR. Inv. Elmsl. Bekk. Both. αἰακτὸν οἰμωκτὸν γένοιτ' ἂν μοι Rā. αἰακτὸν ἂν γένοιτό μοι Porc. Reis. Comm. de part. ἂν p. 117. Dobr. Hotib. Dind. in adu. ad 1825, 28, 30. Ox. Bl. Bgk. αἰακτὸν ἂν γένοιτο Dind. 25. Bgk. in adnot. crit. edd. I, II. Mein.

v. 1196. Δικαιόπολις γάρ εἰ μ' ἴδῃ ABC., ut vid., P. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Hotib. Δικ. ἂν εἰ μ' ἴδῃ Γ. Bgk. Δικ. ἂν μ' ἴδῃ R. Dind. in adu. ad ed. 1825, 28, 30. Ox. Bekk. Δικ. εἰ μ' ἴδῃ Δ. Dobr. Elmsl. Both. Bl. Mein. Δικ. γάρ ἂν μ' ἴδῃ Dind. 25.

v. 1190. Lamachus ejulans et la-
 tera pro dolore contrectans a sinistra
 proscenii parte affertur; v. 1198 prodit
 Dicacopolis a dextra proscenii parte,
 ebrius luter duas meretrices a convivio
 rediens. Vis comica, quae in hujus sce-
 nae verbis ipsis inest, numeris augetur,
 quum Lamachus versibus utatur, qui
 Threnorum tragoediae proprii sunt (Schol.
 θρηῶν παρατραγῶδει), eosque Dic. imi-
 tetur et ad ridiculum detorqueat. Unde
 responsio antistrophica totius loci sequi-
 tur. Metra a Rossbach, et Westph. III,
 266 accuratissime descripta sunt, quibus-
 cum tamen compluribus locis consentire
 non possumus. Ceterum attendas, La-
 machi lambos saepissime solutos esse,
 sed rarissime thesin irrationalem, quae
 dicitur, habere; Dicacopolidia contra ver-
 sus ad comoedias numeros proprius acce-

dere. Responsio sequentium versuum
 usque ad v. 1225 haec est: α', v. 1190—
 1197 = 1198 — 1204 β'. 1205 = 1206.
 γ'. 1207 = 1208. δ'. 1210 = 1211. ε'.
 1212 = 1213. ζ. 1214 — 1215 = 1216 —
 1217. η'. 1218 — 1219 = 1220 — 1221.
 θ'. 1222 — 1223 = 1224 — 1225.

v. 1191. στυγερὰ. cfr. infra v. 1207.
 Eur. Andr. 110 θευλοσύναν στυγερὰν.
 Hippol. 177 στυγερὰν νόσον.

v. 1193. Ridicule lamentatur Lama-
 chus, se ab hostibus vulneratum esse, at
 vid. v. 1178, ἀνὴρ τέτραται χάρῃ διατη-
 ρῶν τάφρον.

v. 1195. Rectissime Porcosus verba
 οἰμωκτὸν ἂν, quae glossemate in textum
 irrepserunt, ejecit. μοι cum Dind. Bgk.
 Mein. delevi.

v. 1196. Quam hic versus respu-

κατ' ἐγγάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

ΔΙΚΑΙΟΦΟΛΙΑΣ

ἀτταταῖ ἀτταταῖ

τῶν τιθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.

φιλήσαντόν με μαλθακῶς, ὡ χρυσίω,

1200

τὸ περιπεταστὸν τὸ μανθάλωτόν.

ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν,

τὸν γὰρ χάρα πρῶτος ἐκπέπωκα.

v. 1197. κατ' ἐγγάνοι Δ. Dobr. Elmsl. Hotib. Both. Bi. Bgk. Mein. κατεγγάνοι I'. sic legisse Scholiastam colligitur ex interpretatione „καταγέλασαι“. κατεγγάνοι γε ABCP., ut vid., Ald. Junt. Kust. Br. Inv. κατ' ἐγγανέται R. Dind. Bekk. — ταῖς ἐμαῖσι τύχαις P. ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις ABCP., ut vid., Ald. Junt. Kust. Br. Inv. ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν RΓΔ. Dobr. Elmsl. Hotib. Dind. Both. Bekk. Bi. Bgk. Mein.

v. 1198. ἀτταλαττατὰ P. Ald. Junt. Kust. Br. ἀτταλατταταὶ ἀτταταὶ Bekk. ἀτατταταὶ Elmsl. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. Inv. Dind. Bl. Bgk. Mein. ᾧ παπαῖ ᾧ παπαῖ sup. Bgk.

v. 1199. τῶν τιθίων Γ. τὰ τιθί' Dind. adn. crit. ad ed. 1825, 1828. — σκληρὸν Γ.

v. 1200. μαλθακῶς μ' Dind. adn. crit. ad ed. 1825, 1828.

v. 1201. Suid. in περιπεταστὸν. — κἀναμμανθάλωτόν ἂν P. κἀμμανθάλωτόν ἂν Aid. Junt. Kust. Inv. κἀμμανθάλωτόν ABCRΓΔ. Elmsl. Dind. Bekk. Both. Bgk. κἀμμανθάλωτόν αὐ Reisk. Br. καὶ τὸ μανθάλωτόν Bentl. Elmsl. in not. Bl. Mein. καὶ μανθάλωτόν Bgk. in adn. ed. I., non probatus Engero Jahn. Annai. 1853, p. 264. τὸ μανθάλωτόν Bgk. in adn. ed. II.

v. 1203. 1205. Suid. in συμφορὰ. Vulgo hic versus Lamachi est et post sequentem iegitur, transposuit Bgk. — ὦ συμφορὰ Elmsl. Both.

v. 1204. χοῦ πρῶτος ACRΓ. Br. Inv. Dind. 25, 28. Bekk. χοῦ νῦν πρῶτος B.

deat v. 1202, trim. iamb. acat. constituendus est, quem sola scriptura Cod. Γ praebet. Collocatio particulae ἂν, quae apud Nostrum quidem alibi non invenitur, defendi potest, si Δικαιοφολίς appositionis loco ad εὐτιβο positum accipimus; saepe enim particula ἂν, ubi his vel saepius posita est, ei voci additur, quae magna vi efferenda est.

v. 1197. De ἐγγάνοι vid. ad v. 221.

v. 1199. τῶν τιθίων, de genitivo vid. ad v. 64. — σκληρὰ de papillis apud Comicis alibi non usurpatur. — κυδώνια i. e. Cydoniis malis similia. cfr. Canthar. ap. Athen. III, 81 d. (Mein. II, 836) κυδωνίους μῆλειςιν ἴσα τὰ

τιθία. — μῆλα mammae vocat Noster Eccl. 903. Lys. 155. Crates ap. Athen. II, 50 c. (Mein. II, 248.)

v. 1200. Alloquitur Dic. dnas meretrices, quas contrectat et osculat.

v. 1201. Commemorantur duo osculorum obacoenorum genera. Schol. εἰς φιλημάτων ἐρωτικῶν, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῶν καταφυλούστων λείπειν. Ad prius cfr. Hesych. περιπετῶς: περιβαλῶν. Praeterea vid. eundem in μανθάλωτόν. φιλημα ποῦν οὕτως καλεῖται. Thesm. 131, καὶ θηλυθρεῦδες καὶ κατεγλωττιμένον καὶ μανθάλωτόν.

v. 1203. Ironice iocquitur Dicaeopolis, Lamachum ridens.

ΛΑΜΑΧΟΣ

1205 ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰῆ ἰῆ χαῖρε Λαμαχίππιον.

ΛΑΜΑΧΟΣ

στογερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί με σὺ κυνεῖς;

ΛΑΜΑΧΟΣ

μογερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑΜΑΧΟΣ

1210 τάλας ἐγὼ θυμβολῆς βαρείας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοῖς Χουσι τίς θυμβολὰς σ' ἐπράττειν;

(sed vñ minio subductum). Edd. ante Br. χῶα πρώτος Elmsl. Dind. 30. Ox. Bl. Bgk. Mein. — ἐκπέτωκέ γε P. Ald. Junt. Kust. γε om. ABCRΓΔ. Br. Inv. sqq.

v. 1205. Suid. in ἰώ. — ἰώ ἰώ vulgo. ἰώ ἰώ εἰ Δ. ἰώ ἰώ εἰ P. — ἐπωδύνων vulgo. ἐπωδίνων Γ. — Post hunc versum Mein., Hotibium sequens, lacunam unius versus indicavit.

v. 1206. Sine persona P. — ἰῆ ἰῆ εἰ χαῖρε P. Ald. Junt. Kust. Br. — Λαμαχίππιον R. Inv. Elmsl. Λαμαχίππιον anspic. Mein.

v. 1207. 1208. Hi duo versus vulgo sic leguntur: ΛΑΜ. στογερὸς ἐγὼ ΔΙΚ. μογερὸς ἐγὼ ΛΑΜ. τί με σὺ κυνεῖς; ΔΙΚ. τί με σὺ δάκνεις; Invertit ordinem et personarum significationem mutavit Mein. ex Bgkii correctura (ad ed. II.), qui ipse vulgatum edidit. — κυνεῖς ABIΓ. κονεῖς Reisk.

v. 1210. ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ libri. Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Elmsl. Dind. 25. Bekk. Verba τῆς ἐν μάχῃ deleverunt Dind. adn. ad ed. 1815, 28. Bl. Mein., uncis inclusit Bgk. ἐγὼ τῆς θυμβολῆς Hotib. Both. Fritzsche. Jahn. Annal. 1829, 23. Enger. ibid. 1858, p. 264. — vñ θυμβολῆς BP. Ald. Junt. Kust. vñ om. ACRIΓ. Br. Inv. Elmsl. sqq.

v. 1211. τ. X. γάρ τις θυμβολὰς ἐπράττειτο; vulgo. τίς θυμβολὰς ἐπράττει? Hotib.

v. 1206. Λαμαχίππιον, ο Λαμαχε eques! formatum a ficto nomine Λαμάχιππος ad similitudinem nominum Φίλιππος et Φόλιππος.

v. 1207 seq. Dicacopolis, Lamachum non curans, cum meretricibus jocatur.

v. 1210. Ludit poeta ambigua sig-

nificatione vocis θυμβολῆς, quae valet cessus et stips, qui locus ineptus esset, si Lamachus diserte adderet τῆς ἐν μάχῃ.

v. 1211. De „δεικνύναι ἀπὸ συμβολῶν“ cfr. Beck. Char. I, 419. Schol. λέγεται γάρ συμβολή καὶ ἐπὶ δείκνυαι τοῦ ἐκ κοι-

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὦ ὦ Παιάν ὦ Παιάν ὦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.

ΛΑΜΑΧΟΣ

λάβεσθε μου λάβεσθε τοῦ σκέλους' παπαῖ,

προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

1215

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΣ

ἐμοῦ δέ γε σφὺ τοῦ πέους ἄμφω μέσου

προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

τὴς συμβολῆς ὁ ἔπραττεν: omissio γὰρ Bgk. in adn. ad ed. I. probatus Engero, qui tamen γὰρ retinendum esse censet. Jahn. Annal. 1853, 264.

v. 1212. ὦ ὦ vulgo. ὦ scmal RΓΔ. — Παιάν Παιάν vulgo. Παιών Παιών Elmsl. ὦ Παιάν ὦ Παιάν Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 23. ὦ ὦ Παιάν ὦ Παιάν ὦ Dind. in adn. ad ed. 1825. Bgk.

v. 1213. νῦν Παιώνια Hotib. Dind. 28., probati Fritschio Jahn. Annal. 1829, p. 23. et Engero ibid. 1853, p. 264. νῦν γε σήμερον Παιώνια R. Inv. Bekk. (qui edidit τήμερον).

v. 1214. παπαῖ vulgo. παπαῖ Dind. Bl. Bgk. Mein.

v. 1215. προσλάβεσθ' μ' ὦ CP. Ald. Junt. Kust. προσλάβεσθ' ὦ ABRΓΔ. Br. Inv. sqq. — φίλοι R.

v. 1216. μοῦ P.

v. 1217. προσλάβεσθ' μ' ὦ CP. Ald. Junt. Kust. προσλάβεσθ' ὦ ABRΓΔ. Br. Inv. sqq.

νοῦ ἐπιτελομένου. Eubul. ap. Athen. VI, 239 a. (Mein. III, 240) ὅστις ὁ ἐπὶ δεῖπνον ἢ φθον τιν' ἢ ξένον καλῆσαι: ἔπειτα συμβολῆς ἐπράξατο, φυγὰς γένετο μὲν οἰκόμεν λαβών. Dicacopolis cavillans e Lamacho quærit, quis eum ad coenam invitarit et stipem ab eo exegerit. — Activum πράττειν rarissime legitur, quam medium πράττεσθαι, sed cfr. Xenoph. Anab. VII, 6, 17. ἴδ' ἐν πράττειν αὐτὸν τὰ χρέματα, ibid. 40. παρὰ Σκύθου ἡμῖν τὸν μισθὸν ἀναπρῆται. Plat. Leg. VI, 774 d. πραττόντων δὲ οἱ ταμίαι τοῦτοισιν τοῖν θεοῖν, καθάπερ ἐρρήθη τῶν· μὴ γαμοόντων περὶ τοὺς ταμίας ἐκπράττειν ἔκαστος. Pind. Ol. III, 10. σέφονται πρόσσοντί με τοῦτο θεόδωτον χρέος. Pyth. IX, 103 ἐμὶ ὅ' ὦν τις — πρόσσει χρέος.

v. 1212. De Παιάν cfr. Proll. Myth. Gr. I, 188. Significatur Apollo sanans, qui ἥγιος vel Παιήων sive Παιάν appel-

latur. Cfr. Vesp. 874 Ἥγιε Παιάν, ubi, ut h. l., sermonem tragicum imitatur poeta, qui alibi forma Παιών utitur (Eq. 408. 1318. Pac. 453. 454. 555. Av. 1763. Thesm. 311. 1035. Plut. 636. Elmsl.). Cfr. Soph. Oed. R. 154. Ἥγιε Δάλλε Παιάν. Trach. 221 ὦ ὦ Παιάν Παιάν. Aesch. Agam. 148 Ἥγιον δὲ καλέω Παιάνα. Ovid. A. am. II, 1.

v. 1213. Παιώνια, festum Apollinis, de cujus tempore dubitatur. Cfr. Herm. Antt. sacr. §. 62, 2. — οὐχὶ νυνὶ cfr. Ecol. 982, 991.

v. 1214. Lamachus servos alloquitur.

v. 1215. προσλάβεσθ' cfr. Pac. 9, ubi Schol. explicat „βοηθήσασθαι“.

v. 1216. Dic. meretrices alloquitur.

v. 1217. προσλάβεσθ' h. l. notionemprehendendi dictum, ut Lys. 202.

ΛΑΜΑΧΟΣ

εὐλιγγῶ κᾶρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινῶ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

1220 κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι
καὶ σκοτοβινῶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

θύραζε μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου
παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὥς τοὺς χριταίς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;

v. 1218. ὀλιγγῶ vulgo, εὐλιγγῶ R. Bl. Mein.

v. 1220. 1221. om. A.

v. 1220. κἀγὼ γ' ὀπύειν Benti.

v. 1221. σκοτοδινῶ BP. Ald. Junt. Kust. σκοτοβινῶ CRF. Br. sqq.

v. 1122. εἰς Elmsl. Dind. 28. ὥς ex Elmsl. conj. Bl. — τὸν Πιττάλου ABC. (ut videtur) P. Ald. Junt. Kust. Br. τοῦ Πιττάλου R. Inv. Elmsl. Dind. Hgk. Mein. Benti. Reink. τοὺς Πιττάλου Bl. ex Elmsl. conj. τὰ Πιττάλου Elmsl. conj. (comp. Vesp. 1432). πεττάλου Δ.

v. 1218. De εὐλιγγῶ vid. ad v. 581.
— κᾶρα λίθῳ πεπληγμ. cfr. v. 1180.

v. 1219. Qui vertigine corripitur, ei teuebrae oboriuntur. σκοτοδινῶ derivatum est a σκοτοδινέω. Plat. Legg. 663 b. σκοτοδινῶν τὸ πόρρωθεν ὁρώμενον πᾶσι παρέχει. Lob. Phrya. p. 82. Σκοτοδινῆ appellatur meretrix ap. Archedicum ap. Athen. XI, 467 f. (Dobr.). Ut h. l. poeta ludit verbis σκοτοδινῶ et σκοτοβινῶ, ita Ran. 740 verbis πίνειν et βινεῖν.

v. 1220. στύομαι. Pac. 728 πολλοὶ ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένοντες ἐστῦκότες, et saepius apud Nostrum.

v. 1221. σκοτοβινῶ i. e. iu teuebris concumbere gestis a verbo βινέω ad similitudinem praecedentis σκοτοδινῶ facete formatum. Ab eodem verbo ductum est βονητώμεν, quod legitur Lys. 716.

v. 1222. θύραζε. Moeris p. 185. θύραζε, Ἀττικῶς. Ἐξω, Ἑλληνικῶς. Cfr. Plut. 244. 955. Nuh. 632. 1384. 1389.

Eq. 607. Vesp. 70. — ἐς τοῦ Πιττάλου Quam Aristophanes iu his formulis numquam articulum ponat (cfr. εἰς vel ἐς e. simplici genitivo personae Vesp. 1250. Lys. 622. 725. Nuh. 964. ἐξ Pac. 1154. Plat. 84. ἐν Eq. 400. Antiphan. ap. Athen. I, 14 f. (Mein. III, 137.) Eupol. ap. Athen. III, 106 b. (Mein. II, 429)), et Vesp. 1432 legatur ἐς τὰ Πιττάλου, cum Elmslejo bene etiam h. l. contra Rav. auctoritatem scribi possit ἐς τὰ Il., sed plura exempla hujus formulae, ubi genitivus personae cum articulo usurpatur, congestit Loheck, ad Phrya. p. 100.

v. 1223. παιωνίαισι. Schol. ταῖς ὑγιειναῖς· ταῖς θεραπευτικαῖς. Soph. Phil. 1345, παιωνίας ἐς χεῖρας ἀθεῖν. Aesch. Suppl. 1066, χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθεῖν. Agam. 848, φαρμάκων παιωνίων. 1199, πῶς ἂν ὄρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; Mysia ap. Phot. p. 344. εὐχαῖς δὲ σώζεις ἐσπότης παιωνίαις.

v. 1224. βασιλεύς. Schol. θελοῖ, ὥς ἄρα τὴν ἐπιμαλείαν ὁ βασιλεὺς εἶχε τῆς ἀμύλλης τοῦ χόδε, καὶ τὸ ἄθλον ἐβί-

ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

1225

ΛΑΜΑΧΟΣ

λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι εἰ δασέων ὄρουτά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὁρᾶτε τούτων κενόν. τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ

τήνελλα ὀηΐ, εἴπερ καλεῖς γ' ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγγέας ἄμυσιν ἐξέλαψα.

v. 1224. με φέρετε RΓΔ.

v. 1226. ὄρουτά R. Inv. Elmsl. Dind. Bekk. Bl. Bgk. Mein. ὄρουτα P. Ald. Junt. Kust. ὄρουτή Br. e Suida in ὄδωρη. ὄρουτί tentat Blayd.

v. 1228. καλεῖς omisso γ'. P. Ald. Junt. Kust. Inv. Dind. καλεῖ οὐ πρέσβυ Kust. in aduot. καλεῖς γ' R. Elmsl. Bekk. Bgk. Mein. Reis. Conj. I, 239. Fritsch. Jahn. Annal. 1829, p. 24. καλεῖς μ' Bgk. in adu. ad ed. II. κρατεῖς γ' Bl., cui assentitur Mein.: Idem omissa particula γ' conjecit Hamak. comparans Vesp. 1515. — ὦ om. Ald. Junt. Kust. — Totum hunc versum om. B. post versum 1230 infert Δ.

v. 1229. γέας Γ. — ἄμυσιν ἐξέλαψα attulit Suid. in ἀμυσί.

δου τῷ νικήσαντι τὸν ἀσκόν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρχή τις ἔσθιν. ἦν δὲ καὶ τῶν μυσηρίων ἐπιμαχητής, τῶν πομπῶν καὶ τῶν θυσιῶν ἤρχεν. Cfr. Schuoid, Att. Theaterw. p. 59, u. 68, imprimis Poll. VIII, 90. Vide adnotata ad v. 1002. — Ceterum Blaydesius intellexit, hoc loco etiam judices certaminis dramatici indicari, quorum favorem sibi conciliare studet Aristophanes (cfr. Nub. 1115. Av. 1101. Eccl. 1154.) — Consulto poeta Lamachum et Dicaeopolin induxit servos se efferre jubentes, ut finem fabulae praepareret.

v. 1225. Metrum hujus cantici exposuit Rossb. III, 199; constat o sex tetram. iamb. catalecticis, uno dim. iamb. acatal., quem sequitur tetr. iamb. catal. — Pompa ordinatur; Lamachus ejulans praefertur, sequitur Dicaeopolis, qui a duobus servis buneris portatur, comitantibus duabus meretricibus; Cborus agmen claudit. Sic omnes per dextrum orchestrae aditum exeunt. — λόγῃ, rursus gloriose mentitur Lamachus, cfr. v. 1178. — ὄρουτά adj. pro adv. cfr. adn. ad v. 2.

v. 1227. τούτων scil.: τὸν χάα. —

τήνελλα καλλίνικος, verba desumpta sunt ex carmine in Horculem ab Archilocho composito, qui vocem τήνελλα novavit, ut sonum citharae imitaretur. Carmen ap. Schneidew. Dolect. II, 195 s'io legitur ὦ καλλίνικα, χαῖρ' ἔναξ' Ἡράκλεις, αὐτός τε καὶ Ἰόλαος (all. κίβλαος), πύχμητ' ὄνο, τήνελλα καλλίνικος. Cfr. Pind. Ol. IX, 1 cum Schol. et interpret. (Bode Gesch. d. Hellen. Dichtk. II, 1, 315), quibus locis narratur, canē solitum esse hoc carmen ad tibiam aut citharam; ubi autem etiam instrumenta defuissent, tum vero chori praefectum eo loco, ubi ephymium esset, cecinisse τήνελλα ad imitandum instrumentorum sonum, post quam vocem quum cborus succinuisset καλλίνικος, ita demum conjunctim illud τήνελλα καλλίνικος cautatum esse. Sic etiam h. l. Dicaeopolis voce praet.

v. 1228. De εἴπερ-γ' cfr. ad v. 307 καλεῖς. Sententia est: quandoquidem carmen illud canero vos jubes, tibi morem geremus. Blaydesii emendatio, quam vortit: si quidem victor es, necessaria non est.

v. 1229. καὶ πρὸς γ' cfr. Eur. Ho-

ΧΟΡΟΣ

1230 τήνελλά νυν, ὦ γεννάδα· χάριαι λαβίων τὸν ἀσκόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΙΗΣ

ἔπεσθι νυν ᾗδοντες, ὦ τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἐψόμεσθα σὴν χάριν

τήνελλα καλλίνικον ᾗ-

δοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

v. 1230. τήνελλα νῦν Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. τήνελλα νῦν γ' BRΔ. τήνελλά νυν Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. — ὦ ἀγεννάδα Ald. Junt. Kust. ὦ γεννάδα ABCRΓΔ. Scal. Br. Inv. Elmsl. Dind. Bl. sqq.

v. 1231. ἔπεσθι νῦν Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. ἔπεσθι νυν Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein. — ᾗδοντες οὖν navault Elmsl. ᾗδοντες ἔμε susp. Bl.

v. 1232. ἐψόμεσθα Γ. — τήνελλα καλλίνικος post χάριν addunt Elmsl. Dind. 25, 28.

v. 1233. καλλίνικος Δ.

v. 1234. ᾗδοντες om. Γ. — σὲ καὶ Ald. Junt. Kust. Br. Inv. Bekk. σὲ καὶ Elmsl. Dind. Bl. Bgk. Mein.

rac1. 641. Phoen. 610. (Bl.) — De more uno spirita hauriendi cfr. Beck. Char. I, 469. Herm. Antt. priv. §. 28, 26. — ἐξέλαψα. Pac. 885 τὸν ζωμὸν ἐκλόγεται, ubi Schol. ἐκρίεται, ἐκροφίεται.

v. 1230. γεννάδα. cfr. Ran. 738. 39.

v. 1232. σὴν χάριν tui gratia. Kühn. Gr. Gr. ampl. §. 569, adn. 2. Cfr. Plat. Phaedr. 234 e; Soph. 242 h; Hipp. maj. 291 b. (Bl.).

I n d e x.

- ἀγαθά pag. 166. 185. 186.
 ἀγαθοὶ c. gen. 90.
 ἄγε ἐγὼ 23.
 ἄγειν 21.
 ἀγλίθες 142.
 ἄγ' ὅπως 51.
 ἀγοραζόμενοι 134.
 ἀγορανόμοι 134.
 ἀγορᾶς τέλος 170.
 ἀγωνίζεσθαι 30. 78 89.
 ἀδικαίμενος 174.
 ἀδικούμενος 59.
 αἰεὶ 8. 179.
 αἶθροι 8.
 αἰαί 204.
 Αἴγινα 121.
 Ἄϊθος κυνὴ 72.
 αἰέλουρος 167.
 αἶ κα 136.
 αἶρεσθαι 103.
 αἰοθάνεσθαι 18.
 Αἰσχύλος 4.
 ἀκούετε λέγῃ 191.
 ἄκρα τὰ πυγίδεα 119.
 ἀκρίβες 209.
 ἀλάβωστον 199.
 ἄλεις θυμυτιδες 144.
 ἄληθες 102.
 ἀληθείας πλέως 172.
 ἄλλδ 39.
 ἄλλ' ἤ 208.
 ἄλλως 26.
 ἀμίλει 70.
 ἀμνητέη 112.
 ἀμύλια 93.
 ἄμυλοι 205.
 ἄν repetitum 45. 58. 131.
 132.
 ἄν omissum 68. 71. 95. 119.
 ἀναβάθην 74.
 ἀναβράττειν 192.
 ἀναδοῦναι 50.
 ἀνάσχυντος 90.
 ἀνακυκᾶν 124.
 ἀνέπαισται 116.
 ἀναπείρειν 192.
 ἀναπυμπλάναι 159.
 ἀναγνοισανθῆναι 148.
 ἀνδράριον 94.
 ἀνείπειν 4.
 ἀνείρειν 192.
 ἀνέλπειν 128.
 ἀνεσπακῶς 201.
 ἀνέχεσθαι 57.
 ἀνήρ 18.
 ἀνθρακες 9.
 Ἀνθράκυλλος 113.
 ἀνθρωπος 145.
 ἀντανα 143.
 ἀντεμαγῆναι 46.
 Ἀντίμαχος 215.
 ἀνύσας c. imp. 104.
 ἀξιος c. dat. 3.
 ἀξιος c. gen. ot dat. 117.
 ἀπάγειν 14.
 ἀπαγορεύειν μὴ c. inf. 35.
 ἀπαλλαγείς 41.
 ἀπαλλαγθεῖς 50.
 ἄπαν 190.
 ἄπαν κακόν 173.
 ἀπάρχεσθαι 50.
 ἀπατούρια 31.
 ἀπειλεῖν 63.
 ἀπεμπολῶμενος 70.
 ἀπεφωλημένος 34.
 ἀπιστία 144.
 ἀπλῆ λόγῳ 215.
 ἀποβλέπειν 9. 56.
 ἀποδοῦναι 116.
 ἀποθνήσκειν 33.
 ἀποκεκροσμένον 86.
 ἀποκίκειν 165.
 ἀποκρίνεσθαι 117.
 ἀπομόρξασθαι 130.
 ἀποπλοοεσθαι 45.
 ἀπορεῖν 9.
 ἄπτειν 187.
 ἀποφαίνειν 59.
 ἄρα 67.
 ἄρα; 18.
 ἀρέσκειν c. acc. 39.
 ἄρμαμαξα 17.
 Ἀρμόδιος 185.
 Ἀρμόδιου, τὰ φάτατα 206.
 ἄρ' οἷοθ' 89.
 ἀρουραῖοι μύες 142.
 ἀρπάζειν 217.
 Ἀρτέμων 160.
 Articuli vis possessiva 15.
 ἀρτίως 64.
 ἀσκός 100.
 ἀσκές Κτησιφάντος 191.

ἄσκαμα 22.
 ἄσμενος 53.
 Ἀσπασία 96.
 ἀστέριος 152.
 ἀτταγᾶς 167.
 ἀτάρ 93.
 ἀτερράμων 37.
 ἀτεχνῶς 10.
 ἄτιμος 94.
 αὐθις αὐ 161.
 αὖξεσθαι 46.
 αὐτός 92.
 ἀφαιρεῖσθαι 86.
 ἀφελεῖν 210.
 ἀφελκεῖν 192.
 ἀφθαί Φαληρικά 171.
 ἀφύου τιμή 119.
 Ἀχαία 131.
 ἀχάνη 25.
 Ἀχαρνήϊσαι 61.
 Ἀχαρντικός 37.
 ἀχθεσθαι 15.
 ἀωρίαν 7.

βαβαί 152.
 βαβριόξ 16.
 βάβρυς 98.
 βαβυλόνια 73.
 βαβύ 2.
 βακτήριον 83.
 βάπτειν βάμμα 25.
 βασανίζεῖν 25. 120.
 βασιλεύς 15. 16. 226.
 βασιλέως ὀφθαλμός 21.
 βδελύττεσθαι 108.
 βεβυσμένος 86.
 Βαλλεροφόνης 79.
 βίλος 66.
 βλέπειν 22. 47. 51. 70. 103.
 βοᾶν 10.
 βοῆδον 197.
 Βουωτίδον 166.
 Βουώτιον μέλος 5.
 βολίτοις, ἐν πᾶσι 195.
 βομβάυλιος 165.
 βόσκημα 153.
 βούλει μή c. inf. 209.
 βομός 59.
 βοωστρεῖν 182.

γαλῇ 51.
 γάμοι 199.
 γανώσθαι 3.
 γε 21. 60.
 γελοῖον 200.
 Γερητοθεύδωροι 111.
 γέματα 38.
 γηροβοσκείσθαι 125.
 Γηρυόνης 203.
 γλάχων 163.
 γλίσχρος 84.
 γνώμην ἔχειν 74.
 Γόργασος 211.
 γοργολόφας 103.
 γοργόνωτος 211.
 Γοργώ 105.
 γραμμή 89.
 γράφειν 9.
 γώλιον 206.

δάκνειν 1.
 δαίγμα 188.
 δαίνα, τό 215.
 δεινά c. acc. et inf. 203.
 δεινόν, εἰ 59.
 δεπνητικῶς 193.
 δαῖσθαι δάγμα 200.
 δελφακομένα 147.
 Demiutiva 75.
 δεξιός 117.
 δέους, ὑπὸ τοῦ 68.
 δε productar ante p 214.
 Δερμάτης 196.
 διαπότης 50.
 δῆ 23.
 δῆ — ἦδη 59.
 δημοκρατεῖσθαι 120.
 δημοκρατία 114.
 δημοσιεύειν 196.
 δῆτα 17.
 διαδελφικῶς 111.
 διακονεῖσθαι 194.
 διαπεινῆν 140.
 διαστραφῆναι 5.
 δευρεβή 39.
 δίκαια κατὰ 70.
 Διοκλῆς 145.
 Διομμεταζόνες 111.
 Διονύσια 40. 41.

διόπτρης 81.
 διορίζεσθαι 69.
 διοσημία 35.
 διατεγία 52.
 διώκειν 129.
 δοκεῖν c. inf. et ἄν 189.
 δυσπνής 79.

ἐάν postpositum 34.
 ἐγκαθῆσθαι 65.
 ἐγκαῖσθαι 59.
 ἐγγανεῖν 46.
 ἐγγυρεῖν 69.
 ἐγγύλις Κωπιδίδες 168.
 ἐγώγῃ φημι 38.
 εἰα 90.
 εἰκός 129. 130.
 εἰλιγγεῖν 106.
 εἶναι c. partic. 89.
 εἰπέ μοι 61.
 εἰπερ-γε 58. 227.
 εἰπερ πῶποτε 75.
 εἰπον, εἶπας κτλ. 32.
 εἰς et ἐς 11.
 εἰσάγειν 4.
 εἰσακύνω 71.
 εἰς ἔγην 36.
 εἰσέρχεσθαι 5.
 εἴτα 7.
 Ἐκβάτανα 16.
 ἐκθνήσκειν 5.
 ἐκκοκίζειν 220.
 ἐκκόπτειν 21.
 ἐκκυλεῖν 76.
 ἐκλάπτειν 228.
 ἐκπέφυγα 44.
 ἐκποδών 58.
 ἐλατῖρ 50.
 ἐλευνός 77.
 Ellisio in fine orationis 144.
 ελυτρον 210.
 ἐμβαλεῖν 93.
 ἐμπιπλάναι 83.
 ἐμπολή 178.
 ἐμφανῶς 59.
 ἐνασπιδεσθαι 70.
 ἐνεγχε 152.
 ἐνεκα, ἐμοῦ γ' 72.
 ἐνευρίσκειν c. dat. 197.

- ἐνὴ 112.
 ἐνσκηπασαομαι 71.
 ἐνσταλάζειν ἐς 196.
 ἐνταυθοί 32.
 ἐνταπεινωμένος 170.
 ἐν τῷ στόματι λέγειν 40.
 ἐξάλειπτον 201.
 ἐξαπατάλλειν 122.
 ἐξαίρειν 155.
 ἐξελαύνειν 133.
 ἐξεμῖν 3.
 ἐξεραῖν 65.
 ἐξίσταω 114.
 Exclamations extr. vers.
     pos. 48.
 ἐξομώργνωσθαι 158.
 ἐπαίνειν 89.
 ἐπεῖ τοι καὶ 178.
 ἐπειτα 91.
 ἐπειτα — ὅγ'τα 28.
 ἐπὶ c. gen. 44.
 ἐπικωμιάζειν 186.
 ἐπίκωπος 47.
 ἐπίβητος 61.
 ἐπιπνέειν 40.
 ἐπιτρέπειν 13. 209.
 ἐπιτρέβειν 194.
 ἐπιχαρίζεσθαι 169.
 ἐπιχαρίττω 165.
 ἐπιχώριος 156.
 ἐπύλλια 74.
 ἔρανος 114.
 ἐργάτης 113.
 ἐρέβινθος 150.
 ἐρεῖ τις 99.
 Ἐρωτὴς ἐμπολαῖος 153.
 Ἐρωτὸς γεγραμμένος 188.
 ἐσβολαί 202.
 ἐσδέχεσθαι 73.
 ἐσθ' ἢ 59.
 ἐς κεφαλὴν τρέπεσθαι 156.
 ἐσκηνημένος 17.
 ἐσκηρότεταιν 30.
 ἐσκαροδισμένος 35.
 ἐς τάχος 127.
 ἐσγέρα 169.
 ἐτέον 61.
 ἔτερον αὖ 4.
 εἰ c. opt. et ἄν 58.
 ἐνέφρυσιν 50.
 ἔντος 50.
 Εἰσαθλος 131.
 εὖ γε 83.
 εὐθαμιμονίας 85.
 εὖσπλος 109.
 Eutripidis mater 85. 88.
 εὖ, τὸ 123.
 εὐφημεῖν 48.
 εὐφημία 48.
 Εὐφορίδης 113.
 εὐφρανθῆναι 2.
 εὐφρανόμενος 117.
 ἐφ' ὅδῃ 13.
 ἐφ' ὧτε 134.
 ἐωθενός 6.
 ἔως ἂν 48.
 ζαμία 137.
 ζηλοῦν c. gen. et acc. 193.
 ἥδον 53.
 ἡλύγη 126.
 ἦν 196.
 ἡπιαλῶν 217.
 Ἡράκλειος 55.
 θαλαμῖος 101.
 θασιά ἀλμη 124.
 θίατρον 117.
 θένω 103.
 θέογιν 4.
 θερίζειν 180.
 θεώμενοι 91.
 θεώρος 29.
 θιώ, τὸ 172.
 Θουκυδίδης 130.
 θρανίτης λαός 34.
 θρασύνεσθαι 63.
 θράττα 54.
 θρίον 207.
 θβεῖν 148.
 θυσεταῖος 81.
 θυμῶν 61.
 θυμβροφάγος 51.
 θύμ', ὡ 84.
 θύραζε 226.
 θυπεύεσθαι 118.
 θυρήρεσθαι 212.
 ἰδοὺ σοι 87.
 Ἰερώνυμος 72.
 Ἰθ' ἀντιβολῶ 196.
 ἱκτις 167.
 Ἰνός 81.
 Ἰσηγησίας 164.
 Ἰσηγησιχός 181.
 ἰσον ἰσφ φέρον 68.
 ἰσχύδες 151.
 Ἰόλαος 165.
 ἰοστέφανος 118.
 ἵτε δὴ χαίροντες 214.
 ἱτρα 205.
 ἵττω 163.
 ἵττω Διός 173.
 κάθαρμα 11.
 καθέλκειν 100.
 καθήσθαι 99.
 καθίζειν 158.
 καὶ ταῦτα 35.
 καίτοι γε 113.
 κάκιστ' ἀπολαμπην 32.
 κακὸν 33.
 κακερροσθεῖν 106.
 κακῶς λέγειν τὴν πόλιν 92.
 καλεῖν 227.
 Καλλίστρατος 121.
 καλὸς καλῶς 51.
 καλῶς γε ποιῶν 199.
 κἄν 194.
 κανηφόρος 49.
 κανοῦν 49.
 κἄνω καὶ κάτω 7.
 καρποῦσθαι 157.
 κάρτερον, κατὰ τὸ 115.
 καταβοᾶν 132.
 Καταγίλα 112.
 κατέγελως 18.
 καταγῆναι 177. 179.
 καταγυρᾶσθαι 54.
 καταγλωττίζειν 71.
 καταλίνειν 201.
 καταλαίνειν 61.
 καταπαλαίνει 131.
 καταπαλάττειν 34.
 καταπνέειν 89.
 καταπύγων 19.
 κατάρδεν 122.

- καταπραγῆναι 96.
καταπράειν 8.
κατάσκειν 183.
καταχέειν 50.
κατόπτει 81.
κατωκάρα 180.
Καῦστριον πέδιλον 17.
κεκαρμένος μοσχὸν μιᾷ μα-
χαίρᾳ 160.
καλεῖσιν 183. 199.
καλυπτῆς 101.
κέραιος 171.
κέρκος 147.
κεχαρμένος 50.
κίχνηνα 4. 9.
κηρωτή 219.
Κηφισόδημος 130.
Κηφισοφῶν 73.
κίλλιβας 210.
κίστη 204.
κίχλαι καὶ κόφγχοι 184.
Κλεινίου, ὁ 132.
Κλεισθένης 26.
κλειφύδρα 129.
Κλειώνυμος 21.
κλίνας 205.
Κοισύρα 113.
κόκκυξ 110.
κολλικοφάγος 166.
κόλυμβοι 167.
κομπολάκυθος 108.
κονία 6.
κόπτειν 75.
κοτυλάκιον 85.
κούα 26.
κραδαίνειν 184.
κραιπάλη 54.
Κρανὰ πόλις 18.
κρατήρ 178.
κραμάσαι 14.
κρίμασθαι ἐκ 180.
κριβανίτης 20.
κρόμμια ἐν δεικτύοις 101.
Κτήσις 158.
κύαθος 200.
κυδάνιος 223.
κυκλοβορέω 71.
Κύπρις 188.
κυρία ἐκκλησία 6.
κύθος 147.
κωμυθεῖν 122.
κωπές 101.
κωφός 125.
λαβέσθαι c. gen. 176.
λαγῶα (κρέα) 192.
λαϊκαστής 19.
λαϊκάστρια 97.
λακκαπαγίων 123.
λακίδες 78.
Λακρατείδης 45.
Λαμαγίππιον 224.
Λάμαχος 114.
λαμβάνεσθαι c. dupl.gen. 107.
λαμπάδιον 219.
λάρκος 63.
λάσκων 198.
λέλακας 76.
Λεπρών, ἐκ 135.
λεπτός 83.
λευκὸν ἀμπέχεσθαι 195.
λογίζομαι 9.
λοιθορεῖν 10.
λοφθεῖν 208.
λόφος 207.
Λήναιον 92.
λίθος 126.
λιπαράμπυξ 124.
λιπαρός 119.
λιπαρῶν 84.
λύειν τὴν ἐκκλ. 36.
λύζων 128.
Λυσίστρατος 161.
λυχνόυχος 179.
μαγειρικῶς 193.
μάδρα 136.
μακίριος ὅστις 51.
μακρόν, τὸ 122.
μάλλα 85.
μανθαλωτὸν 223.
Μαραθῶνι 129.
Μαραθωνομάχαι 37.
Μαριδάτης 112.
μαρθεῖν συχνήν 68.
μάμαρος 218.
μαρτύρεσθαι 176.
Μαρίδας 130.
μασπαρίζειν 128.
μάχαι καὶ Λάμαχοι 202.
Μεγακλῆς 113.
Μεγαρῆς 95.
μεγαρίζειν 154.
Μεγαρικά μαχανά 137.
Μεγαροί 141.
μεῖζων 23.
μεθυσκότταβος 96.
μέλι 197.
μεμίσκηκα 57.
μὲν οὖν 55.
μέναν 34. 131.
μεσημβρινός 11.
μέσσην λαβεῖν 54.
μετάβουλος 117.
μεταξύ 81.
μετασπραγῆναι 98.
μεπέναι 135.
μετρεῖν 194.
μῆλα 223.
μήποτε ἔτι 47.
μηχανάσθαι 83.
μίμαρκος 209.
μισθαρχίδης 110.
μόλις 169. 181.
μολυσπραγμονούμενος 71.
μορμώ 107.
Μόρυχος 15. 169.
μοσχίδια 189.
Μότχος 5.
μοχθηρός 94.
μύρον 205.
μυττωτόν 36.
μῶν 63.
νᾶσσα 166.
ναύφρακτος 22.
νανόμικα 188.
νίγλαροι 101.
νοσηγνῆναι 190.
νοῦς ἐνι 102.
νομφάστρια 200.
νωός 132.
Ξανθίας 49.
ξανθίζειν 198.
ξένος 91. 92.

- ξενικοί λόγοι 118.
 ξίφος 65.
 ξυγκυᾶν 97.
 ξυλλέγειν 74.
 ξυμβολῆς πρᾶττειν 224.
 ξυμβολή 224.
 ξυνάπτειν 127.
 ξυνηγορεῖν 126.
 ξύντροφος 188.

 ὀβελός 149.
 ὀβί 59.
 ὀδοιπλανεῖν 17.
 ὀζειν 39. c. dupl. gen. 160.
 ὀθόνια 219.
 οἶα ἤ 140.
 οἶα c. part. 59.
 οἰκουρεῖν 200.
 οἶμα' ὡς 108.
 Οἰνεύς 77.
 οἰνήρυσσι 201.
 οἶνος ἀκρατος 18.
 οἶον cum superl. 71.
 οἶσε 206.
 οἶσθ' ὡς 201.
 οἰκουηρός 219.
 ὀλίγου 67.
 ὀμῆλιξ 64.
 ὀμφακίας 68.
 ὀμνος 182.
 ὀξος 10.
 ὀξύς 46.
 ὀπλαί 138.
 ὀπῶειν 51.
 ὀπως 8.
 ὀπως ἂν c. conj. 200.
 ὀπως μὴ 65.
 Ὀρῆστης 217.
 ὀρθόσματα 198.
 ὀρθος νόμος 5.
 ὀρίγανον 166.
 ὀρκος 59.
 ὀρναπέτια 174.
 ὀρτάλιχος 166.
 ὀρχηστρίδες 205.
 ὀρχον ἐλαύνειν 189.
 ὅσα 1.
 ὅστινα 164.

 ὀσφραίνεσθαι 37.
 ὅτι; 24.
 ὅτε ἤ 4.
 ὅτε καὶ 120.
 ὀλέαν ὦν 125.
 ὀλκ ἂν om. verb. fin. 184.
 ὀλκ ἐτός 76.
 οὐλύμπιος 97.
 ὁ μή c. ind. fut. 35.
 ὦν 10.
 οὔνεκα 182.
 οὔριος 124.
 οὔτι 103.
 οὔτως 75.

 Ποιείν 225.
 ποῖεν 157.
 ποιῶνιος 226.
 παλαιὸν ὄραμα 77.
 παλλῶν 100.
 Παλλήνη 47.
 Πανουργιπαρχίτης 111.
 πάνυ γε 1.
 πάρα 28. 164.
 παρὰ c. gen. 46.
 παρὰβασις 116.
 παρακεκομμένος 94.
 παρακινδυνεύειν 120.
 παρακύπτειν 5.
 παρὰνομος 198.
 παράξενος 94.
 παρίσχυμος 94.
 παρατῶλομαι 9.
 παρεξηγημένος 125.
 Parcehesis 105.
 πάρτις 11.
 πάρνοπις 32.
 παροίνιος 186.
 Ραρονομαιία 53.
 Παρνήσιος 67.
 πάσσαξ 142.
 πατεῖν 47.
 παυ' ἐς κόρακας 164.
 Πάυων 161.
 Pecunia legatis solvenda 16.
 πῆλεθος 217.
 πεπρωσθαι 137.
 περιαιουργός 161.
 περιᾶπτειν 119.

 περιδῶσθαι 144.
 περιπτισμένος 92.
 Περιωλῆς 97.
 περιμένειν 153.
 περιορᾶν 14.
 περιπεταστόν 223.
 περιτριτράρχος βοή 100.
 περιτρώγειν 52.
 πέρουσι 71.
 πεφουσιγγωμένοις 96.
 πηκτά θυμάτων 88.
 πημαίνεσθαι 158.
 πίσθηκος 27.
 πῶλθιον 82.
 πίστις 59.
 Πίτταλος 196.
 πίττη 39.
 πλατοῦν 101.
 πλατύς κατάγλωσ 211.
 πλείων 202.
 πλέκος 85.
 πλὴν 11. 32.
 πλύνω 71.
 πνύξ 6.
 πύθος 69.
 ποιεῖν 76.
 ποιεῖν ἐκκλησίαν 35.
 ποίος; 15.
 ποίος, ὁ 77.
 πόλις 39.
 πόλεμα 154.
 πολὺ c. compar. 79.
 πολυτίμητος 141.
 πορθεῖν 84.
 Ποσειδῶν 93.
 Ποσειδῶν ἀσφάλειος 126.
 πόσου χρόνου; 20.
 ποτέχειν 136.
 Ποτιδᾶν, ναὶ τὸν 149.
 πρᾶγμα c. gen. 157.
 πράγματα 53.
 Πρέπτις 158.
 πρεσβείρα 168.
 πρεσβύειν 29.
 πρέσβυς 22.
 πρῆσθαι c. dat. 153.
 πρὶν ἂν 46. 57.
 πρίνιος 37.
 πρίων 10.
 16

- προβαίνειν 157.
 προσέρπει 11.
 πρόβουλοι 140.
 προκαλείσθαι 121. 186.
 πρὸς 129.
 πρὸς βίαν 18.
 προσβαλεῖν 189.
 προσπιπείν 63.
 προσκεφάλαια 205.
 προτιμᾶν 8.
 πρόφασις 66.
 πρωταναΐειν 15.
 πρῶτα μὲν — εἶτα δὲ 121.
 πρωτίστος 8. 191.
 πρῶτων ξύλον 8.
 πτερὸν 107.
 πτωχίστερος 79.
 πυκνὴ φρενὶ 83.
 πυκνίνεσθαι c. gen. et acc. 43.
 πυρορραγίης 178.
 πωλεῖν 115.
 πῶς; 74.
 πῶ; ἂν c. opt. 179. 188.
 πῶς δοκεῖς; 5.

 ῥάκος 81.
 ῥημάτια 83.
 ῥήσις 77.
 ῥηγῶν 214.
 ῥηπίς 124.
 ῥοθιάζειν 152.
 ῥοφαῖν 64.
 ῥυτχία 138.
 ῥύπτεσθαι 6.

 σά μὲν 141.
 σάγμα 105.
 σάκος 139.
 σάκος 154.
 σαπρὸς 207.
 σείειν τ. καρδ. 5.
 σελαγείσθαι 176.
 Σέρπις 99.
 σηπία 68.
 σίγα 48.
 σίγα et σίγα 14. 16.
 σιδηροῦς 90.
 σίζειν 216.

 σίκκος 95.
 Σίμαθα 96.
 Σίσυφος 72.
 Σιτάλκης 29.
 σιτία 100.
 σιτὶ ἡμερῶν τριῶν 40.
 σκόλοψ 167.
 σκανδάληθρα 128.
 σκάνδιξ 88.
 σκίψις 73.
 σκυμάλλιν 82.
 σκυπεῖν 22.
 σκυρδινᾶσθαι 9.
 σκυτοβινῶν 226.
 σκυτοβινῶν 226.
 Σκυθῶν ἐρημία 130.
 σοβαρός 124.
 σπάρτανα 80.
 σπονδαί 36.
 σπονδᾶς ποιῆσαι 13.
 σπουδαρχίτης 109.
 σκυρβιδιον 84.
 σταθεῖν 198.
 στίνας 8.
 στερρός 45.
 στίφανοι 205.
 στιπτός 37.
 σταδὶ στενόμενα 100.
 στραγγέομαι 28.
 στρατιὰ 50. 214.
 Στράτων 27.
 στρατωνίδης 110.
 σ' ῥέφασθαι 72.
 στριβυλικίγξ 197.
 στρογγύλος 127.
 στρουθός 208.
 στρώματα 205. 212.
 στυγερὸς 222.
 στωμύλλεσθαι 106.
 συγγνώμην ἔχειν 106.
 οὐ δ' ἄλλα 196.
 συκίδες 189.
 συκοφαντεῖν 95.
 συμπλακῆναι 130.
 Synkresis 163.
 σπινδάλμνος 38.
 σπρόδρα 129. 200.
 σχῆμα 16.
 σχῆμα Ἀττικόν 38.

 σχολιόν μεμλιτωμένον 7.
 σχολιὸς 46.

 ταλαύριος 183.
 τὰ πρῶτα c. gen. 138.
 τ' αὖ 70.
 τάρχιος 184.
 ταῦτα 27.
 ταῦτα δὲ 153.
 ταῦτα = διὰ ταῦτα 21.
 ταχύβουλος 117.
 τε μὴδὲν 68.
 τε pro οὐδέ 161.
 τεθνήξομαι 108.
 τεθνήξων 62.
 τεχομάχαι 104.
 τεκταίνεσθαι 123.
 τέμαχος 168.
 τετραπτερυλλίδες 166.
 τέτταρα 2.
 τευθίς 216.
 τεχνάζειν 72.
 τῆδε 43.
 τῆθῃ 13.
 Τίλιφος 63. 80.
 τίνελλα βαλλίνικος 227.
 τῆτες 5.
 τί δῆτα; 193.
 τί δὲ 2.
 τί μαθῶν 155.
 τί οὖν οὐ 69.
 τί χρῆσται c. dat. 178.
 τίς ἀγορεύειν βούλεται; 12.
 Τιθωνός 128.
 τιμαυρεῖσθαι 58.
 Τιταμένοφατινικος 111.
 τίση 175.
 Τιςσις 56.
 τοι 62.
 τονθορύζειν 126.
 τοξόται 13. 132.
 τοῦτ' ἐκεῖνο 11.
 Τριγασταῖος 152. 161.
 τραγῆματα 205.
 τραγωδικόν 4.
 τράπεζα κειμένη 216.
 τρέμειν 90.
 τρέπειν 192.
 τριέκονθ' ἡμέραι 162.

- τρεπλάσιος c. gen. 21.
 τρεπτέρ 179.
 τρισμακάριος 74.
 τριχόβρωτος 208.
 τροπαίς 153.
 τροπωτέρ 100.
 τραγωδία 91.
 τρύβλιον 54.
 τρύχεσθαι 17.
 τύλα 163. 181.
 τύλον 101.
 τυννουτοσί 69.

 ύάλινα έκπάσματα 18.
 ύβριζεν 88.
 ύδρορρόα 176.
 ύπακούειν 75.
 ύπέρ 60.
 'Υπέρβολος 159.
 ύπερτοξεύειν 132.
 ύπὸ τῆς σάλπιγγος 191.
 ύποκρίνεσθαι 75.
 ύποκρούειν 10.
 ύποσκαλεύειν 193.
 ύποτείνειν 122.
 ύποφωνεῖν 158.
 ύπώπια 101.

 φαγεῖν c. gen. 31.
 φαλαρίς 167.
 Φαλῆς 53.
 φαλλός 49.
 Φασσανός 135.
 Φάυλλος 44.
 φείδεσθαι 61.
 Φελλεύς 54.
 φέναιξ 21.

 φέρ' ante interrogationem 99.
 φέρει c. conj. 210.
 Versus fracti 65.
 φέρειν 10.
 φέζαλος 54.
 φημί c. inf. aor. et άν 121.
 φθέρου 86.
 φθονεῖν, εἰ 91.
 φιβάλεως 151.
 φίλιον, ναί τόν 136.
 Φιλοκτήτης 78.
 φιλοτησία 186.
 φιλω 3.
 φλεγυρός 123.
 φοινίκis 61.
 Φοινίς 78.
 Formae encl. pron. pers. 80.
 Formula jurandi 14.
 φορτία έπειρα 171.
 φορυτός 17.
 φροῦδος 44.
 φυλέτης 104.
 Φυλή 195.
 φυλλεία 87.
 φυσᾶν 164.
 Futura in οὔμαι 42.

 χαίρειν καλεύων 41.
 χαίρηδών 2.
 Χαίρηδης 165.
 Χαίρις 6.
 χαίρων 103.
 χαλκοφάλαρος 202.
 Χαόνis 111.
 χάραξ 187.
 χαρίζεσθαι 82.
 χάρειν, σήν 228.

 Χάριτες 188.
 χαυνοπολίτης 118.
 χειλος 85.
 χειμών όρνιθίας 167.
 χυλιών 200.
 χλιαρός 185.
 Χόας 183. 192. 206.
 χορεία μυστηριακά 139.
 χοίρος 143.
 Χολαργός 161.
 Χολλείδης 75.
 χόνδρει έλας 95.
 χορδή 197.
 χοῦς 191.
 χρῆμα c. gen. 32.
 χρῆν 145.
 χρηστός 109.
 χρυσία 52.
 χρυσίδας 18.

 ψαμμακοσιγόγγαρα 2.
 ψήφος 70.
 ψέαθος 166.
 ψοφεῖν 178.

 ώδυνήθην 2.
 ώνιος 141.
 ώπίτριπτα 102.
 ώρτικός 53.
 ώς c. acc. pers. 16.
 ώς άν 11.
 ώς — άρα 188.
 ώς ούκ άν c. opt. 48.
 ώσπερ 39.
 ώστ' άν c. opt. 180.
 ώστίζεσθαι 7. 8. c. dat. 159.

5681080

